



Sfințenia



J.C. Ryle

Sfințenia

SFINTENIA

J.C. Ryle

SFINȚENIA

John Charles Ryle

© 2018 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul **Holiness** (1877).

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu GBV sunt preluate din Biblia, traducerea GBV. Copyright 2001, Fundația GBV Romania. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Traducerea: Asociația MAGNA GRATIA. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Design copertă și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:



imprimarea cărții indiferent de modalitatea folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);



stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.



copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.



producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Introducere	7
Capitolul 1. Păcatul	31
Capitolul 2. Sfințirea	59
Capitolul 3. Sfințenia	93
Capitolul 4. Hristos va fi totul în cer	127
Capitolul 5. Costul	155
Capitolul 6. Creșterea în har	179
Capitolul 7. Siguranța mântuirii	207
Capitolul 8. Moise, un exemplu	247
Capitolul 9. Lot, un semn de avertizare	273
Capitolul 10. O femeie de ținut minte	299
Capitolul 11. Cel mai mare trofeu al lui Hristos	333
Capitolul 12. Stăpânul valurilor	359
Capitolul 13. Biserica zidită de Hristos	395
Capitolul 14. Bisericile vizibile avertizate	419
Capitolul 15. Mă iubești tu?	441
Capitolul 16. Fără Hristos	465
Capitolul 17. Setea potolită	481
Capitolul 18. Bogățiile de nepătruns	509
Capitolul 19. Nevoile vremurilor	529
Capitolul 20. Hristos este totul	559

Despre MAGNA GRATIA

INTRODUCERE

Cele 20 de capitole din această carte constituie o contribuție umilă la o cauză care suscită mult interes în zilele noastre, și anume cauza sfințeniei biblice. Este o cauză la care oricine Îl iubește pe Hristos și dorește înaintarea Împărăției Sale în această lume ar trebui să dea o mână de ajutor. Orice om poate face ceva, astfel că aș vrea, de aceea, să adaug bănuțul meu.

În aceste capitole, cititorul va descoperi puține lucruri care să iște controverse în mod direct. M-am abținut cu toată atenția să fac referire la nume de învățători moderni sau la cărți din vremurile acestea. M-am mulțumit să duc la bun sfârșit această carte prin propriul studiu al Bibliei, prin propriile meditații, prin propriile rugăciuni după lumina lui Dumnezeu, și prin propria lectură a teologilor mai vechi. Dacă mă aflu încă în eroare în vreun aspect, sper că acest lucru mi se va arăta înaintea să părăsesc această lume. Noi toți vedem în parte și avem o comoară pe care o ducem în vase de lut. Trag nădejde că măcar sunt dornic să învăț.

Vreme de mulți ani am avut o convingere profundă că sfințenia practică și consacrarea deplină față de Dumnezeu nu sunt subiecte tratate suficient de către creștinii din zilele noastre. Politica, spiritul părtinitor, controversele

sau lucrurile lumești au mâncat din esența evlaviei autentice în mult prea mulți dintre noi. Din nefericire, subiectul sfințeniei personale a ajuns să treacă în plan secundar. În multe locuri, standardul vieții creștine a devenit, din păcate, unul scăzut. Importanța imensă a împodobirii „învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2:10), și a face ca acest lucru să fie plăcut și frumos prin obiceiurile noastre zilnice și prin temperamentele noastre a fost prea mult timp trecută cu vederea.

Oamenii lumești se plâng uneori că cei așa-zis religioși nu sunt atât de plăcuți, altruști sau bine intenționați pe cât sunt alții, care n-au niciun fel de pretenție că sunt credincioși. Totuși, atunci când este pusă la locul cuvenit, sfințirea este la fel de importantă ca justificarea. Doctrina sănătoasă evanghelică este inutilă, dacă nu este însoțită de o viață sfântă. Ba este mai rău decât inutilă, căci produce răni. Ea este disprețuită de oamenii vicleni și cu ochiul rău din această lume, fiind portretizată ca un lucru ireal și sec, că astfel ei duc religia într-un loc al derâderii. Este convingerea mea fermă că avem nevoie de o trezire profundă a sfințeniei biblice, și sunt profund recunoscător pentru faptul că atenția este îndreptată în această direcție.

Totuși, este de o mare importanță ca întreg subiectul să fie așezat pe temelii sănătoase și ca ceea ce facem cu el să nu fie afectat de afirmații necizelate, disproportionale sau părtinitoare. N-ar trebui să ne mirăm dacă astfel de afirmații abundă. Satana cunoaște bine care este puterea sfințeniei adevărate și daunele imense pe care o atenție crescută față de ea le vor aduce împărăției lui. De aceea,

este interesul lui să provoace certuri și controverse în legătură cu această parte a adevărului lui Dumnezeu. La fel ca în trecut, când a avut succes în mistificarea și producerea confuziei în mințile oamenilor cu privire la sfințire, tot așa se străduiește și în zilele noastre să le întunece mințile oamenilor prin cuvinte neclare legate de sfințire. Domnul să îl mustre! Totuși, eu nu pot lepăda nădejdea că până și din lucruri rele poate ieși ceva bun, că discuția poate să ne îndrepte către adevăr, și că varietatea opiniilor ne va conduce pe toți către a studia Scripturile mai mult, către a ne ruga mai mult și către a deveni mai sârguincioși în descoperirea lucrurilor pe care Duhul lui Dumnezeu vrea să ni le spună.

Prin scrierea acestei cărți, simt că am datoria să ofere unele lucruri introductive spre folosul celor a căror atenție este în special îndreptată către subiectul sfințirii în zilele noastre. Știu că fac acest lucru cu riscul de a părea ciudat și că este posibil ca unii să se simtă jigniți. Totuși, ceva trebuie făcut în interesul adevărului lui Dumnezeu. De aceea, voi așterne pe hârtie ideile mele sub forma întrebărilor, și le voi cere cititorilor mei să le considere ca niște avertismente potrivite acestor vremuri cu privire la subiectul sfințeniei.

(1) *În primul rând*, aș întreba dacă este înțelept să vorbim despre credință ca singurul lucru necesar și singurul lucru cerut din partea omului, așa cum mulți par să mândușcă astăzi doctrina sfințirii? Este înțelept oare să propovăduim o cale atât de goală cum fac mulți, spunând că sfințenia celor convertiți este doar prin credință, fără a depune cel mai mic efort personal? Este oare acest lucru potrivit Cuvântului lui Dumnezeu? Eu mă îndoiesc.

Faptul că încrederea, credința în Hristos este rădăcina întregii sfințenii; că primul pas către o viață sfântă înseamnă să crezi în Hristos; că, dacă nu credem, nu avem niciun pic de sfințenie; că unirea cu Hristos prin credință este secretul începutului și al continuării în sfințenie; că viața pe care o trăim în trup, trebuie să o trăim prin credința în Hristos; că această credință purifică inima; că prin credință învingem lumea; că prin credință au fost lăudați cei din vechime – toate acestea sunt adevăruri pe care niciun creștin bine învățat nu s-ar gândi vreodată să le respingă.

Dar cu siguranță că Scripturile ne învață că, atunci când caută sfințirea, creștinul adevărat are nevoie deopotrivă de lucrare și străduință personală, și de credință. Același apostol care spune într-un loc că „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu” (Gal. 2:20), spune în altul „alerg... lupt” (1 Cor. 9:26), „să ne curățim... să ne grăbim... să alergăm cu stăruință” (2 Cor. 7:1; Evrei 4:11; Evrei 12:1).

Mai mult, Scripturile nu ne învață nicăieri că suntem sfințiți prin credință în același sens și în aceeași manieră în care ea ne justifică! Credința justificatoare este un har care „nu lucrează”, ci doar își pune încrederea, se odihnește, se bazează pe Hristos (Rom. 4:5). Credința sfințitoare este un har care trăiește prin acțiune – ea „lucrează prin dragoste” și, asemenea unui izvor, se mișcă în întreg omul interior (Gal. 5:6). La urma urmei, expresia „sfințit prin credință” se găsește într-un singur loc din Noul Testament. Domnul Isus i-a spus lui Saul ca Neamurile „să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei

sfințiți” (F. A. 26:18). Totuși, chiar și în acest lucru sunt de acord cu Alford asupra faptului că expresia „prin credință” aparține întregii fraze și nu trebuie legată de cuvântul „sfințit”. Adevăratul sens este următorul: „Ca prin credința în Mine să aibă iertarea de păcate și moștenirea printre cei care sunt sfințiți” (comp. F. A. 26:18 cu 20:32).

În ceea ce privește expresia „sfințenia credinței”, eu nu o găsesc nicăieri în Noul Testament. Nu există vreo controversă cu privire la justificarea noastră înaintea lui Dumnezeu, căci credința în Hristos este singurul lucru necesar. Toți cei care pur și simplu cred, sunt justificați. Neprihănirea îi este atribuită „celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit” (Rom. 4:5). Este perfect scriptural și drept să spunem că „doar credința justifică”. Dar nu este la fel de scriptural și drept să spunem că „doar credința sfințește”. Această afirmație necesită un suport biblic foarte larg. Nu ne ajunge simpla enunțare.

Adesea ni se spune că omul este „justificat prin credință, fără faptele Legii”, așa cum zice Pavel. Cu toate acestea, niciodată nu ni se spune că suntem „sfințiți prin credință, fără faptele Legii”. Dimpotrivă, Iacov ne spune în mod expres că acea credință prin care suntem justificați în mod vizibil și demonstrativ înaintea oamenilor, este o credință care are fapte (Iacov 2:17). „Există o dublă justificare făcută de Dumnezeu: una autoritativă, și una declarativă sau demonstrativă. Prima este avută în vedere de Pavel, când vorbește despre justificarea prin credință, fără faptele Legii. Cea de-a doua este avută în vedere de Iacov,

când vorbește despre justificarea prin fapte”.¹ Drept răspuns, se poate spune că, evident, nimeni nu vrea să indice că „faptele n-ar fi o parte esențială a vieții sfinte”. Totuși, ar fi bine dacă am arăta acest lucru mai clar decât par să o facă mulți în aceste zile.

(2) *În al doilea rând*, este oare înțelept să minimizăm atât de mult, așa cum par unii să facă, multele îndemnuri practice la sfințenie în viața zilnică, pe care le găsim în Predica de pe Munte și în cea de-a doua parte a majorității epistolelor lui Pavel? Este corect să facem asta, comparativ, când vedem proporția ocupată de ele în Cuvântul lui Dumnezeu? Eu mă îndoiesc.

Faptul că o viață de dedicare și comuniune zilnică cu Dumnezeu ar trebui să fie scopul oricărui care pretinde că este credincios; că ar trebui să ne străduim să ajungem la obiceiul de a merge la Domnul Isus Hristos cu orice lucru ce ni se pare o povară, fie mic, fie mare, și să-l aruncăm asupra Lui – toate acestea, repet, niciun copil al lui Dumnezeu bine învățat nu va visa măcar să le pună sub semnul întrebării. Dar este la fel de sigur că Noul Testament ne învață ceva mai mult decât lucruri generale despre trăirea sfântă, decât ce aflăm noi azi și nu ne prea zdrobește conștiința, nici nu ne pune la colț în vreun fel.

Detaliile și ingredientele particulare din care se compune sfințenia în viața zilnică ar trebui să fie prezentate pe deplin și insistent asupra credincioșilor de către toți cei ce pretind că mânuiesc acest subiect. Sfințenia adevărată

¹ Thomas Goodwin, *Gospel Holiness, Works*, vol. 7, p. 181.

nu constă doar din a crede și a simți, ci și din a face și a demonstra în mod practic harurile active și pasive. Vorbirea noastră, pornirile noastre, patimile și înclinațiile naturale, comportamentul nostru ca părinți și copii, stăpâni și supuși, soți și soții, șefi și subordonați; felul în care ne îmbrăcăm, în care folosim timpul, comportamentul nostru la serviciu, purtarea noastră în viață și în moarte, în sănătate și în boală, în bogăție și în sărăcie – toate, toate acestea sunt chestiuni tratate pe deplin de către autorii inspirați. Ei nu s-au mulțumit cu o afirmație generală asupra a ceea ce ar trebui să credem și să simțim și asupra felului în care să avem rădăcinile sfințeniei plantate în inimile noastre. Nu, ci ei au pătruns mai adânc. Ei au mers până la aspecte particulare. Ei tratează cu minuțiozitate ce ar trebui să facă un om sfânt în familia lui, în căminul lui și la locul lui de muncă.

Mă îndoiesc că acest fel de predicare este folosită suficient de către preținșii slujitori din zilele noastre. Atunci când oamenii vorbesc despre faptul că au primit „o mare binecuvântare” și că au găsit acea „viață superioară” după ce l-au auzit pe un susținător zelos al „sfințeniei prin credință și auto-consacrare”, în timp ce familiile și prietenii lor nu văd nicio îmbunătățire și nicio creștere în sfințenie în temperamentul și comportamentul zilnic, răni imense sunt provocate cauzei lui Hristos!

Cu siguranță că trebuie să ne amintim că sfințenia adevărată nu constă din simple sentimente și impresii. Ea este mai mult decât lacrimi, suspine și agitație trupească, mai mult decât un simplu impuls sau sentiment pasional de atașament față de predicatorii noștri favoriți sau față

de partida noastră religioasă, ori decât o disponibilitate de a ne certa cu oricine nu este de acord cu noi. Sfințenia este ceva din „chipul lui Hristos” care poate fi văzut și observat de alții în viața noastră personală, în obiceiurile, caracterul și acțiunile noastre (Rom. 8:29).

(3) *În al treilea rând*, vreau să pun această întrebare: este oare înțelept să folosim un limbaj vag cu privire la perfecțiune și să-i presăm pe creștini cu un standard al sfințeniei ce pretendem că poate fi atins în această lume, și pentru care nu avem vreo garanție nici în Scriptură și nici în experiența noastră de credință? Eu mă îndoiesc de asta.

Niciun cititor atent al Bibliei nu s-ar gândi vreodată să respingă ideea că cei credincioși sunt îndemnați la „desăvârșirea sfințirii în frică de Dumnezeu”, la a merge către „cele desăvârșite” (Evrei 6:1) și la a fi desăvârșiți (2 Cor. 7:1; Evrei 6:1; 2 Cor. 13:11). Totuși, încă nu am găsit un singur pasaj din Scriptură care să ne învețe că o perfecțiune literală – că o eliberare completă și deplină de păcat, în gând, cuvânt și faptă – poate fi obținută sau a fost obținută vreodată de vreun urmaș al lui Adam în această lume.

Da, o perfecțiune comparativă, o consecvență în orice aspect al vieții, o sănătate în orice punct al doctrinei – aceste lucruri pot fi văzute ocazional în unii dintre credincioșii lui Dumnezeu. Totuși, în ceea ce privește perfecțiunea absolută, literală, majoritatea sfinților cei mai deosebiți ai lui Dumnezeu din orice epocă au fost întotdeauna printre cei mai din urmă care să pretindă așa ceva! Dimpotrivă, aceștia au avut întotdeauna cel mai profund simțământ al nevredniciei totale și al imperfecțiunilor lor. Cu

cât s-au bucurat ei de mai multă lumină spirituală, cu atât mai mult și-au văzut nenumăratele defecte și slăbiciuni! Cu cât au avut parte de mai mult har, cu atât mai mult s-au „îmbrăcat cu smerenie” (1 Petru 5:5).

Ce sfânt poate fi găsit în Cuvântul lui Dumnezeu, ale cărui detalii ale vieții sunt relatate, și care să fi fost literalmente absolut perfect? Care dintre aceștia, atunci când a scris despre sine, a pretins vreodată că s-ar fi simțit liber de orice imperfecțiune? Dimpotrivă, oameni precum David, Pavel și Ioan declară cu cel mai ferm limbaj că ei își simt slăbiciunea și păcatul în propriile inimi. Cei mai sfinți oameni din vremurile moderne s-au remarcat întotdeauna printr-o smerenie profundă. Am văzut vreodată oameni mai sfinți ca martirul John Bradford, ca Hooker, Usher, Baxter, Rutherford sau M'Cheyne? Totuși, nimeni nu poate citi cărțile și scrisorile acestor oameni fără a vedea că ei s-au simțit zilnic „datori îndurării și harului lui Dumnezeu” și că perfecțiunea ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi putut pretinde vreodată!

În fața acestor realități, mă simt obligat să protestez împotriva limbajului folosit în multe locuri în aceste zile, cu privire la perfecțiune. Trebuie să mă gândesc la cei care folosesc acest limbaj și să îmi imaginez că fie cunosc foarte puțin despre natura păcatului, fie cunosc prea puțin despre atributele lui Dumnezeu, despre propriile inimi, despre Biblie sau chiar despre sensul cuvintelor.

Când un pretins creștin vine să-mi spună, ca o celebritate, că el a trecut la o altă etapă, una superioară mesajului din imnuri precum „Așa cum sunt”, și că are parte de

o experiență deosebită, diferită față de cea pe care a avut-o la începutul umblării în credință – mă simt obligat să cred că sufletul unui astfel de om este într-o stare foarte bolnavă! Când un om poate vorbi cu seninătate despre posibilitatea de a „trăi fără păcat” în timp ce se află încă în trup, și poate spune în fapt că el „n-a făcut niciun rău vreme de trei luni”, tot ce pot spune, în opinia mea, este că acest om este un creștin foarte ignorant! Eu protestez împotriva unor astfel de învățături. Ele nu doar că nu fac niciun bine, ci produc răni imense. Ele sunt dezgustătoare și îi înstrăinează pe oameni de religie, privesc de sus la oamenii din lume, tocmai cei care, culmea, știu că acest lucru este neadevărat și incorect. O astfel de învățătură produce depresie în cei mai buni dintre copiii lui Dumnezeu, care simt că n-ar putea ajunge niciodată la o „perfecțiune” de acest fel. Pe frații mai slabi, acest lucru îi umflă de mândrie, gândindu-se că ei sunt ceva, când de fapt nu sunt nimic! Pe scurt, aceasta este o amăgire periculoasă!

(4) *În al patrulea rând*, este oare înțelept să susținem cu atâta energie, cum fac unii, că în capitolul al 7-lea din Epistola către Romani nu se descrie experiența unui sfânt înaintat în credință, ci experiența unui om neregenerat, sau a unui credincios slab? Mă îndoiesc de asta.

Recunosc pe deplin că acesta a fost un subiect supus dezbaterilor vreme de secole, în fapt încă de pe vremea lui Pavel. Creștini deosebiți, precum John și Charles Wesley sau Fletcher, în urmă cu 100 de ani, ca să nu mai vorbesc de unii autori însemnați din zilele noastre, susțin cu fermitate că Pavel nu își descria starea prezentă în acest al 7-

lea capitol. Recunosc fără ezitare că mulți nu pot vedea acolo ceea ce eu și alții vedem, anume că Pavel nu spune nimic în acest capitol care să nu se potrivească experienței majorității sfinților deosebiți din orice veac, și că el afirmă lucruri pe care niciun om neregnerat sau credincios slab n-ar putea să le spună. Așadar, așa stau lucrurile, după cum le văd eu. Totuși, nu voi intra acum în prea multe detalii.²

Ceea ce vreau să accentuez este realitatea larg recunoscută de către cei mai buni comentatori din orice epocă a bisericii, anume că aceștia au aplicat aproape invariabil capitolul 7 din Romani credincioșilor înaintați în umblarea lor cu Dumnezeu. Comentatorii care nu și-au însușit această gândire au fost, cu câteva excepții notabile, romano-catolici, socinieni și arminieni. De cealaltă parte se situează gândirea majorității covârșitoare a reformatorilor, aproape toți puritanii și cei mai buni teologi evanghelicilor moderni. Evident, mi se va spune că niciun om nu este infailibil, că reformatorii, puritanii și teologii moderni la care mă refer se poate să fi fost cu totul greșiți, și că romano-catolicii, socinienii și arminienii ar putea să fie cei care au dreptate! Fără îndoială, Domnul nostru ne-a învățat să nu facem din niciun om stăpânul nostru. Dar, chiar dacă nu cer nimănui să-i denumească „stăpâni” pe reformatori și pe puritani, totuși le cer oamenilor să citească ceea ce au avut ei de spus pe această temă, și să răspundă

² Cei care doresc să aprofundeze acest subiect îl vor descoperi analizat pe deplin în comentarii precum cele ale lui Willet, Elton, Chalmers, Robert Haldane sau în cartea lui John Owen, *Indwelling Sin* (disponibilă în limba română la MAGNA GRATIA – n.tr.), și în lucrarea lui Stafford pe tema capitolului 7 din Romani.

argumentelor lor, dacă pot. Până astăzi, nimeni n-a încercat să îi contrazică pe această temă!

A spune, așa cum fac unii, că „ei nu sunt interesați de dogmele și doctrinele omenești” nu este un răspuns valid. Chestiunea în discuție trebuie să-și găsească răspunsul prin întrebări de genul: „Care este sensul unui pasaj al Scripturii? Cum trebuie interpretat capitolul 7 din Epistola către Romani? Care este sensul adevărat al cuvintelor conținute în el?” La urma urmei, haideti să ne amintim că există o mulțime de lucruri peste care nu putem trece. De o parte stau opiniile și interpretarea reformatorilor și a puritanilor, iar de cealaltă parte stau opiniile și interpretările romano-catolicilor, socinienilor și arminienilor. Să fie bine înțeles acest lucru. În fața unei realități de acest fel, mă simt nevoit să protestez împotriva limbajului batjocoritor, urât și lipsit de respect, care a fost folosit frecvent în ultima vreme de către unii dintre susținătorii perspectivei arminiene asupra capitolului 7 din Romani, atunci când aceștia au vorbit despre opiniile celor din tabăra opusă. Pe scurt, un astfel de limbaj este nepotrivit și nu face decât să contribuie la înfrângerea lor. O cauză care este apărută printr-un astfel de limbaj este, pe bună dreptate, suspicioasă. Adevărul nu are nevoie de astfel de arme. Dacă nu putem să cădem de acord cu oamenii, nu trebuie să vorbim despre opiniile lor fără respect și într-un fel batjocoritor. O opinie apărută și susținută de oameni precum cei mai buni reformatori și puritani ar putea să nu fie convingătoare pentru mințile tuturor celor din secolul al 19, dar indiferent de asta, ea merită respectul nostru.

(5) *În al cincilea rând*, este înțelept oare să folosim limbajul întâlnit adesea în zilele noastre cu privire la doctrina „Hristos în noi”? Mă îndoiesc. Nu este oare această doctrină ridicată adesea la un rang pe care nu îl ocupă în Scriptură? Mă tem că da.

Faptul că adevăratul credincios este una cu Hristos și că Hristos se găsește în el este un lucru pe care niciun cititor atent al Noului Testament nu s-ar gândi să îl respingă măcar o clipă. Fără îndoială, există o unire tainică între Hristos și cel credincios. Noi am murit cu El, am fost îngropați cu El, am înviat cu El, suntem cu El în locurile cerești. Avem cinci pasaje clare unde ni se spune clar că Hristos este „în noi” (Rom. 8:10; Gal. 2:20; 4:19; Efes. 3:17; Col. 3:11). Totuși, trebuie să fim atenți să înțelegem ceea ce vrem să spunem prin această expresie.

Adevărul că „Hristos locuiește” în inimile noastre prin credință și că Își face lucrarea interioară prin Duhul Său este clar și simplu. Dar, dacă prin aceasta vrem să spunem că ar exista vreo locuire misterioasă a lui Hristos într-un credincios, trebuie să fim atenți la ceea ce vrem să sugerăm. Dacă nu suntem atenți, am putea să ne descoperim ignorând lucrarea Duhului Sfânt. Vom uita că, în economia lui Dumnezeu cu privire la mântuirea omului, alegerea este lucrarea specială a lui Dumnezeu Tatăl, ispășirea, mijlocirea și medierea sunt lucrarea specială a lui Dumnezeu Fiul, iar sfințirea este lucrarea specială a lui Dumnezeu Duhul Sfânt.

Vom uita ceea ce Domnul nostru a spus, când S-a ridicat la cer, anume că ne va trimite un alt Mângâietor, care

va „locui cu noi în veac”, adică Îi va lua locul (Ioan 14:16). Pe scurt, plecând de la ideea că vrem să Îl onorăm pe Hristos, vom ajunge să descoperim că dezonorăm darul Lui special, Duhul Sfânt.

Fără îndoială, Hristos, fiind Dumnezeu, este în orice loc – în inimile noastre, în ceruri și în locul unde doi sau trei sunt adunați împreună în Numele Lui. Dar trebuie să ne amintim și că Hristos, fiind Cap înviat al bisericii și Mare Preot, se află în special la dreapta lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi până când va reveni, și că Hristos împlinește lucrarea Lui în inimile noastre, poporul Său, prin lucrarea specială a Duhului Său, pe care a promis să Îl trimită în inimile noastre când a plecat din lume (Ioan 15:26). O comparație făcută între versetele al 9-lea și al 10-lea din capitolul 8 al Epistolei către Romani mi se pare că arată clar acest lucru. Aceasta mă convinge că expresia „Hristos în noi” are sensul de Hristos în noi „prin Duhul Său”. La urma urmei, cuvintele lui Ioan sunt foarte clare și expresive: „cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat” (1 Ioan 3:24).

Spunând toate acestea, sper că nimeni nu mă va înțelege greșit. Eu nu spun că expresia „Hristos în noi” nu este biblică. Nu, ci eu spun că văd un mare pericol în faptul că îi acordăm o importanță extravagantă și nebiblică ideii conținută în această expresie, și mă tem că mulți o folosesc astăzi fără a cunoaște precis ce vor să spună prin ea și, probabil fără să-și dea seama, dezonorează lucrarea minunată și puternică a Duhului Sfânt.

Dacă vreun cititor crede că sunt prea scrupulos în acest aspect, îi recomand o carte interesantă a lui Samuel Rutherford, autorul bine-cunoscutelor scrisori, intitulată „*The Spiritual Antichrist*”. Cititorii vor vedea că, în urmă cu două secole, cele mai ciudate erezii au izvorât din predicarea extravagantă a acestei doctrine a „locuirii lui Hristos” în cei credincioși. Ei vor descoperi că falșii învățători cu care s-a luptat Samuel Rutherford au plecat de la idei ciudate ale expresiei „Hristos în noi”, apoi au construit o doctrină pe baza acestora, sfârșind într-un antinomianism și fanaticism de cea mai joasă speță și cu cele mai rele înclinații. Ei au susținut că viața separată, personală a credinciosului s-a încheiat complet, pentru că Hristos, care trăiește în ei, S-a pocăit, a crezut și a acționat! Izvorul acestei erori uriașe a constat dintr-o interpretare forțată și nebiblică a unor texte precum „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20). Iar rezultatul natural al ei a fost că mulți ucenici nefericiți ai acestei școli au ajuns la concluzia confortabilă că cei credincioși nu mai erau responsabili de nimic, indiferent ce ar fi făcut! Odată iertați, credincioșii erau morți și îngropați, și doar Hristos trăia în ei, iar El făcea totul pentru ei! Consecința finală a fost că unii au crezut că pot rămâne liniștiți într-o siguranță a firii pământești, responsabilitatea personală dispărând complet, așa încât pot să comită fără teamă orice fel de păcat!

Haideți să nu uităm că, odată distorsionat și exagerat, adevărul poate deveni mama celor mai periculoase erezii! Când vorbim despre expresia „Hristos în noi”, să fim atenți să explicăm ce vrem să spunem. Mă tem că unii neglijează această îndatorire în zilele noastre.

(6) *În al șaselea rând*, este oare înțelept să trasăm o linie de demarcație atât de fermă între convertire și consacrare (sau așa-zisa „viață superioară”) așa cum fac unii în zilele noastre? Este acest lucru în acord cu sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu? Mă îndoiesc.

Evident, nu este nimic nou în această învățătură. Este bine-cunoscut că autorii romano-catolici susțin adesea că lumea este împărțită în trei clase: cei neconvertiți, cei convertiți și sfinții.

Învățătorii moderni care ne spun că există trei categorii de oameni – cei neconvertiți, cei convertiți, și cei ce au parte de „viața superioară a consacrării complete” – mi se pare că se află pe același teren! Indiferent dacă ideea este veche sau nouă, papistașă sau engleză, eu mă simt complet incapabil să văd vreo susținere a ei în Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește întotdeauna de doar două clase de oameni: cei vii și cei morți în păcat; cei credincioși și cei necredincioși; cei convertiți și cei neconvertiți; cei ce călătoresc pe calea îngustă și cei ce merg pe calea lată; cei înțelepți și cei nebuni; copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului.

În cadrul fiecăreia dintre aceste două clase mari de oameni există, fără îndoială, măsuri diferite de păcat și har, dar între cele două categorii există o prăpastie imensă, căci aceștia sunt diferiți cum este viața față de moarte, lumina față de întuneric și Raiul față de Iad.

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune nimic despre o împărțire a oamenilor în trei clase! Eu pun sub semnul întrebării înțelepciunea împărțirii oamenilor în clase imaginate

de ei, împărțire pe care Biblia n-a făcut-o, și resping complet ideea unei a doua convertiri.

Da, susțin pe deplin faptul că există o diferență uriașă între un anume grad de har și altul, că viața spirituală presupune creștere și că cei credincioși trebuie îndemnați continuu, în orice circumstanță, să crească în har. Dar nu pot concepe teoria unei tranziții momentane, misterioase, complete, într-un anume moment al vieții! Aceasta mi se pare o invenție omenească și nu văd nici măcar un singur pasaj clar care să o dovedească în Scriptură!

Creșterea graduală în har, în cunoștință, în credință, în dragoste, în sfințenie, în umilință și în gândirea spirituală o văd peste tot prezentată, îndemnată în mod clar în Scriptură și exemplificată în viețile multora dintre sfinții lui Dumnezeu. Dar nu pot vedea în Biblie acel salt instantaneu de la convertire la perfecțiune, la întreaga consacrare!

Este adevărat, mă îndoiesc că avem vreun temei să spunem că un om poate să fie convertit fără a fi consacrat lui Dumnezeu! Evident că el poate fi mai consacrat, și chiar va fi pe măsură ce crește în harul de care are parte, dar, dacă el nu a fost consacrat lui Dumnezeu încă din prima zi când a fost convertit și născut din nou, atunci nu mai înțeleg ce înseamnă convertirea! Nu sunt oare oamenii în pericolul de a subevalua și subaprecia binecuvântarea imensă a convertirii? Nu sunt ei în pericol, când îi îndeamnă pe credincioși la „viața superioară” considerându-o a doua convertire – în pericolul de a diminua lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea acelei mari schimbări pe care Scriptura o denumeste naștere din nou, creație nouă

și înviere spirituală? Se poate să greșesc, dar mă gândeam uneori, în timp ce citeam limbajul categoric folosit de mulți cu privire la „consacrare”, mă gândeam că cei care folosesc acest limbaj trebuie să fi avut anterior o percepție diminuată și incorectă asupra „convertirii”, dacă cunosc câtuși de puțin ce înseamnă convertirea. Altfel spus, aproape că am suspectat că, atunci când ei pretind că au fost consacrați, în realitate se poate să fi fost convertiți pentru prima dată!

Mărturisesc deschis că prefer cărările vechi. Cred că este mai înțelept și mai sigur să insist față de toți cei convertiți pe ideea creșterii continue în har și a necesității absolute de a merge înainte, crescând din ce în ce mai mult, cu fiecare an, în dedicarea și consacrarea mai deplină față de Hristos, în suflet și trup. Haideti să predicăm cu toate mijloacele că putem avea mai multă sfințenie, că ne putem bucura de mai mult cer pe pământ decât experimentează acum majoritatea credincioșilor.

Totuși, eu refuz să-i spun celui convertit că are nevoie de a doua convertire, și că într-o zi sau alta ar putea să facă un pas enorm către o stare de consacrare deplină. Eu refuz să predic acest lucru, pentru că eu cred că tendința acestei învățături este cu totul înșelătoare, îi duce în depresie pe cei blânzi și smeriți și îi umflă de mândrie pe cei superficiali, ignoranți și aroganți, și asta într-o măsură foarte periculoasă.

(7) *În al șaptelea și ultimul rând*, este oare înțelept să-i învățăm pe credincioși că ei n-ar trebui să se gândească atât de mult la lupta împotriva păcatului, ci mai degrabă

să „se supună lui Dumnezeu” și să fie pasivi în mâinile lui Hristos? Este oare acest lucru în acord cu sfântul Cuvânt al lui Dumnezeu? Mă îndoiesc.

Este o realitate clară că expresia „supuneți-vă” se găsește într-un singur loc din Noul Testament, ca o îndatorire prezentată credincioșilor. Acel loc se găsește în capitolul al 6-lea al Epistolei către Romani, iar acolo, în decurs de 6 versete, expresia se găsește de 5 ori (v. Rom. 6:13-19). Dar chiar și acolo, expresia nu are sensul de a „vă pune pasiv în mâinile altuia”. Orice persoană care cunoaște cât de cât limba greacă ne va spune că sensul este mai degrabă acela al „prezentării” noastre active, în sens folositor, spre slujire (v. Rom. 12:1). De aceea, această expresie este clară.

Pe de altă parte, n-ar fi un lucru dificil să enumerăm cel puțin 25 sau 30 de pasaje distincte din epistole, unde credincioșilor li se spune clar să-și folosească străduința activă, personală, și unde li se spune că sunt responsabili să împlinească personal ceea ce Hristos le cere; nu li se spune să se lase ori să se predea în mod pasiv și să stea astfel liniștiți, ci dimpotrivă, li se spune să se ridice și să lucreze! O străduință sfântă, un conflict, un război, o luptă, o viață de soldat – acestea sunt trăsăturile creștinului adevărat. Oricine ar putea să privească la relatarea „armurii lui Dumnezeu” din capitolul 6 al Epistolei către Efeseni pentru a rezolva această problemă.³

Din nou, ar fi ușor să arătăm că, în lipsa străduinței personale și prin simpla „predare în mâna lui Dumnezeu”,

³ Predica lui Sibbes intitulată „*Victorious Violence*” merită atenția tuturor celor care au cărțile lui – Vol. 7, p. 30 (Richard Sibbes, 1577-1635).

doctrina sfințirii este precis doctrina fanaticilor antinomi-eni din secolul al XVII-lea, la care m-am referit deja, cei descriși în lucrarea lui Rutherford, și că direcția către care ne îndreaptă o astfel de doctrină este rea, extrem de rea!

Din nou, ar fi ușor să arătăm că, prin aceasta, se subminează întreaga învățătură a acelor cărți încercate și dovedite corecte, precum *Călătoria Creștinului*, și, dacă am accepta-o, n-am face alt lucru mai bun decât să aruncăm vechea carte a lui Bunyan pe foc! Dacă pelerinul din cartea lui Bunyan pur și simplu nu face altceva decât să se predea pasiv în mâna lui Dumnezeu, și nu luptă niciodată, nici nu se străduiește vreun moment, atunci toți am citit faimoasa alegorie în zadar. Totuși, adevărul clar este că oamenii vor persista în amestecarea a două lucruri diferite – anume justificarea și sfințirea. În justificare, cuvântul pe care trebuie să-l adresăm omului este *credința*, doar credința. În sfințire, expresia care trebuie prezentată oamenilor este „*veghează, roagă-te și luptă!*” Ceea ce Dumnezeu a separat, noi să nu amestecăm și să nu confundăm.

Voi părăsi aici subiectul introducerii mele și mă voi grăbi către o concluzie. Mărturisesc că pun penița jos cu sentimente de amărăciune și îngrijorare. În zilele acestea văd în atitudinea multor creștini lucruri care mă umplu de îngrijorare și mă determină să mă tem cu privire la viitor.

Printre mulți credincioși există o ignoranță uimitoare cu privire la Scripturi și, în consecință, lipsește religia solidă, bine întemeiată. N-aș putea să prezint într-un alt fel ușurătatea în care trăiesc acești oameni, decât că ei sunt asemenea unor copii, „plutind încoace și încolo, purtați de

orice vânt de învățătură” (Efeseni 4:14). Există o dragoste grecească după noutăți și un dezgust morbid față de orice lucru vechi și normal, care se găsește pe calea bătătorită a înaintașilor noștri. Mii de oameni se vor înghesui să audă un glas nou și o doctrină nouă, fără a se gândi măcar o clipă dacă ceea ce aud este adevărat!

Există o tânjire neîncetată după orice învățătură care pare senzațională, încântătoare și care stimulează emoțiile. Există un apetit nesănătos după un soi de creștinism spasmodic și isteric. Viața religioasă a multora este doar cu puțin mai bună decât beția spirituală, iar acel „duh blând și smerit” pe care Petru îl laudă este în mod clar ceva de domeniul trecutului (1 Petru 3:4). Singurele lucruri care îi impresionează pe mulți oameni din zilele noastre sunt mulțimile mari, senzaționalul și melodiile dramatice.

Incapacitatea de a face deosebire în ce privește învățătura se răspândește peste tot și, atâta timp cât predicatorul este „isteț” și „zelos”, sute de oameni par să creadă că totul trebuie să fie bine în acest om, etichetându-te în schimb pe tine ca „groaznic de îngust și lipsit de dragoste”, dacă ai sugerat cătuși de puțin că acel om este nesănătos în doctrina lui! În ochii unor astfel de oameni, toți predicatorii par să fie la fel! Toate aceste lucruri sunt triste, foarte triste!

În ceea ce mă privește, sunt conștient că nu mai sunt un slujitor tânăr. Minteaa mea probabil că s-a îngustat, și nu pot primi cu ușurință vreo doctrină nouă. „Cele vechi sunt mai bune”. Presupun că aparțin școlii vechi de teologie evanghelică, motiv pentru care sunt mulțumit cu învățăturile ei privitoare la sfințire, așa cum le găsesc în autorii

conservatori de demult. Dar aș vrea să îmi exprim nădejdea că frații mei mai tineri, care și-au însușit noua perspectivă despre sfințenie, vor fi conștienți de dezbinările inutile care se înmulțesc printre noi.

Cred ei că un standard mai înalt este necesar în zilele acestea pentru creștini? Și eu cred asta.

Gândesc ei că este necesară o predicare mai deplină, mai puternică și mai clară cu privire la sfințenie? Și eu cred asta.

Cred ei că Hristos trebuie să fie mai înălțat ca fiind Izvorul și Autorul sfințirii și al justificării? Și eu spun asta.

Gândesc ei că cei credincioși trebuie îndemnați tot mai mult să trăiască prin credință? Și eu cred asta.

Cred ei că o umblare foarte apropiată de Dumnezeu ar trebui să fie un subiect asupra căruia să se insiste mai mult, așa încât credincioșii să-l vadă drept secretul fericirii și al utilității? Și eu gândesc astfel. Toți suntem de acord în aceste lucruri. Dar dacă ei vor să meargă mai departe, atunci le voi cere să aibă grijă încotro îi îndreaptă pe oameni și să explice foarte clar ce vor să spună.

În final, mă simt nevoit să dezaprob (și fac acest lucru în dragoste) folosirea termenilor neclari sau cărora li se dă un sens nou atunci când se predică despre sfințire. Eu insist asupra faptului că o mișcare în favoarea sfințeniei nu poate fi provocată printr-o frazeologie nouă sau prin afirmații disproportionale ori ciuntite, prin izolarea anumitor pasaje sau forțarea sensului lor, prin exagerarea unui ade-

văr pe cheltuiala altuia, prin alegorizarea și alipirea anumitor texte și prin stoarcerea din acestea a unor sensuri pe care Duhul Sfânt nu le-a pus niciodată în ele, ori prin a vorbi răutăcios sau cu amărăciune despre cei care nu văd în întregime lucrurile la fel ca ei și nu lucrează exact după căile lor.

Aceste lucruri nu stimulează pacea, ci mai degrabă îi resping pe mulți și îi țin la distanță. Cauza sfințirii adevărate nu este ajutată, ci împiedicată de astfel de arme ale firii pământești. O mișcare care să ajute sfințenia, dar care produce lupte și dispute între copiii lui Dumnezeu, trebuie să fie întrucâtva suspicioasă. De dragul lui Hristos și în numele adevărului și al dragostei, haideti să ne străduim să umblăm deopotrivă după pace și sfințenie. „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă”.

Dorința inimii mele și rugăciunea mea zilnică înaintea lui Dumnezeu este ca sfințenia personală să crească mult printre credincioși. Totuși, trag nădejde că toți cei care se străduiesc să o promoveze se vor alipi îndeaproape de Scriptură, vor deosebi cu atenție lucrurile care sunt deosebite și vor separa „ce este de preț de ce este fără preț” (Ier. 15:19).

1

.....

PĂCATUL

„păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4)

CUNOAȘTEREA PĂCATULUI ESTE FUNDAMENTALĂ

Cine dorește să capete o gândire corectă cu privire la sfințenia creștină, trebuie să înceapă prin a cerceta subiectul vast și sobru al păcatului. Dacă vrea cineva să ridice o clădire înaltă, trebuie să sape o fundație adâncă. O greșală făcută aici produce amăgiri teribile. Gândirea greșită cu privire la sfințenie își are în general izvorul într-o gândire greșită cu privire la corupția morală a omului. De aceea, nu trebuie să găsec nicio scuză pentru că încep această carte, care are ca temă *sfințenia*, prin a face afirmații clare despre *păcat*.

Adevărul simplu este că la rădăcina creștinismului mântuitor stă o cunoaștere corectă a păcatului. Fără aceasta, doctrine precum justificarea, convertirea și sfințirea rămân niște „cuvinte” care nu produc niciun efect în mintea noastră. De aceea, primul lucru pe care Dumnezeu îl face atunci când transformă un om într-o făptură nouă,

în Hristos, este să trimită lumină în inima lui, arătându-i astfel că este un păcătos vinovat. Creația materială a lumii, în Geneza, a început cu lumina, și tot așa face Dumnezeu în creația spirituală a omului. Dumnezeu „strălucește în inimile noastre” prin lucrarea Duhului Sfânt, și abia atunci începe viața spirituală (2 Cor. 4:6). Perspectivele neclare sau încețoșate asupra păcatului stau la originea majorității erorilor, a ereziilor și a învățăturilor false din zilele noastre. Dacă omul nu conștientizează natura periculoasă a bolii sufletului lui, nu ai de ce să te miri dacă îl vei vedea mulțumit cu remedii false sau imperfecte. Cred că unul dintre marile lipsuri ale bisericii din acest secol a fost și este o învățătură mai clară, mai completă, pe tema păcatului.

DEFINIȚIA PĂCATULUI

Voi începe analiza acestui subiect prin a oferi o *definiție a păcatului*. Evident, noi toți suntem familiarizați cu termeni precum „păcat” și „păcătoși”. Noi vorbim adesea despre „păcat” că acesta se află în lume, și spunem despre oameni că ei comit „păcate”. Totuși, ce vrem să spunem prin acești termeni sau aceste fraze? Ce știm cu adevărat despre păcat? Mă tem că există multă confuzie și multă ceață asupra acestui subiect. Dați-mi voie să ofer un răspuns pe cât de scurt posibil.

Vorbind la modul general, „păcatul” este, așa cum spune articolul al 5-lea din mărturisirea de credință a bisericii⁴, „greșeala și corupția naturii oricărui om care este

⁴ Autorul face referire aici la Mărturisirea de Credință a Bisericii Anglicane în vigoare în acea perioadă. - n.tr.

urmaș natural al lui Adam, prin care s-a îndepărtat mult de neprihănirea originală, și este, în propria natură, înclinat către rău, așa încât firea pământească pofteste întotdeauna împotriva Duhului și, de aceea, în fiecare persoană care se naște în această lume, el merită mânia și condamnarea din partea lui Dumnezeu”.

Pe scurt, păcatul este acea boală mortală imensă care afectează întreaga rasă omenească, adică pe toți oamenii, indiferent de rang, clasă socială, nume, națiune, popor și limbă; este o boală pe care un singur om născut din femeie nu a moștenit-o. Mai este nevoie să spun că Acel singurul a fost Domnul Isus Hristos?

Mai mult, eu spun că „un păcat”, în mod particular, constă din a face, a spune, a gândi sau a-ți imagina orice lucru care nu este într-o conformitate perfectă cu gândirea și Legea lui Dumnezeu. Pe scurt, așa cum afirmă Scriptura, „păcatul este încălcarea Legii” (1 Ioan 3:4, cf. ESV). Cea mai mărunță îndepărtare exterioară sau interioară de perfecțiunea matematică absolută a voci și caracterului revelat al lui Dumnezeu constituie păcat și ne face imediat vinovați înaintea lui Dumnezeu. Evident, nu trebuie să-i spun nimănui care își citește Biblia cu atenție că un om poate să încalce Legea lui Dumnezeu în inima și gândurile lui, în vreme ce nu există niciun act vizibil de nelegiuire, în exterior. Domnul nostru a vorbit despre acest aspect dincolo de orice dispută în Predica de pe Munte (Matei 5:21-28). Chiar și un poet dintre ai noștri a spus bine că „un om poate fi tot un zâmbet, și totuși să fie un ticălos”.

Din nou, nu trebuie să-i spun unui cititor atent al Noului Testament că există păcate de *omitere* și păcate de *comitere*, și că noi păcătuim, așa cum ne amintește pe bună dreptate Cartea de Rugăciuni⁵, „prin a lăsa nefăcute lucrurile pe care ar trebui să le facem” și prin a „face lucrurile pe care nu ar trebui să le facem”. Cuvintele solemne ale Domnului nostru din Evanghelia după Matei stabilesc acest lucru dincolo de orice îndoială. Este scris: „Apoi le va zice celor de la stânga Lui: ,Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau” (Matei 25:41-42).

Cred că este necesar în aceste vremuri să le reamintesc cititorilor mei că un om poate comite păcate și totuși să fie în necunoștință de cauză, ba chiar să-și imagineze că este inocent, când el este vinovat. Eu nu găsesc vreo susținere biblică a afirmației moderne care spune că „păcatul nu este păcat pentru noi, până nu devenim conștienți de el”. Dimpotrivă, în capitolele 4 și 5 ale acelei cărți pe nedrept neglijată, cartea Levitic, ca și în Numeri 15, eu văd că Israelului i se spune în mod specific că există păcate din neștiință, care îi pângăreau pe oameni și care aveau nevoie de ispășire (Lev. 4:1-35; 5:14-19; Num. 15:25-29). Și Îl văd pe Domnul nostru predicând specific că „cine n-a știut-o, și a făcut lucruri vrednice de lovituri” (Luca 12:48), nu a fost scuzat pe baza ignoranței, ci a fost „bătut” sau pedepsit. Am face bine să ne amintim că, atunci când facem din

⁵ Autorul face referire la *Cartea de Rugăciuni Comune* (*Book of Common Prayer*), cartea oficială de rugăciuni a Bisericii Anglicane – n.tr.

cunoașterea noastră ticălos de imperfectă măsura păcătoșeniei noastre, stăm pe un teren foarte periculos. Un studiu mai profund al cărții Levitic ne-ar face mult bine.

ORIGINEA ȘI SURSA PĂCATULUI

Trebuie să vă spun câteva lucruri despre originea și sursa acestei boli morale vaste numită „păcat”. Mă tem că gândirea multor creștini pe această temă este, din nefericire, greșită și nesănătoasă. Pur și simplu nu pot să îndrăznesc să trec pe lângă acest lucru. Haideti, așadar, să avem clar în mințile noastre faptul că păcătoșenia omului nu începe din afara lui, ci din interior. Ea nu este rezultatul vreunei educații rele din primii ani ai vieții.

Păcatul nu este preluat de la prieteni răi sau de la exemple rele, așa cum se grăbesc să spună unii creștini slabi. Nu! El este o boală de familie, pe care o moștenim cu toții de la primii noștri părinți, Adam și Eva, boală cu care ne naștem. Fiind creați „după chipul lui Dumnezeu”, inocenți și neprihăniți la început, părinții noștri au căzut din starea inițială de neprihănire și au devenit păcătoși și corupți. Începând din acea zi și până astăzi, toți oamenii se nasc după chipul lui Adam și al Evei de după cădere, și moștenesc o inimă și o natură înclinată spre rău. „Ce este născut din carne, este carne”. „Eram din fire copii ai mâniei”. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume”. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile” (Ioan 3:6; Efes. 2:3; Rom. 5:12; 8:7; Marcu 7:21).

Cei mai drăgălași bebeluși care au făcut pasul în lume anul acesta și care au devenit raza de soare a unor familii nu sunt, așa cum probabil că i-ar denumi mamele lor „îngerași” sau mici „inocenți”, ci niște mici „păcătoși”. Vai! Pe când stă acolo în pătuț, zâmbind și gângurind, acea mică ființă poartă în inima ei sămânța oricărui fel de nelegiuire! Doar trebuie să îl privești cu atenție pe măsură ce crește în statură și i se dezvoltă mintea, și în curând vei detecta în el o înclinație neîncetată spre egoism și răutate, și o împotri-vire față de orice lucru bun. Vei vedea în el mugurii și germenii înșelăciunii, ai pornirilor rele, ai egoismului, încăpățănării, lăcomiei, invidiei, geloziei, patimilor rele – lucruri care, dacă ar fi lăsate libere, s-ar răspândi cu o rapiditate dureroasă. Cine l-a învățat pe copil aceste lucruri? De unde le-a învățat? Doar Biblia poate răspunde la aceste întrebări!

Dintre toate lucrurile nebunești pe care părinții le pot spune despre copiii lor, nu există vreunul mai rău decât acesta: „Fiul meu are o inimă bună. El nu este ce ar trebui să fie, dar a nimerit pe mâini rele. Școlile publice sunt locuri groaznice. Învățătorii îi neglijează pe băieți. Totuși, în esența lui, el are o inimă bună”. Din nefericire, adevărul este la polul opus. Prima cauză a tuturor păcatelor stă în corupția morală naturală din inima băiatului, nu în școală.

ARIA DE CUPRINDERE A PĂCATULUI

În ceea ce privește aria de răspândire a *păcatului*, această vastă boală morală a omului, haideți să luăm bine aminte la ea, ca să nu facem vreo greșală. Singura temelie certă pusă pentru noi se găsește în Scriptură. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate

întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6:5). „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea” (Ier. 17:9). Păcatul este o boală care pătrunde și curge prin orice parte a constituției morale și prin orice facultate a minților noastre. Înțelepciunea, sentimentele, puterea rațiunii, voința – toate sunt mai mult sau mai puțin infectate. Chiar și conștiința este atât de orbită, încât nu putem să depindem de ea ca de un ghid sigur, iar dacă nu este iluminată de Duhul Sfânt, este foarte probabil să îi conducă pe oameni să facă confuzii grave între bine și rău. Pe scurt, iată ce se poate spune despre noi: „Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos: ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate” (Isaia 1:6). Această boală poate fi ascunsă sub un strat subțire de politețe, curtoazie, bune maniere și decoruri exterioare, dar ea se găsește adânc înrădăcinată în constituția omului.

Sunt pe deplin conștient de faptul că omul are multe facultăți deosebite și nobile care au fost lăsate în ființa lui, și că, în artă, știință și literatură, el demonstrează o capacitate imensă. Totuși, realitatea faptului că, în lucrurile spirituale, el este complet „mort” și nu are cunoștință, dragoste sau frică de Dumnezeu, rămâne valabilă.

Cele mai bune lucruri pe care el le face sunt atât de întreșute și amestecate cu corupție morală, încât contrastul între el și Dumnezeu nu face altceva decât să reliefeze mai acut dimensiunea adevărată a ariei de răspândire a căderii în păcat. Aceași ființă este atât de înălțătoare în unele lucruri și atât de josnică în altele; atât de deosebită

și totuși atât de neînsemnată; atât de nobilă, și totuși atât de ticăloasă; atât de măreață în lucrurile materiale pe care le concepe și le construiește, și totuși atât de dezgustătoare în simțămintele ei; capabilă să proiecteze și să ridice clădiri sau construcții precum acelea din Carnac și Luxor din Egipt, sau Partenonul din Atena, și totuși să se închine unor dumnezei ticăloși, păsărilor, fiarelor sălbatice și târâtoarelor; capabilă să scrie opere deosebite precum dramele lui Sofocle și istorii ca ale lui Tucidide, și totuși să fie rob viciilor abominabile descrise în primul capitol din Epistola către Romani – toate acestea nu constituie decât o demonstrație dureroasă înaintea acelor care batjocoresc Cuvântul scris al lui Dumnezeu și ne consideră pe noi niște oameni care se închină la Biblie.

Totuși, acesta este un nod pe care îl putem dezlega cu Biblia în mână. Putem recunoaște că omul are în el toate semnele distinctive ale unui templu maiestos, un templu pe care Dumnezeu l-a clădit cândva și în care a locuit, dar un templu care se află acum în ruină totală – un templu în care se mai găsește o fereastră spartă aici, un coridor colo, o oglindă aici și care astăzi nu ne mai oferă decât o vagă idee privitoare la măreția de la început – un templu care, de la un capăt la altul, și-a pierdut gloria și a căzut din starea lui înălțată de odinioară. Iar noi spunem că nimic nu poate rezolva problema complicată a stării spirituale a omului decât înțelegerea „doctrinei păcatului original”, a „păcatului din naștere”, și a efectelor zdrobitoare ale Căderii.

Dincolo de asta, haideți să ne amintim că orice colț al acestei lumi mărturisește că păcatul este boala universală

a întregii omeniri. Cercetați globul pământesc de la est la vest și de la un pol la celălalt, căutați în fiecare popor din oricare dintre cele patru colțuri ale lumii, căutați în orice rang și orice clasă de oameni din țara noastră, de la cei mai de sus până la cei mai de jos și, în fiecare circumstanță și în fiecare stare, evaluarea va fi aceeași întotdeauna. Cele mai izolate insule din oceanul Pacific, care sunt complet separate de Europa, Asia, Africa și America, aflate dincolo de puțința de a se apropia de luxul oriental și de artele și literatura occidentală, ale căror locuitori n-au aflat încă de cărți, bani, praf de pușcă sau motoare cu abur, despre care se spune că sunt necontaminați de viciile civilizației moderne, și chiar în aceste insule veți vedea că s-a descoperit, atunci când au fost găsite pentru prima dată, că ele sunt locașurile celor mai ticăloase forme de poftă, cruzime, înșelăciune și superstiție. Dacă locuitorii acestora au cunoscut ceva vreo dată, atunci acest lucru trebuie să fi fost știința de a păcătui! În orice loc rămâne adevărat dictonul biblic care spune că, în mod natural, inima omului este „nepsus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea” (Ieremia 17:9).

În ceea ce mă privește, nu cunosc vreo dovadă mai puternică a inspirației divine a cărții Geneza și a scrierilor lui Moise despre originea omului, pe cât este puterea, răspândirea și universalitatea păcatului. Gândește-te că omenirea a izvorât în întregime dintr-o singură familie, dintr-o singură pereche, și că această pereche a căzut în păcat, așa cum ne spune Geneza 3, și poți vedea starea naturii omenești de pretutindeni cum dovedește acest lucru. Dacă vei respinge această realitate, așa cum mulți o fac, dintr-o dată vei ajunge la niște dificultăți inexplicabile.

Într-un cuvânt, uniformitatea și universalitatea corupției morale a omului se dovedesc a fi unele dintre cele mai uriașe dificultăți, dacă vrei să explici fără Scriptură starea de păcat a omului.

Păcatul în viața credinciosului

La urma urmei, sunt convins că cea mai mare dovadă a răspândirii și puterii păcatului este abilitatea acestuia de a se agăța de om chiar și după ce el este convertit și a devenit obiectul lucrării Duhului Sfânt. Dacă este să folosim limbajul celui de-al 9-lea articol din mărturisirea de credință⁶, „această infecție a firii pământești rămâne... chiar și în cei regenerați”. Atât de adânc este înfiptă rădăcina corupției în om, încât chiar și după ce suntem născuți din nou, înnoiți, „spălați, sfințiți, justificați” și făcuți mădulare ale lui Hristos, această rădăcină rămâne vie în adâncul inimilor noastre și, asemenea leprei de pe pereții casei, nu putem scăpa de ea decât când vom părăsi cortul pământesc al ființelor noastre. Fără îndoială, păcatul nu mai are stăpânire în inima celui credincios. El este ținut sub control, respins, crucificat și dat morții prin puterea harului, care îl scoate afară din cel credincios.

Viața unui credincios este o viață de biruință, nu una de înfrângere. Totuși, chiar luptele care au loc în inima lui, bătălia pe care el descoperă că trebuie să o ducă zilnic, gelozia veghetoare pe care este mânat să o manifeste în omul interior, lupta dintre firea pământească și Duhul, „gemelele interioare pe care nimeni nu le cunoaște decât cel care le trăiește” – toate acestea sunt dovada aceluiași adevăr

⁶ Autorul face referire la mărturisirea de credință a Bisericii Anglicane. – n.tr.

remarcabil, și toate demonstrează puterea enormă și vivacitatea păcatului.

Cu adevărat puternic trebuie să fie acel vrăjmaș care, chiar și atunci când este crucificat, rămâne viu! Fericit este cel credincios care înțelege această realitate și, în timp ce se bucură în Hristos Isus, nu-și pune nădejdea în firea pământescă, iar în timp ce spune „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința”, nu uită niciodată să vegheze și să se roage, ca să nu cadă în ispită!

CARACTERUL RESPINGĂTOR AL PĂCATULUI

În ceea ce privește vinovăția, ticăloșia și caracterul respingător al păcatului înaintea lui Dumnezeu, nu voi spune foarte multe cuvinte. Nu cred că, în natura lucrurilor, omul muritor poate conștientiza în vreun fel păcătoșenia nespus de mare a păcatului, așa cum se vede ea înaintea aceluia Dumnezeu sfânt și perfect, înaintea Căruia vom da socoteală.

Pe de o parte, Dumnezeu este cea ființă veșnică ce „găsește greșeli chiar la îngerii Săi” și înaintea Căruia nici măcar „cerurile nu sunt curate”. El este Acela care citește gândurile și motivațiile noastre, deopotrivă cu acțiunile noastre și cere ca „adevărul să fie în adâncul inimii” (Iov 4:18; 15:15; Ps. 51:6).

Pe de altă parte, noi, niște ființe sărmane și oarbe, aici astăzi și de negăsit mâine, născuți în păcat, înconjurați de păcătoși, trăind într-o atmosferă constantă de slăbiciune, neputință și imperfecțiune – nu putem să căpătăm decât cele mai incorecte idei despre hidoșenia păcatului. Nu

avem nicio posibilitate de a vedea păcatul în reala lui dimensiune, și nu-l putem măsura cu nimic. Omul orb nu poate face diferența între o capodoperă a lui Titian sau Rafael și chipul reginei de pe plăcuța de la intrarea într-un cătun. Surdul nu poate face distincția între sunetul unei tinichele și orga unei catedrale. Acele animale al căror miros ne este atât de respingător n-au nicio idee că ne provoacă acest dezgust, și, culmea, una față de alta nu se simt respingătoare.

Eu cred că, în același fel, omul căzut în păcat nu poate căpăta o percepție corectă cu privire la cât de ticălos este păcatul înaintea aceluia Dumnezeu a cărui lucrare este absolut perfectă: perfectă fie că privim la ea printr-un telescop sau prin microscop; perfectă în creația unei planete uluitoare precum Jupiter, cu sateliții acesteia, și care își respectă mișcarea în jurul Soarelui cu maximă precizie; perfectă în creația celei mai mărunte insecte care se târâște toată viața ei cale de un metru de pământ.

Haideți să rămânem ferm convinși de următoarele adevăruri în mințile noastre:

- Păcatele sunt „urâciuni, pe care le urăsc” (Ier. 44:4);
- Ochii lui Dumnezeu „nu pot să vadă răul, și nu pot să privească nelegiuirea!” (Hab. 1:13);
- Cea mai mărunță încălcare a Legii lui Dumnezeu ne face vinovați „de toate” (Iacov 2:10);
- „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:4);

- „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23);
- Dumnezeu „va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” (Rom. 2:16);
- Există un „vierme care nu moare niciodată și un foc care nu se va stinge niciodată” (Marcu 9:44);
- „Cei răi se întorc la locuința morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu” (Ps. 9:17) și „aceștia vor merge în pedeapsa veșnică” (Matei 25:46);
- „Nimic întinat nu va intra în ea [în Împărăția cerurilor, n.tr.], nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” (Apoc. 21:27).

Acestea sunt cu adevărat cuvinte zguduitoare, dacă ne gândim că sunt scrise în cartea unui Dumnezeu foarte îndurător! La urma urmei, nicio dovadă a caracterului profund al păcatului nu este atât de copleșitoare și de incontestabilă precum Crucea și patima Domnului nostru Isus Hristos, și întreaga doctrină a substituției și ispășirii Sale. Groaznic de neagră trebuie să fi fost vinovăția pentru care nimic să nu facă dreptate decât sângele Fiului lui Dumnezeu. Grea trebuie să fi fost povara păcatului omului dacă L-a făcut pe Isus să geamă și să verse stropi de sânge în agonia din Grădina Ghetsimani, și să strige la Golgota, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Nimic, sunt convins că nimic nu ne va ului atât de mult, când ne vom trezi în ziua învierii, cum o va face conștientizarea păcatelor noastre și privirea retrospectivă

asupra nenumăratelor noastre defecte și eșecuri. Nu vom conștientiza pe deplin „păcătoșenia păcatului” decât în ceasul când Hristos va veni a doua oară. Bine spunea odinioară George Whitefield că ,imnul Raiului va fi, *Ce minunății a făcut Dumnezeu!*”

ÎNȘELĂCIUNEA PĂCATULUI

Legat de subiectul păcatului, mai rămâne un singur aspect pe lângă care nu îndrăznesc să trec, și anume înșelăciunea păcatului. Acesta este un lucru de o importanță foarte mare, și îndrăznesc să cred că nu primește atenția cuvenită. Am putea observa această înșelăciune a păcatului în înclinația incredibilă a oamenilor de a considera păcatul mai puțin păcătos și mai puțin periculos decât este el în realitate, înaintea lui Dumnezeu.

În această înclinație a omului de a-l minimiza, el aduce scuze pentru păcat și își diminuează vinovăția. *„Nu este decât un lucru mărunț! Dumnezeu este îndurător! Dumnezeu nu este excesiv să ia seama la mărunțișurile astea! Intenția a fost bună! Nu putem fi atât de specifici! Unde este paguba, de facem atâta caz? Suntem la fel de buni ca și ceilalți!”* Cine nu este obișnuit cu acest fel de limbaj?

Se poate observa înșelăciunea păcatului și după șirul lung de cuvinte șlefuite și fraze pe care oamenii le folosesc pentru a desemna lucrurile pe care Dumnezeu le denumește din prima clipă ticăloase și distrugătoare pentru suflet. Ce sens au acum termeni precum „sălbatic”, „rapid” „la modă”, „nestatornic”, „gânditor” sau „delăsător”?

Aceștia ne demonstrează că oamenii încearcă să se amăgească, crezând că păcatul nu este atât de păcătos pe cât spune Dumnezeu, și că ei nu sunt niște oameni atât de răi pe cât spune Dumnezeu că ar fi în realitate. Ai putea vedea această înșelăciune în tendința chiar și a credincioșilor de a le tolera copiilor lor lucruri îndoielnice și practici dubioase, rămânând orbi față de rezultatul inevitabil al iubirii de bani, al jocului cu ispita și al toleranței față de un standard mic al religiei în familie.

Mă tem că nu conștientizăm suficient subtilitatea extremă a bolii sufletelor noastre. Suntem mult prea înclinați să uităm că ispita de a păcătui se va prezenta rareori înaintea noastră în culorile ei adevărate, spunând, „Sunt vrăjmașul tău de moarte și îți voi distruge sufletul pe vecie în Iad”. O, nu! Păcatul vine la noi asemenea lui Iuda, cu un sărut. Vine asemenea lui Ioab, cu o mână întinsă și cuvinte lingușitoare. Fructul interzis i s-a părut Evei bun și de dorit și totuși, în final, a alungat-o din Grădina Edenului. Umblarea nepăsătoare pe acoperișul palatului i se părea nevinovată lui David, și totuși a sfârșit în adulter și crimă. Păcatul ni se înfățișează rareori de la bun început ca păcat. Haideți să veghem și să ne rugăm, ca să nu cădem în ispită. Am putea denumi nelegiuirea folosind termeni șlefuiți, dar nu putem să-i schimbăm natura și caracterul, așa cum sunt ele înaintea lui Dumnezeu. Haideți să ne amintim de cuvintele sfântului Pavel: „îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: ‚Astăzi’, pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:13). În cartea noastră de rugăciuni avem o frază înțeleaptă, la care ar fi bine să luăm aminte: „*Domnul*

nostru bun, eliberează-ne de înșelătoriile lumii, ale firii pă-mântești și ale diavolului!”

Dezgustul de sine

Iar acum, înainte să merg mai departe, dă-mi voie să menționez pe scurt două gânduri care mi se par că rezultă din acest subiect cu o forță irezistibilă. Pe de o parte, le cer cititorilor mei să observe că avem motive profunde să ne smerim și să ne dezgustăm de noi înșine. Haideți să ne așezăm înaintea imaginii păcatului, așa cum ne este prezentat în Biblie, și să luăm aminte la ce ființe vinovate, ticăloase și corupte suntem toți înaintea lui Dumnezeu. Ce nevoie mare avem toți de acea schimbare completă a inimii, denumită *regenerare, naștere din nou sau convertire!* Ce cantitate imensă de neputințe și imperfecțiuni se lipește până și de cei mai buni dintre noi, în cele mai bune circumstanțe! Ce gând solemn este că „fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul!” (Evrei 12:14). Ce motive avem să strigăm la fel ca acel vameș, în fiecare seară a vieților noastre, când ne gândim la păcatele zilei, deopotrivă cele de comitere și de omitere, „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). Cât de potrivite sunt rugăciunile de mărturisire din Cartea noastră pentru starea actuală a tuturor celor ce se consideră creștini! Cât de bine se potrivește limbajul Cărții de rugăciuni pentru starea copiilor lui Dumnezeu, când fiecare membru al bisericii merge la Masa părtășiei (Cina Domnului), unde aude spunându-se: „Amintirea relelor noastre ne întristează; povara este insuportabilă: ai milă de noi, ai milă de noi, Tatăl nostru îndurător, de dragul Fiului Tău, Domnul nostru

Isus Hristos, și iartă-ne tot trecutul”. Cât de adevărat este că cel mai sfânt dintre noi este, în el însuși, un păcătos ticălos și un dator pe veci îndurării și harului, până în ultima clipă a vieții noastre!

Subscriu din toată inima la pasajul din predica lui Hooker pe tema justificării, care începe în felul următor: „Haideți să luăm aminte la cele mai bune și mai sfinte lucruri pe care le facem. Nu suntem niciodată mai influențați de Dumnezeu decât atunci când ne rugăm. Totuși, chiar și când ne rugăm, cât de des rătăcesc simțămintele noastre! Câtă puțină reverență arătăm față de măreția uluitoare a lui Dumnezeu, cu care vorbim! Cât de puțină remușcare pentru ticăloșiile noastre! Cât de puțin gust al influenței suave a îndurărilor Lui blânde simțim în ființele noastre! Nu suntem de multe ori lipsiți de dorință să începem rugăciunile, pe cât suntem de bucuroși să le încheiem, ca și cum, când suntem îndemnați prin „cheamă-Mă” (Ps. 50:15), ne închipuim că El ar fi pus înaintea noastră o sarcină foarte împovărătoare? Ceea ce spun aici poate să pară întrucâtva exagerat, de aceea, fiecare să judece pentru el, și nu altfel. Nu pot să îi poruncesc nimănui! Dacă Dumnezeu ar lua aminte la noi, așa cum a făcut cu Avraam (dacă 50, 40, 30, ba chiar dacă 10 persoane ar putea fi găsite într-un oraș, să nu fie distrus acel oraș de dragul acelor oameni) și dacă Dumnezeu ne-ar face o ofertă atât de bogată: 1) să cercetăm toate generațiile oamenilor de la căderea în păcat a tatălui nostru Adam și 2) să găsim un singur om care a făcut o singură faptă cu totul curată, fără pată sau zbâncitură, și 3) pentru acea singură faptă a acelui om, nici omul și nici vreun înger să nu simtă chinurile care

sunt pregătite pentru amândoi – crezi că această răscumpărare ar putea să îi elibereze pe oameni și pe îngeri, așa încât ceea ce noi am făcut să fie cumva iertat prin acest om?”

Acea mărturie este adevărată. În ceea ce mă privește, sunt convins că, pe cât avem mai multă lumină spirituală, pe atâta ne vom vedea mai mult păcătoșenia. Pe cât ne apropiem mai mult de cer, pe atâta ne îmbrăcăm mai mult cu smerenie. Vei găsi adevărat că, în orice epocă a bisericii, dacă vei studia biografiile celor mai mari sfinți, precum Bradford, Rutherford și M'Cheyne, vei vedea că ei au fost întotdeauna cei mai smeriți dintre oameni.

Fii mulțumitor pentru har

Pe de altă parte, îi rog pe cititorii mei să observe cât de mulțumitori ar trebui să fim pentru Evanghelia glorioasă a harului lui Dumnezeu. Ea este remediul pentru nevoia omului, remediu mare pe cât de largă, lată și adâncă este boala omului. Nu trebuie să ne fie frică să privim la păcat și îi studiem natura, originea, puterea, răspândirea și ticăloșia, dacă privim în același timp la medicamentul uimitor care ne-a fost oferit pentru mântuire, adică în Isus Hristos. Chiar dacă păcatul a fost prezent din abundență, harul a fost mai abundent. Totuși, în legământul veșnic al răscumpărării și în Mijlocitorul aceluia legământ, Isus Hristos Cel neprihănit, Dumnezeu perfect și Omul perfect uniți într-o singură Persoană; în lucrarea pe care a făcut-o prin moartea pentru păcatele noastre și prin învierea din morți spre justificarea noastră, ca și în slujirile pe care El le împlinește ca Preot, Substitut, Medic, Păstor și Apărător

al nostru; în sângele prețios pe care El l-a vărsat, care poate să ne curețe de toate păcatele; în neprihănirea veșnică pe care a procurat-o pentru noi; în mijlocirea perpetuă pe care El o face ca reprezentant al nostru la dreapta lui Dumnezeu; în puterea Lui de a-l mântui în chip desăvârșit și pe cel mai mare dintre păcătoși; în dorința Lui de a-l primi și ierta pe cel mai ticălos om; în disponibilitatea Lui de a-l ridica pe cel mai slab; în harul Duhului Sfânt pe care îl pune în inimile tuturor copiilor Lui, înnoindu-i, sfințindu-i și făcând ca lucrurile vechi să treacă, și toate să fie făcute noi - în toate acestea - și, o, aici este doar o enumerare scurtă - în toate acestea se găsește o vindecare deplină, perfectă și completă pentru boala hidoasă a păcatului.

Chiar dacă o perspectivă corectă a păcatului este fără îndoială groaznică, nimeni nu trebuie să cadă în leșin și disperare, atâta timp cât are privirile corect ațintite asupra lui Isus Hristos. Nu este de mirare că bătrânul Flavel își încheia un capitol al admirabilei sale lucrări, intitulată „*The Fountain of Life*” (*Izvorul vieții*), cu aceste cuvinte care ne ating inima: „Binecuvântat fie Dumnezeu pentru Isus Hristos!”

APLICAȚII PRACTICE

Chiar dacă suntem pe punctul de a încheia acest subiect important, simt că abia de am zgâriat suprafața lui. Acesta nu este un subiect pe care să-l dezbatem aici pe deplin. Cel care dorește să îl vadă analizat cuprinzător trebuie să-și îndrepte privirile către maeștrii teologiei vieții creștine, precum Owen, Burgess, Manton, Charnock și către ceilalți giganți ai școlii puritane. Când vine vorba de

subiecte ca acesta, nu există scriitori care să se compare cu puritanii. De aceea, ce îmi rămâne acum este să tratez câteva aspecte practice, așa încât să tragem învățăminte folositoare din această întreaga doctrină a păcatului, pentru zilele noastre.

(a) O perspectivă biblică asupra păcatului este unul dintre cele mai bune antidoturi față de teologia vagă, încețoșată și întunecată dureros de răspândită în veacul acesta.

În zadar ne închidem ochii față de realitatea numărului imens de așa-ziși creștini din zilele noastre, pe care nu-i poți caracteriza decât ca fiind bolnavi. Avem de-a face cu un creștinism în care, fără îndoială, există „ceva legat de Hristos, puțin din har, câte ceva din credință și din pocăință, poate și ceva din sfințenie” – dar nu este acel lucru real, cum este prezentat în Biblie. Lucrurile au ieșit de pe făgașul lor normal, au ieșit din proporțiile lor normale.

Așa cum ar fi spus bătrânul Latimer, avem de-a face cu un soi de ghiveci care nu ne face niciun bine. El nu exercită vreo influență asupra comportamentului zilnic, nu aduce mângâieri în viață și nici nu dă pacea în clipa morții. Cei care încurajează așa ceva se trezesc adeseori prea târziu, descoperind că n-au nimic solid sub picioarele lor. Eu cred că cea mai bună modalitate de a corecta acest fel greșit de religie este să prezentăm cu mai mare tărie adevărul vechi, biblic, despre păcătoșenia păcatului. Oamenii nuși vor îndrepta niciodată cu hotărâre fețele către cer și nu vor trăi ca niște pelerini, până n-au simțit că se află în pericolul Iadului. Haideți să încercăm cu toții să revigorăm acea învățătură veche despre păcat, în grădinițele,

școlile, colegiile și universitățile noastre. Haideți să nu uităm că „Legea este bună, dacă cineva o întrebuințează bine” și că „prin Lege vine cunoștința păcatului” (1 Tim. 1:8; Rom. 3:20; 7:7). Haideți să aducem Legea înainte și să o punem în atenția oamenilor. Haideți să explicăm Cele 10 Porunci și să arătăm lungimea, lățimea, adâncimea și înălțimea cerințelor lor. Aceasta este modalitatea în care a acționat Domnul nostru în Predica de pe Munte. Nu putem proceda mai bine decât să urmăm modelul Lui. Fii sigur că oamenii nu vor veni niciodată la Isus, nu vor rămâne cu Isus și nu vor trăi pentru Isus, dacă nu vor ști de ce sunt chemați să vină și care le este nevoia!

Cei pe care Duhul îi atrage la Isus sunt cei pe care tot El i-a convins de păcat. Fără convingerea profundă de păcat, oamenii pot să pară că au venit la Isus și că Îl urmează pentru o vreme, dar după nu mult timp, se vor îndepărta și se vor întoarce în lume.

(b) În al doilea rând, o perspectivă biblică asupra păcatului este unul dintre cele mai bune teste pentru teologia extravagant de laxă și liberală, care este în vogă în zilele noastre.

Tendința gândirii moderne este aceea de a respinge crezurile și orice fel de limite ale religiei. Oamenii cred că este ceva deosebit și înțelept să nu mai condamne niciun fel de opinie și să spună despre orice învățător zelos și iscusit că este vrednic de încredere, indiferent cât de eterogene și de reciproc distructive i-ar fi opiniile. Orice lucru spus apăsător pare să fie considerat adevărat, așa încât nimic nu mai este fals! Toți au dreptate, și nimeni nu greșește! Toți par să fie mântuiți, așa că nimeni nu va mai

pieri! Ispășirea și substituția lui Hristos, personalitatea diavolului, elementul miraculos din Scriptură, realitatea și veșnicia pedepsei, toate aceste pietre de temelie puternice sunt aruncate peste bord cu mult zgomot, pentru a ușura vaporul creștinismului și pentru a-l face să țină pasul cu știința modernă. Ridică-te să aperi acele adevăruri mărețe, și ești catalogat imediat îngust, de modă veche și fosilă teologică! Citează un text biblic, și ți se va spune că nu tot adevărul este conținut pe paginile unei vechi cărți evreiești, că mintea liberă a descoperit multe alte lucruri de la momentul când acea carte a fost încheiată.

Eu nu știu să existe ceva mai bun pentru a contracara această plagă modernă ca afirmațiile constante ale Bibliei despre natura, realitatea, ticăloșia, puterea și vinovăția păcatului. Trebuie să punem înapoi în conștiințele acestor oameni întrebări care să ceară un răspuns simplu. Trebuie să le cerem să-și pună mâinile pe inimă și să ne spună dacă opiniile favorite îi mângâie în ziua suferinței, în ceasul morții, lângă patul suferinței părinților muribunzi, lângă mormântul soției preaiubite sau al copilului îndrăgit.

Trebuie să-i întrebăm dacă un zel vag, fără o doctrină clară, le aduce vreo pace în perioade ca acestea. Trebuie să-i provocăm să ne spună dacă nu cumva simt uneori „acel ceva din interior” care mușcă, și pe care nu-l poate stăvili nimic din toată această cercetare liberă, din această filozofie și știință a lumii. Apoi trebuie să le spunem că această mușcătură interioară este sentimentul păcatului, al vinovăției și corupției morale, pe care l-au lăsat deoparte în socotelile lor. Apoi, mai presus de orice, trebuie să le spunem că nimic

nu îi va face să se simtă odihniți în fața păcatelor lor, decât supunerea față de doctrina veche a ruinei omului și decât doctrina răscumpărării făcută de Hristos, în care să-și pună credința simplă, asemenea unui copil.

(c) În al treilea rând, o perspectivă corectă asupra păcatului este cel mai bun antidot față de acel creștinism formal, sentimental și ceremonial, care a spălat societatea noastră în ultimii 25 de ani asemenea unei inundații și care i-a purtat cu el pe atât de mulți oameni.

Sunt convins că există multe lucruri atractive în acest sistem religios, mai ales pentru anumite persoane, atâta vreme cât conștiința nu este pe deplin iluminată. Dar atunci când acea parte minunată a ființelor noastre, denumită conștiință, este trezită și cu adevărat vie, găsesc că este imposibil să crezi că un creștinism sentimental și ceremonial ne va satisface cu ceva. Un copil este liniștit ușor și amuzat de niște jucărioare, dar asta atâta vreme cât este sătul. Totuși, când simte foamea în ființa lui și când știe că nimic nu-l va satisface decât hrana, lucrurile vor fi diferite. Tot așa este și cu omul, în ce privește nevoia sufletului lui. Muzica, florile, lumânările, tămâia, procesiunile, veșmintele frumoase, toate ceremoniile fabricate de om, care au un caracter pe jumătate papistaș, pot să îi facă destul bine omului în anumite condiții. Dar, odată ce el este „trezit și înviat din morți”, nu se va mai putea mulțumi cu aceste lucruri, ci ele se vor părea niște banalități și o pierdere de vreme. Odată ce omul își vede păcatul, el trebuie să-L vadă pe Mântuitorul lui. El se simte lovit de o boală mortală, și nimic nu va putea să-l satisfacă decât Marele Medic. El este înfometat și însetat, și nu mai dorește nimic altceva decât

pâinea și apa vieții. Se poate să ți se pară că lucrurile pe care le spun aici sunt curajoase, dar îndrăznesc să-ți spun, fără să mă tem, că poate chiar trei sferturi din acest curent papistaș din ultimul sfert de secol n-ar fi existat vreodată dacă oamenii ar fi fost învățați mai pe hotărât ce înseamnă cu adevărat natura, ticăloșia și păcătoșenia păcatului.

(d) În al patrulea rând, o perspectivă corectă asupra păcatului este unul dintre cele mai bune antidoturi împotriva teoriilor exagerate ale perfecționismului, pe care le auzim atât de des în vremurile noastre.

Voi menționa puține lucruri despre acest aspect, pentru că nu vreau să jignesc pe nimeni. Dacă cei ce insistă asupra subiectului perfecțiunii se referă la altceva decât la o consecvență în viețile noastre și la o atenție deosebită față de toate harurile care alcătuiesc și formează caracterul creștin, atunci rațiunea ne învață nu doar că ar trebui să-i tolerăm, ci și să fim întru totul de acord cu ei. Haideti să țintim sus cu orice mijloace. Dar dacă oamenii aceștia înțeleg că aici, în această lume, unii credincioși ar putea să ajungă la o eliberare deplină de păcat, să trăiască ani la rând în părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu și să aibă impresia că luni la rând n-au avut nici măcar un gând rău, trebuie să spun cu toată onestitatea că o astfel de părere mi se pare foarte nebiblică.

Aș merge chiar mai departe. Aș spune că această opinie este foarte periculoasă pentru cel care o susține și foarte susceptibilă să cauzeze depresie, descurajare și să-i păstreze la distanță pe cei ce, altfel, ar căuta mântuirea. Nu pot să descopăr nici cel mai mic suport în Cuvântul lui Dumnezeu care să ne spună că ar trebui să ne așteptăm la

o astfel de perfecțiune câtă vreme ne aflăm în trupuri ome-nești. Eu cred cuvintele din cel de-al 15-lea articol, și cred că sunt perfect adevărate – anume că „doar Hristos este fără păcat” și că „noi toți ceilalți, chiar dacă suntem botezați și născuți din nou în Hristos, greșim în multe feluri – și dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm și adevărul nu este în noi”. Dacă ar fi să folosesc limbajul primei noastre omilii, „există imperfecțiuni până și în cele mai bune fapte ale noastre: nu-L iubim pe Dumnezeu atât de mult pe cât ni se poruncește să Îl iubim – din toată inima, cu toată puterea și cu toată mintea; nu ne temem de Dumnezeu cât ar trebui; nu ne rugăm lui Dumnezeu decât cu multe și mari imperfecțiuni. Noi dăruim, iertăm, credem, trăim și nădăjduim într-un mod imperfect. Vorbim, gândim și acționăm imperfect. Ne luptăm împotriva diavolului, a lumii și a firii pă-mântești, dar o facem imperfect. Haideți, de aceea, să nu ne ferim să recunoaștem imperfecțiunile stării noastre”. Repet ceea ce am spus, anume că cea mai bună armă împotriva acestei amăgiri temporare a perfecțiunii și care a întunecat multe minți – căci nu pot să o denumesc altfel – constă dintr-o înțelegere clară, deplină și completă a naturii, păcă-toșeniei și caracterului amăgitor al păcatului.

(e) În ultimul rând, o perspectivă biblică asupra păcatului se va dovedi un antidot admirabil față de o gândire superficială despre sfințenia personală, care este, din nefericire, atât de răspândită în aceste ultime zile ale bisericii.

Acesta este un subiect delicat și foarte dureros. Știu asta, dar nu îndrăznesc să-l las netratat. A fost convingerea mea îndelungă și tristă că standardul vieții zilnice printre cei ce se consideră creștini în această țară a scăzut

gradual. Mă tem că lucruri care zugrăvesc caracterul lui Hristos, precum dragostea, blândețea, stăpânirea de sine, altruismul, bunătatea, gentilețea, lepădarea de sine, zelul pentru fapte bune și separarea de lume, sunt cu mult mai puțin apreciate decât ar fi trebuit și decât se obișnuia în zilele părinților noștri creștini.

N-aș pretinde că pot pătrunde în profunzimea cauzelor acestei stări, dar pot sugera câteva lucruri de luat în considerare. Se poate ca o anumită pretenție a credinței să fi devenit la modă și ușor de căpătat în această epocă, astfel încât acele izvoare care odată erau înguste și adânci au devenit acum largi, dar superficiale; creștinismul nostru a câștigat în pompa exterioară, dar a pierdut din calitate. Se prea poate ca progresul deosebit din punct de vedere material, pe care l-am experimentat în ultimii 25 de ani, să fi adus cu el, pe nesimțite, o plagă a trăirii lumești și a complacerii în plăceri, ca și o dragoste după viața ușoară. Ceea ce cândva erau denumite lucruri de lux sunt acum necesități, iar lepădarea de sine și îndurarea greutăților sunt rar întâlnite astăzi. Se prea poate ca mulțimea uriașă a controverselor care caracterizează această epocă să fi secătuit pe neștiute viața noastră spirituală. Mult prea adesea ne-am lăsat mulțumiți cu un zel pentru doctrina noastră, dar am neglijat realitățile serioase ale evlaviei practice de zi cu zi. Indiferent care ar fi cauzele, vreau să-mi afirm convingerea că rezultatele se văd. Am observat în ultimii ani printre credincioși un standard diminuat al sfințeniei personale, mai jos decât se obișnuia în zilele părinților noștri. Rezultatul acestei situații este că Duhul Sfânt este întristat! Această situație ne cheamă la smerire și cercetare de sine.

Remedii

În ceea ce privește cel mai bun remediu pentru starea lucrurilor pe care le-am menționat mai sus, mă voi aventura să-mi ofer și eu opinia. Alte școli de gândire din biserici pot să judece potrivit situației lor. Eu sunt convins că leacul pentru credincioșii evanghelici se găsește într-o percepție mai clară a naturii și păcătoșeniei păcatului.

Nu trebuie să mergem înapoi în Egipt sau să împrumutăm practicile papistașilor pentru a revigora viața noastră spirituală. Nu trebuie să reînviem cumva sistemul penitențelor, nici să ne întoarcem la monasticism sau ascetism.

Nicidecum! Trebuie doar să ne pocăim și să facem faptele dintâi. Trebuie să ne întoarcem la principiile dintâi. Trebuie să ne întoarcem la „cărările vechi”. Trebuie să ne așezăm cu umilință în prezența lui Dumnezeu, să privim întreg subiectul cu realism, să examinăm clar ceea ce Domnul Isus numește *păcat* și ceea ce El vrea să spună prin a face voia Lui. Trebuie apoi să încercăm să conștientizăm că este groaznic de posibil să trăim o viață nepăsătoare, ușuratică, pe jumătate lumească, și să pretindem în același timp că susținem principii evanghelice și să ne pretindem evanghelici! Haideți să vedem că păcatul este cu mult mai ticălos, cu mult mai apropiat de noi înșine și că se lipește de noi mai mult decât ne închipuim și, de aceea, să ne apropiem tot mai mult de Hristos. Odată ce ne vom apropia de El, vom bea mai mult și mai adânc din plinătatea Lui și vom învăța mai profund să trăim viața credinței în El, așa cum a făcut apostolul Pavel.

Odată ce vom învăța să trăim viața credinței în Isus și să rămânem în El, vom aduce mai multă roadă și vom deveni mai puternici în slujire, mai răbdători în încercare, mai veghetori asupra inimilor noastre sărmene și slabe, și mai asemenea Domnului nostru în toate căile noastre mărunte. În măsura în care conștientizăm cât de mult a făcut Hristos pentru noi, ne vom strădui și noi să facem mai mult pentru El. Celui care i s-a iertat mult, va iubi mult. Pe scurt, așa cum spune apostolul, „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18). Indiferent ce le-ar plăcea unora să gândească sau să spună, nu există semne de îndoială asupra faptului că o dorință mai ferm afirmată cu privire la sfințenie nu ar fi unul dintre semnele vremurilor acestea. Conferințele pentru promovarea „vieții spirituale” au devenit ceva obișnuit în zilele noastre. Subiectul „vieții duhovnicești” își găsește loc la amvoane aproape continuu. El a trezit un important interes în această țară, lucru pentru care trebuie să fie mulțumitori. Orice mișcare bazată pe principii sănătoase, care ajută la aprofundarea vieții noastre spirituale și la creșterea sfințeniei personale, va fi o reală binecuvântare pentru biserică. Acest lucru va contribui mult la unitatea noastră și la vindecarea dezbinărilor noastre nefericite. El poate aduce revărsări proaspete de har din partea Duhului și poate aduce „viață din morți” în aceste vremuri de sfârșit. Totuși, eu sunt convins, așa cum am spus de la început, că trebuie să începem să zidim de jos, dacă vrem să ajungem la înălțime! Sunt convins că primul pas către atingerea unui standard mai înalt al sfințeniei constă din a conștientiza mai pe deplin păcătoșenia uimitoare a păcatului.

2

.....

SFINȚIREA

*„Sfințește-i prin adevărul Tău:
Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)*

*„Voia lui Dumnezeu este sfințirea
voastră” (1 Tesaloniceni 4:3)*

Mă tem că subiectul sfințirii este unul pe care mulți îl disprețuiesc peste măsură de mult. Unii chiar îi întorc spațele cu batjocură și dezgust. Ultimul lucru care le-ar putea fi pe plac ar fi să li se ceară să fie „sfinți” sau „sfințiți”. Totuși, acest subiect nu merită să fie tratat în felul acesta. Sfințirea nu este un vrăjmaș al omului, ci un prieten. Acesta este un subiect de o importanță covârșitoare pentru sufletele noastre. Dacă Biblia este adevărată, devine o certitudine că, dacă nu suntem „sfințiți”, nu vom fi nici mântuiți. Există trei lucruri care, potrivit Bibliei, sunt absolut necesare în creștinism pentru orice bărbat și orice femeie. Acestea trei sunt: justificarea, regenerarea și sfințirea. Toate acestea trei se regăsesc în orice copil al lui Dumnezeu – el este născut din nou, justificat și sfințit. Acela căruia îi lipsește oricare dintre aceste trei lucruri, nu este un creștin adevărat înaintea lui Dumnezeu și, dacă moare într-o astfel de stare, nu se va găsi loc pentru el în cer și

nu va fi glorificat în ziua de apoi. Sfințirea este un subiect de o relevanță specială pentru zilele noastre.

În ultima vreme și-au făcut apariția învățăături ciudate despre sfințire. Unele par să o confunde cu justificarea. Altele o reduc la aproape nimic, sub pretenția zelului după harul fără plată, și o neglijează cu totul. Altora le este atât de frică de faptul că „faptele bune” ar putea fi înțelese ca parte din justificare, încât cu greu pot găsi orice loc în religia lor pentru faptele bune.

Alții stabilesc un standard greșit al sfințirii înaintea ochilor lor și, dacă eșuează să îl atingă, își irosesc viețile mutându-se continuu din biserică în biserică, din capelă în capelă și din sectă în sectă – în nădejdea deșartă că vor găsi ceea ce caută. Într-o zi ca acestea, o cercetare calmă a subiectului, privit ca o doctrină esențială a Evangheliei, poate fi de o mare utilitate pentru sufletele noastre.

Haideți să privim pentru început la adevărata natură a sfințirii, la semnele ei vizibile și la felul în care trebuie comparată cu justificarea. Dacă, din nefericire, cititorul este unul dintre cei cărora nu le pasă de nimic în această lume și nu emite nicio pretenție de credință, nu mă aștept să manifeste vreun interes față de ceea ce scriu aici.

Probabil că veți crede că rândurile ce urmează nu înseamnă decât niște jocuri de cuvinte și întrebări interesante, cu care credința n-are nimic de-a face.

Cu toate acestea, dacă ești un creștin rezonabil, rațional, îndrăznesc să spun că vei considera vrednic de interes să capeți unele idei clare cu privire la sfințire.

NATURA SFINȚIRII

Sfințirea este acea lucrare spirituală interioară pe care Domnul Isus Hristos o lucrează într-un om prin Duhul Sfânt, când El îl cheamă să fie un credincios adevărat. Domnul Isus nu doar că îi spală păcatele prin sângele Său, ci îl și separă de dragostea firii sale pământești față de păcat și față de lume, punând în inima lui un principiu nou de viață și făcându-l evlavios în viața practică.

În general, instrumentul prin care Duhul Sfânt împlinește această lucrare este Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă El se folosește uneori de suferință și de providența Lui, „fără Cuvânt” (1 Petru 3:1). Subiectul acestei lucrări a lui Hristos, făcută prin Duhul Său, este denumit în Scriptură un om „sfințit”.

Acela care presupune că Isus Hristos doar a trăit, a murit și a înviat pentru a aduce justificarea și iertarea păcatelor pentru poporul Său, mai are încă multe de învățat. Fie că este conștient, fie că nu, el Îl dezonorează pe Domnul nostru binecuvântat atunci când Îl face Mântuitor doar pe jumătate. Domnul Isus a împlinit tot ceea ce este necesar pentru sufletele copiilor Lui: nu doar eliberarea lor de sub vinovăția păcatului, prin moartea Lui ispășitoare, ci și eliberarea de sub stăpânirea păcatului, prin locuirea inimilor lor cu Duhul Sfânt; nu doar pentru a-i justifica, ci și pentru a-i sfinți. Astfel, El este nu doar „neprihănirea” lor, ci și „sfințirea” lor (1 Cor. 1:30).

Haideți să auzim ceea ce spune Biblia: „Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan

17:19). „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească” (Efes. 5:25-26). „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24). „Ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (Col. 1:22). Sensul acestor cinci pasaje trebuie cercetat cu atenție. Dacă aceste cuvinte au vreun înțeles, atunci ele ne învață că, pentru Hristos, lucrarea de sfințire este la fel de importantă ca și lucrarea de justificare a poporului Său. Amândouă sunt conținute în acel legământ veșnic, în care toate lucrurile sunt rânduite, legământ al cărui Mijlocitor este Hristos. În fapt, Hristos este într-un loc denumit „Cel ce-i sfințește”, iar poporul Său, „cei ce sunt sfințiți” (Evrei 2:11).

Subiectul care se află înaintea noastră este de o importanță atât de profundă și vastă, încât necesită să fie apărut, păzit, curățat de orice neclaritate și marcat în orice privință. O doctrină atât de necesară mântuirii nu poate fi niciodată prea clar prezentată sau adusă prea mult la lumină. Una dintre modalitățile de a căpăta acuratețe în teologia noastră constă din a îndepărta confuzia între anumite doctrine, confuzie care, din nefericire, se regăsește mult prea des printre creștini, și mai constă din a stabili relațiile precise dintre diferitele adevăruri ale credinței. De aceea, nu voi ezita să pun înaintea cititorilor mei o serie de afirmații extrase din Scriptură, despre care cred că sunt

utile în definirea naturii exacte a sfințirii. Desigur, fiecare afirmație poate fi extinsă și analizată mai în detaliu, și fiecare are nevoie de o atenție deosebită și de meditație, în viața fiecăruia dintre noi. Unele dintre aceste afirmații pot fi subiectul disputelor sau a contradicțiilor, dar mă îndoiesc că vreuna dintre ele poate fi desființată sau dovedită neadevărată. Tot ceea ce solicit din partea cititorului este să le trateze cu imparțialitate și corectitudine.

1. Sfințirea este rezultatul invariabil al unirii dătătoare de viață cu Hristos, pe care adevărata credință i-o dă omului.

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Mlădița care nu aduce roadă nu este o mlădiță vie a viței.

Unirea cu Hristos care nu produce niciun efect în inimă și viață nu este decât o unire formală, lipsită de valoare înaintea lui Dumnezeu. Credința care nu are o influență sfințitoare asupra caracterului nu este cu nimic mai bună decât credința diavolilor. Ea este o credință moartă, pentru că nu este însoțită de dovezile ei. O astfel de credință nu este darul lui Dumnezeu. Nu este credința aleșilor lui Dumnezeu. Pe scurt, acolo unde nu există sfințire în viață, nu există credință reală în Hristos.

Credința adevărată lucrează prin dragoste. Ea îl constrânge pe om să trăiască pentru Domnul, dintr-un simțământ profund al recunoștinței pentru că a fost răscumpărat.

Aceasta îl face să simtă că nu poate face niciodată prea mult pentru Cel care a murit pentru el. Întrucât i s-a iertat mult, el iubește mult. Cel pe care sângele lui Hristos

îl curăță, umblă în lumină. Acel om care are nădejdea vie în Hristos se curăță așa cum Hristos este curat (Iacov 2:17-20; Tit 1:1; Gal. 5:6; 1 Ioan 1:7; 3:3).

2. Sfințirea este rezultatul și consecința inseparabilă a regenerării.

Cel născut din nou și făcut făptură nouă primește o natură nouă și un principiu⁷ nou de viață, trăind întotdeauna o viață nouă. O naștere din nou în care omul trăiește nepăsător în păcat și într-o viață lumească, este o naștere din nou inventată de teologi neinspirați, niciodată menționată în Scriptură. Dimpotrivă, Ioan ne spune explicit că „oricine trăiește în neprihănire este născut din El... nu păcătuiește... trăiește în neprihănire... îi iubește pe frați... se păzește... biruiește lumea” (1 Ioan 2:29; 3:9-14; 5:4-18).

Exprimat în termeni simpli, lipsa sfințirii este un semn al lipsei regenerării. Acolo unde nu există viață sfântă, n-a existat o naștere sfântă. Acestea sunt cuvinte care pot părea dure, dar constituie un adevăr biblic. Oricine este născut din Dumnezeu, scrie Cuvântul, „nu poate păcătui⁸, fiindcă este născut din Dumnezeu” (1 Ioan 3:9).

3. Sfințirea este singura dovadă certă a acelei locuiri a sufletului de către Duhul Sfânt, atât de esențială mântuirii.

„Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Duhul nu stă niciodată nepăsător și nu doarme

⁷ Autorul face referire aici la făptura cea nouă care rezultă prin regenerare (nașterea din nou), prin care Dumnezeu schimbă dorințele și înclinațiile naturale ale omului, așa încât acesta urăște păcatul (pe care anterior îl iubea) și îl iubește pe Dumnezeu (pe care anterior îl ura sau ignora). - n.tr.

⁸ Expresia „nu poate păcătui” are sensul de continuitate în păcat, de viață caracterizată de păcat. - n.tr.

niciodată în sufletul omului. El își face întotdeauna cunoscută prezența prin roadele pe care le produce în inimă, caracter și viață. Pavel spunea: „Roada Duhului... este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Gal. 5:22-23). Acolo unde se găsesc aceste roade, acolo există Duhul. Unde ele lipsesc, oamenii sunt morți înaintea lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este comparat cu vântul și, asemenea acestuia, El nu poate fi văzut cu ochii trupului. Totuși, așa cum știm că vântul bate prin efectul pe care îl produce asupra valurilor, a copacilor și a fumului, tot așa putem ști că Duhul Sfânt se află într-un om, prin efectele pe care le produce în comportamentul lui. Este illogic să pretindem că avem Duhul Sfânt, dacă nu „umblăm prin Duhul” (Gal. 5:25). Este o certitudine că, acolo unde nu vedem o trăire sfântă, acolo nu este Duhul Sfânt. Pecetea pe care Duhul o pune asupra poporului lui Hristos este pecetea sfințirii. Doar cei care sunt în realitate „mânați de Duhul lui Dumnezeu”, doar aceștia sunt „fiii lui Dumnezeu” (Rom. 8:14).

4. Sfințirea este singurul semn sigur al alegerii făcute de către Dumnezeu.

Numele și numărul celor aleși sunt lucruri tainice, fără îndoială, pe care Dumnezeu le-a păstrat cu înțelepciune sub autoritatea Lui și nu i le-a descoperit omului. Nu ne este dat nouă, în această lume, să studiem paginile cărții vieții și să vedem dacă numele noastre sunt trecute acolo sau nu. Dar, dacă există un lucru clar și cert prezentat cu privire la alegere, el este acesta: cei aleși pot fi cunoscuți și

deosebiți prin viețile lor sfinte. Ni se spune explicit că ei sunt „aleși prin sfințire”, aleși spre mântuire „în sfințirea Duhului”, „hotărâți mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” și „aleși în Hristos dinainte de întemeierea lumii ca să fie sfinți”. Astfel, când Pavel a văzut credința lucrătoare, dragostea și nădejdea răbdătoare a credincioșilor din Tesalonic, el a spus: „Știm, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră” (1 Petru 1:2; 2 Tes. 2:13; Rom. 8:29; Efes. 1:4; 1 Tes. 1:3, 4).

Acela care se laudă că este unul dintre aleșii lui Dumnezeu, în timp ce trăiește în mod intenționat și obișnuit în păcat, nu face decât să se amăgească și să spună blasfemii. Evident, este dificil să cunoaștem cu adevărat oamenii, pentru că mulți fac un spectacol exterior din credință, dar în final ei se vor dovedi niște ipocriți, niște oameni cu inimile corupte. Acolo unde nu există nici măcar în exterior câtuși de puțină sfințire, putem fi destul de siguri că nu există nicio alegere. Catehismul Bisericii⁹ ne învață corect și cu înțelepciune că Duhul Sfânt „îi sfințește pe toți aleșii lui Dumnezeu”.

5. Sfințirea este o realitate ce va putea fi văzută întotdeauna din exterior.

Asemenea Capului bisericii, din care își trage seva orice membru, sfințirea „nu poate fi ascunsă”. „Căci orice pom se cunoaște după roada lui” (Luca 6:44). Un om cu adevărat sfințit poate să fie îmbrăcat atât de bine în smerenie, încât el să nu vadă în propria persoană decât neputințe și defecte. Asemenea lui Moise, când s-a coborât de pe

⁹ Autorul citează din Catehismul Bisericii Anglicane. – n.tr.

munte, el poate să nu fie conștient de faptul că fața lui strălucește. Asemenea celor neprihăniți din referința aceea deosebită la oi și capre, el poate să nu vadă că ar fi făcut ceva vrednic de laudă din partea Stăpânului Său: „Atunci, cei neprihăniți Îi vor răspunde: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut?” (Matei 25:37). Cu toate acestea, indiferent dacă el vede sau nu acest lucru, alții vor vedea întotdeauna în el caracterul, atitudinea, dorințele și felul de a trăi, care sunt deosebite de ale altor oameni.

Însăși ideea unui om „sfințit” dar în care nu se poate vedea sfințenie în viața lui este complet ilogică și o nepotrivire de cuvinte. Lumina poate fi foarte slabă dar, chiar dacă ea este doar o firavă licărire într-o cameră întunecată, se va putea observa. Viața lui poate fi foarte firavă și, chiar dacă pulsul bate foarte slab, totuși el va fi sfințit. La fel este cu omul sfințit – sfințirea lui se va putea simți și vedea, chiar dacă el însuși poate să nu o perceapă sau să o înțeleagă. Un „sfânt” în care nu se poate vedea nimic altceva decât trăire lumească sau păcat este un fel de monstru, pe care Biblia nu îl recunoaște!

6. Sfințirea este o realitate de care fiecare credincios este responsabil.

Eu susțin categoric că toți oamenii de pe pământ sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu și că toți cei pierduți vor fi fără scuză în ziua de apoi. Orice om are în el puterea de a-și „pierde propriul suflet” (Marcu 8:36). Totuși, deși afirm acest lucru, eu spun că cei credincioși sunt în special responsabili și au obligația deosebită de a trăi vieți sfinte.

Ei nu sunt asemenea altora, morți și orbi, neînnoiți, ci sunt vii pentru Dumnezeu și au lumină, cunoștință și un principiu nou în inimile lor. Dacă ei nu sunt sfinți, a cui este vina, dacă nu a lor? Dumnezeu, care le-a dat harul, o inimă nouă și o făptură nouă, nu le va accepta nicio scuză, dacă nu vor trăi spre lauda Lui.

Acesta este un aspect mult prea adesea trecut cu vederea. Un om care pretinde că este creștin adevărat, dar stă nepăsător și mulțumit cu un grad foarte scăzut de sfințire – dacă are și atâta – și care îți spune că el nu poate face nimic, este o privesc-vrednică de toată mila și un om foarte ignorant! Haideți să veghem și să ne păzim împotriva unei astfel de amăgiri. Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește mereu despre cei credincioși ca fiind responsabili și niște ființe care vor da socoteală. Dacă Mântuitorul păcătoșilor ne dă harul nașterii din nou și ne cheamă prin Duhul Său, putem fi siguri că El se așteaptă ca noi să folosim acest har, nu să lenevim. O astfel de ignoranță îi face pe mulți credincioși să Îl „întristeze pe Duhul Sfânt” și îi transformă în niște creștini inutili și deranjați.

7. Sfințirea este un lucru în care trebuie să creștem și care are diverse grade în cei credincioși.

Un om poate urca pas cu pas în sfințenie, și să poată fi mai sfințit într-o anume perioadă a vieții sale decât în alta. Este adevărat că el nu poate fi mai iertat și mai justificat decât atunci când crede pentru prima dată, chiar dacă poate să simtă lucrurile diferit. Totuși, el poate fi mai sfințit decât în prima zi, întrucât fiecare har din noul lui caracter poate fi întărit, mărit și adâncit. Acest lucru este reliefat în

mod evident prin ultima rugăciune a Domnului nostru, rostită pentru ucenicii Lui, când a folosit cuvintele „sfințește-i” (Ioan 17:17), ca și prin rugăciunea lui Pavel pentru credincioșii din Tesalonic: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși” (1 Tes. 5:23). În ambele cazuri, expresia implică foarte clar posibilitatea creșterii în sfințenie, în timp ce o expresie precum „justifică-i” nu este aplicată niciodată în Scriptură unui credincios, pentru că el nu poate fi mai justificat decât este încă din prima clipă.

Nu pot găsi nicio susținere în Scriptură în favoarea doctrinei „sfințirii imputate”.¹⁰ Este o doctrină care confundă lucruri diferite și duce astfel la consecințe foarte rele. Este o doctrină contrazisă clar, cel puțin de experiența tuturor creștinilor, ba chiar a celor mai deosebiți dintre ei. Iată un lucru asupra căruia cei mai mari sfinți ai lui Dumnezeu pot fi de acord: pe măsură ce ei avansează în viața spirituală, și în proporție cu apropierea lor de Dumnezeu, în umblarea lor, ei văd mai mult, cunosc mai mult, simt mai mult și fac mai mult, dar în același timp se pocăiesc mai mult și cred mai mult. Pe scurt, ei „cresc în har”, așa cum îi îndeamnă Petru pe credincioși să facă (2 Petru 3:18), sau, potrivit cuvintelor lui Pavel, „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus să sporiiți tot mai mult în privința aceasta” (1 Tes. 4:1).

¹⁰ Autorul face aici o paralelă cu doctrina neprihănirii imputate, doctrină care ne învață că, în actul justificării, Dumnezeu îi atribuie păcătosului neprihănirea lui Hristos, în baza faptului că păcatele lui sunt imputate lui Hristos, care plătește pedeapsa asociată păcatelor, prin jertfa de pe cruce. Imputarea/atribuirea neprihănirii este un act unic, de tip legal/juridic din partea lui Dumnezeu. – n.tr.

8. Sfințirea depinde foarte mult de folosirea sânguincioasă a mijloacelor biblice.

„Mijloacele harului” constau din citirea Bibliei, rugăciunea de taină și închinarea regulată în biserică, înaintea lui Dumnezeu, prin care omul aude Cuvântul predicat și participă la Cina Domnului. Este clar că niciun om nepăsător față de astfel de lucruri nu trebuie să se așteaptă vreodată să facă vreun progres în sfințire. Nu găsesc vreo legată de vreun sfânt deosebit care să fi neglijat vreodată aceste lucruri. Ele sunt modalitățile rânduite de Dumnezeu prin care Duhul Sfânt aduce provizii proaspete de har în sufletul omului și întărește lucrarea pe care El a început-o în omul interior. Da, oamenii pot denumi acest lucru învățătură legalistă, dar eu nu mă voi feri vreodată să-mi afirm convingerea că nu pot exista câștiguri spirituale fără străduință. Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu care lucrează prin mijloace, și El nu va binecuvânta niciodată sufletul celui om care pretinde că este spiritual, dar care le neglijează.

9. Sfințirea este un lucru care nu-l împiedică pe om să aibă parte de un conflict spiritual interior, chiar de mare intensitate.

Prin acest conflict mă refer la lupta din interiorul inimii între natura veche și cea nouă, între firea pământească și Duhul, care se găsește întotdeauna în orice credincios (Gal. 5:17). Un simțământ profund al acelei lupte și un disconfort mental uriaș cauzat de ea nu pot fi vreodată considerate dovezi că un om nu este sfințit. Dimpotrivă, eu cred că ele sunt simptome ale stării spirituale sănătoase, și dovedesc că nu suntem morți, ci vii. Un creștin adevărat este acela care are parte nu doar de pacea conștiinței, ci și de

războiul din interiorul ei. Iar el poate fi cunoscut atât prin războiul pe care îl duce, cât și prin pacea lui.

Spunând acest lucru, îmi dau seama că pun la colț gândirea multor creștini bine intenționați, dar care susțin acea doctrină denumită „perfectiunea fără păcat”. Din nefericire, eu nu pot accepta așa ceva. Cred că ceea ce spun este confirmat de limbajul lui Pavel din capitolul al 7-lea al Epistolei către Romani. Recomand studiul atent al acestui capitol tuturor credincioșilor și cititorilor mei. Eu mă simt satisfăcut cu faptul că el nu descrie experiența unui om neconvertit sau a unui creștin tânăr și instabil, ci experiența unui sfânt avansat, care trăiește în comuniune apropiată cu Dumnezeu. Doar un astfel de om ar putea spune: „după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu” (Rom. 7:22). Mai mult, cred că ceea ce spun este dovedit de experiența celor mai deosebiți slujitori ai lui Hristos care au trăit vreodată. Dovada deplină se poate vedea în jurnalele lor, în autobiografiile lor și în viețile lor.

Crezând toate acestea, nu voi ezita niciodată să le spun oamenilor că lupta interioară nu este o dovadă a faptului că un om nu ar fi sfânt și, de aceea, oamenii nu trebuie să se gândească că nu sunt sfințiți pentru că nu se simt complet liberi de acel război interior. De o astfel de eliberare vom avea fără îndoială parte în ceruri, dar de așa ceva nu ne putem bucura vreodată în această lume. Chiar și inima celui mai bun creștin, în cea mai bună stare a lui, este un teren ocupat de „două tabere” rivale (Cânt. 6:13, NTR). Luați aminte la cuvintele din articolele 14 și 15 ale mărturisirii de credință: „Infecția naturii vechi rămâne în

cei ce sunt regenerați.¹¹ Chiar dacă suntem botezați și născuți din nou în Hristos, noi încă păcătuim în multe feluri, iar dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi”.

10. Sfințirea este un lucru care nu-l poate justifica pe un om, și totuși Îi este plăcută lui Dumnezeu.

Cele mai sfinte acțiuni ale celui mai sfânt om care a trăit vreodată sunt pline de imperfecțiuni și defecte. Ele sunt fie greșite în motivația lor, fie inadecvate în felul în care sunt împlinite și, în ele însele, nu sunt altceva decât niște „păcate splendide”, care merită mânia și condamnarea din partea lui Dumnezeu. A presupune că astfel de acțiuni pot sta în picioare în fața severității judecății lui Dumnezeu, că ar putea face ispășire pentru păcate și că pot să constituie merite pentru a căpăta cerul este pur și simplu absurd. „Nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii... Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3:20, 28).

Singura neprihănire cu care ne vom înfățișa înaintea lui Dumnezeu este neprihănirea Altuia, neprihănirea perfectă a Substitutului și Reprezentantului nostru, Isus Hristos, Domnul. Lucrarea Lui, nu lucrarea noastră, este ceea ce ne dă dreptul să mergem în cer. Acesta este un adevăr pentru care ar trebui să fim gata să ne dăm viețile.

Totuși, Biblia ne învață clar că acțiunile sfinte ale unui om sfințit, chiar dacă sunt imperfecte, sunt plăcute înaintea lui Dumnezeu. „Lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac”

¹¹ Autorul face referire la mărturisirea de credință anglicană. – n.tr.

(Evrei 13:16). „Copii , ascultați de părinții voștri în toate lucrurile, căci lucrul acesta Îi place Domnului” (Col. 3:20). „Facem ce este plăcut înaintea Lui” (1 Ioan 3:22). Să nu uităm niciodată aceste lucruri, căci această doctrină este foarte mângâietoare.

La fel cum un părinte găsește plăcere în eforturile copilului său de a-i fi pe plac, chiar dacă nu ar consta decât din a culege o păpădie sau să umble prin cameră, tot așa Tatăl nostru din ceruri găsește plăcere în faptele firave ale copiilor Lui credincioși. El privește la motivații, la principiile și la intențiile acțiunilor lor, nu doar la cantitatea sau calitatea acelor fapte. El îi privește ca mădulare ale Fiului Său preaiubit și, de dragul Lui, oriunde se face ceva în Numele Lui, El găsește plăcere.

11. În Ziua Judecării, sfințirea va fi absolut necesară ca mărturie a caracterului nostru.

Va fi complet inutil să insistăm că am crezut în Hristos, atâta timp cât credința noastră n-a avut niciun efect sfințitor și nu s-a văzut în viețile noastre. Dovada - va fi acel singur lucru necesar când înaintea noastră va fi tronul cel mare și alb, când se vor deschide cărțile și când mormintele își vor da înapoi chiriașii, când morții se vor înfățișa înaintea tribunalului lui Dumnezeu. În lipsa unei dovezi în sprijinul autenticității credinței noastre în Hristos, nu vom fi înviați decât pentru a fi condamnați. Eu nu găsesc nicio dovadă că am putea fi primiți în ziua de apoi fără a fi sfințiți. Elementul definitiv nu va fi felul în care am vorbit sau ceea ce am pretins despre creștinism, ci felul în care am trăit.

Niciun om să nu se amăgească în această privință. Dacă există un lucru sigur cu privire la viitor, atunci acel lucru este că va fi o judecată, și dacă ceva este cert cu privire la această judecată, este că „faptele oamenilor” vor fi cercetate și judecate în acea zi (Ioan 5:29; 2 Cor. 5:10; Apoc. 20:13). Acela care presupune că faptele n-au nicio importanță pentru că ele nu-l pot justifica, este un om foarte ignorant. Dacă nu-și va deschide ochii, va descoperi pe propria socoteală că se va înfățișa înaintea tribunalului lui Dumnezeu fără vreo dovadă a harului, și va constata că ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut.

12. În ultimă instanță, sfințirea este absolut necesară pentru a ne pregăti pentru cer.

Majoritatea oamenilor nădăjduiesc să meargă în cer când vor muri, dar mă tem că puțini se deranjează să se gândească dacă se vor bucura de cer când vor ajunge acolo. În esența lui, cerul este un loc sfânt, locuitorii lui sunt cu toții sfinți și toate ocupațiile lor sunt sfinte. Pentru a fi cu adevărat fericiți în Rai, este clar și simplu că trebuie să ne pregătim cumva și să fim gata pentru cer, câtă vreme ne aflăm aici, pe pământ. Ideea unui purgatoriu după moarte, care îi va transforma pe păcătoși în sfinți, este o invenție mincinoasă a omului, o idee ce nu se regăsește nicăieri în Biblie. Noi trebuie să fim sfinți înainte de a muri, dacă vrem să fim sfinți după aceea, în slavă.

Ideea favorită a multora, care spun că, pentru a putea fi potriviți pentru acea măreață schimbare, oamenii ce mor n-au nevoie de nimic, decât de ștergerea și iertarea păcatelor, este o amăgire profundă. Noi avem nevoie de

lucrarea Duhului Sfânt ca și de lucrarea lui Hristos. Avem nevoie de înnoirea inimii la fel cum avem nevoie de sângele ispășitor. Trebuie să fim sfințiți deopotrivă cu a fi justificați. Obişnuim să-i auzim pe unii oameni spunând pe patul de moarte, „vreau doar ca Domnul să îmi ierte păcatele, și să mă ducă în odihna veșnică”. Totuși, cei care spun astfel de lucruri uită că odihna cerului ar fi complet inutilă dacă n-avem o inimă care să se bucure de ea! Ce ar putea face un om nesfânt în ceruri, dacă ar ajunge cumva acolo?

Hai-deți să privim transparent la această întrebare, în față, și să dăm un răspuns cinstit. Niciun om nu poate fi fericit într-un loc în care nu se află în elementul lui și unde toți cei din jurul lui au cu totul alte gusturi, obiceiuri și caracter. Când un vultur va fi fericit într-o cușcă de fier, când o oaie va fi fericită în apă, când o cucuvea va fi fericită în miezul zilei și când un pește va fi fericit pe uscat, atunci și doar atunci voi accepta și eu ideea că un om nesfințit ar putea fi fericit în ceruri.

SEMNELE DISTINCTIVE ALE SFINȚIRII

Care sunt semnele vizibile ale unui om sfințit? Ce ne-am putea aștepta să vedem în el? Aceasta este o parte foarte dificilă și foarte detaliată a subiectului nostru. Este detaliată pentru că necesită menționarea multor aspecte care nu pot fi examinate pe deplin în limitele câtorva pagini, cum încerc eu aici. Și este dificilă pentru că nu poate fi analizată fără a-i ofensa pe unii. Totuși, adevărul trebuie spus în ciuda riscului, și adevărul de o astfel de importanță trebuie rostit în special în zilele noastre.

1. Sfințirea adevărată nu constă din simpla vorbire despre religie.

Acest lucru n-ar trebui uitat vreodată. Progresul vast în educație și predicare din ultima perioadă face necesar avertismentul la acest lucru. Oamenii aud atât de multe lucruri legate de adevărul Evangheliei, încât se obișnuiesc într-un fel nesfânt cu expresiile și cuvintele ei, și uneori vorbesc atât de fluent despre doctrinele ei, încât ai putea să îi consideri creștini adevărați. În fapt, este un lucru dezgustător să auzi limbajul rece pe care îl folosesc unii când vorbesc abundant despre „convertire”, „Mântuitorul”, „Evanghelie”, „găsirea păcii”, „harul fără plată” și alte asemenea lucruri, în timp ce îi vezi cum îi slujesc notoriu păcatului sau trăiesc pentru această lume. Am putea să ne îndoim de faptul că o astfel de vorbire este abominabilă înaintea lui Dumnezeu și că nu este cu nimic mai deosebită de înjurături, blesteme și luarea Numelui lui Dumnezeu în deșert? Limba nu este singurul membru al trupului nostru pe care Hristos ne poruncește să-l punem în slujba Lui. Dumnezeu nu dorește ca cei ce sunt copiii Lui să fie niște țevi goale, niște chimvale zăngănitore. Trebuie să fim sfințiți nu doar „cu vorba și cu limba, ci cu fapta și adevărul” (1 Ioan 3:18).

2. Sfințirea adevărată nu constă din simțăminte religioase temporare.

Și acest lucru este unul pentru care este necesar un astfel de avertisment. Slujbele de misiune și întâlnirile de trezire atrag atenția în mod deosebit în orice parte a țării, producând un interes după senzațional. Biserica pare să fi intrat într-o nouă etapă a vieții ei și să manifeste un nou zel, și poate că ar trebui să îi mulțumim lui Dumnezeu

pentru asta. Dar aceste lucruri își iau deopotrivă pericolele și avantajele lor. Oriunde este semănat grâul, diavolul își vâra coada pentru a semăna neghina. Mă tem că mulți par mișcați, atinși și stârniți sub predicarea Evangheliei, în timp ce inimile lor nu sunt deloc schimbate. În cazul lor, am putea spune că tot ceea ce se petrece în ei este o stârnire a sentimentelor animalice, rezultată doar din faptul că îi văd pe alții plângând, bucurându-se sau fiind afectați de Evanghelie. Rănile lor nu sunt mai adânci decât pielea, iar pacea pe care o pretind este la fel de subțire.

Asemenea celor ce au auzit Cuvântul și sunt asemănați cu terenul stâncos, aceștia primesc Evanghelia cu bucurie (Matei 13:20) dar, nu după multă vreme, se leapădă de ea, se întorc în lume și sunt mai împietriți și mai răi decât înainte! Asemenea curcubetelui lui Iona, ei se ridică peste noapte, dar pier la fel de repede. Să nu uităm aceste lucruri!

Să ne păzim în aceste zile să nu luăm cuvintele vindecătoare ale lui Dumnezeu cu ușurătate și să nu strigăm „Pace, pace”, când nu este nicio pace. Haideți să îi îndemnăm pe toți cei ce manifestă vreun interes nou în religie, asigurându-ne că aceștia nu vor fi mulțumiți decât cu lucrarea profundă, solidă și sfințitoare a Duhului Sfânt.

Pornirile emoționale, survenite în urma unui entuziasm religios fals, sunt o boală mortală a sufletului. Când diavolul este doar temporar izgonit dintr-un om, în fierbințeala unei treziri, și după scurt timp se întoarce în casa lui, starea de pe urmă a acelui om devine mai rea decât la început. Este de o mie de ori mai bine să începi mai lent, dar să „continui în Cuvânt” cu perseverență, decât să începi în

grabă, fără a socoti costul și, cu timpul, uitându-te înapoi, asemenea soției lui Lot, să te întorci în lume. Eu cred că nu există vreo stare a sufletului mai periculoasă decât să ne imaginăm că suntem născuți din nou și sfințiți prin Duhul Sfânt, doar pentru că am experimentat o mână de emoții religioase într-o anumite situație.

3. Sfințirea adevărată nu constă din formalismul și evlavie exterioară.

Aici avem de-a face cu o amăgire enormă și, din nefericire, una foarte răspândită. Mii de oameni par să își imagineze că sfințenia adevărată înseamnă să fii văzut manifestând o religie debordantă în exterior, să participi constant la slujbele bisericii, la Cina Domnului, să ții zilele și sărbătorile sfinților, să faci multe plecăciuni, gesturi și cruci în decursul închinării în biserică, sau să te îmbraci în anumite haine, ori să folosești icoane și cruci. N-am nicio rețineră să spun că unii oameni au adoptat aceste lucruri din motive conștiințioase și ei chiar cred că vor fi de ajutor sufletelor lor.

Totuși, mă tem că, în multe cazuri, această religiozitate exterioară este considerată înlocuitorul sfințeniei interioare, și sunt destul de încredințat că așa ceva ocolește sfințirea inimii! Mai presus de orice, când văd că mulți ucenici ai acestui stil formal și exterior de creștinism sunt absorbiți în trăire lumească și plonjează direct în deșertăciunile și vanitatea ei fără rușine, simt că este nevoie să vorbim răspicat despre aceste lucruri. Poate exista un volum imens de „slujire trupească”, în timp ce nu există nici măcar o fărâmă de sfințire reală!

4. Sfințirea nu constă din îndepărtarea din locul nostru în societate și nici din renunțarea la obligațiile noastre sociale.

Aceasta a fost în orice epocă o capcană pentru mulți, căci mulți au fost seduși pe această cale, în căutarea sfințeniei. Sute de singuratici s-au îngropat în sălbăticie, și mii de oameni s-au încuiat între zidurile mănăstirilor, hrănind în ei ideea deșartă că, procedând astfel, vor scăpa de păcat și vor deveni cu totul sfinți. Ei au uitat că lemnul și zăvoarele nu-l pot ține afară pe diavolul și că, oriunde mergem, purtăm în inimile noastre rădăcina oricărui rău. Calea către sfințire nu înseamnă să fii călugăr, nici să te alături unei mănăstiri.

Adevărata sfințenie nu îl face pe creștin să fugă dinaintea greutăților, ci să stea înaintea lor, să le înfrunte și să le biruiască. Hristos dorește ca poporul Său să arate că harul Lui nu este o plantă care crește doar atunci când este umbrită la protecția unui adăpost, ci este o plantă puternică, solidă, care poate înflori în orice aspect al vieții și în orice condiții. Este de datoria noastră ca, în starea în care Dumnezeu ne-a chemat, asemenea sării în mijlocul corupției și a luminii în mijlocul întunericului, să căutăm sfințenia ca element primar în viața noastră obișnuită.

Potrivit Scripturii, omul sfințit nu este acela care se ascunde într-o peșteră, ci cel care Îl glorifică pe Dumnezeu fiind stăpân sau slujitor, părinte sau copil, în familie sau pe stradă, în afaceri sau la școală. Stăpânul nostru Însuși a spus în ultima Lui rugăciune: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău” (Ioan 17:15).

5. Sfințirea nu constă din a face ocazional faptele corecte.

Dimpotrivă, ea constă din lucrarea continuă a principiului nou și ceresc care curge prin comportamentul zilnic al omului, în tot ceea ce el face, în lucruri mari și mici. Ea nu este asemenea unei pompe, care trimite apă doar când primește energie din exterior, ci asemenea unui izvor, din care apa curge constant, spontan și natural. Chiar și Irod, când l-a auzit pe Ioan Botezătorul, a făcut „multe lucruri”, deși inima lui era complet greșită înaintea lui Dumnezeu (Marcu 6:20). Tot așa, există mulțimi de oameni în zilele noastre care par să aibă porniri spasmodice de „bunătate”, așa cum li se spune, și care fac multe lucruri sub influența bolii, a suferinței, a morții celor dragi, a calamităților sau a unei muștrări momentane de conștiință. Totuși, în tot acest timp, orice om care observă cu atenție poate vedea că aceștia nu sunt convertiți și că ei nu cunosc nimic din ceea ce este sfințirea adevărată. Asemenea lui Ezechia, un sfânt adevărat va lucra cu toată inima (2 Cron. 31:21). El va socoti poruncile lui Dumnezeu ca fiind corecte cu privire la toate lucrurile, și „prin poruncile Tale mă fac mai priceput” (Ps. 119:104).

6. Sfințirea adevărată se va demonstra prin respectul obișnuit față de poruncile lui Dumnezeu și prin efortul continuu de a trăi ascultare de ele ca regulă a vieții.

Nu este o greșeală mai mare decât să presupunem că cel credincios nu are nimic de-a face cu poruncile lui Dumnezeu, doar pentru că el nu este justificat prin păzirea lor. Același Duh Sfânt care îl convinge pe păcătos de păcat, prin Lege, și care îl conduce la Hristos spre justificare, îl

va determina să se și folosească de porunci în sens spiritual, de o călăuză prietenoasă, în căutarea sfințirii¹². Domnul nostru Isus Hristos n-a luat niciodată cu ușurătate Cele 10 Porunci. Dimpotrivă, în primul Său discurs public, Predica de pe Munte, El le-a explicat ucenicilor și a arătat natura profundă a cerințelor lor. Pavel n-a tratat niciodată superficial Legea, ci dimpotrivă, el spune: „Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuițează bine” (1 Timotei 1:8).

Cel ce pretinde că este sfânt, în timp ce batjocorește Cele 10 Porunci și se gândește că minciuna, ipocrizia, porniile răutăcioase, batjocura, beția și încălcarea celei de-a șaptea porunci ar fi lucruri mărunte, se află sub o amăgire înfricoșătoare. În ziua de apoi, acest om va descoperi că este dificil să dovedească faptul că este „sfânt”!

7. Sfințirea adevărată se va demonstra printr-o străduință obișnuită de a face voia lui Hristos, și de a trăi ascultând de poruncile Lui practice.

Aceste porunci se găsesc peste tot în cele patru Evanghelii, dar în special în Predica de pe Munte. Acela care presupune că ele au fost rostite fără intenția de a promova sfințenia și că un creștin n-are nevoie să asculte de ele în viața sa zilnică, nu este cu nimic mai deosebit de un lunatic și, în cel mai fericit caz, nu poate fi decât o persoană foarte ignorantă. Dacă i-am auzi pe unii oameni vorbind sau dacă am citi scrierile unora, ne-am putea imagina că Domnul nostru binecuvântat, atunci când s-a aflat pe pământ, n-a

¹² Această percepție privitoare la continuitatea legii mozaice izvorăște dintr-o separare artificială a Legii lui Moise în legea ceremonială, legea morală (Cele Zece Porunci) și legea civilă. Pentru o analiză detaliată a subiectului, vedeți *Legea lui Hristos*, de Charles Leiter, publicată la Magna Gratia, 2017.

predicat nimic altceva decât doctrină, și astfel ar fi lăsat îndatoririle practice să fie predicate de alții! Cea mai mărunță cunoaștere a celor patru Evanghelii ar trebui să ne spună că aceasta este o greșeală colosală. Ceea ce ucenicii Lui trebuie să fie și să facă este adus constant înaintea lor prin învățătura Domnului nostru. Un om cu adevărat sfințit nu va uita niciodată acest lucru. El Îi slujește unui Stăpân care a spus: „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 15:14).

8. Sfințirea adevărată se va manifesta printr-o dorință obișnuită de a trăi la standardul pe care Pavel îl pune înaintea bisericilor, prin scrierile sale.

Acel standard se găsește în cea de-a doua jumătate a aproape toate epistolele sale. Ideea răspândită printre mulți oameni, că scrierile lui Pavel ar fi pline de afirmații doctrinare și subiecte controversate – justificarea, alegerea, predestinarea, profețiile și alte lucruri asemănătoare – este o amăgire totală și o dovadă dureroasă a necunoașterii Scripturii, amăgire atât de răspândită în aceste ultime zile. Eu provoc pe oricine vrea să citească scrierile lui Pavel cu atenție, să găsească în ele multitudinea de sfaturi practice și simple legate de îndatoririle creștinului în orice domeniu al vieții, în ce privește obiceiurile lui zilnice, comportamentul și caracterul lui în relațiile cu ceilalți. Aceste sfaturi sunt scrise prin inspirația lui Dumnezeu, spre călăuzirea perpetuă a creștinilor. Cel care nu ia seama la ele se poate pretinde membru al bisericii, dar cu siguranță că el nu este ceea ce Biblia denumește un om „sfințit”.

9. Sfințirea adevărată se va manifesta printr-o atenție continuă față de harurile active pe care Domnul nostru

ni le-a exemplificat atât de frumos, în special față de harul dragostei.

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Un om sfințit va încerca să facă bine în lume, să scadă întristarea și să crească fericirea tuturor celor din jurul lui. El se va strădui să fie asemenea Stăpânului lui, plin de bunătate și dragoste față de toți, și asta nu doar în cuvinte, ci prin fapte și acțiuni, cu lepădare de sine, potrivit oportunităților care i se ivesc.

Acel pretins credincios care este egoist și care se înfățișează în haina cunoașterii lui superioare, dar nu-i pasă de nimic, nici măcar de Rai și Iad, atâta vreme cât poate să fie prezenți duminica în biserică sau capelă, și cât este denumit „membru sănătos”, un astfel de om nu știe nimic despre sfințire. El poate să se considere sfânt pe pământ, dar nu va fi un sfânt în ceruri! Hristos nu va fi vreodată Mântuitorul aceluia care nu vor să știe de umblarea după exemplul Lui. Credința mântuitoare și harul adevărat al convertirii vor produce întotdeauna câtuși de puțină asemănare cu chipul lui Isus (Col. 3:10). „Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

10. Sfințirea adevărată se va demonstra printr-o atenție continuă acordată harurilor pasive ale creștinismului.

Când spun haruri pasive, mă refer la acele haruri manifestate în special prin supunerea față de voia lui Dumnezeu și în tolerarea și iertarea celorlalți. Probabil că există

puțini oameni, dacă nu cumva au cercetat acest lucru, care să aibă idee cât de multe lucruri se spun despre aceste haruri în Noul Testament și ce loc important li se acordă. Acesta este un lucru asupra căruia Petru insistă mult încurajându-ne să urmăm exemplul Domnului nostru Isus Hristos: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. ‚El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug’. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:21-23).

Aceasta este o parte a mărturiei pe care rugăciunea Domnului nostru ne cere să o facem: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6:12) și un aspect comentat la sfârșitul rugăciunii. Acesta este lucrul care ocupă o treime din lista roadelor Duhului Sfânt alcătuită de Pavel. El enumeră nouă astfel de roade, iar trei dintre acestea, răbdarea, blândețea și bunătatea, sunt neîndoielnic haruri pasive (Gal. 5:22, 23).

Trebuie să spun clar că eu cred că acest subiect nu este luat suficient în considerare de către creștini. Harurile pasive sunt fără îndoială mai greu de folosit decât cele active, dar ele sunt în mod precis acele haruri cu cea mai mare influență asupra lumii. Sunt foarte sigur că este un nonsens să pretinzi sfințirea, dacă nu umbli după blândețe, bunătate, iertare și răbdare, lucruri pe care Biblia le tratează atât de des. Oamenii dedați în mod obișnuit unor temperamente vulcanice și rele, care sunt iuți constant în limbajul lor și creează numai dezbinări, care sunt răzbuunători și răi, oameni de care, din nefericire, lumea este

plină, toți aceștia știu atât de puțin ce înseamnă cu adevărat sfințirea.

DEOSEBIREA DINTRE JUSTIFICARE ȘI SFINȚIRE

Doresc acum, în ultimă instanță, să ne îndreptăm atenția către deosebirea dintre justificare și sfințire. Care sunt aspectele în care cele două cad de acord, și în care cele două diferă? Această parte a subiectului nostru este de mare importanță, deși mă tem că nu va fi apreciată în felul acesta de toți cititorii mei. Voi trata acest subiect pe scurt, căci nu îndrăznesc să trec cu totul pe lângă el. Mult prea mulți au tentația de a privi superficial la aceste lucruri și să se uite la deosebirile termenilor teologici ca fiind un simplu joc de cuvinte, care nu are vreo valoare reală. Eu le spun, cu titlu de avertisment, tuturor celor zeloși pentru sufletele lor, că problemele care izvorăsc din a absența deosebirii între lucrurile diferite din doctrina creștină pot fi serioase. De aceea, eu îi sfătuiesc în mod special pe aceștia ca, dacă iubesc pacea, să caute să aibă idei clare cu privire la subiectul care ne stă în față. Trebuie să ne amintim întotdeauna că justificarea și sfințirea sunt două lucruri distincte. Totuși, există aspecte în care ele sunt de acord, și aspecte în care diferă. Haideti să privim pentru început la acele aspecte în care cele două se aseamănă.

În ce sens sunt justificarea și sfințirea asemănătoare?

1. Ambele au izvorât, la origine, din harul fără plată al lui Dumnezeu. În final, credincioșii sunt justificați sau sfințiți doar ca urmare a harului Său.

2. *Ambele sunt parte a acelei mărețe lucrări de mântuire pe care Hristos, în legământul veșnic, a realizat-o pentru poporul Său.* Hristos este izvorul vieții, din care curg atât iertarea cât și sfințenia. Rădăcina fiecăreia este Hristos.

3. *Amândouă se găsesc în aceiași oameni.* Cei care sunt justificați sunt întotdeauna sfințiți, iar cei care sunt sfințiți, sunt întotdeauna justificați. Dumnezeu le-a pus alături, așa că ele nu pot fi despărțite.

4. *Ambele încep în același moment.* În clipa când un om este justificat, el începe să fie și un om sfințit. Acea persoană poate să nu perceapă acest lucru, dar este o realitate.

5. *Ambele sunt necesare în mântuire.* Nimeni n-a ajuns vreodată în ceruri fără a avea o inimă înnoită și fără a fi iertat; fără a avea parte de harul Duhului Sfânt și fără a fi beneficiarul sângelui lui Hristos; fără a fi potrivit pentru slava veșnică și fără a avea dreptul la aceasta.

Una este la fel de necesară ca și cealaltă.

Acestea au fost aspectele în care justificarea și sfințirea sunt asemănătoare. Acum haideți să schimbăm scena și să vedem aspectele în care cele două diferă.

1. *Justificarea înseamnă socotirea unui om drept neprihănit datorită meritelor Altuia, adică ale lui Isus Hristos, Domnul.* Sfințirea înseamnă a-l face în realitate pe om neprihănit din interior, chiar dacă această transformare poate fi făcută într-o proporție foarte mică.

2. *Neprihănirea pe care o primim prin justificarea noastră nu ne aparține, ci este neprihănirea perfectă și veșnică a*

marelui nostru Mijlocitor, Hristos, care a socotit-o în contul nostru, și ne-a transmis-o prin credință. Neprihănirea pe care o avem prin sfințire este neprihănirea noastră, inerentă, lucrată în noi de Duhul Sfânt, și este o neprihănire amestecată cu multe infirmități și imperfecțiuni.

3. În justificare, faptele noastre nu au niciun rol, simpla noastră credință în Hristos fiind singurul lucru necesar.

În sfințire, faptele noastre sunt de o vastă importanță, căci Dumnezeu ne îndeamnă să luptăm, să veghem, să ne rugăm, să ne străduim, să depunem eforturi.

4. Justificarea este o lucrare finalizată, completă, iar omul este perfect justificat în clipa când crede. Sfințirea este o lucrare imperfectă prin comparație cu justificarea și nu va fi dusă la perfecțiune decât atunci când vom ajunge în ceruri.

5. Justificarea nu poate crește, căci omul este la fel de justificat în clipa când vine la Hristos prin credință pe cât va fi în toată veșnicia. Sfințirea este, în esență, o lucrare progresivă și presupune o creștere continuă, câtă vreme omul trăiește.

6. Justificarea face referire specific la starea noastră înaintea lui Dumnezeu și la eliberarea noastră de sub vinovăție. Sfințirea face referire specific la naturile noastre și la înnoirea morală a inimilor noastre.

7. Justificarea ne conferă dreptul la moștenirea cerului și curajul de a intra în el. Sfințirea ne pregătește pentru cer și pentru a ne bucura de momentul când vom ajunge să locuim acolo.

8. Justificarea este actul lui Dumnezeu pentru noi și nu poate fi observată de ceilalți. Sfințirea este lucrarea lui Dumnezeu în noi și nu poate fi ascunsă manifestarea ei exterioară înaintea privirilor oamenilor.

Recomand aceste deosebiri atenției tuturor cititorilor mei și le solicit să le cântărească bine. Sunt convins că o cauză importantă a întunericii și a simțămintelor deranjante din mulți oameni bine intenționați cu privire la credință ține de obiceiul lor de a face confuzii între justificare și sfințire, ratând astfel să facă deosebire între cele două.

Nu poate fi insistat prea mult asupra faptului că cele două sunt chestiuni separate. Totuși, ele nu pot fi despărțite, căci nimeni nu poate fi părtaș uneia, fără a fi părtaș celeilalte. Cu toate acestea, ele nu pot fi confundate și nu trebuie să uităm niciodată deosebirile dintre ele.

APLICAȚII PRACTICE

Ce aplicații practice ar trebui să extragem din acest subiect?

1. În primul rând, haideți să ne trezim cu toții și să conștientizăm starea periculoasă a multor preținși creștini.

Fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Fără sfințire nu există mântuire (Evrei 12:14). Așadar, cât de multă așa-numită religie există astăzi, care este complet inutilă! Ce proporție imensă de oameni, merg la biserici, dar se află pe calea cea largă care duce la pierzare! Gândul acesta este înfricoșător, zdrobitor și copleșitor! O, dacă predicatorii și învățătorii și-ar deschide ochii și ar conștientiza starea sufletelor din jurul lor! O, dacă oamenii

ar putea fi convinși să fugă de mânia viitoare! Dacă sufletele nesfințite ar putea fi mântuite și să meargă în ceruri, atunci Biblia nu ar mai fi adevărată. Totuși, Biblia este adevărată și nu poate minți! Cum trebuie să fie atunci sfârșitul acestora!

2. Haideți să ne asigurăm de starea noastră spirituală și să nu ne găsim niciodată odihna până nu simțim și cunoaștem că suntem noi înșine „sfințiți”.

Cum sunt dorințele, alegerile, înclinațiile și plăcerile noastre? Aceasta este o importantă întrebare cu care să ne testăm. Va conta foarte puțin ce dorim noi, ce sperăm și ce ne închipuim că vom fi în fața morții. Ce suntem acum? Ce facem acum? Suntem sfințiți, sau nu? Dacă nu, greșeala și vina este în totalitate a noastră.

3. Dacă vrem să fim sfințiți, cursul vieții noastre este clar și simplu: trebuie să începem cu Hristos.

Trebuie să mergem la El ca niște păcătoși, prezentându-ne nevoia completă și aruncându-ne sufletele la picioarele Lui, prin credință, pentru a căpăta pacea cu Dumnezeu. Trebuie să ne așezăm ființele în mâinile Lui, ca în mâinile unui medic bun, și să strigăm la El după îndurare și har. Trebuie să nu aducem nimic cu noi, ca merite. Primul pas către sfințire (la fel ca și către justificare) este să venim cu credință la Hristos. Trebuie mai întâi să trăim, și apoi să lucrăm.

4. Dacă vrem să creștem în sfințenie și să devenim mai sfințiți, trebuie să continuăm mereu așa cum am început, și să ne apropiem mereu de Hristos.

El este Capul din care fiecare membru este hrănit (Efes. 4:16). A trăi viața credinței zilnice în Fiul lui Dumnezeu și a

extrage zilnic harul și tăria promise din plinătatea Lui, pe care El le oferă copiilor Lui – acesta este marele secret al sfințirii progresive. Credincioșii care par să stea neclintiiți, nepăsători, sunt în general cei care neglijează părtășia apropiată cu Isus și care, astfel, Îl întristează pe Duhul. Cel care s-a rugat „sfințește-i” în ultima noapte dinaintea crucificării, are dorința infinită de a-l ajuta pe orice om care, prin credință, Îi cere ajutorul și dorește să fie sfințit tot mai mult.

5. Să nu ne așteptăm la prea mult din partea inimilor noastre câtă vreme ne aflăm aici.

În cel mai fericit caz, noi vom descoperi în ființele noastre motive zilnice pentru umilință ca și faptul că suntem niște datornici nevoiași în fața îndurării și a harului lui Dumnezeu, în fiecare ceas. Cu cât avem parte de mai multă lumină, cu atât ne vom vedea mai mult imperfecțiunile! Când am început, am fost păcătoși, și păcătoși ne vom descoperi pe măsură ce vom continua! Înnoțiți, iertați, justificați – și totuși păcătoși până la sfârșit. Perfecțiunea noastră absolută încă nu a venit, iar așteptarea ei este motivul pentru care ar trebui să tânjim după cer.

6. În final, haideți să nu ne rușinăm niciodată dacă vom face un caz prea mare din subiectul sfințirii, și dacă ne vom lupta pentru un standard înalt al sfințeniei.

Chiar dacă unii par mulțumiți cu un standard groznic de scăzut al sfințeniei, iar alții nu se simt rușinați să trăiască fără pic de sfințenie, mulțumiți cu simpla prezență la biserică și nimic mai mult, haideți ca noi să ne așezăm pe căile vechi, să umblăm după sfințenia aceea deosebită și să îi îndemnăm cu tărie și pe alții la asta. Ea este

singura cale de a ajunge cu adevărat fericiți. Haideți să fim convinși că, indiferent ce zic alții, sfințenia înseamnă fericire, iar omul care trece prin viață având parte de cele mai mari mângâieri este omul sfințit. Fără îndoială că există unii creștini adevărați care, datorită unei sănătăți șubrede, a încercărilor din familie sau a unor cauze necunoscute, se bucură de puțină mângâiere evidentă și merg în toate zilele lor suspinând pe calea către cer. Totuși, acestea sunt cazuri excepționale. Regula generală este că, pe parcursul vieții, se va dovedi adevărat că oamenii „sfințiți” sunt cei mai fericiți oameni de pe pământ! Ei au parte de mângâierile solide pe care lumea nu le poate oferi niciodată și nici nu le poate lua de la aceștia. „Căile ei [înțelepciunii] sunt niște căi plăcute” (Prov. 3:17). „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Ps. 119:165). Acela care nu poate să mintă a spus: „jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:30). Este scris de asemenea: „Cei răi n-au pace” (Isaia 48:22).

3

.....

SFINȚENIA

„Urmăriți pacea cu toți și sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14 GBV)

Textul biblic de la începutul acestei pagini ne deschide un subiect de o importanță profundă. Acel subiect este sfințenia practică. El ne sugerează o întrebare care le solicită atenția tuturor celor ce se pretind a fi creștini: Suntem noi sfinți? Îl vom vedea pe Domnul?

Niciodată nu poate fi nepotrivită această întrebare. Înțeleptul ne spune că „plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; ... tăcerea își are vremea ei, și vorbirea își are vremea ei” (Ecles. 3:4, 7); dar nu există niciun moment, nicio zi prea grea în care un om să nu caute să fie sfânt. Suntem noi sfinți? Această întrebare trece peste toate circumstanțele în care se găsesc oamenii și peste orice stare socială a lor. Unii sunt bogați, alții sunt săraci, unii sunt învățați, alții nu, unii sunt stăpâni, alții slujitori, dar nu există nicio stare sau circumstanță din viață în care omul să nu caute să fie sfânt. Suntem noi sfinți?

Vă cer să mă ascultați în ceea ce am să vă spun despre această întrebare. Care este starea sufletelor noastre

înaintea lui Dumnezeu? În această lume grăbită și tulbure, haideți să ne oprim pentru câteva minute și să ne gândim la subiectul sfințeniei. Cred că aș fi putut alege un subiect mai popular și plăcut. Sunt convins că aș fi putut găsi un subiect mai ușor de tratat. Totuși, simt în profunzimea mea că n-aș fi putut trata un subiect mai potrivit și mai folositor pentru sufletele noastre. Este un lucru solemn să auzim Cuvântul lui Dumnezeu spunându-ne: „sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14).

Cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi strădui să prezint ce este adevărata sfințenie și să identific motivul pentru care ea este atât de necesară. În final, voi încerca să arăt care este singura cale prin care sfințenia poate fi obținută. După ce voi încheia partea doctrinară, ne vom îndrepta către aplicațiile practice.

NATURA ADEVĂRATEI SFINȚENII PRACTICE

Așadar, dați-mi voie să arăt, în primul rând, ce este sfințenia adevărată, practică, și ce fel de oameni sunt aceia pe care Dumnezeu îi numește sfinți.

Un om poate să avanseze mult în religie, și totuși să n-ajungă vreodată la adevărata sfințenie. Ea nu constă din cunoaștere, căci Balaam avea acest lucru. Ea nu este o simplă pretenție, căci și Iuda Iscarioteanul a avut așa ceva. Ea nu constă din a face multe lucruri, căci și Irod făcuse. Ea nu este constituită din zel pentru anumite aspecte religioase, căci și Iehu avusese un astfel de zel. Ea nu este o moralitate

sau un comportament exterior respectabil, căci și tânărul bogat era caracterizat de ele. Sfințenia nu înseamnă să găsești plăcere în a-l asculta pe predicator, căci și iudeii de pe vremea lui Ezechiel făcuseră acest lucru. Ea nu înseamnă să stai în compania oamenilor evlavioși, căci și Ioab, Ghehazi și Dima stătuseră în prezența unor sfinți. Totuși, niciunul dintre aceștia nu a fost un om sfânt. Doar aceste lucruri nu înseamnă sfințenie. Un om poate avea oricare dintre aceste lucruri, și totuși să nu-L vadă niciodată pe Domnul.

Ce este atunci adevărata sfințenie practică?

Este dificil să răspundem la o astfel de întrebare. Nu vreau să spun prin asta că n-am avea suficiente dovezi biblice pe această temă. Totuși, mă tem ca nu cumva să ofer o perspectivă incorectă asupra sfințeniei și să nu spun tot ceea ce ar trebui spus, sau că aș putea spune lucruri care n-ar trebui spuse, și astfel să rănesc sufletele unora. Totuși, permiteți-mi să creionez o imagine a sfințeniei biblice, pentru a putea vedea sfințenia mai clar. Nu uitați, însă, după ce am spus toate acestea, că prezentarea mea nu este, în cel mai fericit caz, decât o biată schiță imperfectă.

1. Sfințenia este acel obicei de a avea gândul lui Dumnezeu, așa cum îl vedem descris în Scriptură.

Ea este obiceiul de a fi în acord cu judecata lui Dumnezeu, de a urî ceea ce El urăște, de a iubi ceea ce El iubește și de a evalua totul din această lume prin prisma standardului Cuvântului Său.

Acela care este cel mai mult în acord cu Dumnezeu este cel mai sfânt om.

2. Un om sfânt se va strădui să respingă orice păcat cunoscut și să păzească orice poruncă pe care o cunoaște.

El va avea o înclinație hotărâtă a minții sale către Dumnezeu, o dorință din inimă de a împlini voia Lui, o frică mai mare de a nu fi pe placul Lui decât de a nu fi pe placul lumii, și o dragoste pentru toate căile Sale.

El va simți ceea ce Pavel a simțit când a scris: „după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu” (Rom. 7:22), și ce David a simțit când a spus: „găsesc drepte toate poruncile Tale și urăsc orice cale a minciunii” (Ps. 119:128).

3. Un om sfânt se va strădui să fie asemenea Domnului nostru Isus Hristos.

El nu doar că va trăi viața credinței în El și își va extrage din El toată pacea și puterea zilnică, ci se va și strădui să aibă gândul care era în El și să se asemene tot mai mult chipului Său (Rom. 8:29). Obiectivul lui va fi de a-i ierta și tolera pe ceilalți așa cum Hristos ne-a iertat; să fie altruist, așa cum Hristos nu Și-a plăcut propriei Persoane; să umble în dragoste, așa cum Hristos ne-a iubit; să fie smerit și umil, așa cum Hristos S-a smerit pe Sine și n-a căutat propria slavă.

El își va aminti că Hristos a fost un Martor credincios al adevărului; că nu a venit să facă voia Lui; că hrana și băutura Lui au fost să facă voia Tatălui Său; că El S-a lepădat continuu de Sine pentru a le sluji altora; că a fost blând și răbdător în fața insultelor nemeritate; că s-a gândit mai mult la săracii credincioși decât la regi și împărați; că a fost plin de dragoste și compasiune față de păcătoși; că a fost curajos și n-a făcut compromis în denunțarea păcatului;

că nu a căutat lauda oamenilor, când putea să o primească; că a făcut continuu bine; că s-a separat de oamenii lumefști prin comportamentul Lui; că a stăruit în rugăciune; că nu s-a lăsat convins nici măcar de cele mai apropiate rude ca să nu împlinească lucrarea lui Dumnezeu care Îi fusese dată.

Un om sfânt va încerca să-și amintească toate aceste lucruri. El se va strădui să-și croiască prin ele cursul în viață. El va pune la inimă ceea ce spune Ioan: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6); și cuvintele lui Petru, că „Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21).

Fericit este acela care a învățat să facă din Hristos totul pentru sine, atât în ce privește mântuirea, cât și în exemplul de viață! Mult timp ar fi salvat și multe păcate ar fi evitate dacă oamenii s-ar întreba mai des: „Ce ar fi făcut și ar fi spus Isus, dacă ar fi fost în locul meu?”

4. Un om sfânt va umbla după blândete, răbdare, bunătate, îndelungă răbdare, stăpânire de sine și ținerea în frâu a limbii.

El va tolera și va suporta mult, va ierta și va trece cu vederea multe lucruri, se va înfrâna să facă apel constant la drepturile lui. Vedem un exemplu strălucit al acestor lucruri în comportamentul lui David, când Șimei l-a blestemat, ca și în comportamentul lui Moise, când Aaron și Miriam au vorbit împotriva lui (2 Sam. 16:10; Num. 12:3).

5. Un om sfânt va umbla după stăpânire de sine și lepădare de sine.

El se va strădui să dea morții dorințele firii sale pământești, să răstignească eul, cu dorințele și poftele lui, să-

și îndrepte plăcerile și dorințele, și să-și înfrâneze înclinațiile firești, pentru ca acestea să nu acționeze niciodată liber.

O, ce cuvânt este acela pe care Domnul Isus îl transmite apostolilor: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră” (Luca 21:34); ca și cel al apostolului Pavel: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9:27).

6. Un om sfânt va umbla după dragostea și blândețea frățescă.

El se va strădui să respecte „regula de aur” care ne învață să ne purtăm cu oamenii așa cum am vrea ca ei să se poarte cu noi, și să le vorbim așa cum ne-am dori ca ei să ne vorbească. El va fi plin de dragoste față de frații lui, va îngriji de trupurile lor, le va ocroti proprietățile, caracterul, simțămintele și sufletele. Pavel spunea, „cine îi iubește pe alții a împlinit Legea” (Rom. 13:8).

Omul sfânt va disprețui minciuna, batjocura, bârfa, înșelătoriile și nedreptățile, chiar și în cele mai mărunte lucruri. El se va strădui să-și împodobească credința printr-un comportament exterior deosebit, și să o facă frumoasă și atractivă în ochii tuturor celor din jurul lui. Vai, cât de aspre sunt cuvintele care aduc condamnare în capitolul 13 din 1 Corinteni și în Predica de pe Munte, când sunt puse alături de comportamentul multor preținși creștini!

7. Un om sfânt va umbla după un duh de îndurare și bunăvoință față de alții.

El nu va sta nepăsător cât este ziua de mare. Nu va fi mulțumit doar să nu facă rău, ci va încerca să facă binele. El se va strădui să fie util generației lui și să micșoreze nevoile spirituale și nenorocirile din jurul lui, pe cât de mult va putea. Așa era Dorca: „făcea o mulțime de fapte bune și milostenii” (F.A. 9:36) — căci ea nu doar își propunea și vorbea despre aceste lucruri, ci le și împlinea. Un astfel de om a fost Pavel: „eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?” (2 Cor. 12:15).

8. Un om sfânt va umbla după curăția inimii.

El va înfrunta orice fel de imoralitate și necurăție, și va căuta să evite toate lucrurile care par să îl atragă către rău. El știe că inima lui este ca benzina, și se va strădui să o țină departe de scânteile ispitei. Cine va îndrăzni să vorbească despre puterea proprie, când chiar David a putut să cadă?

Sunt multe lucruri pe care le putem extrage din legea ceremonială. Conform acesteia, omul care doar se atinge de un os sau de un trup mort, de un mormânt sau de o persoană decedată, devenea imediat necurat înaintea lui Dumnezeu. Iar aceste lucruri erau doar simboluri. Puțini creștini sunt veghetori și specifici în acest aspect.

9. Un om sfânt va umbla în frică de Dumnezeu.

Nu mă refer la frica aceea care înrobește, care ascultă doar pentru că se teme de pedeapsă, căci altfel ar fi nepăsător.

Mă refer mai degrabă la frica unui copil, care dorește să trăiască și să acționeze ca și cum s-ar afla mereu înaintea

tatălui său, pentru că îl iubește. Ce exemplu nobil ne oferă Neemia! Când a devenit guvernatorul Ierusalimului, ar fi putut să ceară bani de la evrei pentru a-și susține existența. Guvernatorii anteriori procedaseră astfel. Dacă el ar fi procedat la fel, nimeni nu l-ar fi putut învinui de ceva. Totuși, el spune: „Înainte de mine, cei dintâi dregători împovărau poporul și luau de la el pâine și vin, afară de cei patruzeci de sicli de argint; chiar și slujitorii lor apăsau poporul. Eu n-am făcut așa din frică de Dumnezeu” (Neem. 5:15).

10. Un om sfânt va umbla după smerenie.

În umilința lui, el va dori să-i cinstească pe alții mai mult decât pe sine. El va vedea mai mult rău în propria inimă decât în oricare altă inimă din întreaga lume.

El va înțelege ceva din simțămintele lui Avraam, când acesta a spus: „nu sunt decât praf și cenușă” (Gen. 18:27). Va consimți cu Iacov, când a spus: „Eu sunt prea mic [nevrednic] pentru toate îndurările [Tale]” (Gen. 32:10). La fel cu Iov, când spune „Iată, eu sunt ticălos!” (Iov 40:4, lit. KJV), ca și cu Pavel, „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: ,dintre [păcătoși]... cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15). Sfântul John Bradford, acel credincios martir al lui Hristos, avea uneori să își încheie scrisorile cu aceste cuvinte: „Un păcătos peste măsură de mare, John Bradford”.

Ultimele cuvinte ale evlaviosului William Grimshaw, când s-a așezat pe patul morții, au fost acestea: „Iată un slujitor nevrednic!”

11. Un om sfânt va umbla cu credincioșie în toate îndatoririle vieții.

El va încerca nu doar să își ocupe timpul asemenea altora, care sunt nepăsători față de sufletele lor, ci va se va strădui să-și îmbunătățească starea sufletului, pentru că este mânat de motivații mai înalte și poate oferi mai mult ajutor decât ceilalți. N-ar trebui să dăm uitării niciodată acele cuvinte ale lui Pavel: „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul” (Col. 3:23). „În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului” (Rom. 12:11). Unii sfinți ar trebui să se străduiască să facă bine toate lucrurile, și ar trebui să se rușineze când își permit să facă vreun lucru mediocru. Asemenea lui Daniel, ei ar trebui să caute să nu dea prilej să poată fi criticați, cu excepția situației când trebuie să asculte de porunca Dumnezeului lor (Dan. 6:5). Ar trebui să se străduiască să fie soț sau soție bună, părinți sau copii buni, stăpâni sau slujitori buni, vecini buni, prieteni buni, supuși buni, să fie buni atât în viața privată cât și în cea publică, atât la serviciu cât și în familie.

Sfințenia valorează cu adevărat puțin, dacă nu produce astfel de roade. Domnul Isus pune o întrebare care ne cercetează inimile atunci când spune: „Și dacă îi îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți?” (Matei 5:47).

12. Un om sfânt va umbla după o gândire spirituală.

El se va strădui să-și îndrepte dorințele către lucrurile de sus și să le țină la distanță pe cele de pe pământ. El nu și va neglija treburile din viața aceasta, dar primul loc în mintea și gândurile lui va fi rezervat realităților veșnice. El va avea ca obiectiv să trăiască precum acela a cărui comoară

se găsește în ceruri, și să treacă prin această lume ca un străin și călător, ca unul care călătorește către casa lui.

A avea părtășie cu Dumnezeu în rugăciune, în Biblie și în adunarea poporului Său, va constitui bucuria cea mai mare a omului sfânt. El va prețui orice lucru, orice loc și compania oricui numai în măsura în care aceste lucruri îl vor atrage mai aproape de Dumnezeu. El va pătrunde întrucâtva în asentimentul lui David, când acesta spune: „Sufletul meu este lipit de Tine” (Ps. 63:8). „Doamne, Tu ești moștenirea mea” (Ps. 119:57, NTR).

Permiteți-mi să spun aici că nu sunt lipsit de teama ca nu cumva ceea ce vreau să spun să fie înțeles greșit, și descrierea pe care am dat-o sfințeniei să descurajeze o inimă blândă. N-aș întrista în niciun caz o inimă neprihănită și n-aș îndrăzni să arunc vreo piatră de poticnire pe calea vreunui credincios.

Nu spun nici măcar o clipă că sfințenia alungă cu totul prezența păcatului interior. Nu, departe de mine acest lucru. Cea mai mare nenorocire a unui om sfânt este faptul că poartă cu el un „trup al morții și păcatului”, pentru că adesea, când ar vrea să facă binele, răul este prezent în el, și că omul cel vechi îi împiedică toate acțiunile și se comportă ca și cum ar vrea să îl atragă înapoi la fiecare pas pe care cel sfânt îl face înainte (Rom. 7:21).

Dar caracterul deosebit al omului sfânt este ceea ce îl determină să nu rămână liniștit cu păcatul interior, așa cum este cazul altora. El îl urăște, se tânguiește din cauza lui și tânjește să fie eliberat din compania lui. Lucrarea de sfințire din interiorul lui este asemenea construirii zidului

Ierusalimului, care a mers înainte și „în vremuri de strâmtoare” (Dan. 9:25).

Nu vreau să spun nici că sfințenia își poate atinge apogeul și perfecțiunea dintr-o dată, sau că aceste haruri la care m-am referit trebuie să se găsească în plină floare și vigoare înainte să îl poți numi pe cineva sfânt. Nu, departe de mine acest gând! Sfințirea este întotdeauna o lucrare progresivă. Unele dintre harurile oamenilor sunt în stadiul de boboc, altele în stadiul de floare, în timp ce altele sunt în stadiul de fruct, aproape de coacere (Marcu 4:28). Toate lucrurile trebuie să aibă un început. Să nu disprețuim niciodată „ziua începuturilor slabe”!

Sfințirea este o lucrare imperfectă chiar și în cel mai sfânt om. Istoria celor mai străluciți sfinți care au trăit vreodată va conține repetiții multe ale expresiilor „dar”, „totuși” și „cu toate acestea”, înainte să ajungă la sfârșit. Aurul nu va putea fi niciodată fără ceva zgură, și lumina nu va străluci niciodată fără ceva nori, până când vom ajunge la Ierusalimul ceresc. Chiar și soarele are pete pe fața lui. Cei mai sfinți dintre oameni au și ei defecte și greșeli, dacă sunt puși în cântarul sfânt. Viața lor este un continuu război cu păcatul, cu lumea și cu diavolul. Uneori, îi vei vedea incapabili să izbândească, și totuși ies învingători! Firea pământescă pofteste constant împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământesti. Noi toți păcătuim în multe feluri. (Gal. 5:17; Iacov 3:2).

Cu toate acestea, eu sunt convins că dorința inimii și rugăciunea tuturor creștinilor adevărați este aceea de a avea un caracter ca acela pe care l-am creionat mai sus,

așa, cu toate slăbiciunile mele. Ei perseverează către acest obiectiv, chiar dacă nu îl pot atinge la perfecțiune. Ei vor continua să tânjească după el. Ei se vor strădui și vor trudi constant să fie sfinți.

Așadar, eu spun cu tot curajul și încrederea că sfințenia adevărată este o realitate măreață. Este ceva ce există într-un om, dar care poate fi văzut, cunoscut, simțit și remarcat de către toți cei din jurul lui.

Sfințenia este lumină, și dacă ea există, se va putea vedea. Ea este sare, și dacă există, gustul ei va putea fi perceput. Ea este un untdelemn prețios și, dacă există, atunci aroma lui nu poate fi ascunsă.

Sunt convins că trebuie să acceptăm că există multe slăbiciuni și că vedem ocazional unele semne ale bolii în cei credincioși. Eu știu că un drum poate duce de la un punct la celălalt, și totuși poate avea multe unduiri și multe curbe. Tot așa, un om poate fi cu adevărat sfânt, și totuși să fie atras de pe cale de multe neputințe. Aurul nu este mai puțin prețios și mai puțin aur, doar pentru că este amestecat cu unele aliaje. Lumina nu este mai puțin lumină, chiar dacă este slabă sau încetoșată. Harul nu este mai puțin har doar pentru că este slab și tânăr.

Totuși, deși suntem conștienți de aceste lucruri, nu pot concepe cum vreun om ar putea merita să fie numit „sfânt” atâta vreme cât își permite intenționat să trăiască în păcate, și cât timp nu este umilit și rușinat de acestea. Nu pot îndrăzni să numesc pe cineva sfânt dacă își face un obicei din a neglija intenționat îndatoririle sale și de a face intenționat ceea ce Dumnezeu i-a poruncit să nu facă. Bine

spunea Owen: „Nu pot înțelege cum poate fi cineva un credincios adevărat, dacă nu își percepe păcatul drept cea mai mare povară, cel mai mare prilej de întristare și cea mai mare tulburare!”

Acestea sunt principalele trăsături ale sfințeniei practice. Haideți să ne cercetăm și să vedem dacă suntem caracterizați de ele. Haideți să ne verificăm pe noi înșine.

IMPORTANȚA SFINȚENIEI PRACTICE

Ar putea să ne mântuiască sfințenia? Poate sfințenia să îndepărteze păcatul, să acopere nelegiuirile, să împlinească dreptatea pentru încălcările poruncilor, să plătească datoria noastră față de Dumnezeu? Nu, absolut deloc! Să mă ferească Dumnezeu să spun vreodată așa ceva! Sfințenia nu poate face niciunul dintre aceste lucruri. Nici cei mai străluciți sfinți nu sunt, în ei înșiși, decât niște „slujitori nevrednici”.

Cele mai curate fapte ale noastre nu se deosebesc cu nimic și nu sunt mai bune cu nimic niște cârpe murdare, atunci când sunt evaluate în lumina Legii sfinte a lui Dumnezeu. Haina cea albă, pe care Isus o oferă și cu care ne îmbrăcăm prin credință, trebuie să fie singura noastră neprihănire; Numele lui Hristos trebuie să fie singura noastră sursă de siguranță, iar cartea vieții Mielului trebuie să fie singurul nostru drept la moștenirea cerească. Cu toată sfințenia noastră, nu suntem cu nimic mai buni decât cei păcătoși. Cele mai bune fapte ale noastre sunt pătate de imperfecțiuni! Toate sunt mai mult sau mai puțin incomplete, greșite în motivația lor sau deficitare în

realizările lor. Niciun copil al lui Adam nu poate fi socotit vreodată neprihănit prin faptele Legii. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9).

Atunci de ce este sfințenia atât de importantă? De ce spune apostolul, „fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul”? Dați-mi voie să enumăr câteva motive.

1. În primul rând, trebuie să fim sfinți pentru că glasul lui Dumnezeu din Scriptură ne poruncește clar acest lucru.

Domnul Isus îi spune poporului Său: „dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20). „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). Pavel le scria credincioșilor din Tesalonic: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tes. 4:3). Iar Petru spune, „Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: ,Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:15-16). Leighton conchidea: „iată în ce fel se armonizează Legea și harul”.

2. Trebuie să fim sfinți, pentru că acesta este scopul final pentru care Hristos a venit în lume.

Pavel le scria corintenilor: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Cor. 5:15); efesenilor, „cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească” (Efes. 5:25-26); și lui Tit, „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere

din orice fărădelege și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Pe scurt, a spune că oamenii sunt mântuiți din vinovăția păcatului, fără a fi în același timp mântuiți de sub stăpânirea păcatului în inimile lor, înseamnă să contrazici mărturia Scripturii.

Se spune că cei credincioși sunt aleși? Atunci această alegere este „prin sfințirea luată de Duhul” (1 Petru 1:2).

Sunt ei predestinați? Atunci această predestinare are ca scop „să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29).

Sunt ei aleși? Atunci această alegere s-a făcut pentru ca „să fie sfinți” (Efes. 1:4).

Sunt ei chemați? Atunci această chemare este „o chemare sfântă” (Evrei 12:10).

Sunt ei disciplinați? Această disciplină se face pentru ca ei să fie „părtași sfințeniei” (Evrei 12:10).

Isus este un Mântuitor complet. El nu doar îndepărtează vinovăția asociată păcatelor unui credincios, ci face mai mult – frânge puterea păcatului.

3. Trebuie să fim sfinți, pentru că aceasta este singura dovadă sănătoasă că avem o credință mântuitoare în Domnul nostru Isus Hristos.

Cel de-al 12-lea articol al mărturisirii credinței noastre spune că, „deși faptele noastre bune nu pot îndepărta păcatele noastre și nu pot îndura severitatea judecății lui Dumnezeu, totuși ele sunt pe plac și acceptabile lui Dumnezeu în Hristos, și izvorăsc în mod necesar dintr-o credință adevărată și vie; ele constituie dovada credinței vii, așa cum un pom se cunoaște după roadele lui”.

Iacov ne avertizează că există o credință moartă, o credință care nu trece dincolo de pretențiile buzelor noastre și care n-are nicio influență asupra caracterului unui om (Iacov 2:17). Dar adevărata credință mântuitoare este un lucru foarte diferit. Credința adevărată se va dovedi întotdeauna prin roadele ei: se va sfinți, va lucra prin dragoste, va birui lumea și va curăța inima.

Știu că oamenilor le place să vorbească despre dovezi ale convertirii pe patul de moarte. Ei se vor odihni în cuvintele rostite în acele ceasuri ale durerii, slăbiciunii și friicii, ca și cum ar putea găsi mângâiere în ele, lângă prietenii pe care urmează să-i piardă. Totuși, mă tem că, în 99 de cazuri dintr-o sută, nu merită să depindem de astfel de dovezi. Suspectez că, cu rare excepții, acești oameni mor exact așa cum au trăit. Singura dovadă sigură a faptului că suntem una cu Hristos și că Hristos este în noi constă dintr-o viață sfântă. Cei care trăiesc pentru Domnul sunt în general singurii oameni care mor în Domnul. Dacă vrem să avem parte de moartea celor neprihăniți, haideți să nu ne mulțumim doar cu niște dorințe, ci să căutăm să trăim viața lui Hristos. Este adevărat ce spunea Traill: „Acea credință a cărei nădejde după glorie nu îi purifică inima și viața omului, nu este o credință sănătoasă”.

4. Trebuie să fim sfinți, căci aceasta este singura dovadă că îl iubim pe Domnul Isus cu sinceritate.

Acesta este un aspect asupra căruia El a vorbit foarte clar, în capitolele 14 și 15 din Evanghelia după Ioan: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește... Dacă Mă iubește cineva, va

păzi cuvântul Meu... Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă poruncesc Eu” (Ioan 14:15, 21, 23; 15:14). Mi-ar fi greu să găsesc cuvinte mai clare ca acestea, și vai de cei care le ignoră!

Este cert că acela care se gândește la tot ceea ce Isus a suferit, și totuși își iubește păcatele pentru care El a suferit, trebuie să se afle într-o stare foarte nesănătoasă a sufletului! Păcatul a fost cel ce a țesut coroana de spini! Păcatul a fost ceea ce a străpuns mâinile, picioarele și coasta Domnului! Păcatul a fost ceea ce L-a dus pe Domnul nostru la Ghetsimani și la Calvar, pe cruce și în mormânt! Recî trebuie să fie inimile noastre, dacă nu urâm păcatul și nu ne străduim să îl lepădăm, chiar dacă ar fi nevoie să ne tăiem mâna cea dreaptă și să ne scoatem ochiul cel drept pentru asta!

5. Trebuie să fim sfinți, pentru că aceasta este singura dovadă sănătoasă că suntem copii adevărați ai lui Dumnezeu.

În această lume, copiii sunt în general asemenea părinților lor. Fără îndoială, unii se aseamănă cu părinții mai mult, iar alții mai puțin, dar rareori poți să nu tragi o linie de asemănare între copil și familia lui. La fel este în cazul copiilor lui Dumnezeu. Domnul Isus spune „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam... Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine” (Ioan 8:39, 42). Dacă oamenii nu se aseamănă în niciun fel cu Tatăl din cer, în zadar vor pretinde ei că sunt fiii Lui. Dacă pretindem că știm ceva despre sfințenie, putem să ne flatăm în privința ei, dar nu am primit Duhul Sfânt, care să locuiască

în noi, și care să ne facă să o și trăim. Suntem morți, și trebuie să fim aduși la viață din nou; suntem pierduți, și trebuie să fim găsiți. „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Rom. 8:14), și doar ei. Trebuie să arătăm prin viețile noastre care este familia de care aparținem. Pentru a putea pretinde cu adevărat că suntem copiii Celui preasfânt, trebuie ca oamenii să vadă viețile noastre sfinte, altfel pretenția noastră nu este decât un nume sec. Gurnall spunea: „Nu pretinde că prin venele tale curge sânge regal și că ești născut din Dumnezeu, dacă nu îți poți dovedi rasa prin a îndrăzni să fii sfânt!”

6. Trebuie să fim sfinți, pentru că aceasta este calea cea mai bună de a le face bine celorlalți.

Nu putem trăi doar pentru noi în această lume. Viețile noastre le vor face întotdeauna fie bine, fie rău, aceluia care sunt martore ale lor. Ele sunt o predică rostită în tăcere, pe care toți o pot citi. Este un lucru cu adevărat trist când viețile noastre sunt o predică ce promovează cauza diavolului, nu pe a lui Dumnezeu.

Cred că mai multe lucruri bune sunt făcute pentru Împărăția lui Hristos prin viața sfântă a credincioșilor decât suntem noi conștienți. Există o realitate legată de această trăire, care îi face pe oameni să simtă și îi obligă să gândească. Ea are greutate și influență, lucruri pe care nimic altceva nu le poate oferi. Ea face ca religia să fie frumoasă, și îi atrage pe oameni să o ia în considerare, așa cum un far se vede de departe. Ziua judecății va dovedi că multe mii de oameni au fost câștigați „fără cuvânt”, printr-o viață sfântă. Le-ai putea vorbi oamenilor despre doctrinele Evangheliei,

și puțini vor asculta, ba chiar mai puțini o vor înțelege. Dar viața ta este un argument de care nimeni nu va putea fugi. Există un sens al sfințeniei, pe care și cei mai neînvințați pot să-l priceapă. Acești oameni pot să nu înțeleagă justificarea, dar cu siguranță că pot înțelege dragostea.

Cred că mult mai multe răni decât ne imaginăm sunt provocate de oamenii nesfințiți și de cei care trăiesc inconsecvent. Astfel de oameni sunt printre cei mai buni aliați ai Satanei. Ei demolează prin viețile lor ceea ce predicatoarii zidesc cu buzele lor. Ei fac ca roțile carului Evangheliei să înainteze cu greu. Ei îi alimentează pe copiii acestei lumi cu scuza nesfârșită de a rămâne în starea în care se găsesc.

„Nu pot să îmi imaginez care este utilitatea religiei”, spunea cu puțin timp în urmă un comerciant păgân, „căci am observat cum unii dintre clienții mei vorbesc întotdeauna despre Evanghelie, credință, alegere și binecuvântările promisiuni, și totuși chiar acești oameni consideră un lucru de nimic să mă înșele oridecâteori au ocazia. Dacă oamenii religioși pot face astfel de lucruri, nu văd care este binele ce poate surveni din religie”.

Mă simt îndurerat să fiu obligat să scriu aceste lucruri, dar mă tem că Numele lui Hristos este adesea batjocorit din cauza vieților creștinilor. Haideți să luăm aminte ca nu cumva sângele acestor suflete să fie cerut din mâinile noastre. Eliberează-ne, bunule Doamne, de uciderea sufletelor prin umblarea noastră nepăsătoare și inconsecventă! O, măcar de dragul altora, dacă nu pentru alt motiv, haideți să ne străduim să fim sfinți!

7. Trebuie să fim sfinți, pentru că mângâierile noastre prezente depind mult de acest lucru.

Din nefericire, noi suntem înclinați să uităm că există o legătură directă între păcat și întristare, între sfințenie și fericire, între sfințire și mângâiere.

În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a rânduit ca bunăstarea noastră spirituală și faptele noastre bune să fie legate reciproc. În mila Lui, El a rânduit ca, și în această lume, a fi sfânt să fie în interesul omului. Justificarea noastră nu este prin fapte, chemarea și alegerea noastră nu depind de faptele noastre bune, dar în zadar ar presupune cineva că va avea un simțământ viu al justificării sale, al siguranței alegerii sale, atâta vreme cât ignoră faptele bune și cât nu se străduiește să trăiască o viață sfântă. „Prin aceasta știm că Îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui... Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui” (1 Ioan 2:3; 3:19). Un credincios poate mai degrabă să se aștepte să simtă razele soarelui cum radiază într-o zi întunecată și noroasă, decât să simtă o mângâiere puternică în Hristos atâta vreme cât nu Îl urmează întru totul. Atunci când ucenicii au fugit, abandonându-L pe Domnul, ei au scăpat de pericol, dar situația lor era tristă și nenorocită. Când, la scurtă vreme, L-au mărturisit curajos înaintea oamenilor, ei au fost aruncați în închisoare și bătuți, dar despre ei ni se spune că „s-au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru Numele Lui” (F.A. 5:41). O, spre binele nostru, dacă nu din alt motiv, haideți să ne străduim să fim sfinți! Cel care Îl urmează pe Isus cel mai îndeaproape, va avea parte de cele mai mari mângâieri pe această cale!

8. Trebuie să fim sfinți pentru că, fără sfințenie pe pământ, nu vom fi niciodată pregătiți să ne bucurăm de cer.

Cerul este un loc sfânt. Domnul cerului este o Ființă sfântă. Îngerii sunt creaturi sfinte.

Sfințenia este scrisă pe absolut orice lucru care se găsește în cer. Cartea Apocalipsa ne spune explicit: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului” (Apoc. 21:27).

Cum vom fi oare fericiți și cum ne vom simți ca acasă în ceruri, dacă murim ca niște oameni nesfințiți? Moartea nu produce nicio schimbare în esența caracterului nostru. Mormântul nu schimbă nimic. Fiecare om se va ridica din mormânt cu același caracter pe care l-a avut când și-a dat ultima suflare.¹³ Care va fi locul nostru din veșnicie, dacă acum suntem străini de sfințenie?

Să presupunem pentru o clipă că ți s-ar permite să mergi în cer fără sfințenie. Ce ai face acolo? Ce plăcere ai putea să simți acolo? Căroră dintre toți sfinții ai putea să te alături și lângă cine ai putea să te așezi? Plăcerile lor nu sunt plăcerile tale, gusturile lor nu sunt gusturile tale, caracterul lor nu este caracterul tău. Cum ai putea să fii fericit, dacă n-ai fost sfânt pe pământ?

Probabil că acum iubești compania celor ușuratici și nepăsători, a celor lacomi și care umblă după lucrurile

¹³ Scriptura afirmă că, la gloriificare, cei mântuiți vor pierde orice abilitate de a gândi și înfăptui răul. Autorul exagerează pentru a-și susține ideea, altfel legitimă, a necesității sfințirii. - n.tr.

acestei lumi, a celor care caută plăcerile ei și care se desfată în ele, a celor păgâni și profani. Dar astfel de oameni nu vor avea ce căuta în ceruri.

Poate că te gândești că sfinții lui Dumnezeu sunt prea stricți, prea specifici și prea serioși. Mai degrabă ai prefera să-i eviți aici. Nu-ți găsești niciun fel de încântare în compania lor. Dar nicio grijă, în ceruri nu vei avea parte decât de astfel de oameni.

Poate că te gândești că rugăciunea, citirea Scripturii și cântările creștine sunt plictisitoare, o lucrare nebu-nescă și inutilă, un lucru pe care să-l tolerezi doar din când în când, dar de care nu te bucuri. Te-ai putea gândi că ziua Domnului este obositoare și împovărătoare, căci n-ai putea să petreci mai mult decât un ceas, poate chiar mai puțin, închinându-te lui Dumnezeu în adunarea sfinților. Totuși, ține minte că Raiul este un Sabat fără sfârșit. Locuitorii lui nu se odihnesc nici ziua și nici noaptea, ci cântă, „sfânt, sfânt, sfânt este Domnul cel atotputernic” și Îi aduc laude Mielului. Cum ar putea un om nesfințit să găsească plăcere într-o ocupație ca aceasta?

Crezi că astfel de oameni ar putea găsi plăcere să-i întâlnească pe David, Pavel sau Ioan, după ce și-au petrecut o viață săvârșind tocmai lucrurile împotriva cărora aceștia au predicat? Ar putea să se sfătuiască cu oameni ca aceștia, și cu alții ca ei, și să descopere că ar avea ceva în comun? Dincolo de toate acestea, crezi că o astfel de persoană s-ar bucura să-L întâlnească pe Isus, Cel răstignit, față în față, după ce a stat alipită de păcatele proprii, tocmai de acele păcate pentru care El a murit, după ce i-a iubit pe

vrăjmașii Lui și i-a disprețuit pe prietenii Lui? Ar putea sta un astfel de om înaintea Lui și să se alăture celui strigăt glorios: „Acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!” (Isaia 25:9)? Nu crezi mai degrabă că limba unui om nesfințit s-ar lipi cu rușine de cerul gurii lui și că singura lui dorință va fi să fie alungat din acel loc?

El s-ar simți ca un străin într-o țară pe care n-o cunoaște, ca o oaie neagră în mijlocul turmei sfinte a lui Hristos. Vocea heruvimilor și a serafimilor, cântecul îngerilor și al arhanghelilor, ca și al tuturor celor din ceruri, va fi o limbă pe care el n-o va putea înțelege. Chiar și aerul cerului i se va părea unul pe care nu-l va putea respira!

Nu știu ce ar putea să creadă alții, dar mi se pare clar că Raiul ar fi un loc groaznic pentru un om nesfințit. Nu poate fi altfel. Oamenii pot să pretindă zadarnic că speră să meargă în ceruri, dar să nu se gândească cu seriozitate la ceea ce spun. Trebuie să existe o anumită pregătire pentru moștenirea sfinților în slavă. Inimile noastre trebuie să fie cumva acordate la nota cerului. Pentru a ajunge la sărbătoarea slavei, trebuie să trecem prin pregătirea școlii harului. Trebuie să avem o gândire cerească și gusturi cerești în această viață, altfel nu ne vom regăsi niciodată în Rai, în viața viitoare!

APLICAȚII PRACTICE

Înainte de a trece mai departe, aș vrea să spun câteva cuvinte cu rol de aplicație.

1. Cea mai potrivită întrebare pe care să ți-o pui este aceasta: „Sunt eu sfânt?”

Ascultă, te implor, la întrebarea pe care ți-o pun astăzi. Cunoști ceva din această sfințenie despre care am vorbit până aici? Nu te întreb dacă participi cu regularitate la biserica ta, dacă ai fost botezat și ai primit Cina Domnului, sau dacă pretinzi numele de creștin. Eu te întreb ceva mai mult decât toate acestea: Ești sfânt, sau nu?

Nu te întreb dacă ești de acord cu sfințenia altora, dacă citești despre viețile oamenilor sfinți sau vorbești despre lucruri sfinte, ori dacă ai pe masă cărți sfinte, dacă îți dorești să fii sfânt sau speri că vei fi sfânt într-o anumită zi. Eu te întreb mai mult decât atât: Ești tu însuși sfânt chiar în această zi, sau nu?

De ce insist atât de mult pe această întrebare? Pentru că Scripturile ne spun că, „fără sfințenie, nimeni nu-L va vedea pe Domnul”. Această afirmație este în Scriptură, nu în imaginația mea, în Biblie, nu în opinia mea, în Cuvântul lui Dumnezeu, nu în cuvântul omului: „sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Vai, ce cuvinte care străpung! Ce gânduri îmi vin în minte în timp ce le scriu! Privesc la această lume, și văd cum marea ei parte zace în nelegiuire. Privesc la pretinșii creștini, și văd cum marea lor majoritate nu au nimic altceva decât numele creștinismului. Mă îndrept către Biblie, și aud Duhul Sfânt spunând: „sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul”.

Evident că un astfel de pasaj ar trebui să ne facă să ne cercetăm căile și inimile. Evident că ar trebui să stimuleze

în noi gânduri serioase și să ne trimită pe genunchii rugăciunii. Ai putea încerca să mă reduci la tăcere prin a spune că tu ai simțăminte deosebite și că te gândești mult la aceste lucruri, mai mult decât ar presupune mulți oameni. Răspunsul meu este acesta: „Nu asta este ideea. Și suflătele sărmăne și pierdute aflate în Iad fac aceste lucruri îndeajuns! Întrebarea nu se referă la ce te gândești și simți, ci la ceea ce faci”.

Ai putea spune că obiectivul n-a fost niciodată ca toți creștinii să fie sfinți, și că sfințenia, așa cum am descris-o, este rezervată doar marilor sfinți și oamenilor cu niște daruri neobișnuite. Răspunsul meu este următorul: nu pot vedea așa ceva în Scriptură. Ceea ce eu citesc este aceasta: „*Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat*” (1 Ioan 3:3). „Sfințenia, fără de care *nimeni* nu-L va vedea pe Domnul”.

Ai putea pretinde că este imposibil să fii atât de sfânt și să faci atât de multe lucruri în această viață, așa încât sfințenia este imposibil de atins. Răspunsul meu este următorul: greșești. Sfințenia este ceva ce putem face. Avându-L pe Hristos de partea ta, nimic nu este imposibil. Mulți au fost sfinți în felul acesta. David, Obadia și Daniel sunt toți exemple care dovedesc că se poate să fim sfinți. Ai putea spune că, dacă ai fi atât de sfânt, ai deveni foarte deosebit de alți oameni. Da, știi foarte bine asta. Tocmai așa ar trebui să fii. Adevărații slujitori ai lui Hristos au fost deosebiți de lumea din jurul lor, un popor separat, un popor special, și așa trebuie să fii și tu, dacă vrei să fii mântuit!

În acest moment ai putea spune că foarte puțini vor fi mântuiți. Da, știu și eu asta. Tocmai asta ni se spune în Predica de pe Munte. Domnul Isus a spus acest lucru acum 2000 de ani: „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află” (Matei 7:14). Puțini vor fi mântuiți, pentru că puțini se vor deranja să caute mântuirea. Oamenii nu vor lepăda plăcerile păcatului și căile acestuia, nici măcar pentru o clipă. Ei îi vor întoarce spațele moștenirii neprețuite, o moștenire pură și nepângărită, o moștenire care nu poate fi schimbată și care nu poate fi distrusă! Domnul Isus spunea despre ei: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:40).

Vei spune că acestea sunt afirmații dure, că această cale este foarte îngustă. Da, știu și eu asta. Așa spune și în Predica de pe Munte. Domnul Isus a afirmat aceleași lucruri acum 2000 de ani. El spune întotdeauna că oamenii trebuie să-și ia crucea în fiecare zi, și că trebuie să fie gata să-și taie mâna sau piciorul, dacă vor să fie ucenicii Lui. Religia este asemenea celorlalte lucruri – nu există câștig fără cost. Acel lucru care nu costă nimic, nu valorează nimic!

Oricare ar fi obiecțiile pe care ne-am gândi să le aducem, rămâne valabil că trebuie să fim sfinți dacă vrem să-L vedem pe Domnul în glorie. Unde este creștinismul nostru, dacă noi nu suntem sfinți? Nu trebuie să avem doar un nume sau să avem cunoașterea a ce înseamnă să fii creștin, ci trebuie să avem și un caracter potrivit creștinilor. Trebuie să fim sfinți pe pământ, dacă vrem să fim vredați sfinți în ceruri. Dumnezeu a spus acest lucru, și El nu îl va retracta: „sfințenia, fără de care nimeni nu-L va

vedea pe Domnul”. Jenkyn spunea: „Calendarul Papei îi face sfinți pe cei morți, dar Scriptura cere sfințirea în cei vii”. Owen scria: „Să nu se înșele nimeni, căci sfinenia este o trăsătură indispensabilă a acelor care se vor afla sub stăpânirea Domnului Hristos, prin mântuire. El îi va duce la cer doar pe cei pe care îi sfințește aici, pe pământ. Acest Cap viu nu va permite ca membrele Lui să fie moarte”.

Evident că nu trebuie să ne minunăm când vedem că Scriptura spune: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3:7). Este clar ca lumina zilei că mulți pretinși creștini au nevoie de o schimbare completă, de inimi noi, de naturi noi, dacă este ca ei să fie vreodată mântuiți. Cele vechi trebuie să treacă; acești oameni trebuie făcuți făpturi noi. Indiferent cine ar fi, ei au nevoie de „sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!”

2. Aș dori să le adresez câteva cuvinte credincioșilor.

Vreau să îți pun această întrebare: Conștientizezi tu importanța sfințeniei așa cum ar trebui?

Simt bine temerea față de febra zilei pe această temă. Mă îndoiesc serios că sfințenia își va ocupa locul pe care îl merită în gândurile și atenția unora dintre cei ce sunt parte din poporul Domnului. Aș sugera cu smerenie că noi suntem înclinați să trecem peste învățătura creșterii în har, și că nu luăm aminte suficient la cât de mult ar putea să înainteze o persoană în pretenția ei de a fi religioasă, și totuși să nu aibă parte de niciun har, ci să fie moartă înaintea lui Dumnezeu! Eu cred că Iuda Iscarioteanul pare foarte asemănător celorlalți apostoli. Când Domnul i-a avertizat că unul avea să Îl trădeze, nimeni nu a spus, „Este

oare Iuda?” Am face mai bine dacă ne-am gândi mai mult la bisericile din Sardes și Laodiceea decât o facem de obicei.

Nu am nicio dorință de a face un idol din sfințenie. Nu-mi doresc să Îl detronez pe Hristos și să pun sfințenia în locul Lui. Dar așa spune cu blândețe că îmi doresc ca oamenii să se gândească mai mult la sfințire zilele acestea decât se pare că o fac și, de aceea, mă folosesc de această ocazie pentru a insista asupra acestui subiect față de toți cei credincioși în mâinile cărora ar putea ajunge aceste pagini.

Mă tem că uneori uităm că Dumnezeu a pus justificarea și sfințirea alături. Fără îndoială că cele două sunt lucruri diferite, dar nicăieri nu sunt separate. Toți oamenii justificați sunt sfințiți, și toți cei sfințiți sunt justificați. Ceea ce Dumnezeu a pus alături, omul să nu despartă.

Nu-mi vorbi despre justificarea ta, până nu ai în același timp unele dintre semnele sfințirii. Nu te lăuda cu lucrarea lui Hristos pentru tine, dacă nu îmi poți arăta lucrarea Duhului în tine. Nu îți imagina că Hristos și Duhul Sfânt ar putea fi separați. Nu mă îndoiesc că mulți credincioși cunosc aceste lucruri, dar ne este de folos să ni le reamintim. Haideți să dovedim că le cunoaștem, și asta prin viețile noastre. Haideți să punem acest pasaj neîncetat înaintea noastră: „căutați sfințenia, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!” Trebuie să spun deschis că atitudinea excesiv de sensibilă pe care mulți oameni o au față de subiectul sfințeniei este o eroare periculoasă. Unii se gândesc că este periculos să tratăm acest subiect, și totuși cred că periculos este să nu ne gândim la el! Dacă Îl preamărim

pe Hristos ca fiind „Calea, Adevărul și Viața”, cum putem refuza să le vorbim cu tărie despre El celor care își iau numele după Numele Lui?

Trebuie să spun cu toată reverența că uneori mi-e teamă că, dacă Hristos s-ar afla aici pe pământ, în zilele noastre, mulți ar considera că predicarea Lui ar fi legalistă, și dacă Pavel și-ar fi scris epistolele adresându-se celor care cred că mai bine n-ar fi scris cea de-a doua parte a majorității lor, la fel ar fi fost situația. Haideti totuși să ne amintim că Domnul Isus a fost Cel ce a vorbit în Predica de pe Munte și că Epistola către Efeseni conține 6 capitole, nu doar 3. Mă simt obligat să vorbesc în felul acesta, dar sunt convins că merită.

John Owen, acel mare teolog și păstorul de la Christ Church, obișnuia să spună, cu mai bine de 200 de ani în urmă, că existau oameni a căror religie părea să fie alcătuită doar din deplângerea corupției lor morale și care le spuneau altora că ei nu pot face nimic pentru a se sfinți. Din nefericire, după mai bine de două secole, același lucru se poate spune despre unii dintre oamenii din zilele noastre, care pretind că poartă Numele lui Hristos. Știu că există pasaje în Scriptură care susțin astfel de idei. Eu nu obiectez față de ele, când vin de pe buzele oamenilor care umblă pe urmele pașilor apostolului Pavel și care luptă lupta cea bună așa cum a făcut el, împotriva păcatului, a diavolului și a lumii. Totuși, niciodată nu-mi plac astfel de idei când am temeii să suspectez, cum se întâmplă adesea, că ele nu sunt decât motivul prin care se ascunde lenea spirituală și scuza pentru nepăsare. Dacă spunem alături

de Pavel „O, nenorocitul de mine!” (Rom. 7:24), să fim în aceeași măsură capabili să spunem alături de el: „alerg spre țintă” (Filip. 3:14). Haideți să nu cităm exemplul lui într-un lucru, în timp ce nu-l urmăm în altul.

Nu vreau să mă înfățișez ca și cum aș fi mai bun decât alți oameni și, dacă cineva m-ar întreba, „Cine te crezi, ca să scrii în felul acesta?”, eu aș răspunde, „Sunt doar o ființă foarte sărmană”. Dar ceea ce spun este că nu pot citi Biblia fără să-mi doresc să văd mai mulți credincioși trăind vieți mai spirituale, având gândire mai cerească, hotărâre mai mare și o inimă mai consacrată pentru Domnul. Vreau să văd printre credincioși un spirit mai profund de pelerini, o separare mai hotărâtă de lume, o vorbire mai potrivită cu cerul, o umblare mai apropiată de Dumnezeu. Iată motivul pentru care am scris aceste rânduri. Este adevărat că, în zilele acestea, avem nevoie de un standard mai înalt al sfințeniei personale. Unde este răbdarea noastră? Unde este zelul nostru? Unde s-a dus dragostea noastră? Unde sunt faptele noastre? Unde este puterea religiei vizibile, așa cum era în vremurile trecute? Unde este acel tonus inconfundabil care îi deosebea pe sfinții din vechime și care zguduia lumea?

Cu siguranță că argintul nostru s-a transformat în tinichea, vinul nostru s-a amestecat cu apă, și sarea noastră a pierdut foarte mult din gustul ei. Suntem pe jumătate adormiți! Noaptea aproape că a trecut, și dimineața se apropie. Haideți să ne trezim, să nu mai dormim. Haideți să deschidem larg ochii, mai larg decât am făcut-o până acum. „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne

înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1). „Să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (2 Cor. 7:1). Owen scria: „A murit Hristos, și păcatul să trăiască? A fost El crucificat în lume, și dragostea noastră față de ea să rămână încă vie? Unde este spiritul lui Pavel care, prin crucea lui Hristos, a fost răstignit față de lume, și lumea față de el?”

3. Aș avea un sfat aici. Vrei să fii sfânt? Vrei să devii o făptură nouă? Atunci trebuie să începi cu Hristos.

Nu vei putea face nimic, nu vei putea înainta deloc, dacă nu îți vei simți păcatul și slăbiciunea, și dacă nu vei alerga la Hristos. El este rădăcina și începutul oricărei sfințenii, iar calea de a deveni sfânt este să vii la El prin credință și să fii unit cu El. Hristos nu este doar înțelepciune și neprihănire pentru poporul Lui, ci este și sfințire.

Oamenii încearcă uneori să se sfințească mai întâi, și trist este rezultatul la care ajung. Ei se trudesă din plin și întorc pagină după pagină în viețile lor, făcând multe schimbări, și totuși, asemenea femeii cu scurgerea de sânge, situația lor nu s-a îmbunătățit cu nimic până să vină la Hristos (Marcu 5:26). Acești oameni aleargă și trudesă în zadar, și nu este de mirare că încep de la capătul greșit. Ei zidesă un perete de nisip, căci lucrarea lor merge în jos, indiferent unde ar încerca să o îndrepte. Ei încearcă să pună apă în vase care curg, și orificiul este atât de mare, încât îi copleșește.

Nimeni nu poate pune altă fundație a sfințeniei decât aceea pe care Pavel a pus-o, anume Isus Hristos. Fără Hristos, noi nu putem face nimic (Ioan 15:5). Afirmăția lui Traill

este dură, dar adevărată: „Înțelepciunea căutată în afara lui Hristos este o nebunie blestemată. Neprihănirea căutată în afara lui Hristos înseamnă vinovăție și condamnare. Sfințirea în afara lui Hristos este pângărire și păcat. Răscumpărarea în afara lui Hristos este robie și sclavie”. Vrei să capeți sfințenie? Simți în această zi o dorință reală, din inimă, să fii sfânt? Vrei să fii părtaș naturii divine? Atunci mergi la Hristos! Nu mai aștepta nimic. Nu aștepta după nimeni. Nu mai amâna. Nu îți imagina că vei putea să fii vreodată mai pregătit. Mergi și spune-I, așa cum spuneau odinioară cuvintele unui frumos imn,

*„N-aduc nimic în mâna mea,
Doar de cruce mă alipesc,
Gol, fug la Tine să fiu îmbrăcat,
Neajutorat, privesc la Tine după har”.*

Câtă vreme nu mergem la Hristos, nu putem pune nimic la temelia lucrării de sfințire. Sfințenia este darul Lui special pentru poporul Său, care Îl crede. Sfințenia este lucrarea pe care El o face în inimile lor prin Duhul Sfânt, pe care Îl trimite în ei. El este rânduit drept „Domn și Mântuitor, pentru a da pocăința” și iertarea păcatelor. Tuturor celor care Îl primesc, El le dă puterea de a deveni copii de Dumnezeu (F.A. 5:31; Ioan 9:12, 13). Sfințenia nu vine pe calea sângelui, căci părinții nu o pot da copiilor lor. Ea nu vine nici pe calea cărnii, căci omul nu o poate produce prin puterile sale. Ea nu vine prin voia omului, căci predicatorii nu ți-o pot da prin botez. Sfințenia vine doar prin Hristos. Ea este rezultatul unirii cu El, care aduce viață de sus. Sfințenia este roada faptului că ești o mlădiță vie din Vița cea adevărată. Mergi așadar la Hristos și spune-I: „Doamne,

Te rog nu doar să mă mântuiești de vinovăția păcatului, ci să-mi trimiți Duhul Sfânt, pe care L-ai promis, care să mă salveze de puterea păcatului. Fă-mă sfânt! Învață-mă să fac voia Ta!”

Vrei să continui în sfințenie? Atunci rămâi în Hristos (Ioan 15:4, 5). A fost plăcut Tatălui ca în El să locuiască toată plinătatea dumnezeirii, o plinătate care să acopere toate nevoile credinciosului. El este Medicul la care trebuie să mergi zilnic, dacă vrei să fii sănătos spiritual. El este Mana din care trebuie să mănânci zilnic, și Stânca de unde trebuie să bei zilnic. Brațul Lui este brațul pe care să te așezi în fiecare zi, venind din sălbăticia acestei lumi pentru a te odihni. Nu trebuie doar să te înrădăcinezi în El, ci trebuie să zidești totul pe El.

Pavel a fost, fără îndoială, un om al lui Dumnezeu, un om sfânt, un creștin care a crescut și a fost roditor, dar care a fost secretul creșterii lui? El a fost unul pentru care Hristos a fost totul în tot. El privea întotdeauna la Isus. El putea spune: „pot totul prin Hristos, care mă întărește”. „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, și viața pe care o trăiesc acum, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 12:2; Filip. 4:13; Gal. 2:20).

Fie ca toți cei ce citesc aceste pagini să cunoască aceste lucruri prin propria experiență, nu doar să audă de ele! Fie ca noi toți să conștientizăm importanța sfințeniei mult mai mult decât am făcut-o până acum! Fie ca anii ce ne-au mai rămas să fie ani sfințiți în sufletele noastre, și atunci vor fi niște ani fericiți! Fie că trăim, haideti să trăim pentru Domnul! Fie că murim, haideti să murim pentru

Domnul! Și dacă El vine după noi, să fim găsiți în pace,
fără pată și fără prihană.

4

.....

LUPTA CREDINȚEI

„Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6:12)

Este un fapt curios că nu există vreun subiect pentru care oamenii să manifeste un interes atât de profund cum sunt războaiele. Tinerii și tinerele, bătrânii și copiii, cei din societatea înaltă și cei de jos, bogații și săracii, cei învățați și cei analfabeți – toți manifestă un interes profund pentru războaie, bătălii și lupte.

O realitate simplă și de netăgăduit ne caracterizează pe toți – suntem încântați și atrași de poveștile de război. Unii l-ar considera plictisitor pe un englez, dacă acestuia nu i-ar păsa deloc de bătăliile de la Waterloo, Inkerman, Balacava sau Lucknow. Oamenii vor considera că o inimă este rece și indiferentă, dacă nu este mișcată de gândul la luptele de la Sedan, Strasbourg, Metz și Paris, din războiul dintre Franța și Germania.

Dar există un război de o importanță mult mai mare decât oricare război care a fost dus vreodată de om. Este războiul care nu privește doar două sau trei națiuni, ci pe orice bărbat și pe orice femeie creștină ce s-au născut în această lume. Războiul despre care vorbesc este *războiul*

spiritual. Este acea luptă pe care trebuie să o ducă orice persoană care a fost mântuită, spre binele sufletului ei.

Sunt conștient că acest război este unul despre care mulți oameni nu știu nimic. Vorbește-le despre el, și sunt gata să te eticheteze nebun, fanatic sau ciudat! Și totuși, acest război este real și adevărat ca orice război care a avut loc vreodată în lume. Este un război braț la braț, care își are răniții lui. Războiul acesta are vegherea lui și oboseala lui. Are apărarea și atacul lui. Are victorii și are înfrângeri.

Dincolo de toate acestea, acest război are consecințe serioase, imense și speciale. În războaiele pământești, consecințele acestora pentru popoarele implicate sunt adesea temporare și remediabile. Dar lucrurile stau foarte diferit în cazul războiului spiritual. După ce lupta s-a terminat, consecințele acestui fel de război sunt neschimbătoare și veșnice. Despre acest război îi vorbea Pavel lui Timotei, când a scris aceste cuvinte arzătoare: „luptă lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică”. Despre acest război îmi propun să vă vorbesc în aceste rânduri. El este un subiect strâns legat de sfințire și sfințenie. Acela care înțelege natura sfințeniei adevărate, trebuie să știe că cel credincios este „un om de război”. Dacă vrea să fie sfânt, el trebuie să lupte!

ADEVĂRATUL CREȘTINISM ESTE O LUPTĂ

Creștinismul adevărat! Să ne gândim la acest cuvânt, „adevărat”. În lumea de astăzi, există o mulțime de lucruri religioase care nu reprezintă creștinismul adevărat, autentic. Ele gădilă urechea, satisfac conștiințele adormite, dar nu constituie valori adevărate.

De la bun început trebuie să spunem că nu tot ceea ce se intitulează creștinism este și ceva autentic. Există mii de oameni care merg la biserici în fiecare duminică și se pretind creștini. Ei fac chiar o „mărturisire” a credinței în Hristos. Numele lor se găsește în registrul celor botezați. Ei se pretind creștini câtă vreme trăiesc. S-au căsătorit în biserică și au pretenția să fie îngropați creștinește.

Totuși, nu vezi niciun fel de „luptă” în religia lor! Ei nu știu literalmente nimic despre lupta spirituală, despre conflictul spiritual, despre lepădarea de sine, despre veghere și trudă. Un astfel de creștinism l-ar putea satisface pe om, și cei care vorbesc împotriva lui pot fi considerați oameni duri și neiuibitori, dar cu siguranță că un astfel de creștinism nu se regăsește în Biblie. Nu este religia pe care a întemeiat-o Domnul Isus și pe care au predicat-o apostolii Lui. Nu este acea religie care produce sfințenia adevărată. Creștinismul adevărat este „o luptă!”

Creștinul adevărat este chemat să fie un soldat și trebuie să se comporte ca atare din ziua convertirii până în ziua morții. El nu este chemat să trăiască o viață ușuratică, indolentă și într-o siguranță banală. El nu trebuie să-și imagineze nici măcar pentru o clipă că poate dormi pe calea către cer, ca unul care călătorește într-o trăsură confortabilă. Dacă un astfel de om își preia standardul creștinismului de la oamenii din această lume, el ar putea fi mulțumit cu astfel de idei seci, dar nu va găsi niciun fel de temeie pentru ele în Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă Biblia este regula credinței și a practicii lui, va descoperi că viața lui este chemată să fie o viață de luptă. El trebuie să „lupte”.

Cu cine trebuie să lupte creștinul? Nu cu alți creștini. Fără îndoială că ticăloasă este religia celui om care își imaginează că lupta creștină constă dintr-o perpetuă ceartă cu alți credincioși! Cel care nu este niciodată satisfăcut până nu se implică într-o ceartă dintre două biserici, dintre două capele, dintre două secte, dintre două facțiuni, dintre două partide – nu știe încă nimic. Ca regulă generală, cauza păcatului nu este niciodată ajutată mai mult ca atunci când creștinii își irosesc puterea certându-se între ei, și pierd timpul în dispute neînsemnate.

Nicidecum! Principala luptă a creștinului este cu *lumea*, cu *firea pământească* și cu *diavolul*. Aceștia sunt dușmanii lui, care nu mor niciodată! Aceștia sunt cei trei inamici principali împotriva cărora trebuie să ducă el războiul. Dacă cel credincios nu ajunge să învingă în fața acestora trei, toate celelalte victorii ale lui sunt inutile și zădărnice. Dacă ar avea natura unui înger și n-ar fi o faptură căzută în păcat, războiul n-ar fi atât de important. Totuși, cu o inimă coruptă, un diavol ocupat și o lume amăgitoare, el trebuie fie să „lupte”, fie va fi pierdut.

Creștinul trebuie să lupte cu firea pământească.

Chiar și după convertire, el duce cu sine o fire înclinată către rău și o inimă slabă și instabilă precum apa. Acea inimă nu va fi niciodată eliberată de imperfecțiunile din această lume, și este o amăgire groaznică să își imagineze că ar putea scăpa complet de ele.

Domnul Isus ne îndeamnă să ne păzim inimile de ră-tăcire: „vegheați și rugați-vă” (Marcu 14:38). Duhul poate fi

zelos, dar carnea este slabă. Iată de ce avem nevoie să luptăm zilnic și să ne rugăm în fiecare zi. Pavel spunea: „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). „Văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:23-24). „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Gal. 5:24). „Omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ” (Col. 3:5).

Creștinul trebuie să lupte cu lumea.

Influența subtilă a aceluia inamic uriaș trebuie să fie înfruntată zilnic, și lumea nu poate fi biruită fără a duce zi de zi această bătălie. Dragostea pentru lucrurile bune ale lumii, frica inspirată de batjocura și blamul lumii, dorința tainică de a ține pasul cu lumea, dorința din inimă de a ne descurca în lume ca și ceilalți și de a nu fi percepuți că am căzut în extreme – toate acestea sunt inamici spirituali care îl ispitesc continuu pe creștinul aflat în calea lui către cer, și trebuie cucerțiți. „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2:15). „Lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!” (Gal. 6:14). „Oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea” (1 Ioan 5:4). „Să nu vă conformați acestei lumi” (Rom. 12:2, lit. ESV).

Creștinul trebuie să lupte cu diavolul.

Acel vechi vrăjmaș al omenirii nu este încă mort. De la căderea lui Adam și a Evei, el a cutreierat pământul în

sus și în jos, căutând să împlinească marele lui obiectiv – pierzarea sufletului omului. El nu doarme și nu aștește, ci umblă neîncetat ca un leu care caută să vadă pe cine ar mai putea devora. Fiind un vrăjmaș nevăzut, el se află întotdeauna în preajma noastră, pe căile noastre și în apropierea caselor noastre, pândind pe la toate colțurile! Fiind un ucigaș și un mincinos de la început, el se străduiește zi și noapte să ne atragă către Iad. El ne atrage uneori prin superstiții, alteori prin a ne sugera să fim necredincioși; uneori printr-un fel de tactici, alteori prin altul, căci el duce constant o campanie împotriva sufletelor noastre. „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâu” (Luca 22:31).

Trebuie să respingem zilnic acest puternic adversar, dacă vrem să fim mântuiți. Acest fel de vrăjmaș nu este alungat decât prin priveghere, rugăciune, luptă și prin a ne îmbrăca cu întreaga armură a lui Dumnezeu. Omul puternic, bine înarmat, nu va putea fi angajat în lupte fără a duce bătălie zilnic (Iov 1:7; 1 Petru 5:8; Ioan 8:44; Luca 22:31; Efes. 6:11).

Unii oameni ar putea să creadă că aceste afirmații sunt prea dure. Ai putea să îți închipui că merg prea departe și că am îngroșat culorile imaginii. În secret, îți spui că oamenii pot cu siguranță să ajungă în cer fără tot acest necaz, fără toate aceste lupte și războaie. Ascultă-mă pentru câteva minute, și îți voi arăta că am ce să îți transmit din partea lui Dumnezeu. Amintește-ți de maxima acelui general înțelept care a trăit în Anglia: „În vremuri de război, cea mai gravă greșală este să îți subestimezi vrăjmașul, în încercarea de a minimiza dimensiunea războiului”.

Această luptă creștină nu este un lucru neînsemnat.

Ce spune Scriptura? „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică” (1 Tim. 6:12). „Ia parte la suferință împreună cu mine, ca un bun soldat al lui Hristos Isus!” (2 Tim. 2:3 NTR). „Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelei, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul” (Efes. 6:11-13). „Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă” (Luca 13:24). „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, înțăriți-vă!” (1 Cor. 16:13). „Să te lupti lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat” (1 Tim. 1:18-19).

Cuvinte ca acestea mi se par clare, simple și neîndoielnice. Toate ne învață aceeași lecție unică și măreață, dacă suntem dispuși să o învățăm. Acea lecție este că adevăratul creștinism este o luptă, un război, o bătălie. Cel care pretinde că dezaproabă „lupta” și ne învață că ar trebui să stăm liniștiți și doar „să ne supunem lui Dumnezeu”, mi se pare că nu își înțelege Biblia și că face astfel o mare greșeală.

Un lucru este cert – acest război creștin este o realitate deosebită și un subiect de o importanță covârșitoare.

El nu este un lucru asupra căruia oamenii să aibă păreri diferite, precum conducerea bisericii sau ceremoniile, și totuși să ajungă în cer. Aici avem ceva absolut necesar. Trebuie să luptăm. Nu există promisiuni în scrisorile Domnului

nostru Isus Hristos transmise către cele șapte biserici, care să fie aplicabile altcuiva decât aceleia care „biruiește”. Acolo unde există har, va exista conflict. Credinciosul este un soldat. Fără luptă, nu există sfințenie. Sufletele mântuite vor descoperi întotdeauna că au o luptă de dus.

Lupta creștinului este absolut necesară.

Să nu ne imaginăm că, în acest război, putem rămâne neutri sau neimplicați. O astfel de atitudine este posibilă în luptele dintre națiuni, dar este cu totul imposibilă în conflictul care privește sufletul nostru. Ideea de a rămâne tăcut și neimplicat nu va rezolva nimic în războiul creștinului. Nimeni nu poate scăpa de acest război, sub pretenția că el este „un om al păcii”.

A păstra pacea cu lumea, cu firea pământească și cu diavolul înseamnă să fii în vrăjmășie cu Dumnezeu și să te afli pe calea cea largă care duce la pierzare! Nu avem posibilitatea de a alege. Trebuie să luptăm, altfel vom pieri!

Lupta creștinului este o luptă necesară pentru toți.

Niciun om, indiferent de statutul lui social, vârstă sau rang, nu poate să ceară să fie exceptat și nu poate scăpa de această bătălie. Prezbiterii și credincioșii de rând, predicatorii și mireni, cei tineri și cei bătrâni, cei bogați și cei săraci, cei blânzi și simpli, împărații și supușii, proprietarii și chiriașii, cei învățați și cei neînvățați – toți vor trebui să își ia armele și să meargă la acest război.

Toți avem, prin natura noastră, o inimă plină de mândrie, necredință, lenevie, lumesc și păcat! Toți trăim într-o lume plină de capcane, atracții și piedici pentru suflet.

Toți avem în apropierea noastră un diavol neobosit și rău. Toți trebuie să luptăm, dacă vrem să fim mântuiți, de la regina din palatul ei până la sărmanul care lucrează în atelier.

Lupta creștinului este necesară în orice moment.

Ea nu permite momente de respiro, nici armistiții sau pauze. Creștinul trebuie să lupte neîncetat, în zilele săptămânii și duminica, în viața privată și în cea publică, acasă și la serviciu, în lucrurile mici, precum stăpânirea limbii și a pornirilor, ca și în cele mari, precum guvernarea împărățiilor. Vrăjmașul cu care avem de-a face nu își ia nicio zi liberă, nu doarme și nici nu aștește. Atâta vreme cât respirăm, trebuie să păstrăm asupra noastră armura și să ne amintim că locuim pe terenul vrăjmașului. Un sfânt spunea pe patul de moarte: „Chiar pe malul Iordanului, l-am găsit pe Satana gâdilându-mi călcâiele!” Trebuie să luptăm până vom muri!

Haideți să ne gândim bine la aceste afirmații. Să ne îngrijim ca religia noastră să fie reală, autentică, adevărată. Cel mai trist simptom al multor așa-zisi creștini constă din absența totală a conflictului și luptei din religia lor.

Ei mănâncă, beau, se îmbracă, lucrează, se distrează, câștigă bani, cheltuie bani, fac toate slujirile religioase exterioare o dată sau de două ori pe săptămână, dar par să nu cunoască nimic din marea bătălie spirituală, căci nu-i vezi veghind, nici luptându-se, nici în anxietăți sau agonii, în bătălii și războaie. Să veghem ca nu cumva aceasta să fie situația care să ne caracterizeze. Cea mai rea stare a sufletului este aceea când omul înarmat pentru a păzi casa și bunurile

ei stă nepăsător, așa încât vrăjmașul vine și îi ia captivi pe cei ce locuiesc în ea, iar aceștia nu i se împotrivesc deloc. Cele mai rele cătușe sunt acelea pe care prizonierul nu le simte și nu le vede! (Luca 11:21; 2 Tim. 2:26).

Dacă știm în viețile noastre ce înseamnă să ducem acest conflict interior, putem să fim mângâiați în sufletele noastre. Lupta creștinului este însoțitorul invariabil al sfințeniei creștine adevărate.

Evident, viața creștinului nu stă doar în război, dar acesta este parte obligatorie din experiența lui. Descoperim noi în străfundul inimilor noastre o luptă spirituală? Simțim cum firea pământească se luptă împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești, așa încât nu putem face tot ceea ce ne dorim? (Gal. 5:17).

Suntem oare conștienți de cele două principii care se găsesc în noi, și care se luptă pentru a prelua stăpânirea peste noi? Cunoaștem ceva din războiul care se dă în omul lăuntric? Ei bine, să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru asta! Este un semn bun. Probabil că aceasta este cea mai puternică dovadă a existenței acelei lucrări mărețe de sfințire în noi.

Toți sfinții adevărați sunt soldați. Orice este mai bun decât apatia, stagnarea, indiferența și nepăsarea! Dacă luptăm, ne aflăm într-o stare mai bună decât mulți alții. Cea mai mare parte a așa-numiților creștini n-au niciun fel de simțământ de felul acesta.

Este clar că n-avem nicio prietenie cu Satana. Asemenea împăraților acestei lumi, el nu luptă împotriva supușilor lui. Chiar faptul că el ne asaltează ar trebui să ne umple

inimile cu speranță. O spun din nou, haideți să fim mângâiați. Copilul lui Dumnezeu are două semne deosebite ale identității lui, iar acestea două sunt: războiul dinăuntru și pacea din suflet.

ADEVĂRATUL CREȘTINISM ESTE O LUPTĂ A CREDINȚEI

Spre deosebire de bătăliile acestei lumi, luptele creștinismului adevărat se desfășoară într-un tărâm care nu ține de puterea fizică, de brațul puternic, de ochiul ager sau de piciorul rapid. Armele convenționale nu intră în joc în acest caz. Dimpotrivă, armele lui sunt spirituale, iar credința este axa pe care bătălia se învârte. O credință generală în adevărul Cuvântului scris al lui Dumnezeu este primul element fundamental al caracterului soldatului creștin. El este ce este, face ceea ce face, gândește așa cum gândește, acționează în felul în care acționează, nădăjduiește în felul lui și se comportă așa cum se comportă dintr-un motiv simplu – el crede anumite afirmații revelate de Dumnezeu și transmise prin Sfânta Scriptură. „Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută [cu sârguință]” (Evrei 11:6).

Mulți se laudă în aceste zile cu o religie fără doctrină. În aparență, ea poate fi ceva atrăgător. Poate părea destul de drăguță de la distanță. Totuși, în momentul în care ne așezăm să cercetăm această atitudine, descoperim că este pur și simplu ceva imposibil de acceptat. Am putea mai degrabă să vorbim despre un trup fără oase și vine. Niciun om nu va căpăta ceva și nu va face ceva cu credința lui,

dacă nu crede sincer anumite lucruri despre acea credință. Chiar și cei care susțin gândurile ticăloase și ciudate ale deiștilor sunt obligați să admită că ei cred în ceva anume. Cu toate batjocurile lor acre împotriva teologiei dogmatice și a credulității creștinului, așa cum le denumesc ei, chiar și aceștia au un fel de credință.

În ceea ce îi privește pe creștinii adevărați, credința este însăși coloana vertebrală a existenței lor spirituale. Ni-meni nu poate lupta cu adevărat împotriva lumii, a firii pământestii și diavolului, dacă nu are gravate în inima lui anumite principii deosebite în care să creadă. Creștinului îi poate fi greu să le definească sau să le descrie cu acuratețe, dar ele există și, mai mult sau mai puțin conștient, formează esența religiei lui. Oriunde vei vedea un om, bogat sau sărac, învățat sau neînvățat, care se luptă bărbătește cu păcatul și încearcă să îl biruiască, poți fi sigur că există anumite principii deosebite în care acel om crede. Sărman teolog trebuie să fi fost acela care a scris cunoscutele versuri:

*„Zeloșii fără har luptă după toanele credinței,
Căci acela care are o viață dreaptă, nu poate greși”.*

Nu există trăire neprihănită fără credință și fără a crede. Credința specială în Persoana, lucrarea și slujirea Domnului nostru Isus Hristos constituie viața, inima și izvorul caracterului soldatului creștin.

Prin credință, el vede un Mântuitor nevăzut care L-a iubit, S-a dat pe Sine pentru el, a plătit datoria în locul lui, i-a purtat păcatele, i-a șters nelegiuirile, a înviat din nou pentru el și se înfățișează în ceruri ca Apărătorul lui, la dreapta lui Dumnezeu.

El Îl vede pe Isus și se alipește de El. Îl vede pe acest Mântuitor și, punându-și credința în El, simte pacea, nădejdea și, de aceea, se dedică intenționat bătăliei cu vrăjmașii sufletului său.

Acesta își vede multele păcate și inima slabă înaintea diavolului constant ocupat și a lumii ispititoare și, dacă ar privi doar la acestea, ar putea cădea foarte bine pradă disperării. Totuși, el vede în același timp un Mântuitor puternic, un Mântuitor care mijlocește, un Mântuitor plin de compasiune – vede sângele Lui, neprihănirea Lui, preoția Lui veșnică – și crede că toate acestea sunt ale lui. El Îl vede pe Isus și aruncă asupra Lui toată povara proprie. Îl vede pe Isus și duce lupta înainte cu bucurie, cu încrederea deplină că se va dovedi mai mult decât biruitor prin Cel care l-a iubit (Rom. 8:37).

Secretul luptei biruitoare a soldatului creștin stă în credința vie, exersată simplu, în prezența și disponibilitatea lui Hristos de a-i oferi ajutorul. Nu trebuie uitat niciodată că această credință se manifestă în diverse grade. Nu toți oamenii cred la fel de puternic, și chiar aceeași persoană poate avea momente de credință mai puternică, și momente mai slabe. Conform intensității credinței lui, creștinul luptă bine sau mai puțin bine, câștigă bătălii sau suferă retrageri ocazionale, iese învingător sau pierde câte o bătălie. Cel ce are credința cea mai statornică va fi întotdeauna cel mai fericit și mai mângâiat soldat. Nimic nu face ca anxietățile războiului să apese mai ușor asupra unui om pe cât o face siguranța dragostei și a protecției continue a lui Hristos. Nimic nu-l face capabil să suporte

oboseala vegherii, a trudei și a luptei împotriva păcatului, precum siguranța că Hristos ce locuiește în inima lui este de partea lui, și că succesul este sigur.

„Scutul credinței” este ceea ce stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Omul care poate spune „știu în Cine am crezut” este cel care, în vremea suferinței, poate să afirme „nu îmi este rușine” (Efes. 6:16; 2 Tim. 1:12). Cel ce a scris aceste cuvinte strălucitoare: „Noi nu cădem de oboseală... Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Cor. 4:16-17) a fost cel care a scris cu aceeași peniță următoarele cuvinte: „noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4:18). Este cel care a spus, „trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu” și, în aceeași epistolă, „lumea este răstignită față de mine și eu, față de lume!” (Gal. 2:20; 6:14). Omul care a spus: „pentru mine, a trăi este Hristos” (Filip. 1:21) este același care a afirmat, în aceeași epistolă: „m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4:11, 13). Cu cât este mai mare credința, cu atât este mai mare biruința! Cu cât avem mai multă credință, cu atât vom avea mai multă pace interioară!

Cred că este imposibil să exagerez valoarea și importanța credinței. Iată de ce apostolul Petru a caracterizat-o ca „prețioasă” (2 Petru 1:1). Nu îmi permite timpul și nu mi-ar ajunge dacă aș încerca să relatez doar a suta parte dintre victoriile pe care soldații creștini le-au obținut prin credință.

Haideți să ne deschidem Bibliile și să citim cu atenție capitolul 11 din Epistola către Evrei. Să observăm lista lungă a eroilor credinței ale căror nume sunt prezentate acolo, de la Abel la Moise, și până când Hristos S-a născut din Fecioara Maria și a adus viața și nemurirea în lumina deplină, prin Evanghelia. Haideți să observăm bine bătăliile pe care ei le-au câștigat împotriva lumii, a firii pământești și a diavolului. Apoi să ne amintim că ei au reușit toate acestea prin credință. Acești oameni au privit înainte către Mesia cel promis. Ei L-au văzut pe Cel nevăzut. „Prin aceasta [credința], cei din vechime au căpătat o bună mărturie” (Evrei 11:2-27).

Haideți să ne îndreptăm către paginile istoriei bisericii primare. Să vedem acolo cum primii creștini și-au păstrat credința chiar până la moarte, și nu s-au lăsat clătinați nici de cele mai dure persecuții ale împăraților păgâni. Vreme de secole, biserica a avut oameni precum Policarp și Ignatius, care au fost gata să moară mai degrabă decât să se lepede de Hristos. Amenzile, închisorile, tortura, focul și sabia au fost incapabile să zdrobească spiritul armatei nobile a martirilor. Toată puterea Romei imperiale, stăpâna lumii, s-a dovedit incapabilă să elimine religia care a început în Palestina cu o mână de pescari și de vameși! Apoi să ne amintim că puterea bisericii a stat în credința într-un Isus nevăzut. Aceștia și-au câștigat bătălia prin credință.

Haideți să cercetăm istoria Reformei protestante. Să studiem viețile marilor ei campioni, Wycliffe, Huss, Luther, Ridley, Latimer sau Hooper. Haideți să observăm cum acești deosebiți soldați ai lui Hristos au confruntat cu fermitate

o mulțime de adversari și au fost gata să moară pentru principiile lor. Ce lupte au dus ei! Ce controverse au înfruntat! Ce persecuții au îndurat! Ce tenacitate au arătat în lupta lor cu lumea! Apoi să ne amintim că secretul puterii lor a fost credința într-un Isus nevăzut. Ei au biruit prin credință.

Haideți să luăm aminte la oamenii care au caracterizat istoria bisericii îndeosebi în ultima sută de ani. Haideți să observăm cum oameni precum Wesley, Whitefield, Venn și Romaine au înfruntat singuri lumea din zilele și generația lor, și au revigorat credința acestei țări în fața opoziției oamenilor înalți din societate și în fața batjocurii, a ridiculizărilor și persecuției venite din partea a 90% dintre preșterii creștini din țara noastră.

Să observăm că acești martori nobili nu s-au clătinat niciodată, ci au câștigat până și respectul celor mai răi dintre adversarii lor. Apoi să ne amintim că secretul caracterului lor a fost credința într-un Hristos nevăzut. Ei au trăit, au umblat, s-au luptat și au biruit prin credință.

Vrea cineva să trăiască viața unui soldat creștin? Să se roage pentru a căpăta credință. Acesta este darul lui Dumnezeu și un dar pe care cei care îl cer, nu îl vor cere niciodată în zadar. Trebuie să crezi înainte de a trece la luptă. Dacă oamenii nu fac nimic în ce privește credința lor, cauza este că nu cred. Credința este primul pas către cer.

Vrea cineva să lupte bătălia soldatului creștin cu succes? Să se roage pentru creșterea continuă a credinței sale. Să rămână în Hristos, să se apropie tot mai mult de Hristos, să se alipească mai strâns de Hristos în fiecare zi pe

care o trăiește. Rugăciunea lui să fie rugăciunea ucenicilor: „Doamne, mărește-ne credința” (Luca 17:5).

Vegheați cu gelozie la credința voastră, dacă o aveți. Ea este citadela caracterului creștin, de care depinde siguranța întregii fortărețe. Credința este acel element pe care Satana iubeste să îl atace.

Dacă oamenii leapădă credința, ajung să fie cu toții la mâna Satanei. Dacă iubim viața, acesta este elementul pe care trebuie să-l păzim în mod special.

ADEVĂRATUL CREȘTINISM ESTE O LUPTĂ BUNĂ

„Bun” este un cuvânt destul de curios de atribuit oricărui război. Toate războaiele acestei lumi sunt mai mult sau mai puțin rele. Fără îndoială că, în multe cazuri, ele sunt o necesitate – pentru a căpăta libertatea oamenilor sau pentru a preveni situațiile când cei slabi să fie călcați în picioare de cei puternici. Cu toate acestea, războiul este ceva rău. El aduce cu sine o vărsare groaznică de sânge și de suferință. El îi aruncă în grabă în veșnicie pe mulți oameni complet nepregătiți pentru acea schimbare. El stârnește cele mai grele patimi din om. El cauzează o risipă enormă de resurse și distruge proprietățile. El umple casele pașnice ale oamenilor cu văduve și orfani. Războiul distruge averile, fură taxele și aduce nenorociri pe scară largă. El distruge toată ordinea din societate. Războiul întreprinde adeseori lucrarea Evangheliei și avansarea misiunii creștine. Pe scurt, războiul este un rău imens și incalculabil, și orice om care se roagă ar trebui să strige zi și noapte către Dumnezeu: „Dă-ne pace în aceste vremuri”.

Cu toate acestea, există un război eminamente bun și o luptă în care nu este nimic rău. Acea luptă este lupta creștinului. Este războiul sufletului. Care sunt motivele pentru care lupta creștinului este o luptă bună? Care sunt acele aspecte care ne arată că acest război este superior războaielor din lume? Aș vrea ca cititorii mei să știe că vor fi încurajați peste măsură, dacă vor începe să participe în această bătălie. Scriptura nu denumeste războiul creștinului folosind expresia „*lupta cea bună*” fără a avea un motiv întemeiat. Iată ce vreau să spun prin asta.

a. Lupta creștinului este bună, pentru că ea se derulează sub comanda celui mai bun dintre generali.

Liderul și Comandantul tuturor credincioșilor este Mântuitorul nostru divin, Domnul Isus Hristos, un Mântuitor cu o înțelepciune perfectă, cu o dragoste infinită și cu o putere copleșitoare!

Căpetenia mântuirii noastre nu greșește niciodată în a-Și conduce soldații către victorie. El nu face niciodată vreo mișcare inutilă, nu greșește niciodată în judecățile Sale și nu comite niciodată vreo eroare. Ochiul Lui îi vede pe toți ucenicii Lui, de la cel mai mare până la cel mai mic. Nici măcar cel mai umil slujitor din armata Lui nu este uitat. Cei mai slabi și mai bolnăvicioși sunt îngrijiți, păziți spre mântuire, căci El Își amintește totdeauna de ei. Sufletele pe care El le-a răscumpărat cu sângele Său sunt mult prea prețioase pentru a fi irosite și lepădate. Cu siguranță că aceasta este o luptă bună!

b. Lupta creștinului este bună, pentru că este dusă cu cel mai bun ajutor posibil.

Pe cât de slab este fiecare credincios în el însuși, totuși Duhul lui Dumnezeu locuiește în el, iar trupul lui este un templu al Duhului Sfânt. Fiind ales de Dumnezeu Tatăl, spălat în sângele Fiului și înnoit prin Duhul Sfânt, el nu merge la război pe cheltuiala sa, și nu este niciodată singur. Dumnezeu Duhul Sfânt îl învață, îl conduce, îl călăuzește și îl dirijează zilnic.

Dumnezeu Tatăl îl păzește prin puterea Lui copleșitoare. Dumnezeu Fiul mijlocește pentru el în fiecare clipă, așa cum mijlocea Moise, în timp ce se afla pe munte, iar poporul Israel lupta în vale.

O funie împletită în trei, ca aceasta, nu poate fi ruptă nicicând! Proviziile zilnice ale creștinului vor fi îndestulătoare. Pâinea și apa lui sunt sigure. Pe cât de slab pare în el însuși, asemenea unui vierme, el este tare în Domnul pentru a face fapte mari. Cu siguranță că acest război este bun!

c. Lupta creștină este o luptă bună, pentru că este dusă având cele mai bune promisiuni.

Fiecărui credincios îi aparțin promisiuni peste măsură de minunate și prețioase, toate fiind „da” și „amin” în Hristos, promisiuni care se vor împlini în mod sigur pentru că sunt făcute de Acela care nu poate minți și care are puterea și voința de a-și împlini Cuvântul. „Păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră” (Rom. 6:14). „Dumnezeul păcii îl va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre” (Rom. 16:20). „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos” (Filip. 1:6). „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca” (Isaia 43:2). „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și

nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:28). „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). „Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața... nici lucrurile de acum, nici cele viitoare... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 8:38-39).

Cuvinte ca acestea prețuiesc greutatea lor în aur! Cine nu cunoaște că promisiunile de ajutor le-au adus bucurie celor ce apără cetățile atacate, asemenea celor din Lucknow, și au adus înprospătare, dincolo de puterea lor naturală? N-am auzit oare niciodată că promisiunea „ajutorului înainte de căderea serii” a jucat un rol covârșitor în puternica victorie de la Waterloo? Totuși, astfel de promisiuni sunt nimic, comparate cu bogăția deosebită a credincioșilor – promisiunile veșnice ale lui Dumnezeu. Cu siguranță că o astfel de bătălie este bună!

d. Lupta creștinului este o luptă bună, pentru că ea are asigurate cele mai bune rezultate.

Fără îndoială, ea constituie un război în care se dau lupte strașnice, în care există conflicte agonizante, răni, lovituri, vegheri, posturi și osteneală. Cu toate acestea, toți credincioșii, fără excepție, sunt „mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit” (Rom. 8:37). Niciun soldat al lui Hristos nu este vreodată pierdut, răătăcit sau abandonat pe câmpul de bătălie. Niciun vaiet nu va fi vreodată rostit, și nicio lacrimă nu va fi vărsată pentru vreun soldat sau ofițer din armata lui Hristos, ca și cum ar fi murit în luptă. Când se va face prezența trupelor, la sfârșitul războiului,

acestea vor fi precis aceleași ca la începutul lui. Gărzile armatei engleze au plecat din Londra într-un număr impresionant pentru a se implica în războiul din Crimeea, dar oasele multor soldați galanți au sfârșit îngropate într-un mormânt străin și nu au mai văzut niciodată Londra. Complet diferită va fi sosirea armatei creștine în „cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10). Nimeni nu va fi absent. Atunci, cuvintele Căpeteniei noastre vor fi dovedite adevărate: „N-am pierdut pe niciunul dintre aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 18:9). Cu siguranță că aceasta este o luptă bună!

e. Lupta creștinului este bună, pentru că ea îi face bine sufletului care o duce.

Toate celelalte războaie au influențe rele și demoralizatoare. Toate stârnesc cele mai rele patimi în inima omului. Ele împietresc conștiința și erodează fundamentul religiei și al moralității. Războiul creștin, și doar el, are tendința de a stârni cele mai bune lucruri care se mai găsesc în om. El promovează smerenia și dragostea, și slăbește egoismul și dragostea de lume, determinându-i pe oameni să-și îndrepte dorințele către lucrurile de sus.

Credincioșii bătrâni, bolnavi și cei de pe patul de moarte nu sunt niciodată cunoscuți pentru că ar regreta că au luptat bătăliile lui Hristos împotriva păcatului, împotriva lumii și a diavolului. Singurul lor regret este că n-au început mai devreme să Îi slujească lui Hristos. Experiența aceluși deosebit sfânt, Philip Henry, nu este singulară. În ultimele sale zile, el i-a spus familiei lui: „Vreau să țineți bine minte că o viață dedicată slujirii lui Hristos este cea

mai fericită viață pe care o poate avea omul pe pământ”.
Cu siguranță că această luptă este bună!

f. Lupta creștinului este o luptă bună, pentru că ea îi face bine acestei lumi.

Toate celelalte războaie au un efect devastator, răvășitor și dăunător. Marșul unei armate într-un ținut străin este un prilej de groază pentru locuitorii acestuia. Pe oriunde trece, această armată aduce sărăcie, distrugere și durere. Rănile provocate oamenilor, pierderile provocate averilor, daunele produse simțămintelor și moralei oamenilor însoțesc în mod invariabil orice război omenesc.

Cu totul diferite sunt însă efectele produse de soldații creștini. Oriunde trăiesc aceștia, ei sunt o binecuvântare. Oriunde își fac loc, ei ridică standardul religiei și al moralității. Fără îndoială că ei opresc înaintarea beției, a necinstei și nelegiuirii. Chiar și vrăjmașii lor se simt obligați să-i respecte. Mergeți oriunde veți dori, căci rareori veți găsi locuri unde taberele militare să le facă bine vecinătăților lor. Dar veți putea merge în orice loc, și veți descoperi că prezența unei mâini de creștini este o binecuvântare imensă. Cu siguranță că această bătălie este bună!

g. Lupta creștinului este bună, pentru că ea sfârșește cu o răsplată glorioasă pentru toți cei care o duc.

Cine poate spune care vor fi răsplățile pe care Hristos le va da tuturor copiilor Lui credincioși? Cine poate evalua lucrurile bune pe care Căpetenia noastră dumnezeiască le-a pregătit pentru cei care Îl mărturisesc înaintea oamenilor? O țară recunoscătoare războinicilor ei victorioși poate să le dea medalii, pensii, onoruri și titluri. Totuși, ea nu le

poate da nimic care să dureze veșnic, nimic care să poată fi dus dincolo de mormânt. De palate ne putem bucura doar vreme de câțiva ani. Cei mai curajoși generali și soldați vor trebui ei înșiși să se pogoare într-o zi în mormânt, după care să vină înaintea Împăratului veșnic. Cu mult mai bine este să te afli în poziția celui care luptă sub steagul lui Hristos, a celui care luptă împotriva păcatului, a lumii și a diavolului. Sigur, un astfel de soldat va primi puține laude din partea oamenilor în această lume, și se va pogori în mormânt cu puțină onoare, dar el va avea parte de cinstea care este cu mult mai bună, pentru că este o cinste veșnică. El va căpăta „cununa care nu se poate veșteji, a slavei” (1 Petru 5:4). Cu siguranță că această bătălie este bună!

Haideți să ne fixăm bine în mințile noastre adevărul că lupta creștină este o luptă bună, o luptă cu adevărat bună. Noi nu vedem aici decât o parte a ei. Noi vedem lupta, dar nu și finalul. Vedem bătălia, nu și răsplata. Vedem crucea, nu și cununa. Vedem câțiva oameni smeriți, cu duhul zdrobit, pocăiți, oameni care se roagă, care îndură greutăți și sunt disprețuiți de lume, dar încă nu vedem mâna lui Dumnezeu care stă deasupra lor, fața lui Dumnezeu care le zâmbește și Împărăția slavei care este pregătită pentru ei.

Aceste lucruri încă nu sunt descoperite. Să nu judecăm după aparențe! Există mult mai multe lucruri bune legate de războiul creștin pe care nu le vedem acum.

APLICAȚII PRACTICE

Trăim în vremuri când lumea aceasta pare să se gândească la puține lucruri în afara războaielor și bătăliilor.

Fierul intră în sufletul popoarelor, iar simțământul unei țări mai bune pare să fi pierit. Cu siguranță că, în vremuri ca acestea, este de datoria predicatorului să-i cheme pe oameni să-și amintească de războiul lor spiritual. Dați-mi voie să spun aici câteva cuvinte de încheiere, despre marea bătălie a sufletului.

1. Se poate să fii unul dintre cei care se luptă din greu după răsplățile acestei lumi.

Poate că ai nervii încordați și îți pui mușchii la lucru pentru a obține bani, poziție socială, putere sau plăceri. Dacă te afli într-o astfel de situație, ai grijă. Ceea ce semeni, vei culege cu o dezamăgire amară. Dacă nu vei lua aminte la viața ta, sfârșitul tău va fi dureros.

Mii de oameni au luat-o pe calea pe care mergi și au descoperit prea târziu că au sfârșit în ticăloșie și în pierzare veșnică. Ei au luptat din greu căutând bogăția, onoarea, poziția socială și promovarea, întorcând spatele lui Dumnezeu, lui Hristos, cerului și vieții veșnice. Care a fost sfârșitul lor? Adesea, mult prea adesea, ei au descoperit că întreaga lor viață a fost o greșeală uriașă. Acești oameni au gustat, prin experiența lor amară, din simțămintele aceluia lider muribund care a strigat în ultimul său ceas: „Lupta este dată, lupta este dată, dar nu și câștigată!”

Hotărăște-te să te alături azi lui Hristos, spre fericirea ta! Scutură-te de toată nepăsarea și necredința ta de până acum. Leapădă căile acestei lumi nepăsătoare. Ia crucea și fii un bun soldat al lui Hristos. „Luptă-te lupta cea bună a credinței, pentru a putea fi astfel fericit și în siguranță”.

Gândește-te la ce sunt în stare să facă oamenii pentru a căpăta libertatea, chiar și când nu sunt mânați de principii religioase. Amintește-ți cum grecii, romanii și elvețienii au îndurat pierderea tuturor lucrurilor, chiar și a vieții, în loc să-și plece capetele în fața jugului străin. Fie ca exemplul lor să te inspire. Dacă oamenii pot face atât de multe lucruri pentru o cunună care se poate vesteji, cu cât mai mult ar trebui să faci tu pentru acea cunună nepieritoare! Trezește-te la conștientizarea stării ticăloase de a fi sclav. Ridică-te și luptă, luptă pentru viață, fericire și libertate!

Nu te teme să începi și să te înrolezi sub stindardul lui Hristos. Marea Căpetenie a mântuirii tale nu respinge pe nimeni care vine la El. Asemenea lui David în peștera Adulam, El este gata să-i primească pe toți cei ce vin la El, oricât de nevrednici s-ar putea simți ei. Niciunul dintre cei care se pocăiesc și cred nu este prea rău pentru a se înrola în rândurile armatei lui Hristos. Toți cei care vin la El prin credință sunt primiți, îmbrăcați, înarmați, antrenați și, în final, conduși către victoria finală. Nu te teme să începi această umblare chiar astăzi. Există încă loc și pentru tine.

Odată ce te-ai înrolat, nu te teme să continui să lupți. Cu cât mai dedicat și mai zelos ești ca soldat, cu atât mai mângâietoare va fi lupta în care te vei implica. Fără îndoială că te vei întâlni adesea cu necazurile, osteneala și lupta grea, înainte ca războiul tău să fie încheiat. Totuși, nu lăsa ca vreunul dintre aceste lucruri să te împiedice. Acela care este în tine este mai mare decât toți cei care sunt împotriva ta. Alternativele care îți stau înaintea sunt libertatea veșnică sau robia veșnică. Alege libertatea și luptă până la capăt!

2. Se poate să cunoști ceva din războiul creștin și să fii deja un soldat încercat și dovedit.

Dacă te afli în această situație, primește un cuvânt de îndemn și încurajare din partea unui camarad. Aș vrea să vorbesc acum deopotrivă în folosul meu și al tău. Hai să ne încurajăm amintindu-ne anumite lucruri. Există unele chestiuni pe care nu ni le putem aminti prea des.

Hai să ne amintim că, dacă vrem succes, trebuie să ne îmbrăcăm cu întreaga armură a lui Dumnezeu, și să nu ne dezbrăcăm de ea până în clipa morții. Nu ne putem dispensa de nici măcar o singură piesă din această armură. Cingătoarea adevărului, platoșa neprihănirii, scutul credinței, sabia Duhului, coiful mântuirii, toate acestea sunt necesare. Nu ne putem dispensa nici măcar o zi de vreo parte din această armură. Bine spunea acel veteran al armatei lui Hristos, care a murit în urmă cu peste 200 de ani: „În cer ne vom înfățișa nu în armură, ci în roba slavei. Aici, însă, brațele noastre trebuie să fie bine întărite, zi și noapte. Trebuie să umblăm, să lucrăm, să dormim îmbrăcați în ele, altfel nu suntem adevărați soldați ai lui Hristos”.

Hai să ne amintim cuvintele solemne ale unui inspirat războinic, care a mers în odihna lui în urmă cu aproape 2000 de ani: „Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste” (2 Tim. 2:4). Să nu uităm niciodată aceste cuvinte! Să ne amintim că unii au părut că sunt buni soldați pentru o vreme, și au vorbit curajos despre ceea ce aveau să facă, și totuși au întors spatele într-un fel dezgustător în ziua bătăliei. Să nu uităm de Balaam și de Iuda, de Dima și de nevasta lui Lot.

Oricine am fi și oricât de slabi, haideți să fim adevărați, autentici și sinceri.

Să ne amintim că privirea Mântuitorului nostru iubitor este ațintită asupra noastră dimineța, la prânz și seara. El nu va permite vreodată să fim ispitiți peste ceea ce putem să suportăm. El va fi plin de compasiune față de infirmitățile noastre, căci El Însuși a suferit când a fost ispitit. El cunoaște bătăliile și conflictele noastre, căci și El a fost atacat de prințul acestei lumi. Având un astfel de Mare Preot, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, haideți să întărim mărturisirea noastră (Evrei 4:14).

Să nu uităm că mii de soldați dinaintea noastră au luptat aceeași bătălie și au ieșit biruitori prin Acela care i-a iubit. Ei au biruit prin sângele Mielului, și așa putem face și noi. Brațul lui Hristos este la fel de puternic ca întotdeauna, iar inima Lui este la fel de iubitoare. Cel ce i-a mântuit pe cei de dinaintea noastră nu se schimbă niciodată. El poate „să îi mântuiască în chip desăvârșit” pe toți cei ce „vin la Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). Hai așadar să lepădăm îndoielile și temerile noastre. Să urmăm exemplul celor care, „prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:12) și care așteaptă să ne alăturăm lor.

În final, hai să ne amintim că vremea este scurtă și că venirea Domnului se apropie. Doar câteva bătălii, și ultima trâmbiță va suna, iar Prințul păcii va veni pentru a stăpâni peste un pământ înnoit. Doar câteva lupte și conflicte, și ne vom lua rămas bun pe veci de la război și de la păcat, de la întristare și de la moarte. Hai așadar să luptăm până la capăt și să nu ne predăm niciodată. Așa spune Căpetenia

mântuirii noastre: „Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu” (Apoc. 21:7).

Dați-mi voie să închei toate acestea folosindu-mă de cuvintele lui John Bunyan din una dintre cele mai frumoase părți ale cărții sale, *Călătoria Creștinului*. El descrie sfârșitul unuia dintre cei mai buni și mai sfinți pelerini: „După aceasta, s-a zvonit peste tot că Luptătorul-pentru-adevăr a fost chemat. Când a înțeles acest lucru, el și-a chemat prietenii și le-a vorbit despre chemarea lui. Apoi a spus ‚Voi merge la casa Tatălui meu și, chiar dacă am ajuns aici prin mari dificultăți, nu-mi pare rău de niciunul dintre necazurile mari care m-au adus până aici. Îi voi da sabia mea aceluia care mă urmează în pelerinaj, iar curajul și îndemânarea mea aceluia care le poate folosi. Voi purta cu mine semnele și rănilile bătăliei, pentru ca ele să fie martore că am luptat bătăliile Lui, ale Aceluia care acum mă va răsplăti’. Când a venit ziua ca el să meargă acasă, mulți l-au însoțit până la malul râului, moment când, coborând în râu, el a spus: ‚O, moarte, unde este boldul tău?’ Când a coborât mai mult în râu, a strigat, ‚O, groapă, unde este biruința ta?’ Așa a trecut el râul, și toate trâmbițele au anunțat sosirea lui pe celălalt mal!”

Fie ca sfârșitul nostru să fie ca acesta! Să nu uităm vreodată că, fără să luptăm, nu poate exista sfințenie cât suntem vii aici, și nici cununa gloriei când vom muri!

5

.....

COSTUL

„Cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?” (Luca 14:28)

Pasajul biblic ce deschide acest capitol este unul de o mare importanță. Puțini sunt oamenii care vor ceva în viață și care să nu fie obligați să se întrebe: „Care este costul?”

Atunci când cumpărăm proprietăți, când construim case, când decorăm încăperi, când facem planuri, când schimbăm locuințele, când alegem școala pentru copiii noștri, este prudent și înțelept să privim înainte și să socotim costul. Mulți oameni s-ar scuti de multe suferințe și neazuri, dacă și-ar aminti această întrebare simplă: „Care este costul?”

Dar există un subiect în cazul căruia este cu totul important să socotim costul. Acest subiect este *mântuirea sufletelor noastre*. Care este costul pentru a fi un adevărat creștin? Ce mă va costa să fiu un om cu adevărat sfânt? Dincolo de orice, aceasta este întrebarea vitală. Mii de oameni par să înceapă bine, însă, pentru că nu se gândesc la costul uceniciei, ei abandonează calea către cer și sunt pierduți pe vecie în Iad.

Trăim vremuri neobișnuite. Evenimentele din lumea noastră au loc cu o viteză nemaîntâlnită. Niciodată nu știm ce poate să aducă ziua următoare. Cu cât mai puțin putem ști ce se va petrece peste un an! În același timp, trăim vremuri în care mulți oameni pretind că sunt religioși. Mulțimi de pretinși creștini din orice colț al țării își exprimă dorința după mai multă sfințenie și după un nivel mai înalt al vieții spirituale. Totuși, nimic nu este mai răspândit decât oamenii care primesc Cuvântul cu bucurie, și după doi sau trei ani, abandonează totul și se întorc la păcatele lor. Aceștia n-au socotit ce i-ar putea costa să fie credincioși consecvenți și sfinți. Evident că sunt vremuri când ar trebui să ne oprim mai des și să socotim prețul, să cercetăm care este starea sufletelor noastre. Trebuie să ne gândim serios la lucrurile pe care vrem să le facem. Dacă dorim să fim cu adevărat sfinți, acesta este un semn bun. Am putea să îi mulțumim lui Dumnezeu că a pus această dorință în inimile noastre. Totuși, prețul trebuie socotit. Fără îndoială, calea lui Hristos către viața veșnică este o cale plăcută. Totuși, ar fi o nebunie să ignorăm adevărul că această cale este în același timp și îngustă, și că crucea vine întotdeauna înainte de cunună.

COSTUL DE A FI UN ADEVĂRAT CREȘTIN

Să nu mă înțelegeți greșit. Eu nu vreau să analizăm ce anume constituie costul pentru mântuirea sufletului unui om. Știu bine că prețul pentru aceasta nu este nimic altceva decât sângele Fiului lui Dumnezeu, care face ispășire și care îl răscumpără pe om din condamnarea Iadului. Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră nu este nimic

altceva decât moartea lui Isus Hristos pe Calvar. „Ați fost cumpărați cu un preț” (1 Cor. 6:20). Hristos „S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți” (1 Tim. 2:6). Toate acestea sunt în afara oricărui semn de întrebare.

Tema pe care vreau să o discutăm aici este cu totul alta. Aici este vorba de lucrurile la care omul trebuie să fie gata să renunțe, dacă dorește să fie mântuit. Este vorba de sacrificiile pe care omul trebuie să fie gata să le facă, dacă intenționează să-L slujească pe Hristos. În sensul acesta ridic eu întrebarea: „Care este costul?” Și cred cu fermitate că este o întrebare foarte importantă.

N-am nicio îndoială că, dacă vrei să fii creștin doar la exterior, ai un preț foarte mic de plătit. Tot ce are de făcut omul este să meargă la un loc de închinare de două ori pe săptămână și să fie rezonabil de moral în decursul săptămânii, și nu se va deosebi de miile de oameni din jurul lui, cu privire la religie. Dar aceasta este o lucrare ieftină și ușoară, nu presupune nicio lepădare sau sacrificiu de sine. Dacă acesta este creștinismul mântuitor, și dacă el ne-ar duce în cer când vom muri, ar trebui să modificăm descrierea căii vieții, și să scriem: „largă este poarta, și lată este calea care duce la cer!”

Dar, conform standardului Bibliei, dacă vrei să fii creștin adevărat, există un cost. Există vrăjmași de biruit, lupte de dus, sacrificii de făcut, un Egipt de lăsat în urmă, o pustie prin care să trecem, o cruce de purtat, o cursă de alergat.

Convertirea nu înseamnă să-l așezi pe om într-un fotoliu moale, și să-l duci confortabil către cer. Încă de la început, convertirea este un conflict dur și, pentru a raporta

victoria, trebuie plătit un preț. De aici izvorăște și importanța deosebită a „socotirii costului”.

Dă-mi voie să îți arăt precis și specific ce te costă să fii un creștin adevărat. Să presupunem că un om și-ar dori să-L slujească pe Hristos și s-ar simți atras și înclinat să-L urmeze. Să zicem că vreo suferință, vreo moarte neașteptată, ori vreo predică i-a agitat conștiința și l-a făcut să simtă valoarea sufletul său și să dorească să fie un creștin adevărat. Fără îndoială că toate acestea îl vor încuraja. Păcatele lui pot fi iertate fără plată, oricât de mari și multe ar fi. Inima lui poate fi complet schimbată, indiferent cât de rece și împietrită ar fi. Hristos și Duhul Sfânt, îndurarea și harul, toate sunt pregătite pentru el. Totuși, el trebuie să socotească prețul. Haideți să vedem, unul câte unul, care sunt lucrurile care îl vor costa pe acest om, dacă vrea să fie credincios.

1. Adevăratul creștinism îl costă pe om neprihănirea de sine.

El trebuie să lepede orice mândrie, orice gânduri înalte și orice concepție că ar avea ceva bun în el. El trebuie să fie de acord că nu poate merge în ceruri decât ca un sârman păcătos, mântuit doar prin harul fără plată, și datorând totul meritelor și neprihănirii Altuia. El trebuie să simtă cu adevărat că a „rătăcit ca o oaie pierdută” (Ps. 119:176), că a lăsat nefăcute lucrurile ce trebuiau făcute și că nu are nicio putere în el. El trebuie să fie gata să renunțe la orice fel de încredere în moralitatea sa, în respectabilitatea lui, în rugăciunile lui, în citirea Bibliei, în mersul la biserică, în primirea sacramentelor – și să-și pună încrederea totală numai în Isus Hristos.

2. Adevăratul creștinism îl va costa pe om păcatele lui.

El trebuie să fie dornic să renunțe la orice obiceiuri și orice practici ce sunt greșite înaintea lui Dumnezeu. El trebuie să-și îndrepte fața împotriva acestor lucruri, să li se împotrivească, să o rupă cu ele, să lupte împotriva lor, să le răstignească și să se străduiască să le țină sub control, indiferent ce ar spune sau gândi lumea din jurul lui. El trebuie să facă aceste lucruri cu sinceritate și corectitudine. Nu trebuie să existe nicio nelegiuire secretă sau vreun pact cu un păcat special, îndrăgit. El trebuie să socotească toate păcatele ca vrăjmașii lui de moarte, și să urască orice cale a minciunii. Fie mari, fie mici, fie păcate deschise, fie păcate tainice, toate trebuie lepădate complet. Aceasta poate presupune o luptă dură cu propria persoană în fiecare zi, și uneori, în această luptă, el poate părea că este aproape învins. Totuși, un astfel de om nu trebuie să cedeze niciodată în fața lor. El trebuie să se lupte continuu cu păcatele sale. Este scris: „Lepădați de la voi toate fărădelegile prin care ați păcătuit” (Ezec. 18:31). „Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale” (Dan. 4:27). „Încetați să mai faceți răul!” (Isaia 1:16)

Acest lucru poate părea dur, dar nu mă miră. Păcatele noastre ne sunt uneori la fel de dragi pe cât ne sunt copiii! Noi le iubim, le îmbrățișăm, ne alipim de ele și ne găsim plăcere în ele! Despărțirea de păcate poate părea la fel de dură și dificilă pe cât ar fi tăierea unei mâini sau smulgerea unui ochi! Dar trebuie să facem acest lucru. Trebuie să ne despărțim de păcate. Chiar dacă „dulce era răul în gura lui. Îl ascundea sub limbă, îl mesteca întruna

și nu-l lăsa; îl ținea în cerul gurii” (Iov 20:12-13), totuși el trebuie lepădat, dacă omul vrea să fie mântuit. Omul și păcatul lui trebuie să intre în război unul cu celălalt, altfel el și Dumnezeu nu pot fi prieteni. Hristos este dornic să îl primească pe orice păcătos, dar nu-l va primi, dacă acesta se alipește de păcatele lui.

3. Creștinismul îl va costa pe om dragostea lui față de o viață ușoară.

El trebuie să se trudească, dacă vrea să alerge o cursă cu succes către Rai. Trebuie să vegheze zilnic și să se păzească, asemenea unui soldat care se află pe terenul inamicului. Trebuie să ia aminte la comportamentul lui în fiecare ceas din zi, în orice companie s-ar afla și în orice loc, în public și în familie, printre străini și acasă. El trebuie să fie veghetor cu privire la felul cum își petrece timpul, cum își folosește limba, la temperamentul lui, la gândurile sale, la imaginația lui, la motivații, la fiecare domeniu al vieții. El trebuie să fie sârguincios cu privire la rugăciunile sale, la citirea Bibliei, la felul cum se va folosi de ziua Domnului, la toate mijloacele harului. În aceste lucruri, el poate fi departe de perfecțiune, dar nici nu poate neglija mijloacele harului, și să se simtă în siguranță. „Leneșul dorește mult, și totuși n-are nimic, dar cei harnici se satură” (Prov. 13:4).

Și acest lucru poate suna dur. În mod natural, nimic nu ne displace mai mult ca „necazurile” cu privire la religia noastră. Noi urâm să ne deranjăm prea tare. Ne dorim în secret să trăim un fel de creștinism prin reprezentanți, să fim văzuți buni, și să se facă totul în beneficiul nostru. Orice lucru care cere străduință din partea noastră ni se

pare că se îndreaptă împotriva intereselor inimilor noastre. Dar sufletul nu poate câștiga nimic fără efort.

4. Adevăratul creștinism îl va costa pe om favoarea acestei lumi.

El trebuie să se mulțumească cu faptul că oamenii îl vor judeca nedrept, dacă va face pe plac lui Dumnezeu. Nu trebuie să i se pară un lucru ciudat să fie batjocorit, ridiculizat, vorbit de rău, persecutat și chiar urât.

Nu trebuie să fie surprins să descopere că opiniile și practicile lui sunt disprețuite și batjocorite. El trebuie să se aștepte ca oamenii să se gândească la el ca la un nebun, entuziast sau fanatic, ca aceștia să-i răstălmăcească cuvintele și să-i reprezinte greșit acțiunile. În fapt, el nu trebuie să se mire dacă unii l-ar considera nebun. Stăpânul a spus aceste lucruri: „Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: ‚Robul nu este mai mare decât stăpânul său’. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigonii” (Ioan 15:20).

Îndrăznesc să spun că și acest lucru sună dur. În mod natural, nouă nu ne plac acuzațiile false aduse împotriva noastră sau tratamentul nedrept, și ne gândim că trebuie să fie foarte dificil să fii acuzat fără temeii. Nu ne-am pune la bătaie pielea și sângele, dacă n-am vrea să căpătăm o opinie bună din partea vecinilor noștri. Întotdeauna este neplăcut să fii vorbit de rău, să se spună minciuni despre tine și să fii izolat de ceilalți. Dar nu putem evita acest lucru. Paharul pe care l-a băut Stăpânul nostru trebuie să fie băut și de ucenicii Lui. Ei trebuie să fie „disprețuiți și părăsiți de oameni” (cf. Isaia 53:3).

Haideți să ne gândim că și acest ultim lucru trebuie socotit în contul nostru. Așadar, pentru a fi creștin, omul trebuie să știe că îl va costa favoarea acestei lumi. Având în vedere greutatea acestui mare cost, cu adevărat curajos trebuie să fie acel om care îndrăznește să spună că am putea să ne păstrăm neprihănirea de sine, păcatele noastre, lenea noastră și dragostea de lume, și totuși să fim mântuiți!

Mai mult, eu spun că prețul pentru a fi un adevărat creștin este mare. Dar ce om sănătos poate pune sub semnul îndoielii faptul că, pentru a avea sufletul mântuit, merită să plătim orice preț? Când vaporul este pe punctul de a se scufunda, echipajul nu se gândește absolut deloc la valoarea lucrurilor pe care le aruncă peste bord. Când o mână se tumefiază, omul se va supune oricărei operații, oricât de dură ar fi ea, chiar amputării, pentru a-și salva viața. Cu siguranță că un creștin va fi dornic să renunțe la orice stă între el și cer. O religie care nu costă nimic, nu valorează nimic! Un creștinism ieftin și ușor, fără o cruce, se va dovedi în final un creștinism inutil, fără cunună!

IMPORTANȚA SOCOTIRII COSTULUI

Aș putea rezolva cu ușurință această chestiune prin a prezenta principiul care spune că nicio responsabilitate dată de Hristos nu poate fi neglijată vreodată fără a ne asuma daune. Aș putea arăta cum mulți oameni își întorc privirea de-a lungul vieții de la natura credinței mântuitoare și refuză să socotească prețul adevărat pe care îl implică a fi creștin. Aș putea descrie felul în care, în final, când viața aceasta pământească se risipește, acești oameni se trezesc și fac câteva eforturi spasmodice de a se întoarce

la Dumnezeu. Aș putea să vă spun cum ei descoperă, spre uimirea lor, că pocăința și convertirea nu sunt lucruri atât de ușoare pe cât își imaginau, și că prețul de a fi un adevărat creștin este cu adevărat mare. Ei descoperă că mândria, complacerea în păcat, dragostea pentru o viață ușoară și gândirea și practica lumească nu pot fi lepădate atât de ușor pe cât au visat. Tot așa, după o vagă luptă, ei renunță, căzând pradă disperării, și părăsesc această lume fără speranță și fără har, nepregătiți să se întâlnească cu Dumnezeu! În toate zilele lor, acești oameni s-au flatat crezând că religia este un lucru ușor, doar că n-au luat-o în serios. Ei și-au deschis ochii prea târziu și au descoperit, pentru prima dată, că și-au ruinat sufletele pentru că n-au socotit niciodată prețul.

Există totuși un anume grup de oameni cărora vreau să mă adresez prin această parte a subiectului de față. Ei fac parte din acel grup mare, în creștere, un grup de oameni care se află într-un pericol special în aceste vremuri. Aș vrea să încerc, în câteva cuvinte simple, să îi descriu. El merită cea mai mare atenție din partea noastră.

Oamenii despre care vorbesc nu sunt nepăsători față de credință, ci se gândesc mult la ea. Ei nu sunt niște ignoranți cu privire la religie, căci știu destule lucruri despre ea. Totuși, marea lor problemă este că ei nu sunt înrădăcinați, întemeiați în credința lor. Mult prea adesea ei și-au însușit cunoștința religioasă la mâna a doua, fie pentru că au fost crescuți în familii creștine, fie pentru că au fost educați religios, dar n-au experimentat-o niciodată în propria viață, în propriile persoane. Mult prea adesea ei și-au

însușit o pretenție de credință sub presiunea circumstanțelor, ca urmare a sentimentelor, a pornirilor emoționale sau a unei dorințe vagi de a fi în rând cu cei din jurul lor. Totuși, ei n-au parte de o lucrare solidă a harului în inimile lor. Oameni ca aceștia se află într-un pericol iminent. Ei sunt precis aceia, dacă exemplele biblice valorează ceva, care au nevoie să fie îndemnați să socotească prețul.

Deoarece nu au socotit prețul, mulți dintre copiii lui Israel au pierit groaznic în pustia dintre Egipt și Canaan. Au părăsit Egiptul plini de zel și energie, ca și cum nimic nu i-ar mai fi putut opri. Cu toate acestea, când au descoperit pericole și dificultăți pe cale, curajul lor a pierit imediat. Ei n-au supraviețuit niciodată în vremuri de necaz. Ei se gândiseră că țara promisă va fi înaintea lor în doar câteva zile. Astfel, când vrăjmașii, privațiunile, foametea și setea au început să îi încerce, s-au ridicat împotriva lui Moise și a lui Dumnezeu, și ar fi preferat mai degrabă să se întoarcă înapoi în Egipt. Altfel spus, ei n-au socotit costul, așa că au pierdut totul și au murit în păcatele lor!

Deoarece n-au socotit costul, mulți dintre cei ce L-au auzit pe Domnul nostru Isus Hristos s-au întors înapoi după o vreme, și „n-au mai umblat cu El” (Ioan 6:66). Când au văzut la început minunile Lui și I-au auzit predicarea, ei s-au gândit că Împărăția lui Dumnezeu avea să își facă apariția imediat. S-au alăturat apostolilor Lui și au mers după El fără să se gândească la consecințe. Totuși, când au descoperit că există învățături dificile pe care trebuie să le creadă și o lucrare grea de făcut, ca și un tratament greu din partea oamenilor, au lepădat credința cu

totul. Altfel spus, ei n-au socotit prețul și, astfel, pretenția lor de credință s-a evaporat.

Deoarece că n-a socotit prețul, împăratul Irod s-a întors la păcatele sale și și-a distrus sufletul. Lui îi plăcea să îl audă pe Ioan Botezătorul cum predica. Îl observa adesea și îl cinstea, socotindu-l un om sfânt și neprihănit. Ba chiar a făcut „multe lucruri” care erau drepte și bune. Totuși, când a descoperit că trebuie să renunțe la draga lui Irodiada, religia lui s-a prăbușit cu totul. El n-a putut să treacă peste acest lucru. N-a socotit costul (Marcu 6:20).

Deoarece n-a socotit costul, Dima l-a abandonat pe Pavel, a abandonat Evanghelia, s-a lepădat de Hristos și a uitat de cer. El călătorise vreme îndelungată alături de marele apostol al Neamurilor, și a fost în fapt „împreună lucrător” cu acesta. Dar când a descoperit că nu putea avea deopotrivă prietenia acestei lumi și prietenia cu Dumnezeu, el a renunțat cu totul la creștinism și s-a lipit de lume. Pavel scria că „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Tim. 4:10). El nu a socotit costul.

Deoarece nu au socotit costul, cei ce aud mesajele predicatorilor evanghelici ajung adesea la un sfârșit groaznic. Astfel de oameni sunt stârniți și incitați să pretindă lucruri pe care nu le-au experimentat cu adevărat. Ei primesc Cuvântul cu o bucurie atât de extravagantă, încât aproape că îi uimesc pe creștinii mai vechi. Pentru o vreme, ei aleargă cu atâta zel și fervoare, încât par că îi întrec pe toți. Ei vorbesc și fac lucruri care par spirituale, cu un entuziasm care îi face pe creștinii mai bătrâni să se simtă rușinați. Totuși, când noutatea și proștețimea sentimentelor lor dispar,

asupra lor vine o schimbare majoră. Ei dovedesc că n-au fost niciodată decât niște ascultători asemenea terenului stâncos. Descrierea marelui nostru Stăpân dată în pilda Semănătorului este exemplificată clar în viețile lor: „dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el” (Matei 13:21). Puțin câte puțin, zelul lor se topește, iar dragostea lor se răcește. Cu trecerea vremii, scaunele lor sunt goale în adunarea poporului lui Dumnezeu, iar numele lor nu mai sunt menționate printre creștini. De ce? Ei n-au socotit niciodată costul.

Deoarece n-au socotit costul, sute de prețiși converțiți, veniți din treziri religioase, se întorc înapoi în lume după o vreme și aduc ocară asupra credinței. Ei încep cu o idee greșită despre ce înseamnă adevăratul creștinism. Ei își imaginează că el nu constă în altceva decât în așa-numita „venire la Hristos” și să aibă niște sentimente interioare puternice de bucurie și pace. Astfel, când descoperă, după un timp, că există o cruce de purtat, că inimile lor sunt înșelătoare, și că există un diavol întotdeauna ocupat în jurul lor, aceștia se răcesc, căzând pradă dezgustului față de credință, și se întorc la păcatele lor vechi. De ce oare? Pentru că ei nu au cunoscut niciodată cu adevărat ce înseamnă creștinismul biblic. Ei n-au învățat că trebuie să socotim costul.

Deoarece nu socotesc costul, copiii cu părinți credincioși ajung adesea în situații rele și aduc ocară asupra creștinismului. Deși s-au familiarizat de timpuriu cu formele și teoria Evangheliei, fiind învățați chiar din pruncie să memoreze și să repete pasaje biblice deosebite, și având

obiceiul de a fi instruiți în Evanghelie săptămână de săptămână sau chiar i-au învățat pe alții la școlile duminicale, aceștia cresc adesea pretinzând o credință dar neștiind și motivul pentru care fac acest lucru, sau chiar ajung să nu se mai gândească la ea cu seriozitate. Apoi, când realitățile vieții de adult încep să pună presiuni asupra lor, aceștia îi uluiesc pe toți cei din jurul lor când abandonează religia cu totul și se aruncă totalmente în lume! De ce oare? Ei n-au înțeles niciodată în profunzime sacrificiile pe care le presupune creștinismul. Ei n-au fost învățați niciodată să socotească prețul.

Acestea sunt adevăruri serioase și dureroase, dar sunt adevăruri. Ele ne ajută să demonstrăm importanța imensă a subiectului de aici. Ele ne îndreaptă către necesitatea absolută de a insista pe această temă înaintea tuturor celor care pretind o dorință după sfințenie și să strigăm cu glas tare în toate bisericile: „Socotiți costul!”

Mă simt încurajat să spun că ar fi bine dacă datoria socotirii costului ar fi predicată mai des. Graba este ceea ce îi caracterizează pe mulți dintre oamenii religioși din zilele noastre. Convertirile instantanee și pacea imediată, sentimentală, sunt singurele rezultate care atrag interesul acestor oameni în ce privește Evanghelia. Comparate cu acestea, toate celelalte lucruri sunt aruncate în decor. A le produce este marele obiectiv aparent al tuturor eforturilor lor. Eu spun fără ezitare că modalitatea noastră de propovăduire a creștinismului este excesiv de rea! Nimeni să nu greșească cu privire la ce vreau eu să spun. Eu sunt cu totul de acord cu a le oferi oamenilor o mântuire completă,

fără plată, prezentă și imediată în Isus Hristos. Sunt de acord să-i îndemnăm pe oameni și să le vorbim despre posibilitatea și responsabilitatea unei convertiri imediate și instantanee. În aceste chestiuni nu fac niciun compromis. Dar eu spun că aceste adevăruri nu trebuie puse înaintea oamenilor într-un fel nepăsător. Ele trebuie prezentate cu onestitate, iar oamenilor trebuie să li se spună ce anume își asumă dacă își manifestă o dorință de a ieși din lume și de a-L sluji pe Hristos. Acești oameni nu trebuie presați să se înroleze în armata lui Hristos fără a li se spune în ce constă războiul. Altfel spus, trebuie să li se spună cu onestitate să socotească prețul.

Se întreabă cineva care a fost practica Domnului Isus Hristos în această chestiune? Să citească ce spune Luca. El ne spune că, într-o anumită ocazie: „Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors și le-a zis: Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:25-27). Trebuie să afirm clar că nu pot împăca acest pasaj cu modalitatea în care îl predică mulți învățători religioși din epoca noastră. Și totuși, după părerea mea, doctrina lor este la fel de clară pe cât soarele la miezul zilei. Practica lor însă ne arată că nu trebuie să îi grăbim pe oameni să pretindă că sunt ucenici, fără a-i avertiza clar să considere costul.

Se întreabă cineva care a fost practica celor mai deosebiți și mai buni predicatori ai Evangheliei în zilele din

trecut? Aici am curajul să spun că ei toți au adus mărturie înțelepciunii Domnului nostru, în felul în care El a tratat mulțimile la care tocmai m-am referit. Luther, Latimer, Baxter, Wesley, Whitefield, Berridge și Rowland Hill au fost cu toții conștienți de înșelăciunea inimii omului. Ei știau foarte bine că nu tot ce lucește este aur, că a fi convins nu este totuna cu convertirea, că sentimentele nu înseamnă că ai credință, că emoțiile nu sunt totuna cu harul, și că nu toți mugurii ajung să rodească.

„Nu vă amăgiți”, a fost strigătul lor constant. „Cântăriți bine ceea ce faceți. Nu alergați înainte să fiți conștienți la ce alergați. Socotiți prețul”.

Dacă dorim să le facem bine oamenilor, haideți să nu ne rușinăm niciodată să umblăm pe urmele pașilor Domnului nostru Isus Hristos. Să insistăm înaintea oamenilor să-și cerceteze căile. Să îi îndemnăm cu o hotărâre sfântă să vină la Dumnezeu, să-și predea armele și să se supună Lui. Să le oferim mântuirea - pregătită, fără plată, completă și imediată. Să insistăm ca ei să-L primească pe Hristos și toate beneficiile Lui. Totuși, în toată lucrarea noastră, să spunem adevărul și tot adevărul. Să fim rușinați dacă folosim arta necinstită a recrutării sergenților. Să nu vorbim doar despre uniformă, despre soldă și despre glorie, ci să vorbim și despre inamici, despre bătălie, despre armură, despre vegheri, despre marș și despre conflicte. Să nu prezentăm doar un aspect al creștinismului. Atunci când vorbim despre crucea pe care Hristos a murit pentru răscumpărarea noastră, să nu ascundem crucea lepădării de sine pe care trebuie să o purtăm. Să explicăm pe deplin

ce presupune creștinismul. Să-i îndemnăm pe oameni să se pocăiască și să vină la Hristos, dar să-i îndemnăm în același timp să socotească costul!

CUM SĂ SOCOTIM BINE COSTUL

Fără îndoială ar fi un lucru trist dacă nu aș spune nimic despre acest aspect al subiectului meu. N-am nicio dorință să descurajez pe cineva sau să împiedic pe cineva să-L slujească pe Hristos. Dorința inimii mele este să-i încurajez pe toți să facă pasul înainte și să-și ia crucea. Haideți să socotim costul, și să-l socotim cu atenție. În același timp, haideți să ne amintim și că, dacă socotim corect costul în toate aspectele lui, nu există nimic de care să trebuiască să ne fie frică.

Aș vrea să menționez unele lucruri cu rol de ingrediente când socotim costul adevăratului creștinism. Așterne pe hârtie cu onestitate și corectitudine ceea ce va trebui să lepezi și mergi înainte, dacă vrei să devii ucenic al lui Hristos. Nu ocoli nimic. Socotește totul. Apoi compară aceste lucruri cu ceea ce am să îți ofer. Fă această comparație corect și cinstit, și nu vei avea de ce să te temi în ce privește rezultatele.

a. Socotește și compară ce pierzi și ce câștigi, dacă vrei să fii un creștin adevărat și sfânt.

Ai putea pierde anumite lucruri din această lume, dar vei câștiga mântuirea sufletului tău nemuritor. Este scris: „Și ce îi folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36).

b. Socotește și compară lauda și blama, dacă vrei să fii un creștin adevărat și sfânt.

Ai putea fi blamat de oameni, dar vei avea parte de lauda lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Batjocura la adresa ta poate veni de pe buzele câtorva oameni imperfecti, greșiți și orbi. Lauda ta, însă, va veni din partea Regelui regilor și a Judecătorului întregului pământ. Doar cei pe care El îi binecuvântează, doar ei sunt cu adevărat binecuvântați. Este scris: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa i-au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi” (Matei 5:11-12).

c. Socotește și compară prietenii și vrăjmașii, dacă ești un creștin adevărat și sfânt.

Pe de o parte, vei avea de vrăjmași pe diavolul și pe cei răi. De cealaltă parte, vei căpăta favoarea și prietenia Domnului Isus Hristos. În cel mai rău caz, vrăjmașii tăi pot doar să-ți zdrobească călcâiul. Ei pot răcni și pot călători pe mare și pe uscat pentru a te ataca, dar ei nu te pot distruge. Prietenul tău este capabil să îi mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. Nimeni nu va smulge oile Sale din mâna Lui. Este scris: „Vă spun vouă, prietenii Mei, să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți” (Luca 12:4-5).

d. Socotește și compară viața de acum și viața viitoare, dacă vrei să fii un creștin adevărat și sfânt.

Fără îndoială că vremea de acum nu este o vreme a fericirii. Este o vreme a vegherii și rugăciunii, a luptelor și străduințelor, a credinței și lucrării. Dar ea durează doar câțiva ani. Vremea viitoare este o vreme de odihnă și împăspătare. Păcatul va fi alungat. Satana va fi legat. Mai presus de orice, viața viitoare va fi o odihnă veșnică. Este scris: „Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4:17-18).

e. Socotește și compară plăcerile păcatului cu fericirea slujirii lui Dumnezeu, dacă vrei să fii un creștin adevărat și sfânt.

Plăcerile pe care omul le capătă prin căile lui pe pământ sunt seci, nerealiste și nu aduc satisfacție. Ele sunt asemenea focului de paie, care se aprinde repede și arde cu vâlvătaie, dar care apoi se stinge pe veci. Fericirea pe care Hristos i-o dă poporului Său este solidă, de durată și are substanță. Ea nu este dependentă de sănătate sau de circumstanțe. Ea nu l părăsește pe om nici măcar în clipa morții. Ea sfârșește printr-o cunună de slavă care nu se veștejește! Este scris: „biruința celor răi a fost scurtă și bucuria nelegiuitului, numai de o clipă” (Iov 20:5). „Căci râsul celor fără minte este ca pârâitul spinilor sub căldare” (Ecles. 7:6). Dar mai este scris și aceasta: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14:27).

f. Socotește și compară necazul pe care trebuie să-l suporte creștinul adevărat și cel pregătit pentru cei răi dincolo de mormânt.

Este adevărat că, pentru o clipă, citirea Bibliei, rugăciunea, pocăința, credința și trăirea sfântă necesită lepădare de sine și străduință. Totuși, acestea nu sunt nimic dacă le comparăm cu acea mânie viitoare pregătită pentru cei nepocăiți și necredincioși! O singură zi din Iad va fi mai rea decât întreaga viață petrecută în purtarea crucii. Viermele care nu moare și focul care nu se stinge sunt lucruri care depășesc puterea omului de a le cuprinde sau descrie. Este scris: „Fiule, adu-ți aminte că, în viața ta, tu ți-ai luat lucrurile bune, și Lazăr și-a luat pe cele rele; acum, aici, el este mângâiat, iar tu ești chinuit” (Luca 16:25).

g. Socotește și compară numărul celor care se întorc de la păcat și din lume pentru a-L sluji pe Hristos, și numărul celor care au venit cu adevărat la El și Îl abandonează, întorcându-se în lume.

De o parte vei găsi mii de oameni, iar de cealaltă parte pe nimeni. Mulțimi de oameni se întorc în fiecare an de pe calea cea lată și intră pe calea cea îngustă. Nimeni dintre cei care pătrund cu adevărat pe calea cea îngustă nu se plictisește pe ea și nu se întoarce pe calea cea lată. Urmele pașilor pe drumul care duce în jos se văd adesea întorcându-se. Urmele pașilor pe calea către cer merg toate înainte. Este scris: „Calea celor răi este ca întunericul gros” (Prov. 4:19). „Calea celor stricați este pietroasă” (Prov. 13:15). Dar mai este scris și aceasta: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4:18). Fără îndoială că socoteli

ca acestea nu sunt făcute foarte des. Sunt conștient că mulți oameni încă mai cântăresc între cele două opțiuni. Ei nu se pot hotărî dacă merită să-L slujească pe Hristos.

Pierderile și câștigurile, avantajele și dezavantajele, întristările și bucuriile, ajutorul și piedicile, li se par acestora atât de echilibrate, încât nu se pot hotărî să-L urmeze pe Dumnezeu. Ei nu pot face corect această socoteală. Nu pot ajunge la un rezultat atât de clar pe cât ar trebui. Ei nu socotesc bine! Dar de ce greșesc ei atât de mult? Pentru că le lipsește credința. În Evrei 11, Pavel ne sfătuiește cum să ajungem la o concluzie corectă cu privire la sufletele noastre, descoperindu-ne un principiu puternic care operează în această socotire a costului. Este același principiu pe care noi l-am înțeles, dar pe care îl voi clarifica imediat.

Cum a putut să persevereze Noe în construirea arcei? El a stat acolo singur în mijlocul unei lumi de păcătoși și necredincioși. A trebuit să îndure batjocura, ridiculizarea și vorbirea de rău. Ce anume i-a întărit brațul și l-a făcut să lucreze cu răbdare și să înfrunte toate acestea? *Credința*. El a crezut că mânia viitoare era certă. El a crezut că nu exista nicio siguranță decât în arca pe care o construia. Crezând, el a socotit opiniile lumii ca fiind foarte ieftine. El a socotit costul prin credință, și n-a avut nicio îndoială că construirea arcei era un câștig.

Cum a abandonat Moise plăcerile casei faraonului și a refuzat să fie numit fiul fiicei acestuia? Cum a ajuns el să se alăture unui popor disprețuit precum evreii, și a riscat totul în această lume pentru a duce la bun sfârșit mareața

lucrare de eliberare a lor din robie? Pentru ochiul omenesc, el a pierdut totul și n-a câștigat nimic. Ce anume l-a determinat să acționeze astfel? *Credința*. El a crezut că răsplata lui era mult mai bună decât toate onorurile Egiptului. El a socotit costul prin credință, ca și cum l-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut, și a fost convins că a uita de Egipt și a merge înainte în pustie era un câștig.

Cum se face că Saul, fariseul, a putut să se hotărască să devină creștin? Costul și sacrificiile acelei schimbări erau înfricoșător de mari. El a abandonat planurile sale strălucitoare în mijlocul poporului său. În loc să capete favorurile oamenilor, el a adus asupra lui ura acestora, vrăjmășia și persecuția, chiar până la moarte. Ce anume l-a făcut capabil să înfrunte toate acestea? *Credința*. El a crezut că Isus, care l-a întâlnit pe drumul către Damasc, avea să îi dea de sute de ori mai multe lucruri decât cele la care a renunțat, alături de viața veșnică în lumea viitoare. Prin credință, el a socotit costul și a văzut că balanța atârână clar de partea veșniciei. El a crezut ferm că a purta crucea lui Hristos era un câștig.

Haideți să subliniem bine aceste lucruri. Acea credință care i-a determinat pe Noe, Moise și Pavel să facă ceea ce au făcut, acea credință este marele secret de a ajunge la o concluzie corectă cu privire la valoarea sufletelor noastre. Aceeași credință trebuie să fie ajutorul nostru când socotim costul de a fi creștini adevărați. Aceeași credință trebuie avută în vedere atunci când ne punem în-trebarea privitoare la cost. El „ne dă un har și mai mare” (Iacov 4:6). Înarmați cu acea credință, vom putea aprecia

lucrurile la adevărata lor valoare. Umpluți de acea credință, nu vom adăuga costului, și nici nu vom scădea din cunună. Concluziile noastre vor fi toate corecte. Socoteala va fi fără greșeală.

APLICAȚII PRACTICE

1. Haideți să ne punem această întrebare serioasă: „Ce anume mă costă creștinismul meu?”

Foarte probabil că nu te costă nimic. Foarte probabil că nu te costă necazuri, nici timp, nici prea multe gânduri, nici griji, nici durere, nici timpul dedicat citirii, nici rugăciunea, nici lepădarea de sine, nici războiul din suflet, nici truda, nici efortul de vreun fel. Acum ține bine minte ce-ți spun. O religie ca aceasta nu-ți va mântui niciodată sufletul. Nu-ți va da niciodată pace câtă vreme trăiești, și nici speranță când vei fi pe patul morții. Ea nu te va susține în ziua suferinței și nici nu-ți va da bucurie în ceasul morții.

O religie care nu costă nimic nu valorează nimic. Trezește-te, cât nu este prea târziu! Trezește-te și pocăiește-te! Trezește-te și fii convertit! Trezește-te și crede! Trezește-te și roagă-te! Să nu ai odihnă până nu vei putea da un răspuns satisfăcător la întrebarea mea: „Ce anume mă costă?”

2. Dacă îți dorești să ai motivații puternice pentru a-L sluji pe Dumnezeu, gândește-te ce anume a costat mântuirea sufletului tău.

Gândește-te cum Fiul lui Dumnezeu a părăsit cerul și S-a făcut om, a suferit pe cruce și a fost pus în mormânt pentru a plăti datoria păcatului tău înaintea lui Dumnezeu

și pentru a înfăptui pentru tine o răscumpărare completă. Gândește-te la toate acestea și învață că nu este o chestiune mărunță să fii în posesia unui suflet nemuritor. Merită să te preocupi de sufletul tău.

Ah, leneșule, poate fi adevărat că ajungi să pierzi cerul doar pentru că nu vrei să te deranjezi? Poți fi cu adevărat hotărât să îți ruinezi sufletul pe vecie, doar pentru că nu-ți place să faci un mic efort? Leapădă acel gând laș și nevrednic. Ridică-te și fii om! Spune-ți cu hotărâre: „Oricare ar fi costul, mă voi strădui măcar să intru pe poarta cea strâmtă”. Privește la crucea lui Hristos, și fii îmborsărit în curajul tău. Privește înainte către moarte, judecată și veșnicie, și fii zelos pentru sufletul tău. Poate să te coste mult să fii creștin, dar cu siguranță că vei ieși în câștig.

3. Dacă vreun cititor al acestor rânduri este conștient că a socotit costul și că și-a luat crucea, atunci îl încurajez să persevereze și să continue.

Îndrăznesc să spun că îți vei simți adesea inima pe punctul de a leșina, și vei fi profund ispitit să renunți, căzând pradă disperării. Vrajmașii tăi par să fie mulți, păcatele care te ispitesc atât de puternice, prietenii atât de puțini, calea atât de abruptă și îngustă, încât cu greu știi ce trebuie să mai faci! Cu toate acestea, eu te îndemn să perseverezi. Vremea s-a scurtat! Câțiva ani de veghere și rugăciune, încă puțină agitație a mării acestei lumi, câteva morți și schimbări, încă vreo câteva ierni și câteva veri, și totul se va sfârși. Vom fi sfârșit atunci de luptat ultima noastră bătălie, și nu va trebui să mai luptăm de atunci încolo.

Prezența și compania lui Hristos ne va răsplăti pentru tot ceea ce am suferit aici, în lumea aceasta. Când vom vedea cum am fost văzuți și când ne vom uita înapoi la călătoria vieții, ne vom minuna de slăbiciunea inimilor noastre. Ne vom minuna că am făcut atâta caz de crucea noastră, și că ne-am gândit atât de puțin la cununa noastră. Ne vom minuna că, în socotirea costului, am putut vreodată să ne îndoim de ce parte a balanței stă câștigul. Haideți să ne luăm curaj! Nu suntem departe de casă. Se poate să ne coste mult să fim creștini adevărați și oameni sfinți, consecvenți, dar merită.

6

.....

CREȘTEREA ÎN HAR

*„Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și
Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18)*

Subiectul textului biblic de mai sus ar trebui să fie cu totul interesant pentru orice adevărat creștin. El ridică în mod natural următoarele întrebări: „Creștem noi în har?” „Avansăm noi în religia noastră?” „Facem oare vreun progres?” Pentru un creștin formal, nu mă aștept ca această cercetare să capete vreo atenție. Omul care nu practică mai mult decât o religie de duminică, al cărui creștinism este ca hainele pe care le îmbracă o singură zi pe săptămână, după care le lasă deoparte, un astfel de om evident că nu se va interesa și nu te poți aștepta să se intereseze de creșterea în har. El nu știe nimic de așa ceva. Aceste lucruri sunt o nebunie pentru el (1 Cor. 2:14). Dar pentru toți cei cărora le pasă serios de sufletele lor, de această foame și sete după viața spirituală, pentru ei, această întrebare vine cu o imensă putere de cercetare. Facem noi vreun progres în credința noastră? Creștem noi în har?

Întrebarea aceasta este întotdeauna folositoare, dar în special în anumite perioade. Într-o seară de sâmbătă, într-o duminică la Cina Domnului, la întoarcerea de la o

petrecere, la sfârșitul anului – iată momente care ar trebui să ne pună pe gânduri și să ne determine să privim în interiorul nostru. Timpul aleargă repede. Viața zboară rapid. Tot mai repede, zi după zi, se apropie ceasul când realitatea creștinismului nostru va fi testată, și când se va vedea dacă am zidit pe stâncă sau pe nisip. Cu siguranță că ne este folositor ca, din când în când, să ne cercetăm pe noi înșine și să evaluăm starea sufletelor noastre. Avansăm noi în lucrurile spirituale? Creștem?

Întrebarea aceasta este una de o importanță specială pentru zilele noastre. Opinii ciudate plutesc în mințile oamenilor cu privire la anumite aspecte ale doctrinei, iar unii se gândesc dacă nu cumva creșterea în har nu ar fi un element esențial al sfințeniei adevărate. Unii chiar resping cu totul acest lucru. Alții scuză lipsa lor de creștere și o reduc la nimic. Mii de oameni nu înțeleg ce înseamnă acest lucru și, de aceea, îl neglijează. În vremuri ca acestea, este util să privim în față realitatea creșterii în har. Pe măsură ce ne vom îndrepta privirile către acest subiect, aș dori să vorbesc despre *realitatea* creșterii în har, despre *semnele* acesteia și despre *mijloacele* prin care creștinul poate crește în har.

Nu te cunosc, tu, cel în mâinile căruia a ajuns acest text. Totuși, n-o să mă feresc să-ți cer să privești cu atenție la conținutul lui. Crede-mă, subiectul acesta nu ține de niște simple speculații sau controverse. Dacă un om este credincios, acest subiect are o importanță practică uriașă pentru el. El este legat inseparabil și apropiat de întreg subiectul sfințirii. Atunci când sfinții adevărați cresc, acesta este un semn important al identității lor. Sănătatea și bunăstarea

spirituală, fericirea și mângâierea spirituală a fiecărui creștin adevărat și sfânt sunt toate legate strâns de subiectul creșterii spirituale.

REALITATEA CREȘTERII ÎN HAR

La prima vedere, dacă cineva se pretinde creștin, dar neagă realitatea creșterii spirituale, avem de-a face cu un lucru ciudat și trist. Dar este drept să ne amintim că înțelegerea pe care omul o are cu privire la aceste lucruri este una imperfectă, la fel cum este și voința lui. Adeseori dezacordurile doctrinare nu au în vedere decât sensul cuvintelor. Sper că acesta este cazul și în privința subiectului creșterii în har. Eu vreau să cred că, atunci când vorbesc despre creșterea în har, mă refer la un lucru anume, în timp ce fratele meu, care respinge această idee, se referă la altceva. De aceea, dați-mi voie să clarific lucrurile prin a explica la ce mă refer aici.

Atunci când vorbesc despre creșterea în har, nu mă gândesc nici măcar o clipă la faptul că mântuirea vreunui credincios prin Hristos ar putea crește în vreun fel. Nu mă refer la ideea că el ar putea fi vreodată mai justificat, mai iertat, mai împăcat cu Dumnezeu decât este din primul moment când crede. Eu susțin cu fermitate că justificarea unui credincios este o lucrare finalizată, perfectă și completă, și că până și cel mai slab dintre sfinți, chiar dacă ar putea să nu cunoască sau să nu conștientizeze, este la fel de complet justificat ca și cel mai deosebit dintre sfinți.

Eu afirm categoric că alegerea, chemarea și statura noastră în Hristos nu au grade, nu pot să crească și nu pot

să se diminueze cu ceva. Dacă cineva ar visa că, prin creșterea în har, m-aș referi la creșterea în justificare, acel om este complet greșit cu privire la subiectul pe care vreau să îl analizăm.

Aș prefera să fiu ars pe rug, Domnul să mă ajute, în apărarea acestui adevăr glorios, anume că, în privința justificării înaintea lui Dumnezeu, fiecare credincios este complet în Hristos (Col. 2:10). Nimic nu poate fi adăugat la justificarea lui din momentul în care el crede, și nimic nu poate fi scos din aceasta.

Când vorbesc despre creșterea în har, mă refer doar la creșterea în grad, mărime, putere, vigoare și tărie a harurilor pe care Duhul Sfânt le pune în inima credinciosului. Eu susțin că oricare dintre aceste haruri presupune creștere, progres și înaintare. Eu afirm că pocăința, credința, nădejdea, dragostea, smerenia, zelul, curajul și altele asemenea lor pot fi mici sau mari, puternice sau slabe, viguroase sau firave, și că pot varia în același om în diferite perioade ale vieții sale.

Atunci când vorbesc despre creșterea unui om în har, mă refer pur și simplu la faptul că percepția lui asupra păcatului devine mai profundă, credința lui devine mai puternică, nădejdea lui mai strălucitoare, dragostea lui se lărgeste, gândirea lui spirituală devine mai clară, simte mai multă putere a evlaviei în inima lui, și dovedește mai mult aceste lucruri în viața lui practică. El merge înainte din putere în putere, din credință în credință și din har în har. Voi lăsa pe seama altora să descrie starea unui om de acest fel folosind orice cuvinte vor dori. În ceea ce mă privește, eu

cred că cea mai adecvată descriere a lui este aceasta: *el crește în har*.

O temelie importantă pe care construiesc această doctrină a creșterii în har constă din limbajul clar al Scripturii. Dacă ceea ce ne spune Scriptura are vreun sens, atunci există creștere în har, iar credincioșii trebuie să fie îndemnați să crească. Ce spune Pavel? „Credința voastră merge mereu crescând” (2 Tes. 1:3). „Vă îndemnăm, fraților, să sporiiți tot mai mult în ea” (1 Tes. 4:10). „Crescând în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1:10). „Avem nădejdea că, dacă credința voastră crește” (2 Cor. 10:15). „Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți” (1 Tes. 3:12). „Să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15). „Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere” (Filip. 1:9). „Încolo, fraților, fiindcă ați învățat de la noi cum să vă purtați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, și așa și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm în Numele Domnului Isus să sporiiți tot mai mult în privința aceasta” (1 Tes. 4:1). Ce spune Petru? „Ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2). „Creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Nu știu ce cred alții despre astfel de pasaje, dar mie mi se pare că ele vorbesc despre doctrina pe care eu o apăr și nu pot să ofer alte explicații. Creșterea în har este un lucru despre care Biblia ne învață. Aș putea chiar să mă opresc aici și să nu mai spun nimic.

Celălalt temei pe care construiesc doctrina creșterii în har este cel al realității și experienței practice. L-aș întreba pe orice cititor onest al Noului Testament dacă poate vedea sau nu grade de har în sfinții ale căror istorii sunt relatate atât de clar pe cât este lumina soarelui la amiază. L-aș întreba dacă nu vede în aceeași oameni o diferență mare între credința și cunoștința lor într-un anume moment și aceleași lucruri într-un alt moment, ca atunci când puterea unui om este diferită când este copil de cea când a ajuns adult. L-aș întreba dacă Scriptura recunoaște sau nu acest lucru în limbajul pe care îl folosește, când vorbește despre o credință „slabă” și o credință „puternică”, ca și de credincioșii care sunt precum „pruncii”, „copilașii”, „tinerii” sau „părinții”? (1 Petru 2:2; 1 Ioan 2:12-14).

Mai presus de orice, l-aș întreba dacă observațiile pe care le face cu privire la cei credincioși nu îl conduc la aceeași concluzie. Ce creștin adevărat n-ar mărturisi că există diferență între credința și cunoașterea pe care le avea când a fost convertit inițial, și credința și cunoașterea din prezent, la fel cum este un puiet comparat cu un pom ajuns la maturitate? Harurile lui sunt aceleași în principiu, dar au crescut. Știi că aceste lucruri îi uimesc pe unii, dar însăși firea mea aprobă fără putință de tăgadă că acest proces al creșterii în har este un lucru adevărat.

Mă simt aproape rușinat să insist atât de mult asupra acestei părți a subiectului meu. În fapt, dacă vreun om vrea să spună că nădejdea, credința, cunoștința și sfințenia unei persoane proaspăt convertite sunt la fel de puternice ca cele ale unui credincios care a umblat de mulți ani pe

cale și, de aceea, nu au nevoie să crească, găesc că este o risipă de timp să mai stau să-l conving. Nu există nicio îndoială că acestea sunt constant reale, dar nu sunt la fel de puternice. Ele sunt adevărate, dar nu la fel de viguroase. Este adevărat că vedem semințele plantate de Duhul Sfânt, dar nu și toate roadele.

Dacă întreabă cineva cum ajung acestea să fie mai puternice, eu spun că la mijloc trebuie să fie același proces prin care cresc toate lucrurile care au viață – ele trebuie să crească. Asta vreau să spun prin creșterea în har. Vreau ca oamenii să considere creșterea spirituală ca un lucru de o importanță infinită pentru suflet. Într-un sens mai practic, cele mai bune avantaje ale noastre vor fi căpătate printr-o cercetare atentă a chestiuni creșterii spirituale.

a. Creșterea în har este cea mai bună dovadă a sănătății și prosperității spirituale.

Noi toți suntem conștienți că ceva trebuie să fie greșit dacă un copil, o floare sau un copac nu cresc. Viața sănătoasă dintr-un animal sau dintr-o plantă se va manifesta întotdeauna prin progres și creștere. La fel este și cu sufletele noastre. Dacă ele înaintează și sunt sănătoase, vor crește.

b. Creșterea în har este una dintre căile prin care ajungem fericiți în credința noastră.

În înțelepciunea Lui, Dumnezeu a pus împreună mângâierea și creșterea noastră în sfințenie. Prin har, El a făcut să fie spre interesul nostru să continuăm și să țintim sus în credința noastră.

Există o diferență uriașă între profunzimea bucuriei pe care un credincios o are în credința lui prin comparație

cu a altuia. Totuși, poți fi sigur că, în mod obișnuit, acel om care simte cea mai mare bucurie și pace în credință și care are cea mai clară mărturie a Duhului în inima lui, este omul care crește spiritual.

c. Creșterea în har este unul dintre secretele utilității în beneficiul celorlalți.

Influența noastră bună asupra altora depinde în mare măsură de ceea ce ei văd în noi. Copiii lumii măsoară creștinismul foarte mult prin ceea ce văd și aud din practica noastră. Creștinul totdeauna stagnant, care pare să fie mereu același om, cu aceleași greșeli și slăbiciuni, cu aceleași infirmități și păcate îndrăgite, va fi rareori acel creștin care să facă mult bine în jurul lui. Omul care scutură și agită mințile, care pune lumea aceasta pe gânduri prin purtarea lui, este credinciosul care își îmbunătățește constant umblarea și care merge înainte. Atunci când oamenii văd creștere spirituală în noi, ajung convinși că în noi există o viață și o credință reale.

d. Creșterea în har este plăcută lui Dumnezeu.

Poate părea ceva uluitor, fără îndoială, ca vreun lucru făcut de făpturi ca noi să fie plăcut Dumnezeului Preaînalt. Dar așa stau lucrurile. Scriptura vorbește despre o umblare care îi place lui Dumnezeu. Biblia spune că există jertfe în care Dumnezeu găsește plăcere (1 Tes. 4:1; Evrei 13:16). Grădinarului îi place să vadă cum plantele pentru care a trudit înfloresc și aduc roade. El nu poate fi decât dezamăgit și îndurerat să le vadă stagnând și neroditoare. Dar ce spune chiar Domnul nostru? „Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este Vierul. Dacă aduceți multă

roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:1, 8). Domnul găsește plăcere în toți copiii Lui, dar în special în cei care aduc multă roadă și cresc spiritual.

e. Creșterea spirituală nu este doar un lucru posibil, ci este un lucru de care sunt responsabili toți credincioșii.

A-i spune unui om neconvertit și mort în păcate să crească în har, fără îndoială că ar fi un lucru absolut inutil. În același timp, dacă îi spui unui credincios, care este înviat față de Dumnezeu, să crească, nu faci decât să îl îndemni la o datorie scripturală clară. El are o natură nouă, și este o datorie solemnă să nu o stingă. Neglijarea creșterii spirituale îi fură privilegiile, Îl întristează pe Duhul Sfânt și face ca roțile carului sufletul său să se deplaseze greoi. Aș vrea să știi a cui este vina dacă un credincios nu crește în har? Sunt convins că nu Dumnezeu este responsabil pentru asta. El găsește plăcere să ofere mai mult har. El „găsește plăcere în creșterea slujitorilor Lui” (Ps. 35:27, lit. ESV; Iacov 4:6). Fără îndoială că vina ne aparține. Dacă nu creștem, doar noi suntem cei ce pot fi învinuiți, nimeni altcineva.

SEMNELE DISTINCTIVE ALE CREȘTERII ÎN HAR

Vreau să plec de la premisa că nu punem sub semnul întrebării realitatea creșterii în har, și nici importanța ei uriașă. Până aici totul este bine. Acum, însă, vrei să știi cum poate descoperi cineva dacă crește sau nu în har? În primul rând, aș vrea să răspund la această întrebare prin a observa că noi suntem niște judecători sărmani ai propriilor situații spirituale, și că cei ce ne observă adesea ne cu-

nosc mai bine decât ne știm noi înșine. Aș spune mai departe că există, fără îndoială, anumite semne deosebite ale creșterii în har, și că oriunde vezi aceste semne, vezi un suflet care crește spre maturitate. În cele ce urmează, voi enumera câteva dintre aceste semne ale creșterii spirituale.

a. O smerenie tot mai mare.

Omul al cărui suflet crește își simte păcătoșenia și nevrednicia tot mai mult, pe fiecare an ce trece. El este gata să spună ca și Iov, „Iată, eu sunt un ticălos” (Iov 40:4); ca și Avraam, „nu sunt decât praf și cenușă” (Gen. 18:27); ca și Iacov, „eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău” (Gen. 32:10); ca și David, „eu sunt un vierme” (Ps. 20:10); ca și Isaia, „sunt un om cu buze necurate” (Isaia 6:5); și ca și Petru, „Doamne ... sunt un om păcătos” (Luca 5:8). Cu cât se apropie mai mult de Dumnezeu și cu cât vede mai clar sfințenia și perfecțiunile lui Dumnezeu, cu atât mai conștient devine de nenumăratele sale păcate și imperfecțiuni. Cu cât călătorește mai mult pe calea către cer, cu atât mai mult înțelege ceea ce voia Pavel să spună când a afirmat: „Nu că am și ajuns desăvârșit” (Filip. 3:12); „Nu sunt vrednic să port numele de apostol” (1 Cor. 15:9); „Sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes. 3:8); „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:15).

Cu cât mai aproape este el de slavă, asemenea porumbului când se coace, cu atâta își pleacă fruntea mai adânc. Cu cât mai strălucitoare și mai clară îi este lumina Evangheliei, cu atât mai mult își vede eșecurile și infirmitățile

inimii. Când a fost convertit la început, ar fi putut să-ți spună că n-a văzut decât o mică parte din acestea, comparativ cu ceea ce vede acum. Vrea cineva să știe dacă crește în har? Să se uite la evoluția lui către o smerenie mai mare.

b. O credință și o dragoste tot mai mari față de Domnul nostru Isus Hristos.

Omul al cărui suflet crește, găsește mai multe lucruri în Hristos în care să se odihnească cu fiecare an ce trece, și se bucură tot mai mult că a găsit un astfel de Mântuitor. Fără îndoială că el a văzut multe lucruri în Hristos când a crezut pentru prima dată. Credința lui s-a îndreptat către ispășirea lui Hristos, iar acest lucru i-a dat nădejde. Totuși, pe măsură ce crește în har, el descoperă în Hristos mii de lucruri la care nici măcar nu visase la început!

Dragostea și puterea Lui, inima și intențiile Sale, slujirile Lui ca Substituit, Mijlocitor, Preot, Apărător, Medic, Păstor și Prieten se descoperă tot mai mult unui suflet care crește, manifestându-se într-o manieră de nedescris. Pe scurt, cel ce crește vede o potrivire în Hristos pentru nevoile sufletului său, de care în trecut nu era conștient nici măcar pe jumătate! Vrea să știe cineva dacă înaintează în har? Atunci să privească în interiorul său pentru a descoperi dacă a crescut mai mult în cunoștința și dragostea lui Hristos.

c. O sfințenie crescândă a vieții și comportamentului.

Omul al cărui suflet crește capătă o stăpânire tot mai mare asupra păcatului, asupra lumii și asupra diavolului, cu fiecare an care trece. El devine mai atent la caracterul său, la cuvintele și acțiunile sale. Este mai veghetor asupra

purtării sale în orice domeniu al vieții. Se străduiește mai mult să se conformeze chipului lui Hristos în toate lucrurile, și Îl urmează mai mult pe Hristos ca exemplu al Lui, punându-și tot mai mult credința în El ca Mântuitor al său. El nu este mulțumit cu realizările vechi și cu harul căpătat în trecut. El uită de lucrurile care sunt în urmă și aleargă înainte, făcând din sloganurile „Mai înalt!”, „Mai sus!”, „Înainte!” motto-ul său continuu (Filip. 3:13). Pe pământ, el însetează și tânjește să aibă o voință tot mai la unison cu voia lui Dumnezeu. În ceruri, principalul lucru la care țintește, dincolo de prezența lui Hristos, este separarea completă de orice păcat. Vrea cineva să știe dacă crește în har? Atunci să cerceteze pentru a vedea dacă înaintează în sfințenie.

d. O creștere în gândirea și gusturile spirituale.

Omul al cărui suflet crește își găsește mai mult interesul în lucrurile spirituale, an de an. El nu-și neglijează responsabilitatea în această lume. El se achită cu credincioșie, cu sârguință și cu sinceritate de toate responsabilitățile lui, în fiecare domeniu al vieții, atât acasă cât și în societate. Dar lucrurile pe care el le iubește cel mai mult sunt cele spirituale.

Distraakțiile și lucrurile recreative ale acestei lumi des-cresc continuu în inima lui. El nu le condamnă ca fiind eminamente păcătoase, nici nu spune că cei care au parte de așa ceva vor merge în Iad. El doar simte că acestea își găsesc tot mai greu loc în inima lui și în dorințele lui și, gradual, se micșorează constant înaintea ochilor lui. Prietenii, ocupațiile și conversațiile spirituale au un preț tot mai mare înaintea lui. Vrea să știe cineva dacă crește în

har? Atunci să privească în viața lui pentru a vedea dacă are creștere în caracterul spiritual al dorințelor lui.

e. O creștere în dragoste față de ceilalți.

Omul al cărui suflet crește, este tot mai plin de dragoste an de an, în dragoste față de toți oamenii, dar în special în dragoste de frați. Dragostea lui se va manifesta activ, într-o înclinație crescândă de a face acte de binefacere, de a ușura necazurile altora, de a se purta frumos cu toți, de a fi generos, plin de compasiune, blând și atent.

Dragostea lui se va manifesta într-o dispoziție crescândă de a fi blând și răbdător față de toți oamenii, în a respinge provocările acestora și a nu-și cere drepturile, în a tolera și suporta mai degrabă decât să se certe. Un suflet care crește spiritual va încerca să aibă o părere cât de bună despre comportamentul celorlalți oameni, să creadă toate lucrurile și să le dăruiască toate lucrurile, până la sfârșit. Nu există vreun semn mai sigur al decăderii spirituale și al căderii din har decât o înclinație crescândă de a găsi greșeli, de a vâna defecte și de a vedea slăbiciuni în alții. Vrea cineva să știe dacă crește în har? Atunci să se uite în viața lui pentru a vedea creșterea în dragostea față de alții.

f. Un zel și o sârguință crescânde în încercarea de a face bine altor suflete.

Omul care crește cu adevărat va manifesta un interes tot mai mare față de salvarea păcătoșilor, pe fiecare an ce trece. Lucrarea de misiune de acasă și din străinătate, eforturile de orice fel de a răspândi Evanghelia, încercările de a crește lumina Evangheliei și de a diminua întunericul spiritual, toate aceste lucruri vor ocupa un loc tot mai

mare în atenția lui. El nu va obosi în facerea de bine, tocmai pentru că nu vede că toate eforturile au succes. Lui nu-i va păsa mai puțin de înaintarea cauzei lui Hristos pe pământ, pe măsură ce îmbătrânește, chiar dacă va învăța să se aștepte la mai puțin din partea oamenilor. El va continua să slujească, indiferent care va fi rezultatul, să dăruiască, să se roage, să vorbească, să viziteze, potrivit chemării lui, și să socotească această lucrare ca propria răsplată.

Unul dintre cele mai sigure semne ale declinului spiritual constă dintr-un interes tot mai scăzut față de suferințele celorlalți și față de creșterea Împărăției lui Hristos. Vrea cineva să știe dacă crește în har? Atunci să privească în propria viață și să vadă dacă există o preocupare crescândă pentru mântuirea sufletelor.

Acei oameni religioși zgomotoși, a căror idee despre creștini constă dintr-o stare de perpetuă bucurie și extaz, care îți spun cât de departe au ajuns ei de granița conflictului și al măririi sufletului, fără îndoială că acești oameni vor privi la semnele pe care le-am enumerat mai sus ca fiind „legaliste”, „carnale” și „având tendința de a-l duce pe om înapoi în robie”. Totuși, nu pot să renunț la acestea. Nu pot să mă supun gândirii altcuiva. Tot ceea ce doresc este ca afirmațiile mele să fie încercate prin balanța Scripturii.

Eu cred cu fermitate că ceea ce am spus este nu doar scriptural, ci și în acord cu experiența celor mai deosebiți sfinți din orice epocă. Arată-mi un om în care pot fi găsite cele șase semne pe care le-am menționat. El este cel care poate să ne dea un răspuns satisfăcător la întrebarea: „Creștem noi spiritual?” Acestea sunt semnele cele mai de

încredere ale creșterii spirituale. Haideți să ne cercetăm cu atenție și să vedem dacă noi înșine le manifestăm în viețile noastre.

MIJLOACELE CREȘTERII ÎN HAR

Nu trebuie uitate niciodată cuvintele lui Iacov: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17). Acesta este, fără îndoială, adevărul major legat de creșterea în har, după cum este cazul oricărui alt lucru legat de credința noastră. El este „darul lui Dumnezeu”. Totuși, trebuie să ne amintim întotdeauna că Dumnezeu găsește plăcere să lucreze prin mijloace. Dumnezeu a rânduit mijloace și obiective. Acela care vrea să crească în har trebuie să folosească mijloacele creșterii.

Mă tem că acesta este un aspect mult prea des trecut cu vederea de către credincioși. Mulți admiră creșterea altora în har și își doresc ca ei înșiși să semene cu ei, dar par să presupună că cei care cresc, o fac printr-un dar special din partea lui Dumnezeu și că, întrucât acest dar nu le este dat și lor, pot să stea liniștiți fără să crească.

Aceasta este o amăgire dureroasă, și una împotriva căreia doresc să protestez cu toată puterea. Aș vrea să se înțeleagă clar că această creștere spirituală este legată de folosirea mijloacelor care stau la dispoziția tuturor credincioșilor. De asemenea, ca regulă generală, sufletele care cresc sunt ceea ce sunt pentru că folosesc mijloacele creșterii.

Aș vrea să solicit atenția specială din partea cititorilor mei pentru a prezenta în ordine mijloacele creșterii în har.

Aruncați departe de voi și pentru totdeauna gândirea deșartă că, dacă un credincios nu crește în har, nu este vina lui. Stabiliți clar în mintea voastră faptul că un credincios, un om înviat prin Duhul Sfânt, nu este o simplă ființă moartă, ci o ființă cu capacități și responsabilități deosebite. Fie ca aceste cuvinte ale lui Solomon să pătrundă adânc în inimile voastre: „Cei harnici se satură” (Prov. 13:4).

a. Sârguința în folosirea mijloacelor personale ale harului.

Prin aceasta mă refer la mijloacele pe care omul trebuie să le folosească personal și pe care nimeni nu le poate folosi în locul lui. Includ în această categorie rugăciunea și citirea personală a Scripturii, meditația la mesajul Bibliei și cercetarea de sine. Omul care nu se preocupă de aceste lucruri nu trebuie să se aștepte vreodată să crească. Aici se găsesc rădăcinile creștinismului adevărat. Dacă greșești aici, vei greși în toate celelalte lucruri! Aici se găsește motivul esențial pentru care mulți preținși creștini par să nu crească niciodată. Ei sunt nepăsători și indiferenți față de rugăciunile lor personale. Își citesc Bibliile, poate, dar puțin, rar, și cu o slabă dorință în inimile lor. Acești oameni nu-și dedică timp pentru cercetarea de sine și pentru a medita în tăcere la starea sufletelor lor.

Este inutil să refuzăm să acceptăm că epoca în care trăim este plină de tot felul de pericole. Trăim o perioadă a activismului deosebit, o perioadă în care oamenii sunt grăbiți și atrași de senzaționalul din religie. Fără îndoială, mulți „aleargă de colo colo” și este evident că „cunoștința a crescut” (Dan. 12:4). Mii de oameni sunt gata să alerge

la întâlnirile publice, să asculte predici sau la orice alte lucruri în care se găsește ceva senzațional. Puțini par să își amintească de necesitatea absolută de a-și face timp pentru a vorbi cu inimile lor, „apoi să tacă” (Ps. 4:4). Totuși, fără acest lucru, rareori poate avea loc o creștere spirituală profundă. Haideți să ținem minte acest lucru! Credința personală trebuie să primească atenția noastră dintâi, dacă ne dorim ca sufletele noastre să crească.

b. Atenția în folosirea mijloacelor publice ale harului.

Prin aceasta mă refer la mijloacele pe care omul le are la dispoziție ca membru al bisericii vizibile a lui Hristos. În această categorie sunt rânduiele administrate la întâlnirea regulată de închinare a bisericii, de duminică, la unirea cu poporul lui Dumnezeu în rugăciune comună și laudă, la predicarea Cuvântului și la celebrarea Cinei Domnului.

Eu sunt ferm convins că modalitatea în care sunt folosite aceste mijloace publice ale harului are un rol covârșitor în creșterea și prosperitatea spirituală a sufletului credinciosului. Este ușor să te folosești de ele într-o modalitate rece și fără inimă. Chiar obișnuința cu ele ne poate face nepăsători. Auzul aceluiași glas de fiecare dată și a acelorași cuvinte, ca și participarea la aceleași ceremonii, au în ele tendința de a ne face adormiți, nepăsători și indiferenți. Aceasta este o capcană în care cad prea mulți credincioși. Dacă vrem să creștem spiritual, trebuie să ne păzim în acest aspect. Acesta este un domeniu în care adesea Îl întristăm pe Duhul Sfânt și de pe urma căruia credincioșii suferă mult. Haideți să ne străduim să ne rugăm ca odinioară, să cântăm imnurile vechi, să îngenuchem la

părtășia noastră, să auzim și să luăm aminte la vechile adevăruri predicate, toate acestea cu la fel de multă prosepțime și apetit pe cât aveam în primul an când am fost convertiți.

Când un om își pierde pofta de mâncare, acesta este un semn al bolii, și la fel este când ne pierdem apetitul după mijloacele harului, căci acesta este un semn al declinului spiritual. Orice facem în legătură cu mijloacele publice ale harului, haideți să facem întotdeauna cu toată puterea (Ecles. 9:10). Aceasta este singura cale de a crește!

c. Vegherea la comportamentul nostru în aspectele mărunte ale vieții de zi cu zi.

Pornirile noastre, limbajul folosit, achitarea de responsabilitățile diverse ale vieții, folosirea timpului – fiecare dintre acestea trebuie vegheate atent, dacă vrem ca suflete noastre să prospere. Viața este făcută din zile și zilele din ore, iar lucrurile mărunte ale fiecărui ceas nu sunt atât de neînsemnate încât să nu intre în aria preocupărilor unui creștin. Când un copac începe să fie ros la rădăcină sau în esența lui, acest lucru se vede pentru prima dată în cele mai mici ramuri ale lui, care se usucă. Un autor spunea cândva că „cel ce disprețuiește lucrurile mici va ajunge să cadă puțin câte puțin”. Această mărturie este adevărată. Chiar dacă alții ne vor disprețui și vor considera că suntem exagerați, să nu ne pese. Haideți să continuăm cu răbdare pe drumul nostru, amintindu-ne că Îi slujim unui Dumnezeu precis, că exemplul Domnului nostru trebuie copiat în cele mai mărunte și în cele mai mari lucruri, și că trebuie să ne luăm crucea zilnic și în fiecare ceas, și să lepădăm

păcatul. Trebuie să ne dorim să avem un creștinism care, asemenea sevei dintr-un copac, curge și alimentează prin fiecare ramură și fiecare frunză a caracterului nostru, și le sfințește pe toate. Aceasta este singura cale de a crește!

d. Atenția la prietenii pe care ni le facem și compania în care ne aflăm.

Probabil că nimic nu afectează caracterul unui om mai mult decât compania în care se află. Noi ne însușim modalitatea de viață și tonusul acelora cu care trăim și vorbim și, din nefericire, căpătăm din partea lor mai multe răni decât lucruri bune. Boala este infecțioasă, pe când sănătatea nu! Dacă un creștin alege intenționat să aibă relații apropiate cu cei care nu sunt prieteni ai lui Dumnezeu și care se agață de această lume, cu siguranță că sufletul lui va avea de suferit. Este suficient de greu să-I slujim lui Hristos în orice circumstanță, la cât de rea este lumea aceasta, dar este de două ori mai greu să facem acest lucru, dacă suntem prieteni apropiați cu cei nepăsători și păgâni. Greșelile făcute în prietenii și angajamentele în căsătorie sunt motivul principal pentru care unii au încetat să mai crească spiritual. „Nu vă înșelați: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Cor. 15:33). „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Haideți să ne căutăm prieteni printre cei care ne vor stârni la rugăciune, la citirea Bibliei, la folosirea adecvată a timpului, printre cei care ne vor îndemna să luăm aminte la sufletele noastre, la mântuirea noastră și la lumea care vine.

Cine poate să spună cât de mare va fi binele pe care ni-l va face cuvântul unui prieten spus la vremea lui sau

suferința pe care el o poate opri în viețile noastre? Aceasta este calea către creștere.

e. Părtășia obișnuită cu Domnul Isus.

Aici nu mă refer nici măcar o clipă la Cina Domnului. Nicidecum. Mă refer la obiceiul zilnic al părtășiei dintre credincios și Mântuitorul lui, care poate fi manifestat doar prin credință, rugăciune și meditație. Mă tem că acesta este un obicei pe care îl cunosc foarte puțin credincioși. Un om poate fi credincios și să-și aibă picioarele puse pe stâncă, și totuși să trăiască mult sub privilegiile sale. Este posibil să ai „unirea” cu Hristos, și totuși să ai parte de puțin din ceea ce înseamnă „părtășia” cu El. Numele și însușirile lui Hristos, așa cum sunt prezentate în Scriptură, mi se pare că arată dincolo de orice îndoială că această comuniune dintre sfânt și Mântuitorul lui nu este ceva imaginar, ci un lucru foarte real.

Între Mire și mireasa Lui, între Cap și membrele Lui, între Medic și pacienții Lui, între Apărător și clienții Lui, între Păstor și oile Lui, între Stăpân și ucenicii Lui, se presupune că trebuie să existe o comuniune regulată, o aplicare zilnică a lucrurilor necesare, o revărsare zilnică și o despovărare a inimilor și minților noastre. Un astfel de obicei al comuniunii cu Hristos este în mod clar ceva mult mai deosebit decât o încredere vagă și generală în lucrarea pe care Hristos a făcut-o pentru păcătoși. Înseamnă să te apropii de El și să te agăți de El cu încredere, ca de un prieten iubitor și personal. Asta vreau să spun prin părtășie sau comuniune.

Eu cred că niciun om nu va crește vreodată în har dacă nu experimentează acest obicei al părții personale. Nu trebuie să ne lăsăm mulțumiți cu o cunoaștere generală biblică a faptului că Hristos este Mijlocitorul între Dumnezeu și om, a faptului că justificarea vine prin credință, nu prin fapte, și că trebuie să ne punem credința în Hristos. Trebuie să mergem mai departe de atât. Trebuie să căutăm să avem o relație personală apropiată cu Domnul Isus, și să vorbim cu El așa cum un om vorbește cu un prieten iubit.

Trebuie să conștientizăm ce înseamnă să ne îndreptăm prima dată către El în orice nevoie, să-I vorbim despre orice greutate pe care o avem, să-L consultăm la fiecare pas, să ducem toate întristările noastre înaintea Lui, să-L facem părtaș tuturor bucuriilor noastre, să facem toate acestea înaintea Lui, și să mergem înainte în fiecare zi, depinzând de El și privind la El! Așa a trăit Pavel: „Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu” (Gal. 2:20). „Pentru mine, a trăi este Hristos” (Filip. 1:21). Nepăsarea cu privire la acest fel de a trăi este ceea ce îi face pe mulți să nu vadă nimic frumos în Cântarea Cântărilor. Dar omul care trăiește în acest fel, care practică o părtașie constantă cu Hristos, o spun cu toată tăria - acesta este omul al cărui suflet va crește!

APLICAȚII PRACTICE

Deși se pot spune multe lucruri pe această temă importantă, haideți să ne îndreptăm acum către câteva aplicații practice, reținând în mințile noastre greutatea subiectului.

1. Acest text poate să ajungă în mâinile unora care nu știu nimic despre ce înseamnă să crească în har.

Ei n-au niciun fel de preocupare cu privire la credință. Suma și substanța creștinismului lor constă dintr-o biată frecvență a bisericii în ziua de duminică. Acești oameni sunt lipsiți de viață spirituală, așa că este evident că ei nu pot să crească. Ești unul dintre ei? Dacă da, te afli într-o stare vrednică de milă. Anii trec și timpul zboară. Cimitierele se umplu și familiile se subțiază. Moartea și judecata se apropie tot mai mult de noi toți! Și totuși, tu trăiești ca unul adormit în ce privește soarta sufletului tău! Ce nebulie! Ce ticăloșie! Ce sinucidere poate fi mai rea decât aceasta?

Trezește-te cât nu este prea târziu! Trezește-te, ridică-te din morți, și trăiește pentru Dumnezeu! Întoarce-te la Acela care șade la dreapta lui Dumnezeu, și care vrea să fie Mântuitorul și Prietenul tău! Întoarce-te la Hristos și strigă cu putere la El, vorbindu-I despre sufletul tău! Mai există nădejde! Acela care l-a chemat pe Lazăr din mormânt nu S-a schimbat. Cel ce i-a poruncit fiului văduvei din Nain să se ridice din cosciugul lui, poate face minuni și pentru sufletul tău. Caută-L acum: caută-L pe Hristos, dacă vrei să nu pieri pe vecie! Nu sta nepăsător doar vorbind, doar intenționând, doar dorindu-ți și doar sperând că se va întâmpla ceva. Caută-L pe Hristos, ca să poți trăi și astfel, trăind, vei putea crește.

2. Acest text poate ajunge în mâinile unora care cunosc câte ceva din ce înseamnă creșterea în har, dar acum stagnează.

Ei au făcut ceva progrese de la momentul când au fost convertiți, dar ele sunt aproape ne semnificative.

Aceștia par să se bizuie „pe drojdiile lor” (Țef. 1:12). Ei continuă an de an mulțumiți cu harul vechi, cu experiențele lor vechi, cu cunoștința lor veche, cu credința lor de la început, cu măsura veche de împliniri spirituale, cu experiențele religioase vechi, cu frazele memorate de demult. Asemenea gabaoniților, pâinea lor este întotdeauna mucegăită, iar încălțările lor sunt întotdeauna peticite și rupte. Ei nu par să progreseze în vreun fel. Ești oare unul dintre acești oameni? Dacă da, atunci trăiești cu mult sub nivelul privilegiilor și responsabilităților tale. Este timpul să te cercetezi!

Dacă ai motive să tragi nădejde că ești un credincios adevărat, și totuși nu crești spiritual, trebuie să existe o greșeală; trebuie să existe undeva o greșeală fundamentală! Nu poate fi voia lui Dumnezeu ca sufletul tău să stea nemișcat. El „ne dă un har și mai mare” (Iacov 4:6). El găsește „plăcere în creșterea slujitorilor Lui” (Ps. 35:27). Nu este spre fericirea și folosul tău ca sufletul tău să stea nepăsător și nemișcat. Fără creștere, nu te vei bucura niciodată în Domnul (Filip. 4:4). Fără creștere, nu vei face niciodată bine altora. Cu siguranță că această lipsă a creșterii este o chestiune serioasă! Ar trebui să stârnească în tine o cercetare profundă a inimii. Trebuie să fie vreun lucru tainic acolo (Iov 15:11), trebuie să existe vreo cauză!

Primește sfatul pe care ți-l dau. Hotărăște-te chiar în această zi să găsești motivul pentru care te afli în această stare în care nu crești. Cercetează fiecare colț al sufletului tău cu o mână credincioasă și fermă. Cercetează tabăra inimii tale de la un cap până la altul, până îl găsești pe acel

Acan care te slăbește! Începe prin a veni înaintea Domnului Isus Hristos, marele Doctor al sufletelor, și prin a-I cere să-ți vindece boala tainică din tine, oricare ar fi ea. Începe ca și cum n-ai fi fost niciodată înaintea Lui, și cere-I harul de a-ți tăia mâna cea dreaptă și de a-ți scoate ochiul cel drept. În orice caz, nu rămâne niciodată mulțumit dacă sufletul tău nu crește.

De dragul păcii tale, de dragul utilității tale, pentru onoarea cauzei Făcătorului tău, hotărăște-te să găsești motivul pentru care nu crești!

3. Acest mesaj poate ajunge în mâinile celor care cresc cu adevărat în har, dar care nu sunt conștienți de acest lucru, și n-ar putea accepta așa ceva.

Însăși creșterea lor este motivul pentru care ei nu o văd. Creșterea lor continuă în smerenie îi împiedică să conștientizeze acel avans pe care l-au făcut. Asemenea lui Moise, când a coborât de pe muntele părtășiei cu Dumnezeu, fețele lor strălucesc. Și totuși, la fel ca Moise, acești oameni nu sunt conștienți de asta (Exod 34:29). O spun deschis că astfel de creștini nu se găsesc pe toate drumurile. Totuși, îi poți găsi aici și colo. Asemenea vizitelor îngerilor, ei sunt rari. Fericită este vecinătatea unde trăiesc astfel de creștini care cresc. A-i întâlni și a-i vedea, a fi în compania lor, este ca și cum te-ai întâlni și ai vedea o parte din cer aici, pe pământ.

Ce să le spun acestor oameni? Ce aș putea să spun? Ce ar trebui să le spun? Să îi îndemn să se trezească și să conștientizeze creșterea lor, și să găsească plăcere în ea? Nicidecum! Să le spun că ar trebui să se uite cu plăcere la

realizările lor, să se vadă superiori altora? Să mă ferească Dumnezeu! Nu voi face nimic de genul acesta! Dacă le-aș spune așa ceva, nu le-ar face niciun bine. La urma urmei, dacă aș face astfel de lucruri, ar fi o pierdere groaznică de timp. Dacă există o trăsătură a unui suflet ce suspină și care îl marchează în mod special, este acest simțământ adânc al nevredniciei proprii. El nu vede vreodată ceva vrednic de lăudat în sine. El doar simte că este un slujitor nevrednic și cel mai mare dintre păcătoși. Cei sfinți, cei evlavioși, în imaginea zilei judecății, sunt cei care spun: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut?” (Matei 25:37). Este adevărat că extremele se întâlnesc uneori. Păcătosul împietrit în conștiința lui și sfântul ce trăiește pe înălțime sunt asemănători într-un aspect special. Niciunul dintre cei doi nu își conștientizează pe deplin starea. Unul nu-și vede păcatul, pe când celălalt nu-și vede starea de har.

Dar să nu le spun nimic creștinilor care cresc? Nu există niciun sfat pe care să le adresez? Esența și substanța a tot ceea ce aș putea să le spun se găsește în două cuvinte: „Înainte! Continuați!”

Niciodată nu putem avea prea multă smerenie, prea multă credință în Hristos, prea multă sfințenie, prea multă gândire spirituală, prea multă dragoste, prea mult zel în binele făcut altora.

Haideți atunci să lăsăm constant lucrurile înapoi și să mergem înainte către cele care ne stau în față (Fil. 3:14). Cel mai bun dintre creștini se află la un nivel infinit mai jos decât modelul perfect al Domnului său. Orice ar dori să

spună lumea aceasta, putem fi siguri că nu există niciun pericol ca vreunul dintre noi, care dorim să fim mai sfinți, să ajungem prea sfinți.

Haideți să aruncăm în vânt ideea larg răspândită că ar fi posibil să trăiești „exagerat de sfânt” sau să mergi „prea departe în credință”. Aceasta este o minciună favorită a diavolului, și una pe care el o răspândește cu un zel deosebit. Fără îndoială că pot exista entuziaști și fanatici, care vor aduce ocară creștinismului prin extravagantele și nebuniile lor. Dar dacă cineva vrea să spună că un om muritor poate fi prea smerit, prea plin de dragoste, prea sfânt sau prea sârguincios în a face binele, trebuie să fie ori ne-bun, ori păgân. Este ușor să fii exagerat în a sluji plăcerilor și banilor. Dar în a umbla după lucrurile care formează credința adevărată și însușirea lui Hristos, nu poate exista extremism.

Haideți să nu ne măsurăm niciodată credința prin religia altora și să nu ne gândim vreodată că facem suficient, dacă am ajuns cumva să-i depășim pe vecinii noștri. Aceasta este o altă capcană a diavolului. Haideți să ne vedem de lucrarea și chemarea noastră. Stăpânul nostru spunea într-o anumită ocazie: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!” (Ioan 21:22). Haideți să continuăm, țintind doar perfecțiunea. Haideți să continuăm, făcând din viața și caracterul lui Hristos singurul nostru model și exemplu. Să continuăm, amintindu-ne zilnic că, și atunci când suntem în cea mai bună stare, nu rămânem decât niște sârmani păcătoși. Să continuăm și să nu uităm niciodată că, dacă suntem mai buni decât alții, asta nu înseamnă nimic. Chiar atunci când am

ajuns pe culmile creșterii noastre spirituale, suntem cu mult mai jos decât ar trebui să fim. Va exista întotdeauna loc de îmbunătățire în creșterea noastră spirituală. Noi vom fi întotdeauna îndatorați îndurării și harului lui Hristos, până la sfârșit. Să încetăm să mai privim la alții și să ne comparăm cu alții. Avem suficiente lucruri de făcut, dacă ne uităm la propriile inimi.

În final, dar nu lipsit de importanță, dacă experimentăm câtuși de puțin creșterea în har și dorința de a crește mai mult, să nu fim surprinși dacă va trebui să trecem prin multe încercări și suferințe în această lume. Eu cred cu hotărâre că aceasta este experiența tuturor sfinților deosebiți. Asemenea Stăpânului lor binecuvântat, ei au fost oameni ai durerii, obișnuiți cu suferința, căliți prin încercare (Isaia 53:3; Evrei 2:10). Acea afirmație a Domnului nostru este uimitoare: „Pe orice mlădiță care aduce rod, o curăță, ca să aducă și mai mult rod” (Ioan 15:2). Este un lucru trist că prosperitatea continuă din această lume, ca regulă generală, afectează negativ sufletul credinciosului. Noi nu putem crește câtă vreme suntem constant prosperi. Bolile, pierderile, crucile, anxietățile și dezamăgirile par absolut necesare pentru a ne păstra smeriți, veghetori și cu o gândire spirituală. Ele sunt la fel de necesare pe cât este cuțitul care altoiește pentru viță, și cuptorul pentru aur. Acestea nu sunt lucruri plăcute cărnii și sângelui. Nu ne plac, și adesea nu le înțelegem sensul. „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată, pare o pricină de întristare, și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii” (Evrei 12:11). Atunci când vom ajunge în Rai vom descoperi că

toate lucrurile au lucrat spre binele nostru. Fie ca aceste gânduri să rămână în mințile noastre, dacă dorim să creștem în har. Când zilele întunericului vin asupra noastră, să nu le socotim ceva ciudat. Haideți mai degrabă să ne amintim că lecții importante sunt de învățat în astfel de zile, lecții pe care nu le-am învățat niciodată în zilele cu soare strălucitor. Haideți să ne spunem constant în inimile noastre: „Asta este spre beneficiul meu, pentru a putea fi părtaș sfințeniei lui Dumnezeu. Această încercare îmi este trimisă din dragoste. Mă aflu în cea mai bună școală a lui Dumnezeu. Corecția este învățare. Scopul este să mă facă să cresc!”

Voi încheia aici subiectul creșterii în har. Sper că am spus suficiente lucruri pentru a-i determina pe unii dintre cititori să se gândească la ele. Toate lucrurile îmbătrânesc, chiar și lumea aceasta. Noi înșine îmbătrânim. Mai trec câteva veri, câteva ierni, câteva perioade de boală, câteva întristări, câteva nunți și câteva înmormântări, câteva întâlniri și câteva despărțiri, și ce urmează? Da, iarba va crește curând peste mormintele noastre!

7

.....

SIGURANȚA MÂNTUIIRII

„Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băătură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (2 Timotei 4:6-8)

Îl vedem aici pe apostolul Pavel privind în trei direcții: în jos, înapoi și înainte – în *jos*, către mormânt; *înapoi*, către lucrarea lui; și *înainte*, către acea măreață zi, ziua judecății! Ne va face și nouă bine să stăm alături de apostol pentru câteva minute și să observăm cuvintele pe care le folosește. Fericit este acel suflet care poate privi acolo unde a privit Pavel și poate spune ceea ce a spus Pavel!

PRIVIND ÎN JOS

Apostolul Pavel privește în jos către mormânt, și face acest lucru fără teamă. Iată ce spune: „Sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băătură”. Sunt asemenea unui animal care este adus la locul jertfei și legat cu funii de coarnele altarului. Jertfa de băătură, care însoțește de regulă iertarea, a fost deja turnată. Ultimele ceremonii au fost parcurse. S-a făcut orice pregătire necesară. Nu mai rămâne decât lovitura morții, și totul va fi finalizat.

„Clipa plecării mele este aproape. Sunt asemenea unui vapor gata să fie lansat pe mare. La bord, totul este pregătit. Aștept doar semnalul care să mă lanseze pe apă, și apoi voi naviga și îmi voi începe călătoria”.

Iată cuvinte remarcabile rostite de un urmaș al lui Adam, unul ca noi! Moartea este un lucru serios și, din nefericire, o apreciem în felul acesta doar când se apropie de noi. Mormântul este un loc înfiorător, care îmbolnăvește inima, așa că ar fi un lucru zadarnic să pretindem că nu ne înfricoșează. Totuși, vedem aici un muritor care privește cu calm către acea casă îngustă, rânduie pentru toți oamenii, și care spune, în timp ce stă la ușa ei, „văd totul, dar nu mi-e teamă!”

PRIVIND ÎNAPOI

Apostolul privește apoi retrospectiv către viața lui de slujire, și face acest lucru fără rușine. Iată ce spune: „Am luptat lupta”. El vorbește aici ca un soldat. Am luptat acea luptă bună cu lumea, cu firea pământească și cu diavolul, luptă de care se feresc atât de mulți oameni.

„Mi-am sfârșit alergarea”. Aici, el vorbește ca un alergător pentru un premiu. Am alergat cursa care mi-a fost pusă înainte. Am câștigat terenul care mi-a fost rânduie, chiar dacă a fost abrupt și aspru. Nu m-am ferit de dificultăți, nu m-am descurajat de lungimea cursei. Am ajuns în final să văd capătul ei.

„Am păzit credința”. Aici, el vorbește ca un administrator. Am păzit acea Evanghelie glorioasă care mi-a fost încredințată. N-am amestecat-o cu tradițiile oamenilor, nu

i-am furat simplitatea adăugând la mesajul ei invențiile mele, n-am permis altora să o dilueze fără să-i înfrunt. El pare să spună, „eu nu m-am rușinat; am fost ca un soldat, ca un alergător, ca un administrator”.

Fericit este acel creștin care, atunci când părăsește această lume, poate să lase în urma lui o astfel de mărturie. O conștiință împăcată nu va mântui niciun om, nu va spăla niciun păcat, și nu ne va ridica mai sus către cer nici măcar cu un fir de păr. Totuși, o conștiință împăcată va fi descoperită drept un vizitator plăcut la căpătâiul nostru, în ceasul morții. Există un pasaj deosebit în *Călătoria Creștinului*, care descrie trecerea bătrânului Cinstit prin râul morții. Bunyan spunea: „În acea vreme, râul dădea peste maluri în anumite locuri, dar Cinstitul vorbise în timpul vieții lui cu unul numit Conștiință-Curată, cu care să se întâlnească acolo. Ei s-au întâlnit, iar acesta i-a dat mâna și l-a ajutat să treacă râul”. Putem fi siguri că există o comoră de adevăr în acel pasaj. Dar haideți să vedem ce zice apostolul în continuare.

PRIVIND ÎNAINTE

Apostolul privește apoi înainte, către marea zi a judecății, și face acest lucru fără îndoieli. Observați cuvintele lui: „De acum mă așteaptă cununa neprihăririi, pe care mi-o va da în ‚ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. El pare să spună că „o răsplată glorioasă este pregătită pentru mine, anume cea cunună care este dată doar celor neprihăniți. În marea zi a judecății, Domnul îmi va da această cunună, mie și tuturor celor care L-au iubit ca

pe un Mântuitor nevăzut și au tânjit să-L vadă față în față. Lucrarea mea pe acest pământ s-a finalizat. Singurul lucru care îmi rămâne este să privesc înainte”.

Haideți să observăm că apostolul vorbește fără ezitare și fără a avea vreun semn de îndoială. El privește cununa ca pe un lucru sigur, ca și cum este deja în posesia ei. El își afirmă cu o siguranță neclintită convingerea fermă că Judecătorul cel drept îi va da această cunună.

Pavel nu era străin de toate circumstanțele și lucrurile care vor însoți acea zi solemnă la care se referă. Marele scaun alb de judecată, lumea întreagă adunată, cărțile deschise, scoaterea la iveală a tuturor secretelor, îngerii care sunt martori, sentința solemnă, separarea veșnică dintre cei pierduți și cei mântuiți, toate acestea erau lucruri pe care le cunoștea bine.

Totuși, niciunul dintre ele nu a fost lucrul care l-a animat aici. Credința lui puternică a trecut peste toate acestea și l-a văzut doar pe Isus, Apărătorul lui biruitor, alături de sângele stropirii, care a spălat păcatul. El spune mai departe că i-a fost păstrată o cunună pe care Domnul Însuși i-o va da. El vorbește aici ca și cum ar fi văzut toate aceste lucruri cu ochii lui!

Iată principalele elemente conținute în aceste versete. Nu mă voi referi la toate în cele ce urmează, pentru că vreau să restrâng subiectul discuției noastre la un element special. Voi încerca să iau în considerare un singur aspect al acestui pasaj. Acest aspect constă din „siguranța nădejdi” puternice cu care apostolul privește înainte către propria experimentare a zilei judecății.

Voi trece imediat la acest subiect, dar voi face asta, în același timp, cu frică și cutremur. Sunt conștient de faptul că pășesc pe un teren foarte dificil și că este ușor să vorbim în grabă sau nebiblic pe această temă. Drumul care face separație între adevăr și eroare se îngustează într-un fel special în această zonă și, dacă voi avea harul să le fac un bine unora, fără a le dăuna altora, voi rămâne foarte recunoscător față de Dumnezeu.

Voi prezenta realitatea scripturală a nădejzii sigure și voi explica faptul că unii sunt mântuiți, dar nu capătă nicio dată această siguranță. De asemenea, voi arăta motivul pentru care siguranța este de dorit, și voi face câteva remarci cu privire la motivul pentru care rareori ea este obținută.

Dacă nu sunt cu totul greșit, există o legătură foarte strânsă între adevărata sfințenie și siguranța mântuirii. Înainte de a încheia acest mesaj, nădăjduiesc să le demonstrez cititorilor mei care este natura acelei legături. Pentru moment, mă voi mulțumi cu a spune că, acolo unde există sfințenie adevărată, acolo se va găsi și cea mai dulce siguranță.

O NĂDEJDE SIGURĂ ESTE ADEVĂRATĂ ȘI BIBLICĂ

Așa cum o exprimă Pavel în versetele introductive ale acestui mesaj, siguranța nu este un simplu simțământ sau dintr-un produs al imaginației. Ea nu este rezultatul unor emoții stârnite în exces sau al unui temperament ori a unor porniri ale minții. Este un dar bun al Duhului Sfânt, dar oferit fără a se baza pe constituția și trăsăturile trupești ale oamenilor, un dar pe care orice credincios în

Hristos ar trebui să îl caute și să tânjească să îl capete. În aspecte ca acesta, prima întrebare care se ridică este: „Ce spune Scriptura?” Răspunsul vine fără ezitare. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață clar că un credincios poate să ajungă la o încredere sigură cu privire la mântuirea lui.

Eu spun clar și răspicat că este adevărul lui Dumnezeu că un credincios adevărat, un om convertit, poate ajunge la un asemenea grad mângâietor al credinței în Hristos, încât, în general, să se simtă pe deplin încrezător cu privire la iertarea și siguranța sufletului său, să fie rareori necăjit de îndoieli, rareori distras de temeri, rareori lovit de întrebări stârnite de anxietate și, pe scurt, chiar dacă este tulburat de multele conflicte interioare cu păcatul, el va privi moartea fără a tremura și judecata fără a fi îngrozit. Aceasta este, zic eu, învățătura Bibliei.

Așa văd eu siguranța. Le voi cere cititorilor mei să sublinieze cu atenție acest lucru. Nu spun nici mai mult și nici mai puțin decât ceea ce am afirmat. Știu că o astfel de afirmație este adesea respinsă și supusă controverselor. Mulți nu pot vedea adevărul ei în niciun fel.

Biserica Romei denunță siguranța mântuirii prin cei mai categorici termeni. Conciliul de la Trent declară ferm că „siguranța credinciosului cu privire la iertarea păcatelor lui este o siguranță zadarnică și nesfântă”, iar cardinalul Bellarmine, binecunoscut apărător al învățăturilor romano-catolice, o denumeste „principala eroare a ereticilor”.

Majoritatea creștinilor nepăsători și lumești resping doctrina siguranței mântuirii. Ei se simt jigniți și deranjați să o audă afirmată. Sunt deranjați că alții se simt siguri și

confortabili pentru că ei înșiși nu nutresc astfel de sentimente. Întreabă-i dacă păcatele lor sunt iertate, și probabil îți vor spune că nu știu! De aceea, nu trebuie să ne mire că ei nu pot accepta doctrina siguranței.

Totuși, există unii creștini adevărați care resping siguranța și fug de ea ca și cum ar fi o învățătură periculoasă. Ei o consideră vecină cu mândria. Ei par să creadă că smerenia adecvată înseamnă să nu te simți niciodată sigur, să nu fii niciodată încrezător și să trăiești cu un anumit grad de îndoială și suspans cu privire la sufletul propriu. Acest lucru este regretabil și cauzează multe dureri.

Sunt ferm convins că există unii oameni lăudăroși care pretind că au siguranța, deși nu au niciun temei biblic. Vor exista întotdeauna unii oameni care vor avea o părere bună despre ei înșiși, pe când Dumnezeu gândește diferit. Este la fel ca și la cealaltă extremă, cu unii oameni care totdeauna gândesc rău despre ei înșiși, când Dumnezeu are o altă părere. Întotdeauna vor exista astfel de oameni.

Totuși, nu cred că a existat vreun adevăr scriptural care să nu fi fost abuzat și contrafăcut. Alegerea făcută de Dumnezeu, neputința omului, mântuirea prin har, toate sunt abuzate. Cât va fi această lume vor exista fanatici și entuziaști. Cu toate acestea, siguranța este o realitate, un lucru autentic, iar copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se lase îndepărtați de folosirea unui adevăr biblic, doar pentru că el este abuzat.

Răspunsul meu pentru toți cei care resping existența unei siguranțe reale, bine întemeiate, este pur și simplu acesta: „Ce spune Scriptura?” Dacă siguranța mântuirii nu se

găsește în Scriptură, nu aş mai avea niciun cuvânt de spus. Dar nu spune oare Iov: „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, Îl voi vedea totuşi pe Dumnezeu” (Iov 19:25-26)? Iată-l pe David: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie” (Ps. 23:4). Isaia afirmă: „Celui cu inima tare, Tu-i cheazăşuieşti pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isaia 26:3). Şi iarăşi, „Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roadele neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie” (Isaia 32:17). Iată ce le spune Pavel credincioşilor din Roma: „Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 8:38-39).

Iată ce le transmite corintenilor: „Ştim, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mână, ci este veşnică” (2 Cor. 5:1). Şi iarăşi: „Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere, căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul” (2 Cor. 5:6). Lui Timotei îi transmite: „din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în cine am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce I-am încredinţat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12). Colosenilor, Pavel le vorbeşte despre „siguranţa deplină a priceperii” (Col. 2:2 NTR), iar evreilor despre „siguranţa

deplină a credinței” și despre „siguranța deplină a speranței” (Evrei 10:22; 6:11 NTR). Petru spune explicit: „căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10). Ioan afirmă: „Noi știm că am trecut din moarte la viață” (1 Ioan 3:14). Și iarăși, „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică. Știm că suntem din Dumnezeu” (1 Ioan 5:13, 19).

Ce am putea spune noi despre aceste lucruri? Vreau să vorbesc cu toată smerenia legat de acest lucru controversat. Sunt convins că eu însumi nu sunt decât un sărman copil al lui Adam, expus greșelii. Totuși, trebuie să afirm că, în pasajele pe care tocmai le-am citat, se poate observa ceva mult mai înalt decât simplele „speranțe” pe care le pretind mulți credincioși din zilele noastre.

Văd aici limbajul siguranței, al cunoștinței, al persuasiunii, ba chiar aș putea spune că este limbajul certitudinii. În ceea ce mă privește, pot afirma că, dacă putem înțelege aceste pasaje ale Scripturii conform sensului lor evident și clar, doctrina siguranței mântuirii este adevărată.

Mai mult, răspunsul meu față de toți cei care resping doctrina siguranței, vorbind despre ea ca și cum s-ar învecina cu mândria, este acesta: cu greu ar putea fi cineva mândru dacă ar merge pe urmele pașilor lui Petru și Pavel, ale lui Iov și ale lui Ioan. Aceștia au fost toți oameni deosebit de smeriți și umili, și totuși ei toți au vorbit despre starea lor spirituală cu o nădejde sigură. Evident că acest lucru ar trebui să ne învețe că smerenia și siguranța puternică sunt perfect compatibile, și că nu trebuie să

existe în mod necesar o legătură între siguranța spiritu-
ală și mândrie.

În plus, aș adăuga și că mulți credincioși au căpătat o
nădejde sigură, cum o prezintă textul nostru, chiar și în
timpurile moderne. Nu voi susține nici măcar o clipă că
acesta ar fi fost un privilegiu special, limitat la vremea
apostolică.

Au existat mulți credincioși care au părut că umblă
într-o părtășie aproape neîntreruptă cu Tatăl și cu Fiul,
care s-au bucurat de un simțământ aproape neîncetat al
luminii feței lui Dumnezeu care strălucește peste ei, și care
și-au relatat experiența credinței. Aș putea să menționez
nume bine-cunoscute, dacă mi-ar permite spațiul. Dar
acest lucru este o realitate incontestabilă, și cred că simpla
menționare este o dovadă suficientă.

În ultimul rând, nu văd cum aș putea greși fiind în-
credințat într-o chestiune asupra căreia Dumnezeu vor-
bește necondiționat, crezând cu hotărâre când Dumnezeu
promite hotărât, având o convingere sigură a iertării și pă-
cii cu Dumnezeu atunci când mă bazez pe Cuvântul și jură-
mântul Aceluia care nu Se schimbă niciodată. Ar fi o gre-
șeală gravă să presupun că cel credincios, care își simte si-
guranța, s-ar baza pe un lucru pe care îl vede în propria
persoană. El pur și simplu se bazează pe Mijlocitorul noului
legământ și pe Scriptura care spune adevărul. El Îl crede pe
cuvânt pe Domnul Isus în ceea ce El spune. În esență, sigu-
ranța nu este mai mult decât o credință ajunsă la maturi-
tate, o credință care îmbrățișează promisiunea lui Hristos
cu ambele mâini, o credință care afirmă asemenea bunului

centurion: „Dacă Domnul spune ‚un singur cuvânt’, sunt vindecat. De ce să mă îndoiesc, atunci?” (cf. Matei 8:8). Am putea fi siguri că Pavel ar fi trebuit să fi fost ultimul om din lume care să-și bazeze siguranța pe vreo faptă personală. Acela care a lăsat scris despre sine că este „cel mai mare dintre păcătoși” (1 Tim. 1:15) a avut un simțământ profund al vinovăției proprii și al corupției sale.

Totuși, el a avut apoi parte de o conștientizare mai profundă a lungimii și lățimii neprihănirii lui Hristos care i-a fost dată. Cel care avea să exclame, „O, nenorocitul de mine” (Rom. 7:24), a avut o perspectivă clară asupra izvorului răului din inima lui. Cu toate acestea, el a căpătat o perspectivă și mai clară asupra celui alt izvor, care poate șterge orice păcat și orice nelegiuire. Cel care s-a considerat pe sine „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes. 3:8) a avut un simțământ viu și durabil al propriei slăbiciuni. Cu toate acestea, el a știut că promisiunea lui Hristos nu poate să nu se împlinească: „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri” (Ioan 10:28).

Dacă vreun om a crezut vreodată despre propria persoană că este ca o coajă fragilă de copac, plutind pe un ocean agitat, atunci Pavel a fost acela. Dacă vreun om a cunoscut valurile tulburi și agitate și furtuna spirituală din jurul lui, atunci Pavel a fost acela. Dar apoi el a privit departe de sine, și-a îndreptat privirile către Isus, și nu s-a mai temut. El și-a amintit de acea ancoră care este deopotrivă „tare și neclintită” (Evrei 6:19). El și-a amintit de cuvântul, lucrarea și mijlocirea constantă a Aceluia care l-a iubit și s-a dat pe sine pentru el. Acestea și doar acestea

au fost lucrurile care l-au determinat să spună cu atâta curaj „de acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ‚ziua aceea’ Domnul, Judecătorul cel drept” și să concluzioneze cu atâta siguranță: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui” (2 Tim. 4:18).

UN CREDINCIOS POATE SĂ NU AJUNGĂ NICIODATĂ LA ACEASTĂ NĂDEJDE SIGURĂ, ȘI TOTUȘI SĂ FIE MÂNTUIT

Nu îmi doresc să întristez inima zdrobită pe care Dumnezeu să n-o fi întristat, să-l descurajez pe vreun copil slab al lui Dumnezeu, ori să las impresia că oamenii n-ar putea fi părtași sau moștenitori ai lui Hristos decât dacă ajung să fie conștienți de siguranța mântuirii lor.

Un om poate avea credința mântuitoare în Hristos, și totuși să nu se bucure niciodată de ea ca fiind sigură, așa cum s-a bucurat apostolul Pavel. A crede și a avea o licărire de nădejde cu privire la acceptarea ta de către Dumnezeu este un lucru, pe când avea „bucuria și pacea” în credință, și abundența în nădejde, este cu totul altceva. Toți copiii lui Dumnezeu au credință, dar nu toți au siguranță. Cred că acest lucru nu trebuie niciodată uitat.

Cunosc mulți oameni deosebiți, care au opinii diferite de a mea. Cred că mulți predicatori deosebiți ai Evangheliei, la picioarele cărora aș sta cu bucurie, n-ar susține deosebirea pe care am afirmat-o eu. Totuși, eu nu vreau să mă supun învățaturii oamenilor. Sunt la fel de înfricoșat ca și alții de ideea de a oferi un balsam superficial pentru tratarea rănilor conștiinței, dar cred că orice altă perspectivă, în

afara celei pe care am oferit-o, ar trebui să fie o Evanghelie foarte dificil de predicat, și una care va avea, după toate probabilitățile, tendința de a împiedica vreme îndelungată sufletele de a intra pe poarta vieții.

Nu mă feresc să spun că, prin har, un om poate avea credință suficientă pentru a alerga la Hristos, credință suficientă pentru a se baza pe El, pentru a crede în El, pentru a fi cu adevărat copil al lui Dumnezeu, pentru a fi autentic mântuit, și totuși să nu fie niciodată eliberat de anxietate, îndoieli și frică până în ultima zi a vieții sale.

Un autor din vechime spunea că, „așa cum o scrisoare poate fi scrisă, dar să nu fie sigilată în plic, tot așa și harul poate fi scris în inimă, și totuși Duhul Sfânt să nu pună pecetea siguranței peste el”.

Un copil poate să se nască moștenitor al unei mari averi, și totuși să nu fie niciodată conștient de bogățiile pe care le deține, să trăiască copilărește, să moară copilărește, și să nu cunoască niciodată dimensiunea uriașă a posesiunilor lui. Tot așa, un om poate fi un bebeluș în familia lui Hristos, poate gândi ca un prunc, poate vorbi în felul acesta și, chiar dacă este mântuit, să nu se bucure niciodată de o nădejde vie și să nu-și cunoască niciodată cu adevărat privilegiile moștenirii.

Nimeni să nu înțeleagă greșit ceea ce vreau să spun când susțin cu tărie realitatea, privilegiul și importanța siguranței mântuirii. Nu-mi faceți nedreptatea de a insinua că aș pretinde că nimeni nu este mântuit decât dacă poate spune ca și Pavel, „știu și sunt convins că... am o cunună pregătită pentru mine”. Eu nu afirm asta și nu predic așa ceva.

Dacă omul vrea să fie mântuit, este clar că trebuie să aibă credința în Domnul Isus Hristos. Nu știi nicio altă cale de acces la Tatăl. Nu văd nicio modalitate de a căpăta îndurarea, decât prin Hristos. Omul trebuie să-și conștientizeze păcatele și starea pierdută, trebuie să vină la Isus pentru a căpăta iertarea și mântuirea, trebuie să se bazeze pe Hristos și doar pe El. Dacă omul are această credință, oricât de slabă și de firavă ar fi ea, eu voi afirma, pe baza Scripturii, că acel om nu va rata cerul. Niciodată, niciodată să nu afectăm cu ceva caracterul liber, fără plată, al Evangheliei glorioase și să nu-i distorsionăm cu ceva proporțiile. Niciodată să nu facem poarta mai strâmtă decât este și calea mai îngustă, mai mult decât le-au făcut deja mândria și dragostea de păcat. Domnul Isus este foarte milostiv și plin de o îndurare blândă. El nu privește la cantitatea credinței, ci la calitatea acesteia. El nu o măsoară prin dimensiunea ei, ci prin realitatea ei. El nu va zdrobi nicio trestie frântă și nici nu va stinge cărbunele care fumează. El nu va permite ca vreun om să spună că a pierit careva dacă a venit la piciorul Crucii. Dimpotrivă, El spune: „pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Da! Chiar de credința unui om nu ar fi mai mare decât un grăunte de muștar, dacă această credință îl aduce la Hristos și îl împinge să se atingă de marginea veșmintelor Lui, el va fi mântuit, la fel de complet și de sigur pe cât este mântuit cel mai bătrân dintre sfinții aflați în Paradis, la fel de complet și veșnic pe cât sunt Petru, Ioan sau Pavel. Da, există grade în sfințirea noastră, dar nu și în justificarea noastră. Ceea ce este scris, este scris și se va împlini negreșit: „Oricine crede în El”, nu oricine are o credință puternică

și tare, ci „oricine crede în El nu va fi dat de rușine” (Rom. 10:11).

Trebuie să ne amintim totuși că, în toată această vreme, sărmanul suflet care a crezut poate să nu aibă siguranța deplină a iertării sale și a primirii sale înaintea lui Dumnezeu. El poate fi necăjit de temeri după temeri și de îndoieli după îndoieli. El poate avea multe întrebări în sinea lui și multe anxietăți, multe lupte, mulți nori, mult întuneric, multă furtună, și asta până la sfârșitul vieții.

Simpla credință în Hristos îl va mântui pe om, chiar dacă nu va ajunge vreodată la siguranța deplină. Totuși, îl va duce această credință în cer cu mângâieri puternice și statornice? Voi susține cu tărie că această credință îl va duce sigur în acel port, dar n-aș putea să susțin că intrarea în port va fi una care se va face cu toată forța, cu încredere și bucurie. Nu voi fi surprins dacă el va ajunge la destinația finală tulburat de furtună și lovit de vreme, conștientizându-și prea puțin siguranța până în clipa când ochii i se vor deschide complet în slavă.

Ar trebui să observăm cu atenție aceste deosebiri simple dintre credință și siguranță. Este mult prea ușor să facem confuzii între cele două. Să ne amintim că rădăcina este credința, iar floarea este siguranța. Fără îndoială că nu poate exista niciodată floare fără să existe rădăcină, dar la fel de sigur este că poate exista rădăcină, dar să nu îi vezi floarea.

Credința este acea femeie sărmană, care s-a apropiat tremurând pe dinapoia Domnului Isus în mulțime și s-a atins de poala hainei Sale (Marcu 5:25). Siguranța este acel

Ștefan care stă calm în mijlocul ucigașilor lui și spune: „Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu” (F.A. 7:56).

Credința este acel tâlhar care se pocăiește și strigă „Doamne, adu-ți aminte de mine” (Luca 23:42). Siguranța este acel Iov, care stă în țărână, plin de bube, dar care „știe că Răscumpărătorul lui este viu” (cf. Iov 19:25). „Chiar dacă mă va ucide, tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15 NTR).

Credința este acel strigăt al lui Petru în mijlocul mării, când a început să se scufunde: „Doamne, scapă-mă!” (Matei 14:30). Siguranța este același Petru care susținea înaintea sinedriului la câțva timp după aceea: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți!” (F.A. 4:12). Credința este acea voce tremurândă și anxioasă: „Doamne, cred, ajută necredinței mele (Marcu 9:24). Siguranța este provocarea încredințată: „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Cine-i va osândi?” (Rom. 8:33-34).

Credința este acel Pavel care se roagă în casa lui Iuda din Damasc, întristat, orb și singur (F.A. 9:11). Siguranța este Pavel, întemnițatul bătrân, privind calm către mormânt și spunând: „știu în Cine am crezut... mă așteaptă cununa” (2 Tim. 1:12; 4:8).

Credința este viață. Ce binecuvântare uriașă! Cine poate descrie sau conștientiza marea prăpastie dintre viață și moarte? „Un câine viu face mai mult decât un leu mort” (Ecles. 9:4). Și totuși, viața poate fi slabă, bolnavă, nesănătoasă, dureroasă, plină de încercări, împovărată, obosită, lipsită de bucurie și de zâmbete – chiar până la

capăt. Siguranța este mai mult decât viața. Ea este sănătatea, puterea, tăria, vigoarea, acțiunea, energia, hotărârea, frumusețea.

Ceea ce stă înaintea noastră nu este o chestiune de genul „mântuit sau nemântuit”. Nu, ci ea poate fi descrisă prin expresia „conștientizarea sau nu a privilegiului”. Nu este o chestiune legată de existența sau nu a păcii, ci una legată de existența unei păci mari sau a unei păci mici. Nu este o chestiune prin care se face deosebire între rătăcitorii acestei lumi și școala lui Hristos, ci este una care se aplică doar celor care fac parte din această școală: o diferență între cei aflați în clasa întâi și cei aflați în ultima clasă.

Cel ce are credință, bine face. Fericit aș fi dacă toți cititorii acestei cărți ar avea credința. Binecuvântați, de trei ori binecuvântați sunt cei care cred. Ei sunt siguri. Sunt spălați. Sunt justificați. Nu mai pot fi atinși de puterea Iadului. Satana, cu toată răutatea lui, nu îi va putea smulge vreodată din mâna lui Hristos. Totuși, cel ce are siguranța mântuirii lui este într-o situație cu mult mai bună – el vede mai mult, simte mai mult, știe mai mult, se bucură de mai mult și are parte de mai multe zile din acelea despre care ni se vorbește în Deuteronom: „zilele cerurilor deasupra pământului” (11:21).

DE CE ESTE DE DORIT ATÂT DE MULT O NĂDEJDE SIGURĂ

Vă cer să fiți cu totul atenți asupra acestui aspect. Îmi doresc din inimă ca această siguranță să fie căutată mai mult. Există mulți oameni care cred, dar care încep să se

îndoiască, trăiesc și mor în această îndoială, mergând în Rai printr-un fel de ceață.

Ar fi urât din partea mea să vorbesc într-o manieră ușuratică despre „speranțe”. Dar mă tem că mulți dintre noi rămânem mulțumiți cu acestea, și nu mergem mai departe. Mi-aș dori să aud de mai puține ori cuvântul „poate” în familia Domnului și, în schimb, să aud mai mult expresia „cunosc și sunt convins”. O, dacă toți credincioșii ar tânji după cele mai bune daruri, și nu s-ar lăsa mulțumiți cu puțin! Mulți ratează valul deplin al binecuvântărilor Evangheliei ce le sunt adresate. Mulți rămân într-o stare înfometată a sufletului, în timp ce Domnul lor le spune: „Mâncați, prieteni, beți și îmbățați-vă de dragoste!” (Cânt. 5:1). „Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:24).

1. Siguranța este un lucru de dorit, datorită mângâierii și a păcii pe care le aduce în prezent.

Îndoielile și temerile au puterea de a fura mult din fericirea unui credincios adevărat în Hristos. Incertitudinea și suspansul sunt suficient de rele în orice situație, în ce privește sănătatea noastră, proprietățile, familiile, simțămintele și îndatoririle noastre pământești, dar nu sunt niciodată atât de rele ca atunci când se manifestă în sufletele noastre. Atâta vreme cât un credincios nu poate trece de acel „sper”, el simte în mod clar un anume grad al incertitudinii cu privire la starea sa spirituală. Chiar aceste cuvinte spun foarte mult. Credinciosul se exprimă prin expresia „sper” pentru că nu îndrăznește să spună „știu”.

Siguranța, însă, merge până acolo încât îl eliberează pe copilul lui Dumnezeu din acest fel dureros de robie, și

slujește astfel cu putere spre mângâierea lui. Ea îl face capabil să conștientizeze că cea mai mare chestiune a vieții este una rezolvată; datoria cea mare este o datorie plătită; boala cea mare este o boală vindecată; și lucrarea cea mare este o lucrare finalizată. Așadar, toate celelalte lucruri, prin comparație, precum treburile, bolile, datoriile și acțiunile ce trebuie împlinite, sunt niște lucruri atât de mărunte. În acest fel, siguranța îl face pe credincios să fie răbdător în necaz, calm în suferință, neclintit în întristare, neînfricat în fața valurilor rele, mulțumit în orice stare, fiindcă siguranța îi dă o inimă încredințată.

Siguranța îndulcește paharele amare ale credinciosului, ușurează povara crucilor lui, netezește locurile aspre pe unde călătorește și îi luminează valea umbrei morții.

Ea îl face să știe întotdeauna că sub picioarele lui se află un teren solid și că are lucruri sigure în mâinile lui, un Prieten sigur pe cale și o casă certă în final.

Siguranța îl va ajuta pe om să suporte sărăcia și pierderea. Îl va învăța să spună „chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeuul mântuirii mele” (Hab. 3:17-18).

Siguranța îl va susține pe copilul lui Dumnezeu în cele mai grele suferințe și îl va ajuta să știe că „totul este bine” (2 Împ. 4:26). Un suflet sigur va spune, „chiar dacă cei dragi sunt luați de la mine, Isus este același și El este viu în veac” (cf. Evrei 13:8). „Hristosul înviat din morți nu mai moare”

(Rom. 6:9). „Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate prvințele și tare” (2 Sam. 23:5).

Siguranța îl va face capabil pe om să Îl laude pe Dumnezeu și să Îi fie mulțumitor chiar și în închisoare, asemenea lui Pavel și Sila în Filipi. Ea îi poate da credinciosului dispoziția de a cânta chiar și în noaptea cea mai întunecată și bucurie când toate lucrurile par să îi stea împotriva (Iov 35:10; Ps. 42:8).

Siguranța îl va ajuta pe om să adoarmă liniștit atunci când în fața lui este moartea, cum era cazul lui Petru, în închisoarea lui Irod. Ea îl va învăța să spună „Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea” (Ps. 4:8).

Siguranța îl poate face pe om să se bucure când suferă ocară de dragul lui Hristos, așa cum apostolii au făcut când au fost aruncați în închisoarea din Ierusalim (F.A. 5:41). Ea îi va aminti că el se poate „bucura și veseli” (Matei 5:12) și că există în cer o greutate veșnică de slavă care va compensa toate neajunsurile din această lume (2 Cor. 4:17).

Siguranța îl va face pe credincios capabil să înfrunte chiar și o moarte violentă și dureroasă, asemenea lui Ștefan, la începutul bisericii lui Hristos, și asemenea lui Cranmer, Ridley, Hooper, Latimer, Rogers și Taylor. Ea îi va pune la inimă pasaje precum: „să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic” (Luca 12:4) și „Doamne Isuse, primește duhul meu” (F.A. 7:59). Siguranța îl va susține pe credincios în durere și boală, îi va așterne patul și îi va înmuia perna pe care își va pleca

ultima dată capul. Ea îl va face capabil să spună că, chiar „dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu” (2 Cor. 5:1). „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos” (Filip. 1:23). „Carnea și inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Ps. 73:26).

Mângâierea puternică pe care siguranța o poate aduce în ceasul morții este un aspect de o importanță deosebită. Putem fi siguri că nu ne vom gândi niciodată cât de prețioasă este siguranța ca atunci când ne vine rândul să murim. În acel ceas solemn, puțini sunt credincioșii care nu descoperă valoarea și privilegiul unei nădejdi sigure, indiferent ce au crezut despre ea în decursul vieților lor. Speranțele generale pot fi satisfăcătoare câtă vreme soarele strălucește și trupul este puternic, dar când ne apropiem de moarte, vom dori să fim capabili să spunem „știu” și „sunt convins”. Râul morții este un șuvoi rece, și trebuie să îl traversăm unul câte unul. Niciun prieten pământesc nu ne poate ajuta. Ultimul vrăjmaș, regele terorii, este unul puternic. Când sufletele se despart de trupurile noastre, nu există nimic care să ne ofere mai multă mângâiere pe cât o face aroma puternică a siguranței.

2. Siguranța este de dorit pentru că ea are tendința de a face pe creștin să fie unul lucrător, activ.

Vorbind la modul general, nimeni nu face atât de multe lucruri pe pământ pentru Hristos pe cât fac cei care se bucură de încrederea deplină a accesului liber în Rai și nu-și pun nădejdea în faptele lor, ci în lucrarea încheiată a

lui Hristos. Acest lucru poate părea uluitor, îndrăznesc să spun, dar este adevărat. Un credincios căruia îi lipsește o nădejde sigură va petrece mult timp în cercetări și zbateri ale inimii sale cu privire la starea spirituală. Asemenea unui ipohondru¹⁴, el va fi mereu concentrat asupra bolilor sale, asupra îndoielilor și semnelor proprii de întrebare, asupra conflictelor interioare și a păcatelor lui. Pe scurt, vei descoperi adesea că astfel de oameni sunt atât de preocupați de luptele interioare, încât nu-și mai găsesc timp pentru nimic altceva sau pentru a lucra pentru Dumnezeu.

Dar un credincios care are, asemenea lui Pavel, o nădejde sigură, este liber de aceste lupte care îi răvășesc inima și care îl distrag. El nu-și chinuie sufletul cu îndoieli legate de iertarea și acceptarea sa. El privește către legământul cel veșnic pecetluit cu sânge, către lucrarea încheiată și către cuvântul niciodată încălcat al Domnului și Mântuitorului lui, motiv pentru care socotește mântuirea lui ca un lucru rezolvat. Astfel, el este în măsură să acorde o atenție neîmpărțită lucrării Domnului și, astfel, să facă mai multe lucruri pe termen lung.

Să luăm, ca ilustrație, ipoteza a doi imigranți și să presupunem că îi așezăm alături, într-o țară nouă. Fiecăruia îi dăm să dețină și să cultive o bucată de teren. Cele două terenuri sunt asemănătoare ca mărime și calitate. Ele le sunt transferate celor doi proprietari cu toate drepturile, iar aceștia sunt asigurați că le sunt date în proprietate pentru totdeauna. Drepturile lor de proprietate sunt înregistrate

¹⁴ ipohondru - care se preocupă peste măsură de starea sănătății sale, care își închiuie că are tot felul de boli și își exagerează suferințele - n.tr.

public și fiecare este asigurat de acest lucru prin orice mijloc și orice garanție pe care o poate imagina mintea omului.

Să presupunem că unul dintre ei se pune pe treabă pentru a-și desțeleni terenul și a-l cultiva zi de zi, fără încetare. Între timp, celălalt își părăsește continuu munca și merge în mod repetat la primărie pentru a întreba dacă terenul îi aparține cu adevărat, dacă nu cumva s-a făcut vreo greșeală, dacă nu cumva există vreo eroare în instrumentele legale prin care a fost împrumutat. Unul dintre ei nu se va îndoii niciodată de dreptul său de proprietate, ci va lucra cu sârguință. Celălalt cu greu se va simți vreodată proprietar, și își va petrece jumătate din timpul lui călătorind la primărie și făcând tot felul de cercetări inutile pe această temă. Care dintre cei doi va fi înaintat cel mai mult de-a lungul unui an? Cine a fost mai productiv muncindu-și terenul, care dintre ei a căpătat cel mai mult roada muncii sale și cele mai bune recolte, fiind astfel cel mai prosper?

Orice om de bun simț poate să răspundă la întrebare. Nici nu este nevoie să dau eu vreun răspuns, căci nu poate fi decât unul singur. Atenția neîmpărțită va ajunge să dea cele mai bune rezultate.

Același lucru se poate spune despre chestiunea dreptului nostru de moștenire la „locașurile noastre din ceruri”. Nimeni nu va face mai mult pentru Domnul, care l-a răscumpărat, decât acel credincios care își însușește dreptul de moștenire și care nu este distras de îndoieli, necredință, întrebări și ezități. Bucuria Domnului va fi tăria acelui om. David spunea: „Dă-mi iarăși bucuria mântuirii

Tale și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci îi voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă” (Ps. 51:12-13).

Niciodată n-au existat creștini mai lucrători precum apostolii. Ei păreau să trăiască pentru a sluji. Lucrarea lui Hristos a fost cu adevărat hrana și băutura lor. Ei nu și-au socotit viețile prețioase. Ei au cheltuit și s-au cheltuit. Ei au lepădat ușurătatea, sănătatea, confortul lumesc, și le-au lăsat pe toate la piciorul Crucii. Cred că o cauză primară a acestei atitudini a fost nădejdea lor sigură. Aceștia au fost oameni care puteau spune: „Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19).

3. Siguranța este de dorit, pentru că ea are tendința de a-l face pe creștin un credincios hotărât.

Indecizia și îndoiala cu privire la starea noastră spirituală este un rău dureros și mama multor rele. Ea produce adesea o umblare clătinată și instabilă în ucenicia Domnului. Siguranța ajută la dezlegarea multor noduri și face ca, pentru cel creștin, calea datoriei lui să fie clară și simplă.

Mulți oameni, despre care noi nutrim speranța că sunt copiii lui Dumnezeu și că au parte de harul adevărat, chiar dacă sunt slabi, sunt continuu tulburați de îndoieli cu privire la practica lor. „Ar trebui să facem lucrul ăsta sau pe celălalt? Ar trebui să lepădăm acest obicei din familie? Ar trebui să mergem cu acei oameni? Cum să stabilim limita în ce privește prietenii noastre? Care să fie măsura modestiei în vestimentația și purtarea noastră? N-ar trebui niciodată, în niciun fel de circumstanță, să dansăm, să ne atingem de vreun joc, să participăm la vreo petrecere?” Acestea sunt genul de întrebări care par să le

aducă necazuri permanente. Adesea, mult prea adesea, rădăcina simplă a tulburărilor lor stă în faptul că ei nu se simt siguri că sunt copii ai lui Dumnezeu. Ei nu au claritate cu privire la împărăția de care aparțin. Ei nu știu dacă sunt înăuntrul sau în afara arcei!

Ei știu destul de bine că un copil a lui Dumnezeu trebuie să acționeze într-o manieră hotărâtă, dar întrebarea pe care ei o au este următoarea: „Suntem noi oare copiii lui Dumnezeu?”

Dacă ar ști cu siguranță că sunt copiii Lui, ar face pasul înainte și ar fi hotărâți. Nefiind siguri de asta, conștiința lor este constant ezitantă și alunecă în inactivitate. Diavolul le șoptește: „Poate că, la urma urmei, nu ești decât un ipocrit. Ce drept ai să fii un om hotărât? Așteaptă până vei fi un creștin adevărat”. Această șoptă se dovedește adesea hotărâtoare și îi determină pe unii să facă compromisuri dureroase și să se asemene într-un fel ticălos cu această lume!

Cred că avem aici un motiv serios pentru care mulți oameni din zilele noastre sunt inconsecvenți, nesatisfăcători, șovăitori și cu jumătate de inimă în comportamentul lor înaintea lumii. Ei nu simt nicio siguranță că ar fi ai lui Hristos și, astfel, ezită să o rupă cu lumea. Ei se întârziesc în lepădarea de toate căile omului vechi, pentru că nu sunt suficient de siguri că s-au îmbrăcat cu omul cel nou. Pe scurt, eu sunt convins că o cauză ascunsă a baleierii între cele două opinii stă în lipsa siguranței. Atunci când oamenii pot să spună cu hotărâre, „Domnul, El este Dumnezeu”, cursul vieții lor devine foarte clar (1 Împ. 18:39).

4. Siguranța este de dorit pentru că îi înclină pe credincioși să fie tot mai sfinți.

Și acest lucru pare incredibil și ciudat, dar este adevărat. Este unul dintre paradoxurile Evangheliei, contradictoriu la prima vedere pentru rațiune și bunul simț, și totuși o realitate incontestabilă. Cardinalul Bellarmine a fost rareori mai departe de adevăr ca atunci când a spus: „siguranța are tendința de a-i îndrepta pe oameni către nepăsare și lenevie”. Acela care este iertat pe deplin de Hristos va face mult pentru gloria lui Hristos. Cel ce se va bucura de cea mai deplină siguranță a iertării sale, va avea în mod obișnuit cea mai apropiată umblare cu Dumnezeu. Există o afirmație adevărată și vrednică de a fi ținută minte și reamintită de către toți credincioșii: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). O nădejde care nu purifică este o batjocură, o amăgire și o capcană!

Nimeni nu este mai predispus la o veghere mai atentă asupra vieții și inimii proprii ca acela care cunoaște mângâierea trăirii în părtășie apropiată cu Dumnezeu. Acest fel de oameni își cunosc privilegiile și se tem să le piardă. Ei vor fi îngroziți să cadă dintr-o stare atât de privilegiată și să-și piardă mângâierile, prin a aduce nori între ei și Hristos. Acela care pleacă într-o călătorie cu puțini bani la el se gândește puțin la pericol și nu îi pasă dacă trebuie să călătorească la ore târzii. Dimpotrivă, cel care poartă cu el aur și bijuterii va fi un călător atent. El va privi cu grijă la căile pe care va merge, va veghea la bagajele lui și la compania în care se va găsi, și nu-și va permite niciun fel de risc. Este un proverb vechi, chiar dacă poate să nu fie dovedit de știință, că stelele cele mai fixe pe cer sunt cele care tremură

cel mai mult. Omul care se bucură cel mai mult de lumina feței lui Dumnezeu asupra lui va fi acel om care se va teme, cu frică și cutremur, să nu-și piardă mângâierile binecuvântate și va avea grijă cu gelozie ca nu cumva să facă ceva care să Îl întristeze pe Duhul Sfânt.

Le recomand tuturor credincioșilor aceste patru constatări, rugându-i să le analizeze cu seriozitate. Ai vrea să simți brațele veșnice în jurul tău, și să auzi glasul Lui Isus zilnic apropiindu-se de sufletul tău și spunând, „Eu sunt mântuirea ta”? Ai vrea să fii un lucrător util în via Lui, în generația ta? Vrei să fii cunoscut de toți oamenii ca un ucenic al lui Hristos, curajos, ferm, hotărât, care nu face compromisuri? Vrei să ai o gândire spirituală și să fii un sfânt hotărât? Nu mă îndoiesc că unii credincioși vor răspunde astfel: „Acestea sunt lucrurile pe care inimile noastre le doresc! Tânjim după ele. Le dorim, dar ni se par foarte departe de noi”.

Nu te-a izbit niciodată gândul că nepăsarea ta față de siguranță ar putea să fie principalul secret al tuturor eșecurilor tale, că măsura mică a credinței cu care ești mulțumit ar putea fi cauza păcii atât de neînsemnate pe care o ai? Ai putea să te gândești că este un lucru ciudat că harurile tale sunt firave, când credința, rădăcina și mama lor, rămâne la rândul ei slabă și firavă? Primește sfatul meu astăzi! Caută să crești în credință. Caută o nădejde sigură a mântuirii, asemenea apostolului Pavel. Caută să capeți o încredere ca de copil, sigură și simplă, în promisiunile lui Dumnezeu. Caută să fii în măsură să spui asemenea lui Pavel: „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea”

(2 Tim. 1:12). Este foarte probabil să fi fost încercat în multe feluri, și să fi eșuat complet. Schimbă-ți planul. Schimbă felul de abordare. Lasă deoparte îndoielile tale. Bazează-te complet pe brațul Domnului. Începe cu încrederea simplă. Lasă deoparte tendința ta de a face pași înapoi în a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Vino și revarsă-te, cu sufletul tău și cu păcatele tale, înaintea Mântuitorului tău plin de har. Începe cu simpla credință, și toate celelalte lucruri ți se vor adăuga în curând.

CAUZELE POSIBILE PENTRU CARE RAREORI SE AJUNGE LA SIGURANȚĂ

Acesta este un subiect foarte serios și ar trebui să producă în noi toți o cercetare profundă a inimilor noastre. Cu siguranță că puțini dintre cei ce fac parte din poporul lui Hristos par să ajungă la acest binecuvântat spirit al siguranței. Prin comparație, mulți cred, dar puțini sunt ferm convinși. Mulți au credință, dar puțini au acea încredere glorioasă care strălucește în limbajul lui Pavel. Cred că toți trebuie să fim convinși de această realitate. Dar de ce este situația așa? De ce lucrul pe care doi dintre apostoli s-au străduit atât de puternic să ne determine să-l căutăm, să ajungă un lucru pe care puțini credincioși îl cunosc în propria lor experiență, în aceste ultime zile? De ce este nădejdea sigură este un lucru atât de rar?

Aș dori să ofer cu toată smerenia câteva sugestii în această privință. Știu că unii n-au ajuns niciodată să capete siguranța, și sunt totuși persoane la ale căror picioare aș sta cu bucurie deopotrivă aici pe pământ și sus în ceruri.

Poate că Domnul vede ceva în temperamentul natural al unora dintre copiii Lui, așa încât face ca siguranța să fie incompatibilă cu ei. Poate că, pentru a fi păstrați într-o stare de sănătate spirituală, au nevoie să fie ținuti în stare smerită. Doar Dumnezeu știe realitatea.

Totuși, după toate aceste circumstanțe atenuante, mă tem că sunt mulți credincioși cărora le lipsește siguranța, și că, în cazul lor, cauzele sunt mai degrabă printre cele pe care le enumăr mai jos.

1. O înțelegere deficitară a doctrinei justificării.

Sunt înclinat să cred că, în mințile multor credincioși, justificarea și sfințirea sunt confundate, poate chiar fără să-și dea seama. Ei primesc adevărul Evangheliei, anume că ceva trebuie să se înfăptuiască în noi și pentru noi, ca să putem deveni mădulare adevărate ale lui Hristos și, în această privință, ei au dreptate. Dar apoi, poate fără a fi conștienți de asta, ei par să accepte ideea că justificarea lor este, într-o anumită măsură, afectată de lucruri care se găsesc în ei înșiși. Ei nu văd clar că lucrarea lui Hristos, nu lucrarea lor – fie în întregime, fie în parte; fie direct, fie indirect – este singura temelie a acceptării lor de către Dumnezeu; că justificarea este complet din afara noastră, pentru care nimic nu se cere de la noi decât simpla credință, și că până și cel mai firav credincios este pe deplin și complet justificat, ca și cel mai puternic.

Mulți par să uite că noi suntem mântuiți și justificați ca niște păcătoși, și doar păcătoși, și că nu putem obține nimic mai înalt decât acest lucru, chiar dacă am trăi până la vârsta lui Matusalem. Păcătoșii răscumpărați, justificați

și înnoiți rămân, în privința justificării, doar niște bieți păcătoși, de la primul până la ultimul.

Acești oameni nu par să înțeleagă că există o diferență vastă între justificare și sfințire. Justificarea noastră este o lucrare finalizată într-un mod perfect, și nu presupune grade. Sfințirea noastră este o lucrare imperfectă și incompletă cât suntem pe pământ, și așa va rămâne până în ultimul ceas al vieților noastre. Acești oameni par să se aștepte ca un credincios să ajungă, într-o anumită perioadă a vieții sale, să fie eliberat într-o măsură deosebită de corupția păcatului și să atingă un fel de desăvârșire interioară. Neajungând la această stare angelică a lucrurilor din inimile lor, ei concluzionează imediat că trebuie să fie ceva foarte greșit în starea lor spirituală. Astfel, ei continuă cu durere în toate zilele lor, oprimați de temerea ca nu cumva să nu aibă niciun fel de parte la moștenirea în Hristos, și refuză să se lase mângâiați. Haideți să cântărim bine acest lucru. Dacă vreun suflet credincios își dorește siguranța și n-a obținut-o, să se întrebe, mai întâi de toate, dacă este sigur că este sănătos în credință, dacă are discernământ și dacă gândirea lui este suficient de clară în privința justificării. El trebuie să știe ce înseamnă să creadă și să fie justificat prin credință, înainte de a se putea aștepta să capete siguranța.

Ca în multe altele, cea mai fertilă sursă a erorii este și aici vechea erezie din Galateni, atât în doctrină cât și în practică. Oamenii ar trebui să aibă o înțelegere mai corectă asupra Persoanei și lucrării lui Hristos pentru ei. Fericit este omul care înțelege cu adevărat „justificarea prin credință, fără faptele Legii”.

2. Încetineala în legătură cu creșterea în har.

Eu suspectez că mulți credincioși adevărați au perspective periculoase și nebiblice în această privință. Evident, nu vreau să spun că ei o fac intenționat, dar totuși așa stau lucrurile. Mulți par să creadă că, o dată convertiți, ei nu mai au mare lucru de făcut, și că starea de om mântuit este un fel de fotoliu confortabil pe care pot să se așeze și să stea liniștiți în fericirea lor nesfârșită. Ei par să își imagineze că harul le este dat și că se pot bucura de el, dar uită că harul este dat ca un talant spre a fi folosit și înmulțit.

Astfel de oameni pierd din vedere multele porunci directe de a crește, de a fi abundenți, de a adăuga credinței și așa mai departe. Fiind captivi acestei stări inactive și acestei gândiri relaxate, nu este de mirare că oamenii aceștia ratează să înțeleagă siguranța.

Cred că trebuie să fie obiectivul nostru continuu și dorința noastră constantă de a înainta în credință, iar creșterea spirituală să fie principalul punct de evaluare la fiecare zi de naștere și la începutul fiecărui an (1 Tes. 4:1) – în mai multă cunoștință, mai multă credință, mai multă ascultare și mai multă dragoste. Dacă anul trecut am adus roadă 30, ar trebui să căutăm ca anul acesta să aducem roadă 60; și dacă am adus 60, ar trebui să ne stabilim obiectivul de a aduce 100. Voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră, și aceasta trebuie să fie și dorința noastră (Matei 13:23; 1 Tes. 4:3). În orice caz, trebuie să fim convinși de un lucru – există o legătură inseparabilă între sârguință și siguranță. Petru spunea: „Căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10). Pavel

ne îndeamnă astfel: „Dorim însă ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde” (Evrei 6:11). Solomon spune: „Cei harnici se satură” (Prov. 13:4). Există mult adevăr în vechea maximă a puritanilor: „Credința mântuitoare vine în urma auzirii, dar credința sigură nu vine fără ascultare”.

Există vreun cititor al acestor rânduri care să-și dozească siguranța, dar n-a obținut-o? Subliniază cuvintele mele. Nu vei obține siguranța fără sânguință, oricât de mult ți-ai dori-o. În lucrurile spirituale este la fel ca în cele temporare – fără efort nu câștigi nimic. „Leneșul dorește mult, și totuși n-are nimic” (Prov. 13:4).

3. O umblare inconsecventă în viața creștină.

Mă simt constrâns să spun, cu multă durere și întristare, că nimic nu-i împiedică mai frecvent pe oameni să ajungă la o nădejde sigură ca acest lucru. Mulțimea de preținși creștini din zilele noastre este mai mare decât a fost oricând anterior, și îmi este teamă că trebuie să admitem, în același timp, că ei sunt și mult mai superficiali. Lipsa de consecvență în viața creștină este complet distructivă asupra păcii conștiinței! Cele două sunt incompatibile! Nu pot și nici nu vor trăi vreodată împreună. Dacă vrei să păstrezi păcatele tale îndrăgite și nu ești hotărât să le părăsești, dacă faci pasul înapoi să nu îți tai mâna dreaptă și să nu îți scoți ochiul drept atunci când nevoia o cere, nu vei avea niciun fel de siguranță autentică.

O umblare oscilantă, o ezitare în a fi hotărât și curajos în a părăsi lumea, o înclinație către conformarea cu lumea, o ezitare în mărturisirea lui Hristos, un tonus nehotărât al

credinței, o înfrânare de la un standard înalt al sfințeniei și vieții spirituale – toate acestea formează rețeta sigură pentru a aduce nori întunecați asupra grădinii sufletului tău!

În zadar vei presupune că te simți sigur și convins de iertarea și acceptarea ta de către Dumnezeu, dacă nu vrei să ascuți de toate poruncile Dumnezeu în orice aspect și dacă nu urăști orice păcat, mic sau mare (Ps. 119:128). Un singur Acan, căruia îi permiti să trăiască în tabăra inimii tale, îți va slăbi mâinile și va arunca mângâierile tale în țărână. Trebuie să semeni zilnic prin Duhul, dacă vrei să culegi mărturia Duhului. Nu vei descoperi și nu vei simți că toate căile Domnului sunt căi ale fericirii, dacă nu te vei strădui să placi Domnului în toate căile tale.

Binecuvântat să fie Dumnezeu că mântuirea noastră nu depinde în niciun fel de faptele noastre! Noi suntem mântuiți prin har, nu prin faptele neprihănirii; prin har, fără faptele Legii. Totuși, n-aș vrea ca vreun credincios să uite chiar și pentru o clipă că felul în care conștientizăm mântuirea noastră depinde mult de felul în care o trăim.

Inconsecvența ne va încetoșa ochii și va aduce nori între noi și Soarele neprihănirii noastre. În spatele norilor, soarele este același, dar nu vei fi capabil să îl vezi în strălucirea lui și să te bucuri de căldura lui, iar sufletul tău va fi întunecat și rece. Doar pe calea ascultării te va vizita izvorul siguranței și va străluci ea în inima ta.

David spunea: „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El și legământul făcut cu El le dă învățătură [le arată legământul, cf. ESV]” (Ps. 25:14). „Celui ce veghează

asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu” (Ps. 50:23). „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Ps. 119:165). „Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1:7). „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui” (1 Ioan 3:18-19). „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui” (1 Ioan 2:3).

Pavel a fost un om care s-a străduit întotdeauna să aibă o conștiință liberă de orice ofensă adusă lui Dumnezeu sau oamenilor (F.A. 24:16). El putea spune cu tărie „am luptat lupta, am păzit credința”. De aceea, nu mă mir că Domnul l-a făcut capabil să adauge acelei credințe siguranța și să spună cu încredere: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ‚ziua aceea’ Domnul” (2 Tim. 4:8).

Dacă vreun om care crede în Domnul Isus își dorește siguranța și nu a căpătat-o încă, să se gândească și la acest lucru. Să privească în propria inimă, să cerceteze propria conștiință, să se uite la propria viață, să-și analizeze căile și să vadă ce se află în casa sufletului său. Poate că, după ce a făcut aceste lucruri, va fi capabil să spună: „Iată o cauză pentru care nu am o nădejde sigură”.

Las acum ca aceste trei lucruri să fie cercetate în viața fiecărui cititor. Sunt convins că ele merită examinate. Haideți să le cercetăm cu onestitate. Și fie ca Domnul să ne dea înțelegere în toate lucrurile!

APLICAȚII PRACTICE

1. În încheierea acestei importante cercetări, aș vrea să mă adresez cititorilor mei care încă nu s-au predat Domnului, care încă n-au lepădat această lume, care încă nu și-au ales partea cea bună și nu L-au urmat pe Hristos.

Ceea ce îți cer să înveți din acest subiect este să privești la privilegiile și mângâierile unui creștin adevărat.

Aș vrea să nu-L judeci pe Domnul Isus Hristos prin intermediul poporului Său. Chiar și cei mai buni dintre slujitorii lui nu pot decât să-ți ofere o idee vagă a acestui Stăpân glorios. N-aș vrea nici să evaluezi privilegiile Împărăției Sale prin măsura de mângâiere la care ajung mulți dintre copiii Lui. Vai, majoritatea dintre noi suntem doar niște ființe sărmene! Suntem atât de departe de binecuvântările de care am putea să ne bucurăm. Dar fii sigur de asta, există lucruri glorioase în cetatea Dumnezeului nostru, pe care le gustă cei care au o nădejde sigură, chiar în decursul acestei vieți. Există lungimi și adâncimi ale păcii și mângâierii aici, pe pământ, care încă nu pot fi concepute de inima ta. Există suficientă pâine în casa Tatălui nostru, chiar dacă mulți dintre noi mâncăm atât de puțin din ea și continuăm slabi în viețile noastre. Dar greșeala nu ține de Stăpânul nostru, ci este doar a noastră.

Apoi, după toate acestea, cel mai firav copil al lui Dumnezeu are în el o comoară de mângâieri, despre care tu nu știi absolut nimic. Tu vezi conflictele și zbaterile de la suprafața inimii lui, dar nu vezi mărgăritarele de mare preț care sunt ascunse în profunzimile acelei inimi. Cel mai firav membru al lui Hristos nu și-ar dori să schimbe

locul cu tine! Credinciosul care posedă cea mai mică siguranță este într-o situație cu mult mai bună decât tine. El are nădejde, oricât de firavă ar fi, dar tu n-ai niciun pic de nădejde. El are o moștenire care nu-i va fi luată, un Mântuitor care nu-l va uita niciodată, o comoară care nu se irosește, oricât de puțin ar conștientiza el toate aceste lucruri în prezent. Totuși, în ceea ce te privește, dacă mori în starea în care te găsești, toate așteptările tale vor fi deșarte. Vai, dacă ai fi înțelept! O, dacă ai înțelege aceste lucruri! O, dacă ai lua aminte la sfârșitul tău!

Simt o durere profundă pentru tine în aceste ultime zile ale lumii, o durere mai mare decât până acum. Mă uit cu suspine la cei a căror comoară se găsește în totalitate aici, pe pământ, și ale căror nădejdi se găsesc toate de această parte a mormântului. Da! Când văd vechile împărății și dinastii scuturându-se din temelii, când văd, așa cum cu toții am văzut cu doar câțiva ani în urmă, împărați, prințese și oameni bogați fugind pentru a-și scăpa viețile și neștiind unde să-și ascundă capetele, când văd averile ce depind de încrederea publică topindu-se precum zăpada primăvara, și cum bursele și banii își pierd valoarea – când văd aceste lucruri, simt o durere profundă pentru cei care nu au o moștenire mai bună decât le poate oferi această lume și niciun loc în acea Împărăție care nu poate fi detronată.

Ascultă astăzi sfatul unui slujitor al lui Hristos! Caută bogățiile durabile, o comoară care nu va fi luată de la tine, o cetate care are temelii veșnice. Fă ceea ce a făcut apostolul Pavel. Predă-te lui Hristos și caută acea cunună incoruptibilă pe care El este gata să o ofere. Ia jugul Lui asupra

ta și învață de la El. Ieși dintr-o lume care nu te va satisface niciodată cu adevărat, și leapădă păcatul care, în final, te va mușca asemenea șarpelui, dacă te vei alipi de el. Vino la Domnul Isus Hristos ca un păcătos smerit, și El te va primi, te va ierta, îți va da Duhul Lui înnoitor, și te va umple cu pace. Acest lucru îți va da mai multă mângâiere reală decât ți-a dat vreodată lumea aceasta. Există o prăpastie în inima ta pe care nimic nu o poate umple decât pacea cu Hristos. Intră în această pace și vei avea parte de privilegiile noastre. Vino alături de noi și așază-te împreună cu noi.

2. În ultimul rând, aș vrea să mă îndrept către toți credincioșii care citesc aceste pagini și să le transmit câteva sfaturi frățești.

Principalul lucru la care aș vrea să vă îndemn este acesta: dacă n-ați căpătat nădejdea sigură a acceptării voastre în Hristos, hotărâți-vă astăzi să o căutați. Străduiți-vă să o primiți. Umblați hotărât după ea. Rugați-vă pentru ea. Nu Îi dați odihnă Domnului până nu veți ști în Cine ați crezut. Fără îndoială, știu că puțini copii ai lui Dumnezeu au siguranța în zilele noastre, iar acest lucru este o rușine și o ocară.

Bătrânul Traill spunea că „este un lucru extrem de dureros și de deplâns că mulți creștini au trăit 20 sau chiar 40 de ani până când Hristos i-a chemat prin harul Lui, și totuși au trăit în îndoieli”. Haideți să vă avem acea dorință fierbinte, pe care o exprimă și Pavel, ca fiecare să caute deplina siguranță și să ne străduim ca, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, să îndepărtăm această ocară (Evrei 6:11).

Dragă cititor credincios, ești serios când spui că n-ai nicio dorință să schimbi credința pe încredere, speranța pe convingere și incertitudinea pe cunoaștere?

Doar datorită faptului că și o credință slabă te va mântui, ai putea să rămâi mulțumit doar cu atât? Doar pentru că siguranța nu este esențială pentru intrarea ta în ceruri, vei putea rămâne satisfăcut doar cu atât aici, pe pământ? Vai, nu este o stare sănătoasă a sufletului în care să rămâi, nu aceasta este gândirea zilei apostolice! Ridică-te acum și mergi înainte! Nu rămâne la lucrurile elementare ale credinței, ci crește către maturitate. Nu fi mulțumit cu o zi a lucrurilor mărunte. Nu disprețui o astfel de zi, dar să nu rămâi niciodată mulțumit cu ea.

Crede-mă, siguranța merită căutată. Când rămâi mulțumit fără ea, îți refuzi mângâierile și îndurările. Lucrurile de care vorbesc aici țintesc la acestea. Dacă este bine să fii sigur în lucrurile pământești, atunci nu este oare cu atât mai bine să fii sigur în lucrurile cerești? Mântuirea ta este un lucru sigur, cert. Dumnezeu știe asta. Atunci de ce să nu cauți să cunoști și tu acest lucru? Nu există nimic nebiblic în legătură cu acest subiect. Pavel n-a văzut niciodată cartea vieții, și totuși el a spus „știu în Cine am crezut”. Fă-ți din aceasta rugăciunea ta zilnică, așa ca să poți crește în credință. Așa cum va fi credința ta, așa va fi și pacea ta. Cultivă mai mult acea rădăcină fericită și, mai devreme sau mai târziu, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, poți spera să vezi floarea. Poate că nu vei ajunge la siguranța deplină dintr-o dată. Este bine uneori să rămânem în așteptare. Noi nu prețuim întotdeauna lucrurile pe care le

căpătăm fără efort. Totuși, chiar dacă ea întârzie, așteaptă. Caut-o, și așteaptă-te să o găsești.

Mai există un lucru despre care aș vrea să știi: n-are trebui să fii surprins dacă ai avea parte de îndoieli ocazionale, chiar și după ce vei căpăta siguranța. Nu trebuie să uiți că te afli aici, pe pământ, încă nu în ceruri. Ești încă prezent în acest trup și ai păcat în tine, și știi că firea pământeană va pofti împotriva Duhului până în ultima zi. Lepra de pe pereții casei vechi nu va fi stârpită decât când moartea o va demola. Apoi există și diavolul, unul puternic, un diavol care l-a ispitit pe Domnul Isus, un diavol care l-a atras pe Petru la cădere, și care te va lovi și pe tine. Vor exista întotdeauna unele îndoieli. Acela care nu se îndoiește niciodată n-are nimic de pierdut. Cel care nu se teme niciodată, nu posedă nimic cu adevărat valoros. Cel care este nu este niciodată gelos, știe prea puțin ce este dragostea adevărată. Dar nu fi descurajat: vei fi mai mult decât biruitor prin Acela care te-a iubit.

În final, nu uita că siguranța este un lucru care poate fi pierdut pentru o vreme, chiar și de cei mai strălucitori creștini, dacă nu veghează.

Siguranța este o plantă de o delicatețe deosebită. Ea are nevoie de îngrijire zilnică, ba chiar ceas de ceas; ea trebuie udată, îngrijită și ocrotită. Așadar, veghează și roagă-te cu atât mai mult cu cât ai căpătat-o. Așa cum spunea Rutherford, „prețuiește mult siguranța”. Fii întotdeauna veghetor. Când creștinul a adormit, în călătoria lui, el și-a pierdut certificatul. Ține minte lucrul acesta.

David și-a pierdut siguranța vreme de luni de zile prin căderea în nelegiuire. Petru a pierdut-o când s-a lepădat de Domnul lui. Fiecare și-a regăsit-o, evident, dar numai după lacrimi amare. Întunericul spiritual vine adesea călare pe cal, și pleacă pe jos. El se așterne asupra noastră înainte ca să știm că și-a făcut apariția. Din nefericire, el ne părăsește gradual, încetul cu încetul, și doar după trecerea multor zile. Este ușor să alunecăm la vale, dar greu să urcăm dealul. Așadar, amintește-ți de avertismentul meu – când ai parte de bucuria Domnului, veghează și roagă-te.

Mai presus de orice, nu stinge Duhul. Nu întrista Duhul. Nu te lupta cu Duhul Sfânt. Nu Îl ține la distanță tolerând micile obiceiuri rele și micile păcate. Micile tachinări dintre soți și soții ajung să transforme căminele în niște locuri nefericite. Tot așa, micile inconsecvențe, cunoscute și tolerate, vor aduce o înstrăinare între tine și Duhul Sfânt.

Iată concluzia acestui întreg subiect: în general, omul care umblă cel mai îndeaproape cu Dumnezeu, în Hristos, va fi păstrat în cea mai mare pace.

Credinciosul care Îl urmează cel mai mult pe Domnul său și care țintește la cel mai înalt standard al sfințeniei, va fi cel care se va bucura în mod obișnuit de cea mai sigură nădejde și va avea cea mai clară convingere cu privire la mântuirea sa!

8

.....

MOISE, UN EXEMPLU

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:24-26).

Așa cum sunt schițate și descrise în Biblie, caracterele celor mai străluciți sfinți ai lui Dumnezeu formează o parte extrem de utilă a Sfințelor Scripturi. Doctrinile abstracte, principiile și poruncile sunt toate de mare folos în felul lor, dar, în final, nimic nu ne este mai util ca un exemplu. Vrem să știm ce este sfințenia practică? Haideti să ne așezăm și să studiem portretul unui om cu adevărat sfânt. Îmi propun să pun înaintea cititorilor mei istoria unui om care a trăit prin credință și ne-a lăsat un model a ceea ce poate face credința în cultivarea sfințeniei. Vreau să le ofer caracterul lui Moise, drept exemplu, tuturor celor care vor să știe ce înseamnă a trăi prin credință. Capitolul 11 din Epistola către Evrei, de unde am ales textul biblic, merită să fie tipărit cu litere de aur. Sunt ferm convins că el trebuie să fi fost extrem de încurajator și îmbucurător pentru orice iudeu convertit.

Presupun că niciun membru al bisericii primare n-a găsit vreo dificultate mai mare în mărturisirea credinței

pe cât au avut-o evreii. Calea era îngustă pentru toți, dar cu atât mai mult pentru ei. Crucea era grea pentru toți oamenii, dar în mod special pentru ei, căci, pentru un evreu, ea avea o greutate dublă. De aceea, acest capitol avea să îi înmprospăteze asemenea unei vești bune. Acest capitol a fost ca un vin proaspăt pentru cei cu inimile împovărate (Prov. 31:6). Cuvintele lui aveau să fie „ca un fagure de miere: dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase” (Prov. 16:24).

Cele trei versete pe care vreau să le explic sunt de parte de a fi cel mai neinteresant pasaj din capitol. Cu adevărat cred că puține alte pasaje ne atrag atenția atât de puternic. Și am să vă explic de ce cred asta.

Eu sunt convins că lucrarea credinței descrisă în istoria lui Moise prezintă niște trăsături speciale care se aplică și situațiilor noastre. Oamenii lui Dumnezeu care sunt enumerați în prima parte a capitolului sunt toți exemple pentru noi, și acest lucru este dincolo de orice dubiu. Totuși, noi nu putem face literal ceea ce majoritatea lor au făcut, oricât ne-am însuși spiritul lor.

Noi nu suntem chemați să aducem jertfă literală asemenea lui Abel, să construim o arcă asemenea lui Noe, să ne părăsim țara în mod literal și să locuim în corturi, să-l aducem pe Isaac al nostru ca jertfă, asemenea lui Avraam. Credința lui Moise este mult mai apropiată de circumstanțele noastre. Ea operează într-o modalitate mai familiară vieților noastre. Credința l-a determinat să se comporte într-un fel în care suntem și noi provocați adeseori în zilele acestea, dacă vrem să fim niște creștini consecvenți. Din acest motiv, eu cred că aceste trei versete merită o atenție

specială. Nu am de spus decât câteva lucruri simple. Voi încerca doar să arăt caracterul deosebit al lucrurilor pe care Moise le-a făcut și să identific principiul care a stat în spatele faptelor lui. Probabil că doar după aceea vom fi mai pregătiți pentru aplicațiile practice pe care aceste versete par să i le sugereze oricărui om care le va studia.

LA CE A RENUNȚAT ȘI CE A REFUZAT MOISE

Spre binele sufletului lui, Moise a renunțat la trei lucruri. El a fost convins că sufletul lui nu putea fi mântuit dacă le păstra, așa că a renunțat la ele. Procedând astfel, putem spune că el a făcut trei dintre cele mai mari sacrificii pe care le poate face inima unui om. Haideți să vedem despre ce este vorba.

1. Moise a renunțat la măreția și statutul lui social.

„N-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon”. Noi toți îi cunoaștem istoria. Fiica lui faraon îi salvase viața pe când Moise era un prunc. Ea a mers chiar mai departe, adoptându-l și educându-l ca pe copilul ei.

Dacă am crede ce spun unii istorici, se pare că ea era singurul copil al lui faraon. Unii spun chiar că, potrivit ordinii normale a lucrurilor, Moise avea într-o zi să devină împăratul Egiptului! Nu cred că putem ști cu precizie dacă aceste lucruri sunt adevărate sau nu. Totuși, este suficient să știm că, plecând de la legătura lui cu fiica faraonului, Moise putea să fie, dacă își dorea, un om cu totul deosebit. Dacă s-ar fi mulțumit cu poziția lui de la curtea egipteană, Moise ar fi putut ajunge printre cei mai puternici, dacă nu cel mai puternic dintre toți cei ce locuiau în țara Egiptului.

Să ne gândim pentru o clipă la cât de mare era această ispită. Avem aici un om cu aceleași patimi ca și noi. El putea să aibă pe cât de multă măreție ar putea să ofere acest pământ. Rangul, puterea, locul, onorurile, titlurile, demnitățile – toate erau înaintea și la îndemâna lui. Acestea sunt lucrurile după care mulți oameni umblă continuu în zilele noastre. Acestea sunt comorile după care aleargă oamenii într-o cursă neîncetată în această lume. Să fii cineva, să privească toți oamenii la tine, să accesezi nivelurile înalte ale societății, să ajungi să ai un nume între oameni – sunt lucruri după care mulți oameni aleargă, pentru care mulți oameni își sacrifică timpul, sănătatea și chiar viața! Dar Moise n-a dorit să le primească nici măcar ca pe un dar. El le-a întors spatele. Le-a refuzat. A renunțat la ele!

2. Moise a refuzat plăcerile.

Nu încapе îndoială că plăcerile de orice fel erau la picioarele lui, dacă ar fi avut dorința să și le însușească, căci erau plăceri senzuale, plăceri intelectuale, plăceri sociale, orice fel de lucruri imaginabile. Egiptul era un ținut al artiștilor, casa multor oameni învățați, un loc ideal pentru oricine avea vreo îndemânare și locul științei dincolo de orice putință de a o descrie. Nu exista nimic care să nu alimenteze „pofța ochilor, pofța firii pământești și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16) și pe care vreun om, aflat în locul lui Moise, să nu fi fost încurajat să și le însușească oricând și le-ar fi dorit. Să ne gândim din nou la cât de mare trebuie să fi fost și această ispită.

Milioane de oameni trăiesc pentru plăceri. Hedonismul este marele spirit care nu cunoaște limite, fie că este

vorba de limite economice, sociale, politice sau culturale, căci plăcerea este un idol care îi înrobește pe marea majoritate a celor ce trăiesc în lume. Băiatul de școală umblă după plăcere în vacanța lui de vară. Tânărul o caută în independență și afaceri. Micul comerciant umblă după ea când se retrage de la magazin. Săracul o caută în micile mângâieri ale casei. Plăcerea și agitațiile proaspete în politică, distracții, călătorii, prieteni, cărți, în diversele vicii prea întunecate pentru a le menționa aici – plăcerea este vânată de toți oamenii, fără deosebire. Probabil că fiecare pretinde că îl disprețuiește pe vecinul lui pentru că umblă după plăceri, deși fiecare le caută în felul lui pentru propria persoană, și fiecare se miră de ce nu o găsește, fiind ferm convins că ea trebuie să poată fi găsită undeva sau cumva. Aceasta era cupa pe care Moise o avea înaintea buzelor lui. El putea să bea oricât și-ar fi dorit din ea, căci era plină de plăceri pământești. Totuși, Moise a refuzat așa ceva. El a întors spatele acestei cupe. A refuzat-o. A lepădat-o!

3. Moise a refuzat bogățiile.

„Comorile Egiptului” este o expresie care pare să ne indice bogăția nelimitată de care Moise s-ar fi putut bucura, dacă ar fi rămas mulțumit cu statutul de fiu al fiicei faraonului. Ne putem imagina că aceste comori puteau forma o avere uriașă. Dacă privim la Egiptul de acum, vedem că au rămas suficiente lucruri pentru a ne oferi o idee vagă cu privire la banii care erau la dispoziția faraonului. Piramidele, templele, statuile și obeliscurile stau și astăzi mărturie a bogăției nelimitate a acestuia. Ruinele de la Carnac, Luxor, Dendera și din multe alte locuri sunt și astăzi printre cele

mai somptuoase construcții din lume. Ele ne oferă o dovadă că omul care a renunțat la comorile Egiptului a renunțat la lucruri pe care mintea noastră este incapabilă să le evalueze.

Să ne gândim la cât de mare era această ispită. Să ne gândim pentru o clipă la puterea banilor, la influența imensă pe care „dragostea de bani” o poate avea asupra oamenilor. Să privim în jurul nostru și să observăm cât de mult își doresc oamenii astfel de avuții și la ce chinuri se supun căutând să le obțină. Spune-le oamenilor despre o insulă la mii de kilometri depărtare unde există o comoară care, dacă ar fi importată la noi, l-ar face pe cineva bogat peste noapte, și dintr-o dată vei vedea cum o întregă flotă navală va pleca spre acea insulă. Arată-le o cale prin care să-și dubleze banii, și te vor socoti printre cei mai înțelepți dintre oameni. Aproape că vor veni și se vor pleca înaintea ta, în semn de închinare. Se pare că, astăzi, a avea bani îți dă puterea să-ți ascunzi defectele, să-ți acoperi greșelile, să te îmbraci cu virtuți. Dacă ești bogat, oamenii te vor înconjura! Totuși, a existat un om care ar fi putut fi bogat, și n-a dorit acest lucru. El nu și-a dorit să aibă comorile Egiptului. Moise le-a întors spatele. Le-a refuzat. A renunțat la ele!

Ită care au fost lucrurile pe care Moise le-a refuzat – rangul, plăcerile, bogățiile pe toate trei deodată.

Ar trebui să adăugăm la acestea faptul că renunțarea lui a fost deliberată, intenționată. El nu a renunțat la aceste lucruri și nu le-a refuzat ca urmare a unei porniri emoționale, tinerești, pripite. La momentul respectiv, el avea 40 de ani. Era un om în floarea vieții. Știa ce avea să facă. Mai mult, el era un om foarte educat, căci a „învățat

toată înțelepciunea egiptenilor” (F.A. 7:22). Putea, deci, să cântărească bine ambele opțiuni.

Adăugați la aceasta că el nu le-a refuzat pentru că fusese obligat cu ceva. El n-a fost în situația omului muribund care să ne spună că nu-și dorește nimic în această lume, pentru că o părăsește și oricum nu le poate lua cu el.

El n-a fost în situația aceluia cerșetor care-și face un merit din sărăcia lui și nu-și dorește bogățiile, pentru că, la urma urmei, nici nu le poate obține. El nu a fost asemenea bătrânului care s-ar fi putut lăuda că a lăsat deoparte plăcerile lumești, pentru că ar fi îmbătrânit deja și nu se mai poate bucura de ele. Nu! Moise a refuzat lucrurile pe care putea să le aibă și de care putea să se bucure. Nu statutul social, plăcerile și bogățiile l-au părăsit pe Moise, ci el le-a părăsit.

Judecați astfel dacă nu am dreptate când spun că sacrificiul lui a fost unul dintre cele mai mari sacrificii pe care vreun om muritor le-a făcut vreodată. Au existat și alți oameni care au refuzat multe, dar eu cred că niciunul n-a refuzat atât de multe pe cât a refuzat Moise! Și alți oameni au făcut bine pe calea sacrificiului și a lepădării de sine, dar el îi depășește pe toți.

CE A ALES MOISE

Moise a ales trei lucruri spre binele sufletului său, și cred că alegerile lui sunt la fel de surprinzătoare pe cât sunt lucrurile pe care le-a refuzat. Calea către mântuire l-a condus prin ele, și el a urmat-o. Procedând astfel, el a ales trei dintre ultimele lucruri pe care omul ar fi vreodată dispus să le aleagă!

1. Moise a ales suferința și greutățile.

El a părăsit viața ușoară și confortul de la curtea fa-raonului, și s-a alăturat deschis copiilor disprețuiți ai Isra-elului. Aceștia erau un popor persecutat și înrobît, obiectul suspiciunilor, urii și neîncrederii. Oricui s-ar fi împrietenit cu ei îi era garantat că va gusta ceva din cupa amară pe care aceștia o aveau de băut în fiecare zi.

Pentru ochiul omului obișnuit, nu părea că există vreo șansă ca aceștia să fie eliberați din robia egipteană fără o luptă îndelungă și cu o victorie îndoielnică. O țară și un cămin rezervate pentru ei trebuie să li se fi părut lucruri imposibil de obținut vreodată, indiferent cât de mult și le-ar fi dorit. De fapt, dacă vreun om a părut vreodată că își dorește să aleagă durerea, încercările, sărăcia, lipsurile, necazurile, poate chiar moartea, și totul având ochii deschiși, atunci Moise a fost acela!

Să ne gândim la cât de uluitoare trebuie să fi fost această alegere făcută de el. Carnea și sângele se feresc în mod natural de durere. Există ceva natural în noi toți, care ne face să procedăm astfel. Noi facem pasul înapoi în fața suferinței, mânați de un fel de instinct, și o evităm în orice fel cu putință. Dacă am avea înaintea noastră două alternative, amândouă corecte, în general am alege-o pe cea mai plăcută cărnii și sângelui. Ne petrecem zilele în frică și anxietate, gândindu-ne că suferința se apropie de noi și ne folosim de orice mijloace pentru a scăpa de ea. Când, totuși, aceasta vine asupra noastră, adesea ne agităm și cârtim sub povara ei, și dacă doar o putem suporta cu răbdare, socotim că acest lucru este o mare performanță.

Priviți totuși aici! Avem aici un om cu patimi ca ale noastre, dar care alege suferința intenționat! Moise a văzut paharul suferinței care era pus înaintea lui dacă părăsea curtea faraonului, și el l-a ales, l-a preferat, și l-a însușit!

2. Moise a ales compania unui popor disprețuit.

El a părăsit societatea celor mari și înțelepți, între care fusese crescut, și s-a alăturat copiilor disprețuiți ai lui Israel. El, care trăise din pruncie în mijlocul celor mari, în mijlocul societății înalte, a bogăției și luxului, s-a coborât din starea lui și s-a alăturat oamenilor sărmani, sclavilor, celor oprimați, celor loviți, chinuiți, muncitorilor care trudeau din greu la cuptorul de cărămizi. Încă odată, cât de uimitoare trebuie să fi fost această alegere!

În general, noi credem că este suficient să ne ducem propriile necazuri. Poate că ne pare rău să-i vedem pe alții, a căror soartă este să fie săraci și disprețuiți. Poate chiar încercăm să-i ajutăm, le dăruim bani pentru a-i scoate din sărăcie, vorbim cu cei de care aceștia depind, dar cam atât este tot ceea ce facem pentru ei.

Aici avem însă un om care merge mult mai departe. El nu are doar compasiune față de Israelul disprețuit, ci se coboară în fapt la ei, se adaugă poporului lor și trăiește împreună cu ei! Te-ai putea mira dacă vreun om deosebit din Londra ar renunța la casa, la averile și la poziția lui în societate, și ar merge să trăiască pe un salariu mic în vreun ghetou, de dragul de a face bine. Totuși, un astfel de gest ilustrează foarte vag ceea ce Moise a făcut. El a văzut un popor disprețuit și a ales compania lor în fața celor mai nobili oameni din acea țară. El s-a făcut una cu ei, a devenit unul de-

al lor, i-a însoțit în necazurile lor, a fost aliatul lor, asociatul lor și prietenul lor.

3. Moise a ales ocară și batjocura.

Cine poate să-și imagineze torentul de batjocură și ridiculizare pe care Moise a trebuit să îl suporte prin faptul că a întors spatele curții lui faraon pentru a se alătura Israelului? Oamenii aveau să spună despre el că era nebun, slab, prost, ieșit din minți. Moise avea să-și piardă influența, avea să renunțe la favorurile și opinia bună printre cei alături de care trăise. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu l-au clătinat în hotărârea lui. El a părăsit curtea Egiptului, și s-a alăturat robilor! Să ne gândim iarăși la ce alegeri deosebită a făcut!

Puține lucruri sunt mai puternice decât ridiculizarea și batjocura. Acestea pot lovi mai tare decât vrăjmășia deschisă și persecuția. Mulți oameni ar tolera și ar înfrunta curajoși orice pericol, orice furtună, dar descoperă că le este imposibil să facă față batjocurii câtorva prieteni, și ajung să se clatine, refuzând să meargă pe calea datoriei pentru a evita astfel de situații.

Să se râdă de ei? Să se facă glume pe seama lor? Să îi batjocorească oamenii? Să fie socotiți slabi și nebuni? Să se creadă despre ei că și-au ieșit din minți? Nu există nimic grandios în toate acestea, și, vai, mulți nu se pot hotărî vreodată să accepte o astfel de cale! Totuși, iată aici un om care și-a schimbat părerea despre toate aceste lucruri și n-a făcut pasul înapoi în fața încercării. Moise a văzut înaintea lui ocară și batjocurile, și le-a ales, acceptându-le ca făcând parte din moștenirea lui.

Iată lucrurile pe care Moise le-a ales: suferința, compania unui popor disprețuit și batjocura. Dincolo de toate acestea, gândiți-vă că Moise nu era un om slab, neștiutor, vreun analfabet, care să nu-și dea seama care erau consecințele alegerii sale. Ni se spune explicit că el era „puternic în cuvinte și în fapte”, și totuși a făcut această alegere! (F.A. 7:22). Gândiți-vă, de asemenea, la circumstanțele alegerii lui. El nu a fost obligat să aleagă aceste lucruri. Nimeni nu l-a împins să o ia pe această cale. Lucrurile pe care și le-a ales nu au fost forțate asupra lui, împotriva voinței sale. El a fost cel care le-a ales. În tot ceea ce a făcut, el a acționat liber, voluntar, potrivit voinței sale.

Apoi judecați dacă nu este adevărat că alegerile sale sunt la fel de uimitoare pe cât sunt lucrurile la care a renunțat. Presupun că, de la începutul lumii și până astăzi, nimeni n-a făcut o alegere care să se asemene cu cea a lui Moise, așa cum este prezentată în pasajul nostru.

MOTIVUL CARE L-A ANIMAT PE MOISE

Cum poate fi explicat acest comportament? Ce motiv plauzibil poate fi oferit în sprijinul lui? Să refuzi lucrurile considerate în general bune, și să le alegi pe cele socotite rele – nu aceasta este calea sângelui și a cărnii. Nu aceasta este modalitatea în care omul acționează. De aceea, este nevoie de o explicație. Care va fi ea?

Răspunsul la aceste întrebări se găsește în textul nostru din Biblie. Nu știu dacă simplitatea sau măreția lui este aspectul cel mai vrednic de admirat. Totul ține de un singur cuvânt, iar acel cuvânt este – *credința*.

Moise a avut credință. Credința a fost izvorul comportamentului lui uimitor. Credința l-a determinat să facă ceea ce a făcut, să aleagă ceea ce a ales și să refuze ceea ce a refuzat. El a făcut toate acestea pentru că a crezut.

Dumnezeu a pus înaintea ochilor lui voia și scopul Său. El i-a revelat că un Mântuitor avea să se nască din Israel, că scopuri minunate erau legate de acești copii ai lui Avraam și că, chiar dacă încă nu erau împlinite, acel moment al împlinirii acestor promisiuni se apropia. Iar Moise și-a pus nădejdea în aceste lucruri și a crezut.

Fiecare pas din cariera lui minunată, fiecare acțiune din călătoria lui prin viață, după ce a părăsit curtea faraonului, alegerea a ceea ce părea rău, refuzul lucrurilor care păreau bune, toate acestea își au originea în acest izvor și toate stau pe această temelie. Dumnezeu i-a vorbit, iar el a avut credință în cuvântul lui Dumnezeu. El a crezut că Dumnezeu Își va ține promisiunile, că ceea ce El a spus va face cu siguranță și că legământul pe care El l-a făcut va fi împlinit cu certitudine.

El a crezut că, alături de Dumnezeu, nimic nu era imposibil. Rațiunea și simțurile omenești puteau să îi sugereze că eliberarea Israelului era imposibilă, căci obstacolele erau prea multe și dificultățile prea mari. Dar credința i-a spus lui Moise că Dumnezeu era atotsuficient. Dumnezeu Și-a asumat această lucrare, și ea avea să se îplinească.

Moise a crezut că Dumnezeu era cu totul înțelept. Rațiunea și simțurile omenești ar fi putut să-i spună că un astfel de mod de a acționa este absurd, că arunca la gunoi toată influența bună și că își distrugea orice șansă de a

conduce poporul egiptean, prin faptul că se despărțea de familia faraonului. Dar credința i-a spus că, dacă Dumnezeu a poruncit „mergi pe drumul acesta”, aceea avea să fie cea mai bună alegere.

El a crezut că Dumnezeu era cu totul îndurător. Rațiunea și simțurile omenești i-ar fi sugerat că ar fi fost posibilă o manieră mai plăcută de eliberare, că ar fi putut căuta vreo cale de compromis așa încât să evite multele greutăți. Dar credința i-a spus lui Moise că Dumnezeu era dragoste și că nu avea să îi dea poporului Său nici măcar o picătură de suferință dincolo de ceea ce era absolut necesar.

Pentru Moise, credința a acționat asemenea unui telescop. El a văzut țara cea bună în depărtare – odihna, pacea și biruința – când rațiunea încetoșată nu putea vedea decât încercare și pustietate, furtună și agitație, trudă și durere.

Credința a fost pentru Moise ca un traducător. Ea l-a determinat să găsească un înțeles mângâietor în poruncile aparent imposibile din mâna lui Dumnezeu, în timp ce simțurile neștiutoare nu puteau vedea în acestea altceva decât mister și nebunie. Credința i-a spus lui Moise că tot rangul lui în Egipt era un lucru pământesc, un lucru sărman, deșert, sec, fragil și trecător. Tot ea i-a spus că nu exista măreție mai mare decât aceea de a-L sluji pe Dumnezeu. Dumnezeu era Împăratul, iar el trebuia să fie un adevărat nobil, care aparținea familiei lui Dumnezeu. Pentru Moise, era cu mult mai bine să ajungă ultimul în cer, decât primul în Iad!

Credința i-a spus lui Moise că plăcerile lumești erau „plăcerile păcatului”. Acestea erau amestecate cu păcat,

conduceau la păcat și aduceau ruină asupra sufletului lui și dezgust din partea lui Dumnezeu.

A avea parte de aceste plăceri aducea o mărunță mângâiere atâta vreme cât Dumnezeu era împotriva lor. Mai bine să suferi și să ascuți de Dumnezeu, decât să ai o viață ușuratică și să păcătuiești.

Credința i-a spus lui Moise că aceste plăceri existau, la urma urmei, doar pentru o vreme. Ele nu erau de durată. Picioarele lor erau scurte. Aceste plăceri aveau în curând să îl obosească și, astfel, el trebuia să le părăsească. Credința i-a spus lui Moise că există o răsplată în ceruri pentru cel credincios, cu mult mai bogată decât comorile Egiptului. Prin credință, el avea să capete bogății durabile, unde rugina nu le mănâncă și unde hoții nu le fură. Acolo, cununa va fi incoruptibilă, căci greutatea ei de slavă va fi nespus de mare și veșnică, așa încât credința l-a îndemnat să privească departe, către un cer nevăzut, chiar dacă privirea i-a fost ispitită de aurul Egiptului.

Credința i-a spus lui Moise că, în realitate, suferința și greutatea nu sunt niște lucruri rele. Ele sunt școala lui Dumnezeu, în care El îi pregătește pentru slavă pe copiii harului. Ele sunt medicamentul necesar pentru curățarea inimilor noastre corupte. Ele sunt cuptorul care trebuie să îndepărteze zgura. Sunt cuțitul care taie legăturile care ne țin alipiți de lume.

Credința i-a spus lui Moise că israeliții disprețuiți erau poporul ales al lui Dumnezeu. El a crezut că acestora le aparțin înfierea, legământul, promisiunile și slava; că din ei avea să se nască într-o zi Sămânța femeii, care avea

să îi zdrobească capul șarpelui; că binecuvântarea specială a lui Dumnezeu le era adresată; că erau frumoși și atractivi înaintea ochilor Lui și că era mai bine să fie un ușier printre copiii lui Dumnezeu, decât rege în palatele răutății!

Credința i-a spus lui Moise că toată ocară și batjocura revărsate asupra lui erau „ocara lui Hristos”; că era un lucru de onoare să fie batjocorit și disprețuit pentru Numele Lui; că oricine a persecutat poporul lui Dumnezeu, L-a persecutat pe Hristos Însuși și că va veni ziua când vrăjmașii Lui se vor pleca înaintea Lui și vor linge țărâna de sub picioarele Sale. Moise a văzut prin credință toate acestea și multe altele, despre care nu pot vorbi în mod specific acum. Acestea au fost lucrurile pe care el le-a crezut și, crezând, a făcut tot ceea ce am văzut mai devreme.

El a fost convins de toate acestea și le-a acceptat. Le-a socotit ca niște lucruri sigure. Le-a privit drept realități care au substanță. Le-a considerat la fel de sigure ca și cum le-ar fi văzut cu propriii ochi. A acționat în baza lor considerându-le realități, și aceasta l-a determinat să fie omul care a fost. Moise a avut credință. El a crezut.

Nu vă mirați că Moise a refuzat măreția, bogățiile și plăcerea. El a privit mult mai departe. El a văzut cu ochiul credinței împărății prăbușite în țărână, bogății care și-au luat aripi și au zburat departe, plăceri care au dus la moarte și judecată, și doar pe Hristos și turma Lui cea mică rămânând în picioare pe vecie.

Nu vă mirați că el a ales suferința, un popor disprețuit și ocară. El a privit la lucrurile de dincolo de suprafață. A

văzut cu ochiul credinței că suferința avea să dureze doar o clipă, că batjocurile se vor sfârși repede, și că totul se va încheia cu o glorie veșnică, iar copiii disprețuiți ai lui Dumnezeu vor domni ca regi împreună cu Hristos, în slavă. Și nu a avut el dreptate? Nu ne vorbește el și astăzi, chiar dacă este mort? Numele fiicei faraonului a pierit, sau cel puțin avem serioase îndoieli cu privire la el. Cetatea unde Faraon a stăpânit nu se mai știe unde este. Comorile din Egipt au pierit. Totuși, numele lui Moise este cunoscut oriunde se citește Biblia, și el rămâne și astăzi o mărturie vie că oricine trăiește prin credință este fericit!

APLICAȚII PRACTICE

Unii vor spune, „Ce au de-a face toate acestea cu noi? Noi nu trăim în Egipt, n-am văzut nicio minune, nu suntem israeliți, și ne obosește tot acest subiect”. Totuși, subiectul nostru este unul cu greutate, pe care nu-l putem lăsa deoparte cu ușurință. El este relevant într-un fel special pentru orice persoană care își dorește mântuirea, și asta din următoarele motive:

1. Dacă este să fii vreodată mântuit, trebuie să faci alegerea pe care Moise a făcut-o – trebuie să-L pui pe Dumnezeu înaintea lumii.

Subliniază bine ceea ce am spus. Nu trece peste asta, chiar dacă uiți de toate celelalte lucruri. Eu nu spun că un om de stat ar trebui să demisioneze sau că bogatul ar trebui să își abandoneze proprietatea. Nimeni să nu-și imagineze că la asta mă refer. Ceea ce eu spun este că, dacă un om vrea să fie mântuit, oricare ar fi statutul lui în viață, el trebuie să fie pregătit pentru neazuri. El trebuie să fie hotărât să

aleagă lucrurile care pot părea rele și să refuze lucruri care pot părea bune.

Îndrăznesc să spun că unora care citesc aceste pagini li se va părea o abordare ciudată. Știu foarte bine că ai putea avea o anume formă de religie, și că nu te necăjești foarte tare pe calea ta. Există în zilele noastre un fel de creștinism lumesc, pe care mulți îl au, un creștinism ieftin care nu ofensează pe nimeni, care nu cere niciun sacrificiu, care nu costă nimic și care nu valorează nimic! Nu despre acest fel de religie vorbesc eu aici.

Dacă ești cu adevărat interesat de sufletul tău, dacă religia ta este ceva mai mult decât o simplă pretenție de duminică, dacă ești hotărât să trăiești conform Bibliei, dacă ești decis să fii un creștin al Noului Testament, vei descoperi în curând că trebuie să porți o cruce. Trebuie să înduri lucruri grele, trebuie să suferi spre binele sufletului tău, așa cum a suferit Moise, altfel nu poți fi mântuit.

Lumea din secolul nostru este la fel cum a fost dintotdeauna. Inimile oamenilor sunt aceleași. Ofensa crucii n-a încetat vreodată. Adevăratul popor al lui Dumnezeu este și astăzi o turmă mică și disprețuită. Adevărata religie evanghelică încă atrage asupra ei ocară și batjocurile oamenilor. Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu va fi și astăzi considerat un fanatic și un nebun de către mulți.

Dar iată ce contează: vrei ca sufletul tău să fie mântuit? Atunci amintește-ți că trebuie să alegi cui vrei să slujești. Nu poți să slujești atât lui Dumnezeu cât și lui Mamona. Nu poți fi în același timp în ambele tabere. Nu poți fi deopotrivă prieten cu Hristos și prieten cu lumea. Trebuie să te

separi de copiii acestei lumi, să fii diferit. Trebuie să înfrunți multe ridiculizări, necazuri și împotriviri, altfel vei fi pierdut pe vecie. Trebuie să fii gata să gândești și să faci lucruri pe care lumea le consideră nebunești, să susții opinii care sunt îmbrățișate de puțini oameni. Te va costa ceva. Curentul împotriva căruia va trebui să mergi este puternic. Calea pe care trebuie să mergi este îngustă și abruptă, și ar fi inutil să îți spun că nu așa stau lucrurile. Totuși, fii sigur de un lucru: nu poate exista religie mântuitoare fără sacrificii și lepădare de sine.

Faci tu vreun sacrificiu? Te costă ceva religia ta? Pun aceste lucruri înaintea conștiinței tale cu toată dragostea și blândețea. Îi dai întâietate lui Dumnezeu, asemenea lui Moise, și nu lumii? Te implor să nu te adăpostești sub acele expresii periculoase, „noi”, „noi ar trebui”, „noi sperăm”, și așa mai departe. Eu te întreb ce *faci* tu. Ești gata să renunți la orice lucru care te împiedică să vii la Dumnezeu? Sau te agăți de Egiptul acestei lumi și îți spui: „Trebuie să am aceste lucruri, trebuie! Nu pot să renunț la ele”? Există vreo cruce în creștinismul tău? Există vreun colț ascuțit în religia ta, vreun lucru care vine în conflict cu gândirea lumească și cu acțiunile lumești din jurul tău? Sau toate lucrurile dimprejurul tău sunt bine șlefuite și adaptate confortabil după moda și obiceiurile lumii? Cunoști ceva din suferințele Evangheliei? Sunt oare credința și practica ta vreodată subiectul batjocurii și al ocării din partea oamenilor? Cred oamenii despre tine că ești un nebun, datorită preocupării pentru sufletul tău? Ai părăsit-o pe fiica faraonului, și te-ai alăturat din toată inima poporului lui Dumnezeu? Riști tu toate lucrurile pentru Hristos? Cercetează și vezi!

Acestea sunt lucruri dificile și întrebări dure. Totuși, eu nu le pot evita, căci cred că sunt întemeiate pe adevăruri ale Scripturii. Îmi amintesc că este scris: „Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors și le-a zis: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:25-27). Mă tem că multor oameni le-ar plăcea gloria cerului, dar n-au nicio dorință după har. Mulți și-ar dori un salariu, dar să nu muncească. Mulți tânjesc după recoltă, dar nu trudes. Mulți ar vrea să secere, dar nu seamănă nimic. Mulți vor răsplata, nu și bătaia. Totuși, aceste lucruri sunt imposibil de obținut în felul acesta. Așa cum spunea Bunyan, „lucrurile amare trebuie să meargă înaintea celor dulci. Dacă nu există nicio cruce, nu va exista nicio cunună!”

2. Nimic nu te va face vreodată capabil să Îl pui pe Dumnezeu înaintea lumii, cu excepția credinței.

Fără credință, nimic nu te va face capabil de acest lucru, chiar dacă ai cunoștință, chiar dacă simți emoții puternice, chiar dacă te folosești regulat de formalismele religiei sau dacă ai prieteni buni. Religia fără credință poate face anumite lucruri, dar este insuficientă. Este ca un orologiu fără mecanism. La înfățișare poate părea frumos, poți chiar să îi miști limbile, dar nu va funcționa. Religia adevărată, care rămâne în picioare își are ca temelie fermitatea credinței.

Trebuie să existe o credință reală, din inimă, că promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure și că poți depinde de

ele, o credință reală că ceea ce El spune în Biblie este cu totul adevărat, și că orice învățatură contrară acestui lucru este falsă, indiferent ce ar spune alții. Trebuie să existe o credință reală că toate cuvintele lui Dumnezeu trebuie acceptate, chiar dacă ele ar putea fi dure sau dezagreabile firii pământești, și că această cale a Lui este dreaptă, toate celelalte fiind greșite. Așa trebuie să fie credința, altfel nu vei putea ieși vreodată din această lume, nu vei putea lua crucea, nu-L vei putea urma pe Hristos și nu vei putea să fii mântuit.

Trebuie să înveți să crezi că promisiunile Lui sunt mai bune decât averile; că lucrurile nevăzute sunt mai bune decât cele vizibile; că lucrurile din ceruri, care se află dincolo de ochiul omenesc, sunt mai bune decât lucrurile de pe pământ, dinaintea ochilor noștri; că lauda Dumnezeului invizibil este mai bună decât lauda omului vizibil. Atunci și doar atunci vei face o alegere asemenea lui Moise, și Îl vei prefera pe Dumnezeu înaintea lumii.

Acum intervine întrebarea cu adevărat importantă: „Ai tu această credință?” Dacă da, vei descoperi că este posibil să refuzi lucrurile care par bune și să le alegi pe cele care par rele. Având nădejdea lucrurilor viitoare, vei considera că pierderile zilei de azi nu sunt nimic. Îl vei urma pe Hristos în întuneric și vei rămâne alături de El până la sfârșit. Dacă nu, te avertizez – niciodată nu vei putea duce un război bun și să alergi în cursă ca să obții premiul. În curând te vei simți ofensat și te vei întoarce înapoi în lume.

Dincolo de toate acestea, trebuie să existe o credință reală, durabilă, în Domnul Isus Hristos. Viața pe care o trăiești în trup, trebuie să o trăiești prin credința în Fiul lui Dumnezeu. Trebuie să existe un obicei stabil al bizuirii constante pe Isus, privind la Isus, extrăgându-ți de la Isus mana sufletului tău și folosind-o în fiecare zi.

Trebuie să ajungi capabil să spui: „Pentru mine, a trăi este Hristos” și „Pot totul prin Hristos, care mă întărește” (Filip. 1:21; 4:13). Aceasta a fost credința prin care sfinții din vechime au căpătat o bună mărturie. Aceasta a fost arma cu care au biruit ei lumea. Acesta fost secretul care i-a făcut să fie cine au fost. Aceasta a fost credința care l-a determinat pe Noe să continue să construiască arca, în timp ce lumea îl privea și îl batjocorea. Aceasta a fost credința care l-a determinat pe Avraam să cedeze în fața lui Lot, și să locuiască în tăcere în corturi. Aceasta a fost credința care a determinat-o pe Rut să se alipească de Naomi și să întoarcă spatele țării ei și dumnezeilor ei. Aceasta a fost credința care l-a făcut pe Daniel să continue în rugăciunile lui, chiar dacă știa că i se pregătea groapa cu lei. Aceasta a fost credința care i-a determinat pe cei trei tineri din Israel să refuze să se închine idolilor, chiar dacă înaintea lor se afla cuptorul încins. Datorită acestei credințe a abandonat Moise Egiptul, fără să se teamă de mânia faraonului.

Toți aceștia au acționat astfel pentru că au crezut. Evident, ei au conștientizat dificultățile și necazurile acestei alegeri. Cu toate acestea, mai presus de orice, ei L-au văzut pe Isus prin credință și, astfel, au continuat. Bine a spus apostolul despre credință că este „de preț” (2 Petru 1:1).

3. *Adevăratul motiv pentru care atât de mulți oameni sunt lumești și păgâni este că ei nu au nicio credință.*

Trebuie să fim conștienți de faptul că mulțimi de preținși creștini nu s-ar gândi nici măcar pentru o clipă să acționeze asemenea lui Moise. Este inutil să spunem lucruri blânde și să ne închidem ochii în fața realității. Orb trebuie să fie acel om care nu vede miile de oameni din jurul lui, care preferă zilnic să meargă pe calea lumii, în loc să se apropie de Dumnezeu, care preferă să le dea prioritate lucrurilor temporare, în loc să își îndrepte privirea către cele veșnice, care aleg să se atașeze de lucrurile trupești refuzându-le pe cele care vizează sufletele lor. S-ar putea să nu ne placă să recunoaștem acest lucru și să încercăm din greu să îl ascundem. Totuși, aceasta este realitatea. Dar de ce procedează oamenii în felul acesta? Fără îndoială că ei vor aduce înaintea noastră motivațiile și scuzele lor. Unii vor vorbi despre capcanele lumii, alții despre lipsa de timp, alții despre dificultățile speciale în care se află, alții despre îngrijorările și preocupările vieții, alții despre puterea ispitei, despre puterea patimilor ori despre efectul prietenilor rele.

Dar ce ne rămâne după toate acestea? Există o cale mult mai scurtă de a evalua starea sufletelor lor – ei nu cred cu adevărat! O propoziție simplă, asemenea toiagului lui Aaron, va înghiți toate scuzele lor – *acești oameni n-au credință!* Ei nu cred în realitate că ceea ce Dumnezeu spune este adevărat. Ei se fletează în taină cu acest gând: „Cu siguranță că aceste lucruri nu se vor împlini. Trebuie să existe o altă cale către Rai, o alta, despre care acești predicatori nu vorbesc. Sigur că nu poate fi atât de periculos

să fii un om pierdut”. Pe scurt, ei nu-și pun încrederea implicită în cuvintele pe care Dumnezeu le-a scris și, astfel, ei nu acționează conform acestora. Ei nu cred cu hotărâre în existența Iadului, motiv pentru care nici nu fug de el. Ei nu cred nici măcar în Rai și, de aceea, nu-l caută. Acești oameni nu cred în vinovăția păcatului, motiv pentru care nu se întorc de la el. Ei nu cred nici în sfințenia lui Dumnezeu și, de aceea, nu se tem de El. Ei nu cred că au nevoie de Hristos și, astfel, nu-și pun încrederea în El și nici nu Îl iubesc.

Acești oameni nu au încredere în Dumnezeu și, ca atare, ei nu riscă nimic pentru El. Asemenea lui Patimă, din *Călătoria Creștinului*, ei vor să capete lucrurile bune acum. Ei nu cred în Dumnezeu și, de aceea, nu pot aștepta.

Dar cum stau lucrurile cu noi înșine? Credem noi Biblia în întregime? Haideți să ne punem această întrebare! Fiți siguri de acest lucru: a crede întreaga Biblie este un lucru mult mai important decât își imaginează mulți oameni. Fericit este acel om care poate să-și pună mâna pe inimă și să spună: „Eu sunt un credincios după Biblie”.

Noi vorbim uneori despre păgâni ca și cum aceștia ar fi cei mai rari oameni pe care i-am putea întâlni în lume. Eu sunt convins că, din fericire, un păgânism asumat deschis nu este ceva foarte răspândit în zilele noastre. Totuși, putem vedea un păgânism practic imens în jurul nostru, care este, în esență, la fel de periculos pe cât sunt principiile lui Voltaire și ale lui Paine! Sunt mulți cei care repetă crezul duminică de duminică și își fac un titlu de glorie din a-și declara credința în tot ce conține crezul. Și totuși, exact aceiași oameni vor trăi în mod practic de-a lungul

săptămânii ca și cum Hristos n-ar fi murit vreodată, ca și cum n-ar exista vreo judecată, vreo înviere a morților și vreo viață veșnică. Mulți sunt cei care vor spune, „noi știm totul”, când le vorbești despre lucrurile veșnice și despre valoarea sufletelor lor. Și totuși, viețile lor demonstrează clar că nu trăiesc nimic din ceea ce pretind că știu și cea mai tristă parte a stării lor spirituale este că ei cred totuși că sunt mântuiți!

Este un adevăr înfricoșător și vrednic de toată atenția că oamenii nu acționează potrivit gradului de cunoaștere a Bibliei, și că această cunoaștere le este pur și simplu inutilă și nefolositoare. Ba mai mult de atât, ea va adăuga condamnării și va crește vinovăția oamenilor în ziua judecării! O credință care nu influențează practica omului nu este vrednică de numele ei. Există două categorii de oameni în biserica vizibilă – cei care cred, și cei care nu cred. Diferența dintre creștinul adevărat și acela care doar pretinde credința stă într-un singur cuvânt. Adevăratul creștin este asemenea lui Moise: el are credință. Spre deosebire de acesta, cel care doar pretinde credința, nu o are. Creștinul adevărat crede, motiv pentru care trăiește potrivit credinței lui. Acela care doar pretinde credința, în fapt nu crede, motiv pentru care acționează în felul lui. Unde este credința noastră? Haideți să nu fim necredincioși, ci să credem.

4. Adevăratul secret care stă în spatele celor ce fac lucruri mari pentru Dumnezeu este că au o credință mare.

Sunt convins că noi toți suntem predispuși să greșim în acest aspect. Noi gândim prea multe lucruri și vorbim prea mult despre haruri, daruri și realizări, și nu ne

amintim suficient de bine adevărul că, la urma urmei, credința este rădăcina și mama tuturor acestora. În umblarea cu Dumnezeu, omul va merge atât de departe pe cât este credința lui, niciun centimetru în plus. Viața lui va fi întotdeauna proporțională cu credința sa. Pacea lui, răbdarea lui, curajul, zelul, faptele lui – toate vor fi în acord cu credința lui.

Probabil că ați citit de viețile unor creștini deosebiți, unii precum Wesley, Whitefield, Venn, Martyn, Bickersteth, Simeon sau M'Cheyne. Probabil că sunteți înclinați să spuneți: „Ce daruri și haruri minunate trebuie să fi avut acești oameni!” Eu aș răspunde mai degrabă că ar trebui să onorăm acel har pe care Dumnezeu îl prezintă în capitolul 11 din Epistola către Evrei – credința lor. Un lucru trebuie să ne fie clar – credința a fost izvorul caracterului fiecăruia.

Pot să îmi imaginez aici pe cineva care spune, „Acești oameni s-au rugat atât de mult, și acesta este motivul pentru care au fost niște eroi”. Drept răspuns, eu aș întreba: De ce s-au rugat ei intens? Pur și simplu pentru că au avut o credință mare. Ce este credința, dacă nu Îi vorbește lui Dumnezeu?

Probabil că altcineva ar obiecta, „Oamenii aceștia au fost sânguincioși și muncitori, și de aici vine succesul lor”. Dar eu aș răspunde: De ce au fost ei atât de sânguincioși? Pur și simplu pentru că au avut credință. Ce este sânguința creștinului, dacă nu credința pusă la lucru?

Un altul îmi va spune, „ei au fost niște oameni atât de curajoși, iar curajul i-a făcut foarte folositori”. Răspunsul

meu este: De ce erau ei atât de curajoși? Simplu, pentru că au avut o credință mare. Ce este curajul creștinului, dacă nu credința care își împlinește responsabilitățile cu onestitate?

Un altul va spune: „ceea ce le-a conferit greutate a fost sfințenia lor”. Răspund pentru ultima dată: Ce i-a făcut sfinți? Nimic altceva decât un spirit viu al credinței. Ce este sfințenia, dacă nu credința vizibilă și credința întrupată?

Vrei să fii asemenea lui Moise, făcând clar ca lumina zilei că L-ai pus pe Dumnezeu înaintea lumii, împlinind ce îți cere Hristos? Vrei să aduci roade din abundență? Vrei să fii sfânt și folositor? Îndrăznesc să îmi exprim convingerea că orice credincios adevărat va răspunde cu un răsunător, „Da! Aceasta este dorința mea!”

Primește astăzi sfatul meu: mergi înaintea Domnului Isus Hristos așa cum au făcut ucenicii Lui și insistă înaintea Lui: „Doamne, mărește-ne credința!” Credința este rădăcina caracterului unui creștin adevărat. Fă ca rădăcina ta să fie cea adevărată, și în curând roadele tale vor fi prezente din abundență. Prosperitatea ta spirituală va fi întotdeauna potrivită credinței tale. Cel care crede nu doar că va fi măntuit, ci că el nu va înceta niciodată să fie astfel, el va birui, va fi întărit, va umbla ferm pe apele acestei lumi și va face lucruri mărețe!

Cititorule, dacă ești gata să crezi lucrurile din această carte și dorești să fii un om cu adevărat sfânt, începe prin a acționa asupra credinței tale. Ia-l pe Moise de exemplu! Calcă pe urmele pașilor lui! Mergi și fă la fel!

9

.....

LOT, UN SEMN DE AVERTIZARE

„Lot zăbovea” (Geneza 19:16)

Sfintele Scripturi, care au fost scrise spre învățarea noastră, conțin deopotrivă modele de urmat și semne de avertizare. Ele ne arată exemple de evitat și exemple de urmat. Omul al cărui nume este scris la începutul acestei pagini este prezentat ca un semnal de avertizare pentru întreaga Biserică a lui Hristos. Caracterul lui este pus înaintea noastră prin două cuvinte simple: „Lot zăbovea”.

Haideți să ne oprim și să privim la acest semn de avertizare pentru câteva minute. Să îl analizăm pe Lot. Cine este acest om care zăbovea?¹⁵ El este nepotul credinciosului Avraam. Când a zăbovit el? Chiar în dimineața zilei când Sodoma avea să fie distrusă. Unde a zăbovit el? În spatele zidurilor Sodomei. Înaintea cui a zăbovit el? Înaintea privirilor celor doi îngeri care fuseseră trimiși la el în afara orașului. Da, „Lot a zăbovit” chiar și în acel moment!

¹⁵ În sens strict, a *zăbovi* are sensul de a *amâna*, însă în acest capitol, autorul îl folosește cu un înțeles mai larg, făcând referire mai degrabă la starea unui om nehotărât, care amână un anume curs al acțiunii ca urmare a nehotărârii. – n.tr.

Cuvintele acestea sunt solemne și plină de hrană pentru inimile noastre. Ele ar trebui să sune ca o trâmbiță în urechile tuturor celor care au cea mai mică pretenție de a fi credincioși. Sper că ele îl vor pune pe gânduri pe fiecare cititor al acestui mesaj. Cine știe dacă nu cumva sunt tocmai acele cuvinte de care are nevoie sufletul tău? Glasul Domnului Isus îți poruncește să-ți amintești de soția lui Lot (Luca 17:32). Iar vocea unuia dintre slujitorii Lui te invită în această zi să îți amintești de Lot.

Haideți să analizăm starea lui Lot, să vedem ce spune textul despre el, de ce a zăbovit el, ce fel de roade a adus el și, în toată această analiză, să acordăm o atenție specială învățăturii noastre despre sfințenie.

Principiul de bază este clar: nu trebuie să urmăm exemplul lui Lot, nu trebuie să zăbovim.

Încă odată, eu spun că Lot este un semnal de avertizare!

A FOST LOT UN OM MÂNTUIT?

Acesta este un aspect de o importanță deosebită. Dacă l-aș trece cu vederea, probabil că aș rata să mă adresez acelui grup de credincioși care vreau să beneficieze în special de pe urma acestor rânduri. Dacă n-aș arăta clar acest aspect, mulți ar presupune, după lectura acestui mesaj, „Aha! Lot a fost un om rău, o ființă ticăloasă, rea, întunecată, un om neconvertit, un copil al acestei lumi. Nu este de mirare că a zăbovit!” Dar rețineți bine ce vă spun. Lot n-a fost așa ceva. Lot a fost un credincios adevărat, un om convertit, un copil adevărat al lui Dumnezeu, un suflet

justificat, un om neprihănit. Are vreunul dintre cititorii mei har în inima lui? Așa a avut și Lot. Are vreunul dintre cititorii mei nădejdea mântuirii? Și Lot a avut-o. Este vreunul dintre cititorii mei o „făptură nouă”? Și Lot a fost. Este vreunul dintre cititorii mei un călător pe calea îngustă care duce la viață? Și Lot a fost un astfel de călător.

Nimeni să nu creadă că aceasta este doar opinia mea, rezultatul unei simple imaginații arbitrare produsă de mine, o idee care să nu fie susținută de Scriptură. Nimeni să nu își imagineze că l-aș determina să creadă acest lucru doar pentru că eu spun asta. Duhul Sfânt a clarificat faptul acesta dincolo de orice fel de controversă, denumindu-l pe Lot un om „drept” și „neprihănit” (2 Petru 2:7-8) și dându-ne dovezi clare ale faptului că harul s-a aflat în acest om.

O dovadă este că el a trăit într-un loc rău: „din cauza faptelor nelegiuite pe care le vedea și auzea” (2 Petru 2:8 NTR), dar el n-a fost un om rău. Pentru a putea fi un Daniel în Babilon, un Obadia în casa lui Ahab, un Abișai în familia lui Ieroboam, un sfânt la curtea lui Nero și un „om neprihănit” în Sodoma, trebuie să ai parte de harul lui Dumnezeu. Fără har, ți-ar fi imposibil să faci acest lucru.

O altă dovadă stă în faptul că el „își chinuia zi de zi sufletul său drept din cauza faptelor nelegiuite pe care le vedea și auzea” (2 Petru 2:8 NTR). La vederea păcatului, Lot se simțea rănit, întristat, îndurerat și lovit. Această atitudine este asemănătoare celei a lui David, cel sfânt, care spunea: „Ochii îmi varsă șiroaie de ape, pentru că Legea Ta nu este păzită. Îi văd cu scârbă pe cei necredincioși Ție, care nu păzesc Cuvântul Tău” (Ps. 119:136, 158). A fost

atitudinea lui Pavel, care spune: „sînt o mare întristare și am o durere necurmată în inimă... pentru frații mei, rudele mele trupești” (Rom. 9:2-3). Nimic nu va putea face să capete o astfel de atitudine, decât harul lui Dumnezeu.

O altă dovadă constă în faptul că, la vederea faptelor nelegiuite, Lot „își chinuia zi de zi sufletul său drept” (2 Petru 2:8 NTR). Cu trecerea timpului, el nu a devenit rece sau căldicel în ce privește păcatul, cum fac mulți oameni. Obișnuința cu păcatul în jurul lui n-a îndepărtat acel simțămînt acut din inima lui, cum, din nefericire, este cazul multor alora. Mulți oameni sunt șocați și uluiți la vederea primelor acte de nelegiuire, și totuși în final devin atât de obișnuiți cu ele, încât nu le mai privesc cu mare îngrijorare. Acesta este cazul multora dintre care cei care trăiesc în orașele și satele noastre, sau al celor care călătoresc în lung și în lat în această lume. Astfel de oameni devin adesea complet indiferenți față de multele forme de manifestare a păcatelor fâțișe. Totuși, nu așa stau a fost Lot, iar acest lucru este un semn deosebit al realității harului din viața lui.

Așa era Lot – un om drept și neprihănit, un om pece-luit și pus deoparte ca moștenitor al cerului chiar de către Duhul Sfânt.

Înainte să trecem mai departe, haideți să ne amintim că un adevărat creștin poate avea multe defecte, multe infirmități, și totuși să fie un creștin autentic. Noi nu disprețuim aurul doar pentru că este uneori amestecat cu zgură. Nu trebuie să minimizăm harul doar pentru că este însoțit uneori de corupție. Continuă să citești, și vei descoperi că

Lot a plătit scump pentru această zăbovire. Totuși, citind mai departe, nu uita că Lot era un copil de Dumnezeu.

CE NE SPUNE TEXTUL DESPRE LOT

Ce ne spune textul deja citat despre comportamentul lui Lot? Cuvintele sunt uluitoare: „Lot zăbovea”. Cu cât ne uităm mai îndeaproape la circumstanțele și la vremea lui, cu atât mai uimitoare ni se par.

Lot cunoștea starea îngrozitoare a orașului în care locuia. „A ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui” (Gen. 19:13). Și totuși el zăbovea.

Lot cunoștea judecata înfricoșătoare care avea să vină peste toți cei ce se aflau în acea cetate. Îngerul spusese clar: „ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim” (Gen. 19:13). Și totuși el a zăbovit.

Lot știa că Dumnezeu Și-a ținut întotdeauna cuvântul și că, dacă a spus un lucru, îl va respecta cu siguranță. Cu greu ne-am putea imagina că el era nepotul lui Avraam, că trăise alături de patriarh vreme îndelungată, și să nu fi fost conștient de acest lucru. Și totuși a zăbovit.

Lot știa că era în pericol, căci el a mers la ginerii lui și i-a avertizat să fugă. El le-a spus: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta; căci Domnul are să nimicească cetatea” (Gen. 19:14). Și totuși a zăbovit.

Lot i-a văzut pe îngerii lui Dumnezeu stând în picioare și așteptându-i pe el și pe familia lui să plece. El a auzit vocea acelor slujitori ai mâniei lui Dumnezeu cum a sunat în urechile lui, grăbindu-l: „îngerii au stăruiet de Lot

zicând: „Scoală-te, ia-ți nevasta și cele două fete, care se află aici, ca să nu pieri și tu în nelegiuirea cetății!” (Gen. 19:15). Și totuși, el a zăbovit. El a fost încet, când trebuia să se grăbească; a făcut pasul înapoi, când trebuia să meargă înainte; a minimizat pericolul, când trebuia să-l conștientizeze mai bine; a încetinit, când trebuia să se grăbească; a rămas rece, când trebuia să fie fierbinte. Totul pare aproape incredibil! Pare prea uluitor pentru a fi adevărat! Dar Duhul a lăsat scrise pe hârtie aceste lucruri pentru ca noi să fim învățați. Și așa au stat lucrurile.

Totuși, pe cât sunt de incredibile aceste lucruri la prima vedere, mă tem că există mulți din poporul Domnului Isus Hristos, creștini reali, care se comportă foarte asemănător lui Lot. Notați bine acest lucru! Există mulți credincioși, copii adevărați ai lui Dumnezeu, care știu mult mai multe lucruri decât trăiesc, care văd mult mai multe lucruri decât practică, și totuși continuă mulți ani în această stare. Pare incredibil, dar ei merg până la un moment, după care se opresc!

Ei cred în Capul bisericii, Hristos, și iubesc adevărul. Le place predicarea sănătoasă și susțin fiecare aspect al doctrinei evanghelice, atunci când o aud. Totuși, există ceva indescriptibil care nu îi satisface. Ei fac constant lucruri care dezamăgesc așteptările păstorilor lor și ale prietenilor lor creștini mai înaintați în umblarea cu Dumnezeu. Comportamentul lor îi uimește pe mulți, și totuși ei rămân nemișcați!

Ei cred în Rai, și totuși cu greu par să tânjească după el. Ei cred în existența Iadului, și totuși se tem prea puțin de

ei. Ei Îl iubesc pe Domnul Isus, dar lucrarea pe care o fac pentru El este aproape inexistentă. Ei îl urăsc pe diavolul, dar adesea se comportă ca și cum l-ar ispiti să vină la ei.

Acești oameni știu că timpul este scurt, dar trăiesc de parcă ar trăi veșnicia aici. Ei știu că au o bătălie de dus, și totuși trăiesc de parcă ar fi pace. Ei știu că au o cursă de alergat, și totuși aleargă ca niște oameni care bat pasul pe loc. Ei știu că Judecătorul este la ușă, și că mânia Lui vine în curând, și totuși par să fie pe jumătate adormiți! Ar trebui ei înșiși să fie uimiți de propriile persoane, și totuși nu sunt nici pe departe într-o astfel de stare!

Ce vom spune despre acești oameni? Ei îi uimesc adesea pe prietenii și rudele lor credincioși. Adesea sunt cauza unor îngrijorări deosebite. De multe ori dau naștere unor mari îndoieli și a cercetării inimilor. Cu toate acestea, ei nu pot fi descriși decât prin următoarea frază: toți sunt frați și surori ai lui Lot. Ei zăbovesc.

Aceștia sunt oameni care își formează în minte ideea că este imposibil ca toți credincioșii să fie atât de sfinți și spirituali! Ei sunt de acord că sfințenia hotărâtă este un lucru frumos. Le place să citească despre ea în cărți și chiar să o vadă, ocazional, în alții. Totuși, ei nu cred că toți credincioșii ar trebui să țintească la un standard atât de înalt. Indiferent de circumstanțe, ei par să se fi hotărât în mințile lor că așa ceva este dincolo de putințele lor.

Aceștia sunt cei care își formează idei greșite cu privire la limitele dragostei, așa cum o denumesc ei. Lor le este teamă ca de moarte să fie văzuți ca niște oameni înguști și excesivi în credința lor. Mai degrabă ar fi gata să

fie pe placul oricui, să se potrivească cu oricine și să nu deranjeze pe nimeni. Totuși, ei uită că ar trebui ca, mai înainte de toate, să fie plăcuți lui Dumnezeu.

Aceștia sunt cei ce se îngrozesc de ideea criticilor și care fac pasul înapoi de la lepădarea de sine. Ei nu par să fie capabili vreodată să aplice porunca Domnului nostru de „a-și lua crucea” și de a „tăia mâna cea dreaptă și a smulge ochiul cel drept” (cf. Matei 5:29-30). Ei nu pot respinge faptul că Domnul nostru a folosit aceste expresii, dar nu par să le găsească vreodată loc în credința lor. Ei își petrec viețile încercând să facă așa încât poarta să fie cât mai largă și crucea cât mai ușoară. Totuși, ei nu reușesc niciodată.

Acești oameni sunt dintre aceia care întotdeauna încearcă să țină pasul cu lumea. Ei sunt ingenioși în a descoperi motive pentru a nu se separa hotărât de lume, în a găsi scuze plauzibile pentru participarea la distracții îndoielnice și pentru că au prietenii nepotrivite. Într-o zi ți se va spune că ei participă la o lecție biblică, și în ziua următoare vei auzi despre ei că au mers dimineața la cursa de mașini și după-amiaza la bal. Într-o zi postesc și merg la Cina Domnului, iar în ziua următoare sunt dimineața la meci și după-amiaza la operă! Într-o zi îi vei vedea aproape disperăți și isterici ca urmare a mesajului vreunui predicator senzațional, și în ziua următoare îi vei vedea plângând când lecturează un roman ieftin! Ei se trudes constant să se convingă pe sine de faptul că a se amesteca puțin cu oamenii din lume le face de fapt bine. Totuși, în cazul lor, este foarte clar că nimic nu le merge bine, ci capătă numai răni de pe urma comportamentului lor.

Acești oameni sunt dintre cei care nu-și pot imagina în inimile lor că s-ar putea certa cu păcatele lor îndrăgite, fie că este vorba de lenevie, indolență, porniri nestăpânite, mândrie, egoism, nerăbdare sau orice altceva. Ei le permit acestor lucruri să rămână nederanjate, ca un chiriaș tolerat în inimile lor. Ei spun că astfel de lucruri le protejează sănătatea, constituția, temperamentele, încercările sau căile. Așa au fost tata, mama sau bunica, și cu siguranță că ei nu pot fi diferiți. Când îi vei întâlni după o absență de vreun an, vei auzi aceleași lucruri despre ei. Dar toate, absolut toate aceste lucruri pot fi rezumate printr-o singură frază. Ei sunt toți frați și surori ai lui Lot. Ei zăbovesc!

Ah, dacă ești un suflet care zăbovește, nu ești fericit! Știi și tu asta. Ar fi un lucru ciudat să fii fericit într-o astfel de situație. Zăbovirea este mijlocul sigur de distrugere a creștinismului fericit. Conștiința unui om care zăbovește îl împiedică să se bucure de pacea interioară. Poate că a existat o vreme când alergai bine. Totuși, ți-ai părăsit dragostea dintâi, n-ai mai simțit de atunci aceeași mângâiere, și nici nu o vei simți până nu te vei întoarce la „faptele tale dintâi” (Apoc. 2:5). Asemenea lui Petru, când Domnul Isus a fost luat captiv, și tu îl urmezi pe Domnul de departe. La fel ca Petru, vei descoperi că această cale nu este deloc plăcută, ci grea. Vino și privește-l pe Lot. Vino și observă istoria lui. Vino, ia aminte la zăbovirea lui Lot, și fii înțelept.

MOTIVELE ZĂBOVIRII LUI LOT

Care dintre cititorii acestui text ar putea să se simtă sigur și n-ar avea nicio temere cu privire la zăbovire? Vino și ascultă în timp ce îți voi prezenta câteva pasaje din istoria

lui Lot. Urmează exemplul lui și va fi cu adevărat o minune dacă nu vei ajunge în final în aceeași stare sufletească.

Apoi observă un lucru în ceea ce-l privește pe Lot: el a făcut o alegere greșită cu mulți ani în urmă, pe când era tânăr. A existat o vreme când Avraam și Lot au trăit împreună. Amândoi deveniseră bogați și nu au mai putut împărți același loc. Avraam, cel mai bătrân dintre ei, i-a permis lui Lot, într-un spirit adevărat de smerenie și politețe, să-și aleagă țara, când au hotărât că trebuie să se despartă: „Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (Gen. 13:9).

Dar ce-a făcut Lot? Ni se spune că, lângă Sodoma, câmpiile Iordanului erau bogate, fertile și bine udate. Acestea erau un teren bun pentru creșterea animalelor, fiind plin de pășuni. Lot avea turme mari și ciurde de animale, așa că aceste câmpii se potriveau nevoilor lui. Acesta a fost ținutul pe care el și l-a ales pentru a se așeza, doar pentru că era un ținut bogat și cu multe ape (Gen. 13:10).

Totuși, aceste câmpii se găseau în apropierea orașului Sodoma! Lot n-a ținut cont de acest aspect. Oamenii din Sodoma, care aveau să fie vecinii lui, erau niște oameni răi! Pentru el, însă, acest lucru n-a contat. Aceștia erau niște păcătoși peste măsură de mari înaintea lui Dumnezeu! Pentru Lot, asta nu a făcut vreo diferență. Pășunea era bogată. Terenul era bun. El și-a dorit o astfel de țară pentru turmele sale. De aceea, el a trecut peste toate argumentele, peste toate scrupulele și peste toate îndoielile, dacă avut așa ceva, și a mers către această țară.

Lot a ales prin vedere, nu prin credință. El n-a cerut sfatul lui Dumnezeu pentru a fi protejat de greșeală. El a privit către lucrurile temporare, nu către veșnicie. El s-a gândit la profitul său lumesc, nu la cel al sufletului său. A luat în considerare doar lucrurile care aveau să îl ajute în această viață. Lot a uitat de chestiunea serioasă a vieții viitoare. Acesta a fost un început greșit.

Observați mai apoi că Lot s-a amestecat cu păcătoșii când nu avea nevoie să procedeze astfel. Ni se spune la început că el „și-a întins corturile până la (sau *către* - n.tr.) Sodoma” (Gen. 13:12). Așa cum am arătat deja, aceasta a fost o mare greșeală.

Dar data următoare când Lot este menționat, îl găsim locuind chiar în Sodoma! Duhul spune explicit că „Lot... locuia în Sodoma” (Gen. 14:12). El își părăsise corturile. Țara aleasă de el fusese părăsită. Acum el locuia într-o casă așezată pe una dintre străzile aceluia oraș rău!

Nu ni se spune care au fost motivele acestei schimbări. Nu aflăm de vreun motiv care să fi dat naștere acestei mutări. Putem fi siguri însă că n-avea de ce să existe vreo poruncă de la Dumnezeu ca el să facă asta. Probabil că soția lui tânjea după viața la oraș, considerând-o mai bună decât cea la țară, și găsea plăcere în așa-zisa societate. Este clar că ea nu a avut parte de har. Posibil ca ea să-l fi convins pe Lot că ar fi fost nevoie să se mute, că ar fi fost spre avantajul fiicelor lor, pentru ca acestea să se căsătorească și să se descurce bine în viață. Poate că fetele l-au îndemnat să locuiască în oraș, de dragul prietenelor lor, căci este evident că erau niște tinere ușurate. Poate că chiar lui

Lot i-a plăcut acest lucru, pentru a profita mai mult de pe urma turmelor lui. Oamenilor nu le lipsesc niciodată motive pentru a-și alimenta dorințele rele. Totuși, un lucru este foarte clar: Lot locuia în mijlocul Sodomei, fără să aibă un motiv legitim! Atunci când un copil al lui Dumnezeu face aceste două lucruri pe care le-am enumerat, nu trebuie să fim surprinși vreodată dacă, cu trecerea timpului, auzim lucruri nefavorabile despre sufletul lui. Nu trebuie să ne minunăm niciodată dacă acesta ajunge să fie surd la vocea de avertizare a suferinței, așa cum ajunsese Lot (Gen. 14:12), și dacă ajunge să zăbovească în ziua încercării și a pericolului.

Fă o alegere greșită în viață, o alegere nebiblică, și așază-te în mijlocul oamenilor lumești, când nu ai nevoie să faci asta, și nu cunosc vreo cale mai sigură de a dăuna sufletului tău și de a face pași înapoi în preocuparea ta față de veșnicie. Aceasta este calea prin care alegi să-ți înceteze ochii discernământului spiritual, până când cu greu vei mai putea face distincție între bine și rău, și te vei poticni în umblarea ta. Aceasta este modalitatea de a face ca pulsul sufletului tău să se simtă slab. Acesta este modul în care poți face ca simțământul tău clar cu privire la păcat să devină tocit și surd. Aceasta este calea prin care poți să aduci boala asupra picioarelor și mâinilor tale, boala spirituală, așa încât vei ajunge să mergi tremurând pe drumul către Sion, și până și o lăcustă așezată pe umărul tău va fi percepută ca o povară. Aceasta este modalitatea prin care îi oferi diavolului teren pentru operațiunile lui, pe câmpul de bătălie, felul în care îți vei lega mâinile în toiul bătăliei, felul în care îți vei lega greutatea de picioare când

va trebui să alergi, modul în care îți secătuiești izvoarele puterii, îți zdrobești energia, îți tai părul cum a făcut Samson, te predai în mâinile Filistenilor, care îți vor scoate ochii, te vor pune să învârti de moară și vei deveni un sclav! Pune bine la inimă aceste lucruri. Nu le uita! Amintește-ți de ele dimineața. Amintește-ți de ele noaptea. Lasă ca aceste lucruri să pătrundă adânc în inima ta. Dacă vrei să fii vreodată sigur că nu vei aluneca în zăbovire, ia aminte și păzește-te de amestecarea inutilă cu oamenii din lume! Păzește-te de alegerea lui Lot! Păzește-te de alegerea lui Lot – dacă vrei să nu ajungi într-o stare a sufletului seacă, somnolentă, leneșă, pustie, ne-productivă, greoaie, carnală și stearpă.

a. Ține minte acest lucru când îți alegi unde să locuiești.

Nu este suficient să ai o casă confortabilă, o situație bună, aer curat, vecini plăcuți, chiria mică și viața ieftină. Există și alte lucruri care trebuie luate în considerare. Trebuie să te gândești la sufletul tău nemuritor. Te va ajuta acest loc pe calea către cer sau te va îndrepta către Iad? Există o congregația credincioasă Evangheliei la scurtă distanță? Este Hristos răstignit în apropierea ușii tale? Există vreun adevărat om al lui Dumnezeu în apropierea ta, care să vegheze asupra sufletului tău? Dacă îți iubești viața, te implor să nu treci cu vederea acest lucru. Ferește-te de alegerea lui Lot.

b. Amintește-ți de acest lucru când îți alegi o chemare, un loc sau o meserie în viață.

Nu este suficient ca salariul să fie mare, plata să fie bună, munca să fie ușoară, avantajele numeroase sau posibilitățile de promovare favorabile. Gândește-te la sufletul

tău, la sufletul tău nemuritor. Va fi el hrănit sau înfometat? Va prospera spiritual, sau va fi tras înapoi? Vei fi liber duminica, așa încât să poți să pui deoparte o zi pe săptămână spre binele tău spiritual? Te implor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să iei aminte la hotărârile tale. Nu te grăbi. Privește acea decizie prin lumina lui Dumnezeu. Se poate să ajungi să cumperi aurul cu un preț mult prea mare. Păzește-te de alegerea lui Lot!

c. Amintește-ți de acest lucru când îți alegi soțul sau soția, dacă încă nu ești căsătorit.

Nu este suficient ca privirea să-ți fie încântată, ca gusturile să fie satisfăcute, ca mintea să pară că-și găsește perechea, ca să existe potrivire și afecțiune, și ca să ai așteptarea unui cămin confortabil în viață. Este nevoie să ții cont de mai multe lucruri. Mai există și o viață viitoare. Gândește-te la sufletul tău, la sufletul tău nemuritor. Va fi el ajutat să meargă în sus, sau va fi târât în jos, prin căsnicia pe care o plănuiești? Va fi făcut el mai ceresc, sau mai pământesc – va fi atras mai aproape de Hristos sau de lume? Va crește credința mai mult în vigoare sau va decădea? Te rog, pentru toată nădejdea slavei tale, permite-le acestor lucruri să fie luate în calcul. Gândește-te, așa cum spunea bătrânul Baxter, gândește-te bine, înainte să faci pasul dedicării într-o astfel de căsnicie. „Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Cor. 6:14). Nicăieri nu ni se spune că printre mijloacele convertirii se găsește și căsnicia. Amintește-ți de alegerea făcută de Lot!

Unii cititori pot gândi în felul următor: „Un credincios n-are de ce să se teamă. El este o oaie în turma lui Hristos,

nu va pieri niciodată, și nu poate suferi atât de mult. Este imposibil ca să facem un așa caz din lucruri atât de mărunte”.

Da, ai putea gândi în felul acesta. Totuși, eu te avertizez că, dacă vei neglija aceste lucruri, sufletul tău nu va prospera niciodată. Cu siguranță că un credincios adevărat nu va fi respins din ceruri, chiar dacă el ar putea zăbovi. Dar dacă zăbovește, în zadar te-ai putea aștepta ca religia lui să înflorească. Harul este o plantă delicată. Dacă nu o îngrijești cu atenție și nu o hrănești bine, în curând ea se va îmbolnăvi în această lume rea. Ea se poate îngălbeni, chiar dacă nu poate muri. Chiar și cel mai strălucitor aur devine încetoșat dacă este expus unei atmosfere îmbâcsite. Cel mai înroșit fier se va răci în curând, căci chiar dacă necesită trudă pentru a-l face să strălucească sub foc și lovituri, nu ai nevoie de nimic decât să-l abandonezi sau să torni asupra lui puțină apă rece, pentru a se înnegri și a se întări.

Ai putea fi acum un creștin zelos. Ai putea să te simți asemenea lui David în zilele prosperității lui: „Nu mă voi clătina niciodată!” (Ps. 30:6 NTR). Nu te amăgi. Nu trebuie decât să umbli pe urmele pașilor lui Lot și să alegi ce a ales Lot, și vei ajunge în curând în starea sufletului lui. Permite-ți să faci lucrurile pe care el le-a făcut, să presupui lucrurile pe care el le-a presupus, și vei descoperi în curând că ai devenit unul ca el, care zăbovește. Vei vedea că, asemenea lui Samson, prezența Domnului nu mai este cu tine. Vei dovedi, spre rușinea ta, că ești un om nehotărât și ezitant în ziua încercării. Asupra religiei tale se va abate cancerul, care va mânca din viața ei fără să-ți dai seama. Va veni asupra ta

acea tuberculoză lentă care îți va secătui sufletul de putere și îți va irosi toată energia fără să fii conștient de acest lucru. Cu trecerea vremii, te vei trezi și vei descoperi că mâinile tale cu greu mai sunt capabile să te poarte pe calea Domnului și că mărimea credinței tale cu greu ajunge cât un grăunte de muștar. Probabil că vei descoperi aceste lucruri într-un punct de turnură din viața ta, într-un moment când vrăjmașul se năpustește asupra ta ca un potop, iar nevoia ta este disperată.

Ah, ia aminte la aceste lucruri, ca nu cumva să devii unul care zăbovește în credința lui! Păzește-te să nu faci ceea ce a făcut Lot!

REZULTATUL ZĂBOVIRII LUI LOT

N-aș putea trece peste acest punct, și asta dintr-o mulțime de motive, aplicabile în special în zilele noastre. Nu puțini sunt cei care se simt dispuși să obiecteze spunând că, „la urma urmei, Lot era mântuit – el era justificat, a ajuns în cer. Nu mă interesează mai mult. Dacă voi ajunge în Rai, voi fi mulțumit”. Dacă acesta este gândul inimii tale, deschide-ți inima pentru o clipă și ascultă-mă încă puțin. Îți voi arăta unul sau două lucruri din istoria lui Lot, care merită atenția, și poate că te voi convinge să îți schimbi părerea.

Eu cred că este de o primă importanță să insistăm asupra acestui subiect. Voi susține întotdeauna că sfințenia hotărâtă și utilitatea deosebită sunt legate îndeaproape, că fericirea și ucenicia Domnului merg braț la braț, și că, dacă credincioșii vor zăbovi, nu pot să se aștepte să fie utili în

generația lor, să fie foarte sfinți sau asemănători lui Hristos, ori să se bucure de mari mângâieri și de pace în credința lor.

a. Să observăm că Lot nu a reușit să facă vreun bine printre locuitorii Sodomei.

Probabil că Lot a trăit mulți ani în Sodoma. Nu încapă îndoială că el a avut multe oportunități prețioase să vorbească despre lucrurile lui Dumnezeu și să încerce să întoarcă suflete de la păcat. Dar se pare că Lot n-a reușit să obțină nimic. El n-a avut niciun fel de greutate sau influență în mijlocul oamenilor între care a locuit. El nu le-a câștigat nici măcar respectul pe care oamenii acestei lumi îl acordă frecvent unui slujitor deosebit al lui Dumnezeu. În toată Sodoma, dincolo de casa lui Lot nu a putut fi găsit nici măcar un om neprihănit. Niciunul dintre vecinii lui nu i-a crezut mărturia. Niciuna dintre rudele lui nu l-a onorat pe Domnul pe care el l-a cinstit prin închinarea lui. Niciunul dintre servitorii lui n-a slujit Dumnezeului stăpânului lor. Niciun om din orice colț al aceluși oraș n-a luat seama nici măcar la o iotă din opiniile sale, când a încercat să înfrâneze răutatea lor. Acești oameni au spus: „Omul acesta a venit să locuiască aici ca un străin și acum vrea să facă pe judecătorul” (Gen. 19:9). Viața lui n-a avut nicio greutate înaintea lor, cuvintele lui n-au fost ascultate, iar religia lui nu a atras pe nimeni.

Dar nu este de mirare! Este o regulă generală că sufletele care zăbovesc nu reușesc să facă vreun bine acestei lumi și nu aduc niciun credit cauzei lui Dumnezeu. Sarea lor are mult prea puțin gust ca să mai influențeze corupția

morală din jurul lor. Ei nu sunt „epistole ale lui Hristos”, care să poată fi „citite și cunoscute de toți” (2 Cor. 3:2). Pe căile acestor oameni nu se găsește nimic magnetic, atractiv și care să Îl reflecte pe Hristos. Să nu uităm acest lucru.

b. Istoria lui Lot ne arată că el n-a ajutat pe nimeni din familia lui, dintre rudele lui sau dintre prietenii lui prin a-i influența către cer.

Nu ni se spune cât de mare era familia lui. Știm totuși acest lucru, că avea o soție și două fiice, cel puțin în ziua când a fost chemat să iasă din Sodoma. Indiferent dacă familia lui Lot a fost mai numeroasă sau nu, cred că un lucru rămâne clar, anume că niciunul dintre aceștia nu s-a temut de Dumnezeu! Când Lot „a ieșit și a vorbit cu ginerii săi, care le luaseră pe fetele lui” și i-a avertizat să fugă de judecățile care veneau asupra Sodomei, ni se spune că „ginerii lui credeau că glumește” (Gen. 19:14). Ce cuvinte înfricoșătoare! Este ca și cum aceștia ar fi zis: „Cui îi pasă de vreun lucru pe care îl spui?” Atâta vreme cât lumea va sta în picioare, aceste lucruri vor rămâne ca o dovadă dureroasă a împotrivirii și batjocurii cu care este privită mărturia unui om care zăbovește în credința lui. Și ce s-a întâmplat cu soția lui Lot? Ea a părăsit orașul în compania lui, dar n-a mers prea departe. N-a avut credință pentru a vedea nevoia acestei fugi rapide. Ea și-a lăsat inima în Sodoma, când au început să fugă. A privit înapoi alergând în spatele soțului ei, în ciuda poruncii clare de a nu face asta, și dintr-o dată a fost transformată într-un stâlp de sare (Gen. 19:17).

Ce s-a întâmplat cu cele două fiice ale lui Lot? Este adevărat că ele au scăpat, dar doar pentru a face lucrarea

diavolului! Acestea au devenit ispititoarele tatălui lor și l-au condus să comită cel mai groaznic dintre păcate (Gen. 19:30-36).

Pe scurt, Lot pare să fi fost singur în familia lui. El n-a putut fi mijlocul pentru scăparea unui singur suflet de la porțile Iadului.

Și nu mă miră. Sufletele care zăbovesc se pot vedea prin familiile lor. Dacă rudele lor cele mai apropiate înțeleg ceva despre religia acestora, ele înțeleg inconsecvența lor. Ele trag concluzia tristă, dar deloc anormală, că „evident, dacă omul acesta ar crede cu adevărat tot ceea ce pretinde, n-ar trăi în felul în care trăiește”. Părinții care zăbovesc în credința lor au rareori copii evlavioși. Privirea copilului percepe mult mai mult decât urechea. Un copil va observa întotdeauna ceea ce faci mai mult decât ceea ce spui. Să nu uităm acest lucru.

c. Când a murit, Lot nu a lăsat dovezi în urma lui.

Cunoaștem foarte puține lucruri despre Lot după fuga lui din Sodoma, și ceea ce cunoaștem sunt lucruri neplăcute. Insistența lui după cetatea Țoar pentru că era „așa de mică”, plecarea lui ulterioară din Țoar și comportamentul lui cu fiicele sale în peșteră, toate acestea ne relatează parcă aceeași istorie. Toate ne arată slăbiciunea harului din el și starea dezastruoasă în care sufletul său căzuse.

Nu știm câtă vreme a mai trăit el după scăparea din Sodoma. Nu știm unde a murit sau când a murit, dacă l-a reîntâlnit pe Avraam sau nu, în ce fel a murit, ce a spus el sau ce a gândit în toată acea vreme. Toate acestea sunt

lucruri ascunse față de noi. Ni se spune în Biblie despre ultimele zile ale lui Avraam, Isaac, Iacov, Iosif și David, dar nici măcar un cuvânt despre Lot. Ce pat al morții întunecat trebuie să fi avut Lot! Scriptura pare să tragă o cortină în jurul lui, cu un scop precis. Există o tăcere dureroasă cu privire la sfârșitul lui. Acest om pare să înainteze ca o lampă care își pierde lumina, și care lasă în urma ei un miros neplăcut. Dacă nu ni s-ar fi spus în mod specific în Noul Testament că Lot a fost „drept” și „neprihănit”, cred că ne-am fi îndoit cu totul că Lot a fost un suflet mântuit.

Totuși, nu mă surprinde sfârșitul lui trist. Credincioșii care zăbovesc vor culege în general potrivit cu ce au semănat. Zăbovirea lor îi vizitează adesea când duhul lor este pe punctul de plecare. Ei au puțină pace în final. Da, vor ajunge în Rai, dar ajung acolo obosiți și răniți, în slăbiciuni și lacrimi, în întuneric și furtună. Ei sunt mântuiți, dar „mântuiți ca prin foc” (1 Cor. 3:15).¹⁶

APLICAȚII PRACTICE

Îi cer fiecărui cititor al acestui mesaj să se gândească serios la cele trei lucruri pe care tocmai le-am menționat. Nu vreau să înțelegeți greșit ce doresc să spun. Este uimitor să vezi cum oamenii vânează până și cea mai mică scuză pentru a înțelege greșit lucrurile care privesc sufletele lor.

¹⁶ Autorul nu susține prin aceasta ideea creștinului carnal, și considerăm că, în principiu, pasajul din epistola lui Pavel către Corinteni nu este corect aplicat situației unui credincios de felul acesta, întrucât această „mântuire ca prin foc” nu se referă, în contextul imediat din capitol, la păcatele credincioșilor, ci se referă la judecata pe care Dumnezeu o va face față de slujitorii Evangheliei. – n.tr.

Refuzul de a zăbovi nu-l face în mod automat pe cineva să fie folositor lumii. Gândiți-vă la Noe, care a predicat 120 de ani fără vreun efect. În același fel, refuzul de zăbovi nu va garanta nici convertirea familiei sau a prietenilor. Mulți dintre copiii regelui David n-au fost credincioși. La un anumit moment, nici măcar frații Domnului Isus nu L-au crezut.

Vreau să spun aici că este aproape imposibil să nu vezi o legătură între alegerea greșită făcută de Lot și zăbovirea lui, și între zăbovirea lui și faptul că n-a fost de folos familiei sale și lumii. Eu cred că Duhul Sfânt dorește ca noi să vedem acest lucru. Cred că Duhul a dorit să-l facă pe Lot un semnal de avertizare față de toți cei ce se pretind creștini. Și sunt sigur că lecțiile pe care am încercat să le extrag din această întreagă istorie merită să primească atenția noastră serioasă.

Permiteți-mi acum să vă prezint câteva gânduri de încheiere, adresate tuturor celor care se consideră credincioși în Hristos. N-am nicio dorință să vă întristez inimile. Nu vreau să vă ofer o perspectivă încheșată și neagră asupra vieții creștine. Singurul meu obiectiv este să aduc înaintea voastră câteva avertismente prietenești. Vă doresc pacea și mângâierea. Vreau cu sinceritate să fiți fericiți și siguri, să fiți bucuroși și împliniți. Am vorbit în felul acesta spre binele vostru.

Trăim zile în care abundă religia lui Lot, religia zăbovirii. Fluviul pretențiilor de credință este cu mult mai larg decât a fost vreodată, dar și cu mult mai superficial în multe locuri. Acum este la modă un anume fel de creștinism: să

aparții unei anumite denominații și să manifesti un zel pentru interesele ei; să vorbești despre controversele principale ale zilei; să cumperi cărțile religioase cele mai populare imediat ce sunt publicate și să le afișezi în biblioteca ta; să participi la întâlniri religioase; să te înscrii în asociații religioase; să discuți meritele predicatorilor; să fii entuziast și încântat de orice formă nouă de religie senzațională care își face apariția – toate acestea sunt acum lucruri ușoare și larg răspândite prin comparație cu adevărata credință. Ele solicită puține sacrificii, dacă și acelea. Aceste lucruri nu presupun nicio cruce.

Prin contrast, a umbla aproape de Dumnezeu; a fi oameni cu o gândire spirituală; a ne comporta ca străini și călători; a fi deosebiți de lume în felul în care ne folosim de timp, în stilul nostru de viață, în distracțiile noastre, în purtarea noastră, chiar în vestimentația noastră; a-L mărturisi credincios pe Hristos în toate locurile; a lăsa o aromă a Domnului nostru în orice circumstanță; a fi dedicați rugăciunii, smeriți, altruști, cu stăpânire de sine, tăcuți, iubitori, răbdători, blânzi; a ne teme cu seriozitate de orice fel de păcate; a tremura în fața pericolului care vine din partea lumii – acestea sunt lucruri rare! Ele nu sunt obișnuite printre cei care se numesc creștini și, cel mai rău, absența lor nu este conștientizată și nu este deplânsă așa cum ar trebui!

În zile ca acestea îndrăznesc să îi ofer aceste sfaturi oricărui credincios care are urechi de auzit. Nu le întoarce spatele! Nu te supăra pe mine pentru că vorbesc deschis! Îndemnul meu este acesta: „căutați cu atât mai mult să vă

întăriți chemarea și alegerea voastră” (2 Petru 1:10). Te implor să nu fii leneș, nici nepăsător, să nu te mulțumești cu o măsură mică de har și să nu fii satisfăcut cu a fi doar un pic mai bun decât cei din lume.

Te avertizez cu toată seriozitatea să nu încerci ceea ce nu vei putea face niciodată – anume să-L slujești pe Hristos în același timp cu a ține pasul cu lumea. Eu te chem și te implor să fii un creștin dedicat din toată inima, să cauți sfințenia hotărâtă, să țintești la un standard înalt al sfințirii, să trăiești o viață consacrată, să îți aduci trupul ca o „jertfă vie” înaintea lui Dumnezeu, să „umbli în Duhul” (Rom. 12:1; Gal. 5:25). Te îndemn ca, de dragul nădejzii tale la cer și a dorinței după gloria cerului, dacă vrei să fii fericit și util, nu fi un suflet care zăbovește.

Vrei să știi ce anume cer aceste vremuri? Tumultul popoarelor, abandonarea lucrurilor vechi, răsturnarea împărățiilor, agitația și goana constantă din mințile oamenilor – ce îți spun toate acestea? Toate strigă cu glas tare: „creștine, nu zăbovi!”

Vrei să fii găsit pregătit pentru cea de-a doua venire a lui Hristos, cu mijlocul încins și candela arzând, curajos și pregătit să-L întâlnești? Atunci nu zăbovi!

Vrei să te bucuri de multă mângâiere în credința ta, să simți mărturia Duhului în tine, să știi în Cine ai crezut și să nu fii un creștin trist, acru, doborât și melancolic? Atunci nu zăbovi!

Vrei să te bucuri de siguranța puternică a mântuirii tale în ziua bolii și pe patul de moarte? Vrei să privești cu

ochiul credinței la cerul care se deschide și să-L vezi pe Isus venind pentru a te primi? Atunci nu zăbovi!

Vrei să lași în urma ta dovezi solide când vei pleca din lume? Ți-ar plăcea să te așternem în mormânt cu nădejdea și mângâierea revederii tale în fericire, și vorbind despre starea ta de după moarte fără a avea vreo îndoială? Atunci nu zăbovi!

Vrei să fii folositor acestei lumi în generația ta? Vrei să îi atragi pe oameni de la păcat la Hristos, să împodobеști învățătura ta și să faci cauza Stăpânului tău frumoasă și atractivă în ochii oamenilor? Atunci nu zăbovi!

Vrei să-ți ajuți copiii și rudele îndreptându-i pe calea către cer și să-i faci să spună, „vom merge împreună cu tine!”, nu să-i faci niște păgâni și disprețuitori ai credinței? Nu zăbovi!

Vrei să ai parte de o cunună deosebită în ziua revenirii lui Hristos, și nu să fii în slavă cea mai mărunță și neînsemnată stea, să nu te descoperi ultimul și cel mai de jos din Împărăția lui Dumnezeu? Atunci nu zăbovi!

Haideți ca niciunul dintre noi să nu zăbovească! Timpul nu amână, moartea nu întârzie, judecata nu zăbovește, diavolul nu bate pasul pe loc și lumea nu stă înlemnită. De aceea, nici copiii lui Dumnezeu n-ar trebui să zăbovească.

Crede oare vreun cititor al acestor rânduri că este un om ce zăbovește? Ți simți inima grea, conștiința rănită, în timp ce citești aceste cuvinte? Există ceva în interiorul tău care-ți șoptește, „eu sunt acela”? Atunci ia aminte la ceea ce îți vorbesc aici. Starea sufletul tău nu este bună. Trezește-te, și nu mai zăbovi!

Dacă ești unul care zăbovește, trebuie să mergi imediat la Hristos și să fii vindecat. Trebuie să folosești remediu cel vechi, să te speli în izvorul cel vechi. Trebuie să te întorci la Hristos și să fii vindecat. Fă acest lucru imediat!

Nu îți imagina nici măcar pentru o clipă că starea ta este prea gravă pentru a putea fi reparată. Nu te gândești că, întrucât sufletul tău a trăit îndelung într-o stare greoaie, somnoroasă și seacă, n-ar mai exista nădejdea trezirii. Nu este oare Domnul Isus Hristos rânduit să fie Medicul tuturor bolilor spirituale? Nu a vindecat El orice formă de boală când a fost aici, pe pământ? N-a scos El orice fel de diavoli? Nu l-a ridicat El pe sârmanul Petru și a pus un cântec nou pe buzele lui? O, nu te îndoiești, ci crede fierbinte că El va putea revigora din nou lucrarea Lui din tine! Doar întoarce spatele zăbovirii, mărturisește-ți nebunia și vino, vino imediat la Hristos. Bindecuvântate sunt cuvintele profetului: „Recunoaște-ți numai nelegiuirea... Întoarceți-vă, copiii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile” (Ier. 3:13, 22).

10

.....

O FEMEIE DE ȚINUT MINTE

„Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot” (Luca 17:32).

Puține avertismente ale Scripturii sunt mai serioase ca acela de mai sus. Domnul Isus Hristos ne spune: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot”.

Nevasta lui Lot a fost o persoană care a pretins că este religioasă, iar soțul ei a fost un om drept (2 Petru 2:8). Ea a părăsit Sodoma alături de el în ziua când cetatea a fost distrusă, s-a uitat înapoi către oraș pe când se afla în spatele soțului ei, împotriva poruncii exprese a lui Dumnezeu, și a fost lovită imediat de moarte fiind transformată într-un stâlp de sare. Domnul Isus Hristos o prezintă ca pe un semn de avertizare la adresa bisericii Lui, și El spune: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

Este un avertisment serios, când ne gândim la persoana pe care Domnul Isus ne-o prezintă. El nu ne îndeamnă să ne amintim de Avraam, Isaac, Iacov, Sara, Ana sau Rut. Nu, El ne îndeamnă să ne îndreptăm privirile către cea al cărei suflet a fost pierdut pe veci. Este ca un strigăt al Lui către noi: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

Este un avertisment serios, când vedem subiectul pe care Isus ni-l prezintă. El vorbește despre cea de-a doua Sa venire pentru judecata lumii. El descrie starea înfricoșătoare în care mulți oameni se vor afla atunci, nepregătiți pentru judecată. Domnul Isus are în vedere ziua de apoi când ne îndeamnă: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

Acesta este un avertisment serios, dacă ne gândim la Persoana care îl face. Domnul Isus este plin de dragoste, îndurare și compasiune. El este Acela care nu va zdrobi trestia frântă și nu va stinge cărbunile care încă fumegă. El a plâns pentru Ierusalimul necredincios și s-a rugat pentru oamenii care L-au răstignit, și totuși tot El este Cel care s-a gândit că este bine să ne reamintească de sufletele pierdute. Așadar, El ne spune: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

Acesta este un avertisment serios, dacă ne gândim la oamenii cărora le-a fost prezentat pentru prima dată. Domnul Isus le vorbea ucenicilor Lui. El nu se adresa cărturarilor și fariseilor, care Îl urau, ci lui Petru, lui Iacov, lui Ioan și multor alora care Îl iubeau. El s-a gândit că este un lucru bun să adreseze cuvinte de avertizare acestor ucenici. Lor le-a spus El: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!”

Acesta este un avertisment serios, dacă ne uităm la maniera în care a fost exprimat. Domnul Isus nu spune doar „atenție să nu urmați, să nu imitați, să nu fiți asemenea nevastei lui Lot”. El folosește cuvinte diferite: „aduceți-vă aminte”. El vorbește ca și cum noi toți ne-am afla în pericolul de a uita de acest subiect. El stârnește memoriile noastre leneșe. El ne îndeamnă să păstrăm proaspăt

acest caz înaintea noastră. El ne spune: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot”.

Îmi propun să analizăm lecțiile pe care viața nevastei lui Lot ni le transmite. Sunt convins că istoria ei este plină de învățături utile pentru biserică. Ultimele zile ale istoriei se apropie de noi cu pași repezi. Cea de-a doua venire a Domnului Isus este la ușă. Pericolul trăirii lumești crește cu fiecare an în biserică. Haideți să ne echipăm cu antidoturile și mijloacele de apărare împotriva bolii care ne înconjoară și, deloc important, să cunoaștem istoria nevastei lui Lot. Haideți să ne îndreptăm acum atenția către *privilegiile religioase* de care s-a bucurat nevasta lui Lot, către *păcatul* specific pe care ea l-a comis și către *judicata* pe care Dumnezeu a adus-o asupra ei.

PRIVILEGIILE DE CARE S-A BUCURAT NEVASTA LUI LOT

În zilele lui Avraam și Lot, adevărata religie mântuitoare era rară pe pământ: nu existau Biblii, predicatori, biserici, literatură sau misionari. Cunoștința lui Dumnezeu era limitată la câteva familii favorite, pe când cea mai mare parte a oamenilor trăiau în întuneric, ignoranță, superstiție și păcat. Nici măcar un om dintr-o sută nu părea să aibă un exemplu atât de bun, o companie atât de spirituală, o cunoștință atât de clară și avertismente atât de ferme pe cât avea nevasta lui Lot. Prin comparație cu milioanele de ființe din vremea ei, nevasta lui Lot era o femeie favorizată.

Ea avea de soț un bărbat evlavios. Avraam, părintele celor credincioși, a fost unchiul ei, prin căsătorie. Credința,

cunoștința și rugăciunile acestor doi bărbați neprihăniți nu puteau să fie un secret al lor, ascuns de ochii ei. Este imposibil ca ea să fi putut locui în corturi alături de ei oricât de puțin timp, fără să știe ai cui erau aceștia și cui slujeau. Religia lor nu era o simplă chestiune formală, ci era principiul călăuzitor din viețile lor și izvorul acțiunilor lor. Nevasta lui Lot trebuie să fi văzut și să fi cunoscut toate acestea. Iar acesta nu este un privilegiu mărunț.

Când Avraam a primit pentru prima dată promisiunile, este posibil ca soția lui Lot să fi fost și ea prezentă acolo. Când el a zidit altarul lângă cortul său dintre Ai și Betel, probabil că ea era prezentă. Când soțul ei a fost luat captiv în Chedorlaomer și a fost eliberat prin intervenția lui Dumnezeu, era și ea acolo. Când Melhisedec, împăratul Salemului, s-a înfățișat și l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin, și ea era prezentă. Când îngerii au venit la Sodoma și l-au avertizat pe soțul ei să fugă, aceștia au fost văzuți și de ea. Când îngerii i-au luat de mână și i-au condus în afara cetății, ea a fost unul dintre cei pe care acești îngeri i-au ajutat să scape. Trebuie să spun că nici acestea nu au fost niște privilegii neînsemnate.

Cu toate acestea, ce efect bun au avut toate privilegiile asupra inimii nevestei lui Lot? Niciunul. În ciuda tuturor oportunităților ei și a mijloacelor harului aflate la dispoziția ei, în ciuda tuturor avertismentelor speciale și a mesajelor trimise din cer, ea a trăit și a murit fără har, nepocăită, necredincioasă și păgână.

Ochii minții ei n-au fost niciodată deschiși. Conștiința ei n-a fost niciodată trezită cu adevărat. Voința ei n-a fost

niciodată adusă într-o stare de ascultare față de Dumnezeu. Simțămintele și dorințele ei n-au fost niciodată îndreptate cu adevărat către lucrurile de sus.

Religia formală pe care ea a adoptat-o a fost doar una fățișă, nu din inimă. A fost doar un pretext la care a aderat pentru a face pe plac companiei ei, nu din vreun simț al valorii reale a credinței. Ea a făcut ceea ce făceau toți ceilalți din jurul ei, din casa lui Lot. Ea s-a conformat căilor soțului ei, n-a manifestat vreo împotrivire față de religia lui, și-a permis să rămână pasivă în acest somn, și în toată această perioadă, inima ei n-a fost curată înaintea lui Dumnezeu. Lumea s-a aflat în centrul inimii ei, iar inima ei era în lume. Ea a trăit în această stare, și în această stare a și murit.

Avem multe lucruri de învățat din toate acestea: eu văd aici o lecție de cea mai profundă importanță pentru zilele noastre. Trăim vremuri când mulți oameni sunt asemenea nevestei lui Lot. De aceea, apropie-te și ascultă lecția pe care istoria ei este lăsată să ne-o predea!

Învăță apoi că simpla posesie a privilegiilor religioase nu va mântui sufletul nimănu. Ai putea să ai parte de avantaje spirituale de orice fel; ai putea trăi în plină lumină a oportunităților bogate și a mijloacelor harului; ai putea să te bucuri de cea mai bună predicare și de cea mai aleasă învățătură; ai putea să locuiești în mijlocul celor mai luminați, sfinți și buni oameni. Poți să ai parte de toate acestea, și totuși să rămâi neconvertit, iar în final să pieri. Îndrăznesc să spun că această doctrină poate suna dur pentru unii cititori. Știu că mulți își imaginează că n-au nevoie de nimic altceva decât de privilegiile religioase pentru a

deveni niște creștini hotărâți. Ei nu sunt acum ceea ce ar trebui să fie, și recunosc asta, dar ei insistă că starea lor este atât de grea, că dificultățile lor sunt atât de mari, încât nu pot face mai mult. Dă-le un soț sau o soție evlavioasă, dă-le prieteni sfinți sau un stăpân credincios, dă-le predicarea Evangheliei, dă-le toate privilegiile, și apoi, pretind ei, vor umbla cu Dumnezeu.

Dar toate acestea sunt o greșeală. O amăgire totală. Este nevoie de ceva mai mult decât privilegiile religioase pentru a ajunge la mântuirea sufletelor.

Ioab a fost căpitanul lui David, Ghehazi a fost slujitorul lui Elisei, Dima a fost însoțitorul lui Pavel, Iuda Iscarioteanul a fost ucenicul lui Hristos, iar Lot a avut o soție necredincioasă și lumească. Toți au murit în păcatele lor. Ei s-au coborât în mormânt în ciuda cunoștinței, a avertismentelor și a oportunităților lor, iar istoria lor ne învață că oamenii n-au nevoie doar de privilegii. Ei au nevoie de harul Duhului Sfânt.

Hai-deți să prețuim privilegiile religioase, dar să nu ne bazăm în întregime pe ele. Hai-deți să dorim să avem parte de beneficiul tuturor acestora în orice eveniment din viețile noastre, dar să nu le punem în locul lui Hristos. Hai-deți să le folosim cu recunoștință, dacă Dumnezeu ni le dă, dar să avem grijă ca ele să producă rod în inima și viața noastră. Dacă nu ne fac niciun bine, atunci cu siguranță că ne vor dăuna: vor toci conștiința, vor crește responsabilitatea și vor agrava condamnarea!

Același foc care topește ceara, întărește argila. Același soare care face ca un copac viu să crească, îl usucă pe cel

mort și îl pregătește pentru a fi ars. Nimic nu împietrește mai mult inima omului pe cât o face obișnuința nefructificată cu lucrurile sacre. O spun iarăși, nu este suficient să avem privilegiul ca să devenim creștini, ci avem nevoie de harul Duhului Sfânt. Fără acesta, niciun om nu va fi mântuit vreodată.

Le cer membrilor adunărilor evanghelice din zilele noastre să acorde atenție maximă la ceea ce spun. Ai putea să mergi la biserica fratelui cutare sau a fratelui cutare, ai putea să crezi că este un predicator deosebit, să găsești plăcere în predicile lui, să nu asculți pe nimeni altcineva cu aceeași încântare, să consideri că este un privilegiu deosebit să fii unul dintre cei ce îl ascultă și să fi învățat multe lucruri de când ai început să mergi la biserica unde predică el! Toate acestea sunt lucruri foarte bune. Sunt privilegiile deosebite. Aș fi foarte recunoscător și mulțumitor dacă predicatorii de acest fel s-ar înmulți peste măsură în această țară. Dar, dincolo de toate acestea, cu ce ai rămas în inima ta? L-ai primit pe Duhul cel Sfânt? Dacă nu, nu ești într-o situație cu nimic mai bună decât cea a nevestei lui Lot.

Le cer slujitorilor din familiile creștine să noteze cu atenție ceea ce spun. Este un mare privilegiu să trăiești într-o casă unde frica de Dumnezeu domnește. Este un privilegiu să auzi rugăciunile familiei atât dimineața cât și seara, să auzi Cuvântul lui Dumnezeu explicat cu regularitate, să ai parte de o zi de duminică liniștită, și să fii în măsură să mergi întotdeauna la biserică.

Acestea sunt lucrurile pe care ar trebui să le cauți în orice circumstanță, sunt lucruri bune în viață. Salariile

mari și munca ușoară nu vor compensa niciodată păcatul și lumescul. Dar luați aminte ca nu cumva să rămâneți mulțumiți doar cu aceste lucruri. Să nu presupuneți că, pentru că aveți parte de toate aceste avantaje spirituale, veți merge negreșit în Rai. Trebuie să aveți harul în inima voastră, dincolo de faptul că participați la rugăciunile în familie. Dacă nu, nu sunteți astăzi într-o situație deloc mai bună decât cea a nevastei lui Lot.

Le cer copiilor cu părinți creștini să fie atenți la cuvintele mele. Este cel mai mare privilegiu să ai un tată evlavios, o mamă credincioasă și să fi crescut în mijlocul multor rugăciuni. Este cu adevărat un lucru binecuvântat să înveți Evanghelia din pruncie și să auzi vorbindu-se despre păcat, despre Isus, despre Duhul Sfânt, despre sfințenie și despre Rai încă din primul moment când îți amintești ceva. Totuși, păzește-te să nu rămâi sterp și neroditor în mijlocul tuturor acestor privilegii strălucite. Ia aminte ca inima ta să nu rămână împietrită, nepocăită și lumească, în ciuda tuturor avantajelor de care te bucuri. Nu poți intra în Împărăția cerurilor pe baza religiei părinților tăi. Trebuie să mănânci tu însuși din Pâinea vieții și să ai mărturia Duhului Sfânt în propria inimă. Trebuie să ai pocăința proprie, credința proprie și sfințirea proprie. Dacă nu, nu te afli în niciun fel într-o situație mai bună decât cea a nevastei lui Lot.

Mă rog lui Dumnezeu ca toți cei ce se pretind creștini să pună aceste lucruri la inimă. Să nu uităm vreodată că doar privilegiile nu ne pot mântui. Lumina, cunoștința, predicarea credincioasă, prezența abundentă a mijloacelor harului și compania oamenilor sfinți – toate sunt binecuvântări și

avantaje deosebite. Fericiți sunt cei care au parte de ele! Toți, după toate acestea, există un singur lucru fără de care aceste privilegii sunt inutile – iar acel singur lucru este harul Duhului Sfânt. Nevasta lui Lot a avut parte de multe privilegii, dar ea nu a avut niciun pic de har.

PĂCATUL COMIS DE NEVASTA LUI LOT

Circumstanțele păcatului comis de nevasta lui Lot ne sunt oferite de Duhul Sfânt în câteva cuvinte simple: „Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare” (Gen. 19:26). Nu ni se spune nimic mai mult. Există o seriozitate simplă legată de această circumstanță. Esența și substanța nelegiurii ei stă în aceste trei cuvinte: *a privit înapoi*. Ți se pare oare că acest păcat este mărunț? Pare greșeala nevestei lui Lot una neînsemnată, ca să fie întâmpinată cu o astfel de pedeapsă? Îndrăznesc să spun că acesta este sentimentul nutrit de multe inimi. Acordați-mi atenția în timp ce vă voi explica acest subiect. În acea privire înapoi se găsesc mai multe lucruri decât ar izbi privirea la prima vedere, și se găsesc implicații mult mai profunde decât sunt exprimate în cuvinte. Ascultați, și veți înțelege.

a. Acea privire înapoi a fost un lucru mărunț, dar a scos la iveală adevăratul caracter al nevestei lui Lot.

Lucrurile care par mărunte vor scoate adesea la iveală starea inimii unui om, uneori chiar mai bine decât cele importante. Simptomele mărunte sunt adesea semne ale unor boli mortale și incurabile. Mărul pe care Eva l-a mâncat a fost un lucru mărunț, dar a dovedit că ea a căzut din starea inocenței și a devenit păcătoasă. O fisură mărunță poate să pară ceva neînsemnat pentru dimensiunea unui

vapor, dar acest lucru dovedește că întreaga construcție este nesigură. Un singur strănut într-o dimineață pare ceva banal, dar este adesea o dovadă a decăderii sănătății și conduce la declin, la tuberculoză și moarte.

Un singur pai poate arăta direcția în care bate vântul, și o singură privire poate să demonstreze starea coruptă a inimii unui păcătos (Matei 5:28).

b. Acea privire a fost un lucru mărunț, dar a vorbit despre neascultarea nevastei lui Lot.

Porunca îngerului era clară și inconfundabilă: „să nu te uiți înapoi” (Gen. 19:17). Totuși, nevasta lui Lot a refuzat să asculte de ea. Duhul Sfânt ne spune însă că „ascultarea este mai bună decât jertfele” și că „neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea” (1 Sam. 15:22-23). Când Dumnezeu vorbește clar prin Cuvântul Său sau prin mesagerii Lui, responsabilitatea omului este clară.

c. Acea privire a fost un lucru mărunț, dar a dovedit necredința mândră din nevasta lui Lot.

Ea a părut să se îndoiască de faptul că Dumnezeu avea să distrugă Sodoma cu adevărat; părea să nu creadă că exista vreun pericol sau vreo nevoie de a fugi atât de repede. Totuși, fără credință, este imposibil să Îi fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6).

În momentul în care un om începe să creadă că el știe mai bine decât Dumnezeu și că Dumnezeu nu este serios când avertizează, sufletul omului acela este într-un mare pericol. Când nu putem vedea motivul care stă în spatele acțiunilor lui Dumnezeu, responsabilitatea noastră este să credem și să rămânem în pace.

d. Acea privire era un lucru mărunț, dar ne-a vorbit despre dragostea de lume ce se adăpostea tainic în inima nevestei lui Lot.

Inima ei era legată de Sodoma, chiar dacă trupul ei plecase din cetate. Când a fugit din casă, ea și-a lăsat dorințele înapoi. Privirea ei s-a întors către locul unde se afla comoara ei, așa cum acul compasului se întoarce în mod natural către Polul Nord. Acesta a fost elementul esențial din păcatul ei. „Prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). „Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2:15).

Acest aspect al subiectului nostru merită o atenție specială. Haideți să ne concentrăm mințile și inimile asupra lui! Eu cred că este un lucru către care Domnul Isus intenționează să ne îndrepte atenția în mod particular. Cred că El dorește să observăm că nevasta lui Lot a pierit prin a privi înapoi către lume. Pretenția ei fusese cândva interesantă, dar ea nu a renunțat niciodată cu adevărat la lume.

Ea apărea cândva că se află pe drumul către siguranță, dar chiar și atunci, până și cele mai mărunte și mai profunde gânduri ale inimii ei erau îndreptate către lume. Pericolul imens al gândirii lumești este marea lecție pe care Domnul Isus dorește să o învățăm de aici. O, dacă am avea cu toții ochi să vedem și inimă să înțelegem!

Cred că n-a existat vreodată o vreme mai potrivită când avertismentele împotriva trăirii lumești să fie mai necesare pentru biserica lui Hristos ca în aceste zile. Se spune că fiecare epocă a avut epidemia ei, iar boala răspândită la care sunt expuse sufletele creștinilor în vremea

de acum este dragostea de lume. Este o plagă care umblă în întuneric, și o boală care distruge la miezul zilei. Ea i-a coborât în mormânt pe mulți și numeroși oameni puternici au fost răniți de ea. Mi-aș ridica cu toată sinceritatea glasul de avertizare și aș încerca să trezesc conștiințele adormite ale tuturor celor care pretind că sunt credincioși. Aș vrea să strig cu toată puterea: „aduceți-vă aminte de păcatul nevestei lui Lot!” Ea nu era criminală, nici curvă, nici hoată, ci era una care pretindea că este credincioasă; și totuși a privit înapoi!

Există mii de oameni botezați în bisericile noastre, care sunt echipați împotriva imoralității și infidelității, și totuși cad victime iubirii de lume. Mii de oameni aleargă bine pentru o vreme și par să se apropie repede de cer, dar, cu trecerea timpului, ei renunță la cursă și îi întorc cu totul spatele lui Hristos. Ce anume i-a oprit? Au descoperit ei cumva că Biblia nu este adevărată? Au ajuns la concluzia că Domnul Isus nu-și mai ține cuvântul? Nu, nicidecum. Ci aceștia au fost cuprinși de boala epidemică – ei au fost infectați de dragostea de această lume! Fac un apel către orice slujitor adevărat și inimos al Evangheliei, care citește acest mesaj. Îi cer să privească în congregația lui. Fac un apel la orice creștin adevărat, matur, și îi cer să privească în cercul prietenilor și al rudelor sale. Apoi să vină să mărturisească dacă am dreptate sau nu. Sunt convins că spun adevărul. Sunt sigur că aceasta este o vreme foarte potrivită să ne amintim de păcatul nevestei lui Lot.

a. Cât de mulți copii din familii credincioase încep bine, dar sfârșesc rău!

În zilele copilăriei lor, ei păreau plini de religie. Puteau recita texte și puteau cânta imnuri din abundență. Aveau simțăminte spirituale și păreau convingși de păcat. Pretindeau că Îl iubesc pe Domnul Isus și că aveau dorință după cer. Își găseau plăcere în a merge la biserică și în a asculta predici. Spuneau lucruri prețuite de părinții lor și considerate indicii ale harului. Făceau anumite lucruri care îi determinau pe cei din familie să spună: „Oare ce va fi cu acest copil?” Totuși, vai, cât de adesea s-a risipit bunătaea lor ca un nor de dimineață și ca roua care dispare repede! Băiatul ajunge acum tânăr, și nu-i mai pasă de nimic decât de distracții, sport, visare și excese. Fetița devine acum o tânără, și nu mai este preocupată de nimic altceva decât de haine, de companii ușuratece, de lectura romanelor siropoase și de lucruri incitante. Unde este spiritualitatea care promitea cândva atât de mult? Totul s-a dus. Este îngropat. Este copleșit de dragostea de lume. Toți aceștia merg pe urmele nevestei lui Lot. Ei privesc înapoi.

b. Cât de mulți oameni căsătoriți par să se descurce bine în credința lor, după toate aparențele, până când copiii lor încep să crească, după care toți leapădă credința!

În primii ani ai vieții lor de familie, ei păreau să Îl urmeze pe Hristos cu sârguință și să aducă o mărturie bună a credinței lor. Participau cu regularitate la predicarea Evangheliei, erau roditori în fapte bune, nu-i vedeai nicio dată implicați în lucruri deșarte sau în companii greșite.

Credința și practica lor păreau amândouă sănătoase, și păreau că umblă mână în mână. Dar, vai, cât de des vine orbirea spirituală peste o familie, când aceasta începe să

crească și când fii și fiice încep să-și facă apariția în ea. Puțină drojdie de preocupare luminează începe să își facă apariția în obiceiuri, vestimentație, în distracțiile lor și în folosirea timpului. Nu mai sunt stricți cu privire la prietenii lor și la locurile pe care le vizitează. Unde este linia de separație hotărâtă care o respectau cândva? Unde este înfrânarea neclintită de la distracțiile lumești, care marca odinioară cursul vieții lor? Totul s-a pierdut. Totul este lăsat deoparte, ca un almanah vechi. O schimbare majoră a venit asupra lor, căci duhul lumii a pus stăpânire peste inimile lor. Aceștia umblă pe urmele nevastei lui Lot. Ei privesc înapoi.

c. Cât de multe tinere păreau să iubească credința cu hotărâre, până au ajuns pe la vârsta de 20 de ani, când au abandonat totul!

Până la această vârstă, comportamentul lor în aspectele credinței era tot ceea ce ți-ai fi putut dori pentru ele. Ele obișnuiau să respecte obiceiul rugăciunii private, își citeau Bibliile cu sârguință, îi vizitau pe săraci cu orice ocazie, predau lecții la școala duminicală când era nevoie, slujeau nevoilor temporare și spirituale ale săracilor, se înconjura cu plăcere de prieteni credincioși, iubeau discuțiile pe teme religioase, trimiteau scrisori pline de expresii religioase și de experiențe religioase. Dar, vai, cât de repede s-au dovedit că sunt instabile precum apa și cum au ajuns să fie ruinate de dragostea de lume!

Puțin câte puțin, ele s-au îndepărtat de pe cale și și-au pierdut dragostea dintâi. Puțin câte puțin, lucrurile văzute au ieșit din inimile lor, iar lucrurile nevăzute, asemenea plăgii lăcustelor, au mâncat orice lucru verde din sufletele lor.

Pas cu pas, ele au dat înapoi de la poziția hotărâtă pe care o luaseră cândva. Au încetat să mai fie geloase după învățătura sănătoasă și pretind acum că este lipsit de dragoste să se creadă că o persoană are mai multă credință decât alta; acum ele descoperă că este un „lucru exagerat” să faci vreo separare de moda societății. Puțin câte puțin, ele se predau în mâinile unor bărbați care nici măcar nu pretind că sunt credincioși. În final, ele sfârșesc prin a renunța și la ultima rămășiță de creștinism pe care o aveau, și devin cu totul copii ai acestei lumi. Astfel umblă ele pe urmele pașilor nevastei lui Lot, privind înapoi.

d. Cât de mulți membri din bisericile noastre erau cândva credincioși zeloși și sârguincioși, dar au devenit acum reci, formalști și letargici!

A fost o vreme când nimeni nu părea mai viu în credință decât ei; nimeni nu părea mai sârguincios în folosirea mijloacelor harului; nimeni nu era atât de nerăbdător să promoveze cauza Evangheliei; nimeni nu era atât de dispus să facă orice lucrare bună; nimeni nu era atât de mulțumitor pentru învățătura spirituală; nimeni nu părea mai dornic să crească în har. Dar, vai, acum totul pare să se fi schimbat! Dragostea după alte lucruri a luat în stăpânire inimile lor și a sufocat sămânța bună a Cuvântului. Baniile acestei lumi, răsplata lumii, literatura lumii și onorurile lumii au luat locul dintâi în dorințele lor. Vorbeștele, și vei descoperi că nu există vreun răspuns în privința lucrurilor spirituale. Observă comportamentul lor zilnic, și nu vei vedea niciun fel de zel pentru Împărăția lui Dumnezeu. Evident, ei au o religie, dar nu mai este acea religie vie. Izvorul creștinismului lor anterior s-a uscat și a dispărut.

Focul motorului spiritual s-a stins și s-a răcit. Pământul a acoperit și a stins acea flacăra care ardea cândva atât de strălucitor. Acești oameni au început să umble pe urmele pașilor nevestei lui Lot. Ei au privit înapoi.

e. Cât de mulți slujitori ai Evangheliei s-au străduit din greu în slujba lor pentru câțiva ani, după care au devenit leneși și indolenți, din dragoste față de această lume!

La începutul lucrării lor, păreau să fie gata să cheltuie și să se cheltuie pentru Hristos. Ei erau pregătiți la timp și ne la timp, predicarea lor era vie și bisericile lor erau pline. Congregațiile lor erau privite de toți oamenii, iar predicile lor, întâlnirile de rugăciune și vizitele în casele credincioșilor erau încântarea lor săptămânală. Dar, vai, cât de adesea, după ce au început prin Duhul, au sfârșit prin firea pământească și, asemenea lui Samson, și-au ras puterea așternându-și capul în poala Dalilei – lumea!

Ei au avansat într-o situație prosperă. S-au căsătorit cu o soție lumească, se laudă acum cu mândrie și neglijează studiul și rugăciunea. Un ger năprasnic frânge mugurii spirituali care păreau cândva atât de promițători. Predicarea lor își pierde ungera și puterea; lucrarea lor de peste săptămână devine tot mai rară; prietenii lor se amestecă; tonul conversației lor devine mai pământesc. Ei încetează să ignore părerile oamenilor, se îmbibă în frica morbidă de a nu fi considerați exagerați, și sunt plini de o frică groaznică de a nu ofensa pe cineva. În final, omul care părea cândva un succes autentic al apostolilor și un bun soldat al lui Hristos, se mulțumește cu hainele lui de grădinar cleric, de lucrător care nu deranjează pe nimeni și

prin care nimeni nu este mântuit. Biserica lui se înjumătățește, influența lui scade, căci lumea l-a legat de mâini și de picioare. El a luat-o pe calea nevestei lui Lot. A privit înapoi.

Este trist să scriu despre aceste lucruri, dar este cu mult mai trist să le vedem în practică. Este trist să vedem cum prețiși creștini pot să își întunece conștiințele prin argumente atent alese legate de acest subiect și cum pot să își apere gândirea și trăirea lumească prin a vorbi despre „obligațiile stării lor sociale”, despre lucrurile „necesare vieții” și despre nevoia de a promova o „religie pozitivă”.

Este trist să vedem cum multe vapoare galante se lansează în călătoria vieții trăgând orice nădejde de succes și cum, când răsare această buruiană a trăirii și gândirii lumești, ele se scufundă cu toată încărcătura înaintea portului siguranței lor!

Cel mai trist lucru este să vedem cum mulți se flatează crezând că totul este în regulă în sufletele lor, când de fapt totul este greșit, și asta datorită dragostei lor față de lume. Părul cărunt vine repede asupra lor, și ei nu știu acest lucru. Ei își încep viața alături de Iacov, David și Petru, și foarte probabil că vor ajunge să și-o sfârșească alături de Esau, Saul sau Iuda Iscarioteanul. Ei încep alături de Rut, Ana și Maria, și foarte probabil că așa vor sfârși lângă nevasta lui Lot!

Păzește-te de religia trăită cu jumătate de inimă! Păzește-te ca nu cumva să-L urmezi pe Hristos din vreun motiv secundar, pentru a le fi pe plac rudelor și prietenilor, pentru a ține pasul cu obiceiurile locului sau familiei în

care te găsești, ca să pari un om respectabil și să ai reputația de a fi religios. Urmează-L pe Hristos de dragul Lui, dacă vrei să Îl urmezi. Fii adevărat, onest, hotărât, sănătos, cu inima întreagă. Dacă vrei să ai vreo religie, hotărăște-te să ai religia adevărată. Ai grijă să nu săvârșești păcatul nevestei lui Lot!

Păzește-te ca nu cumva să presupui că ai putea să avansezi prea mult în credință, în timp ce, în secret, să te străduiești să ții pasul cu lumea. N-aș vrea ca vreun cititor al acestor rânduri să devină călugăr.

Vreau ca fiecare om să rămână în starea în care a fost chemat. Dar vreau să îl îndemn pe orice om ce se consideră creștin și care dorește să fie fericit, să ia în considerare importanța imensă de a nu face niciun compromis între Dumnezeu și lume. Nu face o târguială cu lumea, ca și cum ai dori să-I dai lui Hristos cât mai puțin din inima ta, așa încât tot restul inimii să fie îndreptat către lucrurile acestei vieți. Păzește-te ca nu cumva să-ți împarți inima și, în final, să constați că ai pierdut totul. Iubește-L pe Hristos cu toată inima ta, cu toată mintea ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și fii convins că toate celelalte lucruri îți vor fi adăugate.

Ia aminte ca nu cumva să te dovedești o copie a aceluia personaj pe care îl zugrăvește John Bunyan, dl. Două-Fețe. Dacă vrei să fii fericit, util, sigur și dacă îți iubești sufletul, păzește-te de păcatul nevestei lui Lot! O, cât de serios a fost Domnul nostru când a spus: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu” (Luca 9:62).

JUDECATA LUI DUMNEZEU ASUPRA NEVESTEI LUI LOT

Scriptura descrie sfârșitul vieții nevestei lui Lot în câteva cuvinte simple. Este scris că „nevasta lui Lot a privit înapoi și s-a prefăcut într-un stâlp de sare”. O minune s-a înfăptuit pentru a pune în aplicare judecata lui Dumnezeu asupra acestei femei vinovate. Aceeași mână puternică ce i-a dat viață la început, a luat înapoi acea viață cât ai clipi din ochi. Din carnea și sângele care erau vii, ea a fost transformată într-un stâlp de sare.

Ce sfârșit înfricoșător pentru un suflet! În orice fel de moarte există ceva solemn. Să mori în mijlocul prietenilor și al rudelor, să mori în calm și liniște, să mori cu rugăciunile oamenilor credincioși sunând liniștit în urechile tale, să mori cu o nădejde bună, prin har, în siguranța deplină a mântuirii, bazându-te pe Domnul Isus și pe promisiunile Evangheliei, să mori chiar în felul acesta, zic eu, rămâne un lucru solemn. Dar să mori dintr-o dată, într-o clipă, chiar în actul păcatului, să mori în plină sănătate și putere, să mori prin interpunerea directă a unui Dumnezeu mâniș – aceasta trebuie să fie cu adevărat o moarte înfricoșătoare. Și totuși acesta a fost sfârșitul nevestei lui Lot. Naș putea să critic cu ceva rugăciunea din cartea noastră care face această cerere: „Ferește-ne, bunule Domn, de moartea neașteptată”.

Ce sfârșit deznădăjduit pentru un suflet! Există circumstanțe când cineva poate să nădăjduiască împotriva oricăror nădejdi, cu privire la sufletele celor care se pogoară în mormânt. Noi încercăm să ne convingem că sărmanii noștri

frați și surori, care au plecat din lumea noastră, s-ar fi putut pocăi spre mântuire în ultimul moment și s-ar fi agățat de poala hainei lui Hristos în ultimul ceas. Ne vin în minte îndurările lui Dumnezeu, ne amintim de puterea Duhului, ne gândim la situația tâlharului care s-a pocăit, ne șoptim nouă înșine că lucrarea mântuitoare poate să fi venit chiar pe acel pat al morții, lucru pe care cel care a murit n-a avut tăria să ni-l spună înainte de clipa despărțirii. Dar există un sfârșit al tuturor acestor nădejdi, când persoana respectivă este doborâtă dintr-o dată, chiar în actul păcatului!

Dragostea însăși nu mai poate spune nimic când sufletul a fost chemat chiar din mijlocul nelegiurii, fără a avea la dispoziție o singură clipă pentru rugăciune și reflectare. Acesta a fost sfârșitul nevestei lui Lot. A fost un sfârșit fără nădejde. Ea s-a pogorât direct în Iad.

Este un lucru bun ca noi toți să luăm aminte la acestea. Este bine să ni se reamintească de faptul că Dumnezeu poate să îi pedepsească aspru pe cei care păcătuiesc cu încăpățănare și că, odată ce privilegiile mari sunt ignorate, o mânie mai mare vine asupra aceluși suflet.

Faraon a văzut toate minunile pe care Moise le-a făcut; Core, Datan și Abiram l-au auzit pe Dumnezeu vorbind de pe Muntele Sinai; Hofni și Fineas erau fiii marelui preot al lui Dumnezeu; Saul a trăit în lumina deplină a lucrării lui Samuel; Ahab a fost avertizat adesea de profetul Ilie; Absalom s-a bucurat de privilegiul de a fi unul dintre copiii lui David; Belșațar l-a avut pe Daniel, profetul, în pragul ușii sale; Anania și Safira s-au alăturat bisericii în zilele când apostolii făceau minuni; Iuda Iscarioteanul a

fost ales să Îl însoțească pe Domnul Isus Hristos. Dar tot aceștia au păcătuit având înaintea lumina și cunoștința, și ei toți au fost distruși pe neașteptate, fără putința de a fi remediați. Lor nu li s-a acordat timp sau spațiu pentru pocăință. Așa cum au trăit, așa au și murit. Moartea lor dă impresia că ei s-au grăbit să-L întâlnească pe Dumnezeu. Ei au plecat din această lume cu toate păcatele asupra lor, neiertăți, neînnoiți și complet nepregătiți pentru Rai. Chiar dacă sunt morți, ei încă ne vorbesc. Ei ne spun, asemenea nevastei lui Lot, că este periculos să păcătuim împotriva luminii, că Dumnezeu urăște păcatul și că există un Iad.

REALITATEA IADULUI

Mă simt nevoit să le vorbesc deschis cititorilor mei pe tema Iadului. Permiteți-mi să folosesc această oportunitate oferită de sfârșitul nevastei lui Lot. Cred că a venit momentul când este o responsabilitate folositoare să vorbesc deschis despre realitatea și veșnicia Iadului. În ultima vreme, asupra noastră s-a revărsat un torent de învățături false. Oamenii încep să ne spună că Dumnezeu este prea iubitor și prea îndurător pentru a pedepsi pe vecie sufletele oamenilor și că toată omenirea, indiferent cât de răi și de păgâni sunt unii dintre membrii ei, va ajunge să fie mântuită, mai devreme sau mai târziu. Suntem invitați astfel să abandonăm căile vechi ale creștinismului apostolic.

Ni se spune că gândirea părinților noștri despre Iad, despre diavol și despre pedeapsă este veche și că nu mai este la modă. Ni se cere să acceptăm ceea ce este denumită „o teologie mai blândă” – și să tratăm Iadul ca și cum ar fi

o invenție păgână sau o sperietoare pentru copii și pentru oamenii incuți. În ceea ce mă privește, eu vreau să protestez împotriva acestor învățături false. Oricât de dureroasă, grea și deranjantă ar putea fi această controversă, nu trebuie să închidem ochii față de ea sau să refuzăm să privim în față acest subiect. Eu sunt hotărât să rămân la învățătura veche și să susțin cu fermitate realitatea și veșnicia Iadului.

Credeți-mă, aceasta nu este o chestiune pur speculativă. Ea nu trebuie pusă în categoria disputelor neimportante legate de chestiuni liturgice sau de conducerea bisericii. Nu stă în categoria chestiunilor misterioase, cum este sensul templului din cartea Ezechiel sau simbolurile din Apocalipsa. Este o chestiune care stă la însăși temelia întregii Evanghelii.

Atributele morale ale lui Dumnezeu, dreptatea Lui, sfințenia și puritatea Lui sunt toate implicate în această discuție. În joc sunt puse necesitatea credinței personale în Hristos și sfințirea făcută de Duhul. Odată ce lăsăm ca doctrina veche despre Iad să fie demolată, întreg sistemul creștinismului este dezrădăcinat, deștelenit, zdrobit și smuls de la locul lui!

Credeți-mă, în chestiunea aceasta, nu suntem obligați să apelăm la teoriile și invențiile omului. Scriptura ne vorbește clar și definitiv cu privire la subiectul Iadului. Eu cred că este imposibil să tratăm Biblia cu onestitate și să evităm concluziile la care ea ne conduce în acest subiect. Dacă versetele și cuvintele ei au vreun sens, atunci Iadul trebuie să existe.

Dacă textele ei sunt interpretate corect, atunci există oameni care vor fi aruncați în Iad. Dacă limbajul are vreun înțeles atașat lui în Scriptură, atunci Iadul este veșnic. Eu cred că omul care caută și aduce argumente pentru a respinge dovezile Bibliei în această chestiune, acel om a ajuns la o stare a minții în care simpla argumentare rațională cu el devine inutilă. În ceea ce mă privește, mi se pare că ar fi la fel de ușor să argumentez că omul nu există, dacă aş putea accepta că ar exista argumente că Biblia nu ne învață despre realitatea și veșnicia Iadului.

a. Fii convins că aceeași Biblie care ne învață că Dumnezeu, în îndurarea și compasiunea Lui, L-a trimis pe Hristos să moară pentru păcătoși, aceeași Biblie ne învață și că Dumnezeu urăște păcatul și trebuie, ca urmare a însăși naturii Sale, să îi pedepsească pe toți cei ce se alipesc de păcat sau refuză mântuirea pe care El a oferit-o.

Același capitol care afirmă că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” susține și că „mânia lui Dumnezeu rămâne” asupra celui necredincios (Ioan 3:16, 36). Aceeași Evanghelie care vine pe pământ cu vestea bună că „cine va crede și se va boteza va, fi mântuit”, proclamă cu același glas că „cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16:16).

b. Stabilește clar în mintea ta că Dumnezeu ne-a dat în Biblie dovezi peste dovezi că El îi va pedepsi pe cei necredincioși și împietriți, și că se va răzbuna pe vrăjmașii Lui, arătând în același timp îndurare față de cei ce se pocăiesc.

Înecarea lumii vechi prin potop, arderea Sodomei și Gomorei, zdrobirea lui faraon și a întregii lui oștiri în Marea Roșie, judecata asupra lui Core, Datan și Abiram, distrugerea totală a celor șapte națiuni din Canaan – toate

acestea ne învață același adevăr serios. Ele ne sunt date ca semne de avertizare, așa încât să nu-L provocăm pe Dumnezeu. Ele toate au sensul de a ridica colțul cortinei care este întinsă acum peste lucrurile viitoare, pentru a ne reaminti că mânia lui Dumnezeu este un lucru real. Ele toate ne spun clar că „cei răi se întorc în Locuința Morților (Iad, cf. ESV)” (Ps. 9:17).

c. Fii convins în mintea ta că Domnul Isus Hristos Însuși a vorbit în termenii cei mai clari despre realitatea și veșnicia Iadului.

Pilda bogatului și a lui Lazăr conține lucruri care ar trebui să-i facă pe oameni să tremure. Dar ea nu este singura dovadă. Nu au existat buze care să fi rostit atât de multe cuvinte pentru a exprima grozăvia Iadului pe cât au fost buzele Aceluia care a vorbit cum n-a mai vorbit niciun om și care a spus: „cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 14:24). Iadul, flăcările Iadului, condamnarea Iadului, condamnarea veșnică, învierea pedepsei, focul cel veșnic, locul de chin, pierzarea, întu-nericul de afară, viermele care nu moare, focul care nu se stinge, locul plânsului și al scrâșnirii dinților, pedeapsa veșnică – acestea sunt cuvintele pe care însuși Domnul Isus Hristos le folosește. La gunoi cu acest nonsens ticălos despre care vorbesc oamenii în zilele acestea, care ne spun că predicatorii Evangheliei n-ar mai trebui să vorbească despre Iad! Atunci când vorbesc într-o astfel de manieră, acești oameni își demonstrează doar ignoranța sau lipsa de onestitate. Niciun om nu poate citi cu onestitate cele patru Evanghelii și să nu poată vedea că cel ce vrea să urmeze exemplul lui Hristos trebuie să vorbească despre Iad.

d. Stabilește clar în mintea ta că ideile mângâietoare pe care Scriptura ni le oferă cu privire la Rai sunt fără sens, dacă respingem în același timp realitatea sau veșnicia Iadului.

Nu există niciun loc viitor separat pentru cei care mor păgâni și răi? Vor fi amestecați oare toți oamenii după moarte într-o mulțime confuză? Atunci Raiul nu va mai fi deloc Rai! Dacă oamenii nu se pun de acord, este imposibil ca până și doi dintre ei să locuiască împreună. Există oare o vreme când ar trebui să se sfârșească ideea de Iad și de pedeapsă? Ar putea fi oare primiți în cer cei răi, după veacuri de ticăloșie?

Atunci nevoia sfințirii Duhului trebuie aruncată la gunoi și disprețuită! Eu citesc că oamenii pot fi sfințiți și pregătiți pentru cer câtă vreme se află pe pământ, dar nu citesc despre niciun fel de sfințire în Iad. La gunoi cu aceste teorii fără teme și nebiblice! Veșnicia Iadului este la fel de clar afirmată în Biblie pe cât este veșnicia Raiului. Odată ce acceptăm că Iadul ar putea să nu fie veșnic, am putea spune tot așa că Dumnezeu și Raiul nu sunt veșnici. Același termen folosit în expresia „pedeapsă veșnică” este folosit de Domnul Isus în expresia „viață veșnică” și de Pavel în expresia „Dumnezeul cel veșnic” (Matei 25:46; Rom. 16:26).

Știu că toate aceste lucruri sună înfricoșător în multe urechi. Nici nu mă miră. Dar singura întrebare pe care trebuie să o rezolvăm este aceasta: „Este Iadul un lucru biblic?” Este adevărat? Eu susțin cu fermitate că da, și cred că celor ce pretind că sunt creștini trebuie să li se reamintească des că ar putea să piară și să meargă în Iad.

Știu că unora le este ușor să respingă toată învățătura clară despre Iad, și să o facă să pară odioasă, folosind termeni nepotriviți. Am auzit întotdeauna de acele perspective „înguste”, despre noțiunile „de modă veche” și despre teologia „foc-și-pucioasă” și altele asemenea lor. Mi s-a spus adesea în zilele acestea că sunt necesare perspective „mai largi”. Eu tot ce doresc este ca această gândire să fie atât de largă pe cât este prezentată în Biblie, nici mai mult, nici mai puțin. Eu afirm că îngust la minte este acel teolog care ciuntește din Biblie lucrurile pe care inima lui firească le disprețuiește și care refuză să primească anumite părți ale sfatului lui Dumnezeu.

Dumnezeu știe că eu nu vorbesc niciodată despre Iad fără să simt întristare și durere. Le-aș oferi cu bucurie mântuirea Evangheliei tuturor, chiar celui mai mare dintre păcătoși. Aș fi gata să îi spun celui mai ticălos și mai rău dintre oameni care s-ar afla pe patul de moarte, „Pocăiește-te și crede în Isus, și vei fi mântuit”. Dar să mă fe-rească Dumnezeu să nu-i vorbesc omului muritor despre ceea ce Biblia descoperă despre Iad și despre Rai, ca și despre faptul că Evanghelia ne învață că oamenii pot fi mântuiți sau pot pieri. Străjerul care tace când vede focul este vinovat de neglijență gravă. Doctorul care ne spune că ne vom face bine, când știe că suntem pe moarte, este un prieten mincinos. Predicatorul care îi ferește pe oameni de învățătura despre Iad este un om necredincios și crud!

Unde este dragostea, dacă respingem vreo parte din adevărul lui Dumnezeu? Cel ce îmi prezintă dimensiunea întregă a pericolului în care mă aflu îmi este cel mai bun

prieten. Care este folosul dacă ascundem învățătura pe-depseii veșnice de cei care nu se pocăiesc și de păgâni? Cu siguranță că îl ajută pe diavolul dacă nu le spunem oamenilor clar că „sufletul care păcătuiește va muri!” Cine știe dacă nu cumva nepăsarea ticăloasă a multor oameni botezați izvorăște chiar din faptul că nu li s-a vorbit niciodată deschis despre Iad? Cine poate spune dacă nu cumva mii de oameni ar fi putut fi convertiți, dacă predicatorii i-ar fi îndemnat mai credincios să fugă de „mânia care vine”? Îmi este cu adevărat teamă că mulți dintre noi ne facem vinovați în această privință, că există un soi de blândețe morbidă printre noi, care nu este blândețea lui Hristos. Noi le-am vorbit oamenilor despre îndurare, dar nu și despre judecată. Am predicat multe mesaje despre Rai, dar puține despre Iad. Am fost adeseori mânați de o frică ticăloasă ca nu cumva oamenii să creadă despre noi că suntem fanatici, vulgari sau insensibili. Am uitat că Cel ce ne va judeca este Domnul, și că acela care predică aceeași învățătură pe care a predicat-o Hristos nu poate să greșească.

Dacă vrei să fii vreodată un creștin biblic, sănătos, te îndemn să îi acorzi Iadului un loc adecvat în teologia ta. Stabilește clar în mintea ta, ca pe un principiu neclintit, că Domnul este deopotrivă un Domn al dreptății și un Domn al îndurării; că același sfat veșnic care a așezat fundația fericii Raiului a pus și fundația pierzării în Iad. Păstrează o perspectivă completă asupra faptului că toți cei care mor neiertăți și neînnoiți sunt complet nepotriviți pentru prezența lui Dumnezeu și trebuie să piară pe vecie. Aceștia sunt incapabili să se bucure de Rai; ei n-ar putea fi fericiți acolo. Acești oameni trebuie să meargă în locul care li se

cuvine, iar acel loc este Iadul. O, este mare lucru să crezi întreaga Biblie în aceste zile ale necredinței!

Dacă vrei să fii un creștin biblic, sănătos, te îndemn să te păzești de orice predicare care nu te învață clar despre realitatea și veșnicia Iadului. O astfel de predicare poate fi plăcută și mângâietoare, dar are în ea mai degrabă potențialul de a te seduce la somn decât să te conducă la Hristos sau să te zidească în credință. Este imposibil să lezezi orice parte a adevărului lui Dumnezeu, fără să afectezi întregul. Trist de deficitară trebuie să fie acea predicare care insistă exclusiv pe îndurărilor lui Dumnezeu și pe bucuria cerului, și care nu prezintă niciodată terorii Domnului și ticăloșia Iadului. O astfel de predicare poate fi populară, dar nu este și biblică. Ea poate distra și gădila, dar nu va mântui. Dați-mi acea predicare care nu ciunțește nimic din ceea ce Dumnezeu a revelat. Ați putea să o catalogați dură și aspră, ați putea să ne spuneți că îi înfricoșează pe oameni și că, în felul acesta, nu le facem bine. Totuși, nu uitați că marele obiectiv al Evangheliei este să-i convingă pe oameni să „fugă de mânia care vine”, și că în zadar ne putem aștepta ca oamenii să fugă, dacă nu le este frică de Dumnezeu. Bine le-ar face multor preținși creștini dacă le-ar fi mai multă teamă pentru sufletele lor decât au ei acum!

Dacă dorești să fii un creștin sănătos, gândește-te mai mult la sfârșitul tău. Vei sfârși oare în fericire sau în pierzare? Vei avea parte de moartea celor neprihăniți, sau va fi o moarte fără nădejde, ca moartea nevastei lui Lot? Nu poți trăi veșnic aici, ci trebuie să ajungi într-o zi la capătul vieții. Va veni ziua când vei auzi ultima predică, când te vei ruga

ultima rugăciune, când vei citi ultimul capitol din Biblie, când dorințele, deciziile, intențiile, hotărârile, îndoielile, ezitățile – toate se vor sfârși. Va trebui să părăsești această lume și să stai înaintea unui Dumnezeu Sfânt. O, dacă ai fi înțelept! O, dacă ai lua aminte la sfârșitul vieții tale!

Nu poți să te joci cu acest lucru la nesfârșit, căci va veni vremea când trebuie să te confrunți cu această realitate. Nu poți să pui deoparte pentru totdeauna preocupările legate de sufletul tău, căci va veni o zi când va trebui să dai socoteală înaintea lui Dumnezeu. Nu poți să cânti totdeauna, să dansezi totdeauna, să mănânci, să bei, să te îmbraci, să citești, să râzi, să glumești, să plănuiești, să îți imaginezi, să câștigi bani. Acel fior rece, acea seară rece a vieții tale va veni în final și va opri toată această agitație a vieții tale. Insectele din timpul verii nu se pot juca la nesfârșit în razele soarelui. Aerul răcoros al serii vine curând peste ele, și pune capăt jocului lor. Ai putea să respingi acum credința și să refuzi sfatul slujitorilor lui Dumnezeu – dar răcoarea zilei se apropie, când Dumnezeu Se va coborî să te confrunte. Care va fi atunci sfârșitul tău? Va fi oare unul fără speranță, ca acela al nevestei lui Lot?

Te implor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să privești această întrebare în față, cu deschidere. Te îndemn să nu îți reduci conștiința la tăcere prin speranțe vagi după îndurarea lui Dumnezeu, atâta vreme cât inima ta se alipește de lume. Te implor să nu îneci convingerile religioase prin vise copilărești legate de dragostea lui Dumnezeu, în timp ce căile tale zilnice arată clar că „dragostea Tatălui nu este în tine”. În Dumnezeu se găsește o îndurare ca un fluviu, dar

ea este disponibilă pentru cel ce se pocăiește și crede în Isus Hristos. Există în Dumnezeu o dragoste față de păcătoși care este de nepătruns și de nedescris, însă ea este valabilă doar pentru cei care aud glasul lui Hristos și Îl urmează. Caută să capeți partea ta mântuitoare la acea dragoste. Zdrobește orice păcat cunoscut! Ieși cu tot curajul din această lume. Strigă cu putere către Dumnezeu în rugăciune. Aruncă-te cu totul și fără rezerve în brațele Domnului Isus, acum și pentru toată veșnicia. Lasă deoparte orice povară! Nu te agăța de nimic, oricât ar fi de drag, dacă intervine și împiedică mântuirea sufletului tău. Leapădă orice, oricât de prețios, dacă se interpune între tine și cer. Lumea cea veche, care a pierit sub ape, s-a scufundat rapid sub picioarele oamenilor. La fel este și aceasta. Străduiește-te să te asiguri de chemarea și alegerea ta. Orice s-ar întâmpla cu averile și casa ta, asigură-te de locul tău în Rai. Este mai bine de un milion de ori ca oamenii să râdă de tine și să creadă că ești excesiv în această lume, decât să te pogori în Iad din mijlocul congregației și să ai parte de un sfârșit ca sfârșitul nevestei lui Lot!

ÎNTREBĂRI IMPORTANTE

Aș vrea să mă adresez în mod particular ție aici, așa încât să aduc asupra conștiinței tale câteva întrebări importante. Ai văzut istoria nevestei lui Lot, privilegiile ei, păcatul ei și sfârșitul ei.

Ai fost informat cu privire la inutilitatea privilegiilor în lipsa darului Duhului Sfânt, cu privire la pericolul alipirii de lume și cu privire la realitatea Iadului. Permite-mi acum să închei toate acestea prin câteva apeluri directe,

adresate inimii tale. Într-o vreme când beneficiem de atât de multă lumină, cunoștințe și pretenții religioase, vreau să aduc un cuvânt de avertizare pentru a împiedica sufletele să ajungă la naufragiu. Aș vrea cu toată sinceritatea să gravez pe inimile tuturor călătorilor spirituali: „aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot”.

a. Ești oare nepăsător față de cea de-a doua venire a lui Hristos?

Vai, mulți sunt așa! Ei trăiesc asemenea oamenilor din Sodoma și acelora din vremea lui Noe: mănâncă, beau, construiesc, plantează, se căsătoresc și se comportă ca și cum Hristos nu s-ar întoarce vreodată. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

b. Ești oare căldicel sau rece în creștinismul tău?

Vai, mulți sunt astfel! Ei încearcă să slujească la doi stăpâni. Se străduiesc să fie prieteni atât cu Dumnezeu, cât și cu Mamona. Se chinuie să nu fie nici una, nici alta, nici creștin hotărât, nici cu totul lumesc. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

c. Ești oare nehotărât, cântărind între două alternative și fiind înclinat să te întorci în lume?

Vai, mulți sunt așa! Acestor oameni le este frică de cruce. În sinea lor, ei disprețuiesc necazurile și ocară pe care credința hotărâtă le presupune. Ei sunt dezgustați de umblarea prin pustia acestei lumi și de mana cerească, și s-ar întoarce fericiți în Egipt, dacă ar putea. Dacă ești un

astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

d. Te complaci în secret în vreun păcat drag inimii tale?

Vai, mulți sunt așa! Ei merg cale lungă într-o pretenție de credință, fac multe lucruri care sunt corecte și se aseamănă mult cu poporul lui Dumnezeu. Totuși, în astfel de oameni există întotdeauna un obicei rău și îndrăgit, pe care nu ar fi dispuși să îl alunge din inimile lor. Lăcomia ascunsă, pofta mascată și inima lumească se alipesc de ei la fel ca pielea de pe trupurile lor. Ei sunt gata să zdrobească toți idoli lor, cu excepția unuia. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ia aminte la soarta nevestei lui Lot!*

e. Te joci cumva cu păcatele mărunte?

Vai, mulți fac asta! Ei susțin marile doctrine ale Evangheliei. Ei se țin departe de lucrurile păgâne și grosolane, sau de încălcarea fățișă a Legii lui Dumnezeu, dar sunt dureros de nepăsători cu privire la inconsecvențele mici, și dureros de predispuși să le justifice. Ei ne vor spune, „e doar o mică pornire, o mică delăsare, o mică neatenție, o mică problemă. Dumnezeu nu ține cont de aceste mărunțișuri. Nimeni nu este perfect. Dumnezeu nu ne cere să fim perfecți”. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

f. Te bazezi pe privilegiile tale religioase?

Vai, mulți fac asta! Ei se bucură de oportunitatea de a auzi Evanghelia predicată regulat și de a participa la multe rânduieli și mijloace ale harului, dar rămân la acest

nivel. Ei par să se simtă „bogați, îmbogățiți și că nu au nevoie de nimic” (Apoc. 3:17), însă nu au credință, nici har, nici gândire spirituală, și nici nu se pregătesc în vreun fel pentru cer. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

g. Îți pui nădejdea în cunoștințele tale religioase?

Vai, mulți fac asta! Ei nu sunt ignoranți, ca alți oameni, ci știu să facă diferența între învățătura adevărată și cea falsă. Ei pot să facă față unei dispute, pot să aducă argumente, pot să citeze pasaje din Scriptură, dar în tot acest timp ei nu sunt convertiți, ci morți în greșelile și păcatele lor. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

h. Ai făcut o anume mărturisire a credinței, și totuși stai alipit de lume?

Vai, mulți fac asta! Ei vor să fie socotiți creștini. Le place să fie considerați oameni serioși, statornici, cumpătați, totdeauna prezenți la biserică, și totuși prietenii lor, dorințele lor, gusturile lor și distracțiile lor dovedesc clar că ei aparțin lumii. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

i. Îți pui speranța că ai putea avea parte de pocăință pe patul de moarte?

Vai, mulți speră așa ceva! Ei știu că nu sunt ceea ce ar trebui să fie, că nu sunt mântuiți și nici pregătiți să moară. Dar ei se fletează cu ideea că, atunci când ultima boală îi va vizita, vor avea timp să se pocăiască și să se agațe de Hristos, putând să plece astfel din lumea aceasta iertați, sfințiți și pregătiți pentru cer.

Ei uită că oamenii mor adesea pe neașteptate și că ei mor așa cum au trăit. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

j. Aparții unei biserici evanghelice?

Sunt mulți în această situație și, din nefericire, creștinismul lor se limitează la atât. Ei aud adevărul duminică de duminică și rămân la fel de împietriți ca o piatră de moară. Predică după predică sună în urechile lor. Ei sunt invitați lună de lună să se pocăiască, să creadă, să vină la Hristos și să fie mântuiți. An după an trece, dar ei rămân neschimbați. Ei rămân nemișcați pe același scaun sub predicarea unui slujitor favorit, dar în același timp își păstrează păcatele favorite. Dacă ești un astfel de om, iată mesajul meu pentru tine: *ai grijă, adu-ți aminte de nevasta lui Lot!*

11

.....

CEL MAI MARE TROFEU AL LUI HRISTOS

„Unul din tâlharii răstigniți Îl batjocorea și zicea: ‚Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!’ Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: ‚Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar Omul acesta n-a făcut niciun rău’. Și a zis lui Isus: ‚Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!’ Isus a răspuns: ‚Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai’” (Luca 23:39-43).

Există puține pasaje din Noul Testament care să ne fie mai cunoscute decât sunt versetele de mai sus. Ele conțin istoria bine-cunoscută a tâlharului care s-a pocăit. De aceea, eu cred că este corect și bine ca aceste versete să fie studiate temeinic. Ele le-au adus mângâiere multor inimi tulburate, le-au dat pace multor conștiințe neliniștite, au fost ca un balsam vindecător pentru multe inimi rănite, și ca un medicament pentru multe suflete bolnave de păcat, netezind multe perne ale muribunzilor. Oriunde este predicată Evanghelia lui Hristos, aceste versete vor fi onorate, iubite și reamintite. Doresc să spun câteva lucruri despre aceste versete. Voi încerca să prezint lecțiile principale pe care ele vor să ni le dea. Nu pot vedea starea inimii în care

se găsește cel ce citește aceste rânduri. Totuși, văd în acest pasaj unele adevăruri pe care niciun om nu poate pretinde că le cunoaște prea bine. Aici se găsește cel mai mare trofeu pe care Hristos l-a câștigat vreodată!

PUTEREA ȘI DORINȚA LUI HRISTOS DE A MÂNTUI

Aceasta este principala învățătură pe care o putem extrage din istoria tâlharului care s-a pocăit. Ea ne arată care ar trebui să fie muzica din urechile tuturor celor ce o aud – ne învață că Isus Hristos este „plin de putere” (Isaia 63:1) în mântuire.

Aș întreba aici dacă ne putem imagina vreun caz care să arate mai deznădăjduit și mai disperat pe cât era cazul acestui tâlhar.

El fusese un om rău, un răufăcător, un hoț, dacă nu chiar un criminal. Știm acest lucru datorită faptului că doar astfel de oameni erau crucificați. El suferea o pedeapsă dreaptă pentru încălcarea legilor. Apoi, pe cât de rău fusese el în viață, așa părea hotărât să și moară, căci, la început, când a fost dus să fie crucificat, și el l-a batjorcorit pe Domnul nostru.

Mai apoi, acesta era un om muribund. El era acolo agățat, ținut pe o cruce, de pe care nu avea să se mai scoare vreodată viu. El nu mai avea puterea nici măcar să-și miște mâinile sau picioarele. Ceasurile lui erau numărate. Mormântul era pregătit pentru el. Între el și moarte nu mai era decât un singur pas.

Dacă a existat vreodată un suflet care să se clatine pe buza Iadului, a fost sufletul acestui tâlhar. Dacă a existat vreodată un caz care părea pierdut, dincolo de putința de a fi recuperat, al lui trebuie să fi fost. Dacă a existat vreodată un om de care diavolul să fie atât de sigur că este al lui, acest tâlhar trebuie să fi fost acela.

Dar iată ce s-a petrecut cu el. Tâlharul acesta a încetat să blesteme și să batjocorească, așa cum făcuse anterior. El a început să vorbească într-un fel cu totul diferit. S-a întors cu rugăciune către Domnul nostru binecuvântat. El s-a rugat lui Isus să Își amintească de el când va veni în Împărăția Lui. El a cerut ca sufletul lui să fie îngrijit, ca păcatele sale să fie iertate și ca locuitorii din cealaltă lume să se gândească la el. Cu adevărat aceasta a fost o schimbare minunată!

Observați apoi ce fel de răspuns a primit el. Unii ar fi considerat că acesta era un om prea ticălos pentru a fi mântuit, dar nu așa au stat lucrurile. Unii și-ar fi imaginat că era prea târziu, că ușa era închisă, că nu mai era loc pentru îndurare, dar nu s-a dovedit a fi prea târziu pentru el. Domnul Isus s-a îndreptat către el cu un răspuns imediat, i-a vorbit cu blândețe, l-a asigurat de faptul că în acea zi se va afla cu El în paradis, l-a iertat complet, l-a curățat deplin de păcatele sale, l-a primit cu har, l-a justificat fără plată, l-a ridicat de la porțile Iadului și i-a dat dreptul la moștenirea slavei.

Dintre multele suflete mântuite, niciunul nu a primit vreodată o asigurare atât de glorioasă a mântuirii sale cum a primit acest tâlhar, care s-a pocăit. Parcurgeți toată lista

celor mântuiți, de la Geneza până la Apocalipsa, și nu veți găsi nici măcar o persoană căreia să-i fie adresate aceste cuvinte: „astăzi vei fi cu Mine în Rai”.

Cred că Domnul Isus n-a oferit niciodată o dovadă atât de completă a puterii și dorinței Lui de a mântui pe cât a făcut-o cu această ocazie. În ziua când părea cel mai slăbit, El a arătat că este un eliberator puternic. În ceasul când trupul Lui era atât de lovit de durere, El a demonstrat că poate să manifeste dragoste față de alții. În clipa când El însuși era pe moarte, i-a dat unui păcătos viața veșnică.

De aceea, cred că am dreptul să spun că Hristos „poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce vin la Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). Iată dovada acestui adevăr. Dacă a existat vreodată un păcătos care să meargă mult prea departe în păcatul lui pentru a mai fi mântuit, atunci acest tâlhar era candidatul ideal. Totuși, el a fost smuls ca o mlădiță din foc!

Nu am oare dreptul să spun că Hristos îl va primi pe orice biet păcătos care vine la El cu rugăciunea credinței, și că El nu va respinge pe nimeni? Iată dovada. Dacă a existat vreodată un om care să pară prea rău pentru a fi primit de El, acest tâlhar trebuie să fi fost omul acela. Totuși, ușa îndurării a fost deschisă larg, chiar și pentru el.

Nu am oare dreptul să spun că prin har am fost mântuiți, prin credință, nu prin fapte? Nu te teme, ci doar crede. Iată dovada acestui fapt! Acest tâlhar n-a fost vreodată mântuit până atunci. El nu a aparținut vreodată bisericii vizibile. El n-a primit niciodată Cina Domnului. N-a

făcut nici cel mai mărunț lucru pentru Hristos. El n-a dăruit niciodată bani pentru cauza lui Hristos. Totuși, el a avut credință, și așa a fost mântuit.

Nu am oare dreptul să spun că cea mai firavă credință va mântui sufletul unui om, dacă este adevărată? Iată dovida acestui lucru. Credința acestui om nu avea nici măcar vârsta unei zile, dar ea l-a condus la Hristos și l-a împiedicat să ajungă în Iad.

De ce ar putea atunci să cadă vreun om pradă disperării, când avem în Biblie un pasaj ca acesta? Isus este Medicul care poate vindeca până și cazurile cele mai deznădăjduite. El poate învia sufletele moarte.

Niciodată nu ar trebui ca vreun om să dispere! Isus este același azi la fel cum a fost cu sute de ani în urmă. Cheile morții și ale Iadului sunt tot în mâna Lui. Când El deschide, nimeni nu poate închide. Ce dacă păcatele tale sunt mai numeroase decât perii capului tău? Ce dacă obiceiurile tale rele au crescut odată cu trupul tău și au devenit tot mai puternice, pe măsura puterii tale? Ce dacă ai urât atât de mult binele și ai iubit răul în toate zilele vieții tale? Da, este adevărat, aceste lucruri sunt triste, dar există nădejde, chiar și pentru tine. Hristos te poate vindeca, Hristos te poate ridica din starea ta disperată! Raiul încă nu este închis în fața ta, căci Hristos poate să te primească, dacă îți vei preda cu umilință sufletul în mâinile Lui.

Sunt păcatele tale iertate? Dacă nu, înaintea ta stă chiar astăzi o mântuire completă și fără plată. Te invit să mergi pe urmele pașilor tâlharului care s-a pocăit, să vii la

Hristos și să trăiești. Ceea ce îți spun este că Isus este plin de milă și îndurare, El poate face orice are sufletul tău nevoie. Chiar dacă păcatele tale ar fi roșii precum cârmâzul, El le poate face albe ca zăpada. Chiar dacă ele sunt ca purpura, le poate face curate ca lâna. De ce un altul să fie mântuit, dar tu nu? Vino la Hristos, și trăiește!

Ești un credincios adevărat? Dacă da, atunci ar trebui să te lauzi cu Hristos. Nu te lauda cu credința ta, cu simțămintele tale, cu marea ta cunoștință, cu rugăciunile tale, cu schimbările din viața ta, cu ascultarea ta. Nu te lauda decât cu Hristos. Vai, până și cei mai buni dintre noi cunoaștem puțin din acea îndurare și din acel Mântuitor puternic. Nu Îl înălțăm și nu-L glorificăm suficient; nu ne lăudăm cu El îndeajuns de mult. Haideți să ne rugăm ca să vedem mai mult din plinătatea Lui.

Încerci vreodată să le faci bine altora? Dacă da, adu-ți aminte să le vorbești despre Hristos. Vorbește-le celor tineri, celor sărmani, celor bătrâni, celor ignoranți, celor bolnavi, celor muribunzi – vorbește-le tuturor despre Hristos. Vorbește-le despre puterea Lui și despre dragostea Lui. Vorbește despre faptele Lui și despre simțămintele Lui. Povestește-le ce a făcut El pentru cel mai mare dintre păcătoși. Spune-le că El este gata să mântuiască până în ultima zi. Vorbește-le în mod repetat despre Hristos.

Nu obosi niciodată în a vorbi despre Hristos. Spune-le tuturor oamenilor de mântuirea deplină, fără plată, necondiționată, fără rezerve și fără semne de întrebare: „Veniți la Hristos așa cum a venit acest tâlhar și s-a pocăit. Veniți la Hristos, și veți fi mântuiți”!

UNII SUNT MÂNTUIȚI ÎN CEASUL MORTII, ALȚII ÎNSĂ NU

Acesta este un adevăr care nu trebuie niciodată trecut cu vederea, și nu îndrăznesc să îl las neobservat. Este un adevăr prezentat clar în acest pasaj, prin sfârșitul tragic al celuilalt răufăcător, lucru care este adesea ignorat. Oamenii uită că acolo erau *doi tâlhari*.

Ce s-a întâmplat cu celălalt tâlhar care a fost răstignit? De ce nu s-a întors și el de la păcatul lui și nu a strigat la Domnul? De ce a rămas el împietrit și nepocăit? De ce n-a fost și el mântuit? Este inutil să încercăm să răspundem la astfel de întrebări. Haideți să rămânem mulțumiți cu realitatea pe care o citim, și să vedem ce ne învață acest lucru. Nu avem vreun motiv să credem că acest tâlhar era mai rău decât colegul lui, căci nu există nimic în Scriptură care să dovedească acest lucru.

Amândoi erau niște oameni răi. Amândoi își primeau pedeapsa meritată pentru faptele lor. Amândoi au fost răstigniți lângă Domnul Isus Hristos. Amândoi L-au auzit rugându-se pentru ucigașii Lui. Amândoi L-au văzut suferind în răbdare. În timp ce unul s-a pocăit, celălalt a rămas împietrit. Unul a început să se roage, celălalt a continuat să batjocorească. Unul a fost dus în Paradis, celălalt a mers în locul lui, locul diavolilor și al îngerilor supuși acestuia.

Aceste lucruri sunt scrise spre avertizarea noastră. În aceste versete se găsesc deopotrivă ca un avertisment și o mângâiere, iar acel avertisment este unul serios. Aceste versete ne vorbesc cu glas tare că, chiar dacă unii

se pot pocăi și pot fi convertiți pe patul de moarte, nu putem face o regulă din aceasta. Patul de moarte nu este întotdeauna un moment sigur al convertirii. Aceste vorbe și versete ne vorbesc cu glas tare că doi oameni pot avea aceleași oportunități pentru sufletele lor, pot fi așezați în aceleași situații, pot vedea și pot auzi aceleași lucruri, și totuși unul să folosească de ele, să se pocăiască și să fie mântuit, pe când celălalt nu.

Mai presus de orice, aceste versete ne spun că pocăința și credința sunt darurile lui Dumnezeu și că ele nu stau în puterea omului. Dacă vreun om se fletează cu ideea că ar putea să se pocăiască oricând dorește, asemenea tâlharului, dacă s-ar putea lăuda cu ideea că poate să-și aleagă momentul când să-L caute pe Domnul, urmând a fi mântuit în ultimul ceas, ar putea descoperi în final că s-a amăgit profund.

Este bine și de folos să ținem minte acest lucru. În lumea noastră există o amăgire uriașă pe această temă. Se poate vedea cum mulți oameni pleacă din această lume nepregătiți să moară. Îi văd pe mulți crezând că ei pot să se pocăiască, dar respingând totdeauna pocăința lor. Iar eu cred că în spatele acestor idei stă un singur motiv – anume că majoritatea oamenilor presupun că ei pot să se întoarcă la Dumnezeu oricând își doresc.

Acești oameni se folosesc de pilda lucrătorilor viei, care ne vorbește despre ceasul al 11-lea, și pretind că se pot folosi de ea într-un fel în care niciodată n-a fost lăsată să fie folosită. Acești oameni se bazează pe acele versete plăcute la care m-am referit, dar uită de restul pildei. Ei

vorbesc despre tâlhar că a mers în Paradis și a fost mântuit, dar uită de tâlharul celălalt, care a pierit la fel cum a trăit.

Orice om de bun simț, care citește acest mesaj, ar trebui să ia aminte și să se păzească așa încât să nu cadă în această greșală.

Priviți la istoria oamenilor din Biblie, și vedeți cât de des sunt contrazise astfel de opinii. Observați bine cât de multe dovezi ne sunt oferite asupra faptului că doi oameni pot avea aceeași lumină spirituală, și doar unul se folosește de ea; că nimeni nu are dreptul să creadă că se poate folosi liber de îndurarea lui Dumnezeu, și să presupună că este capabil să se pocăiască oricând dorește el.

Priviți la Saul și la David. Aceștia au trăit în aceeași perioadă, s-au ridicat din aceeași stare socială, au fost chemați să ocupe aceeași poziție în lume, s-au bucurat de lucrarea aceluiași profet, anume Samuel, au domnit același număr de ani. Totuși, unul a fost mântuit, iar altul a pierit.

Priviți la Sergius Paulus și la Galiu. Amândoi erau guvernatori romani, amândoi erau oameni înțelepți și serioși în generația lor, amândoi l-au auzit pe apostolul Pavel predicând. Totuși, unul a crezut și a fost botezat, pe când celălalt nu i-a păsat (F.A. 18:17).

Priviți la lumea din jurul vostru. Priviți la ce se întâmplă continuu sub ochii voștri. Două surori pot avea parte de aceeași predicare, pot asculta aceleași adevăruri, pot auzi aceleași predici – și totuși una va fi convertită la Dumnezeu, iar cealaltă va rămâne total nemișcată. Doi prieteni

vor citi adesea aceeași carte religioasă, iar unul va fi atât de influențat de ea, încât va renunța la tot pentru Hristos, pe când celălalt nu va vedea nimic folositor în ea, și va continua la fel cum a trăit până atunci. Sute de oameni au citit cartea lui Doddridge, *Rise and Progress*¹⁷ fără vreun folos. Pentru Wilberforce, ea a fost începutul vieții spirituale. Mii de oameni au citit cartea lui Wilberforce, *Practical View of Christianity*¹⁸ și au așezat-o înapoi în bibliotecă, fără a fi schimbați. Dar când Legh Richmond a citit-o, a devenit un alt om. Niciun om nu are vreo garanție sau temei pentru a spune: „mântuirea stă în puterea mea”.

Nu pretind că pot explica aceste lucruri, ci doar le aduc înaintea voastră ca pe niște realități deosebite, și vă cer să le luați în considerare cu seriozitate. Nu trebuie să mă înțelegeți greșit. Nu vreau să vă descurajez. Spun toate aceste lucruri cu toată dragostea, și vă ofer un avertisment. Eu nu spun aceste lucruri pentru a vă ține departe de Rai, ci dimpotrivă, pentru a vă atrage spre el, pentru a vă aduce la Hristos, câtă vreme poate fi găsit.

Vreau să vă păziți de iluzii. Nu abuzați de îndurarea și compasiunea lui Dumnezeu. Nu continuați în păcat, vă implor, și să nu credeți că vă puteți pocăi, puteți crede și puteți fi mântuiți când vă va plăcea, când veți dori, când veți alege voi. Eu aș pune întotdeauna înaintea voastră o ușă deschisă. Aș spune continuu, „câtă vreme aveți viață în voi, există nădejde”, dar dacă vreți să fiți înțelepți, nu amânați lucrurile care privesc mântuirea sufletelor voastre.

¹⁷ Philip Doddridge, *The Rise and Progress of the Religion in the Soul*.

¹⁸ William Wilberforce, *A Practical View of Christianity*.

Vreau să vă feriți să lăsați ca gândurile bune și convingerile evlavioase să fugă de la voi, dacă le aveți. Hrăniți-le și prețuiți-le, ca nu cumva să le pierdeți pe vecie.

Folosiți-le din plin, așa încât să nu-și ia aripi și să zboare. Ai vreo înclinație de a începe să te rogi? Pune-o în practică imediat! Te gândești să începi să Îl slujești cu adevărat pe Hristos? Pune-te la lucru imediat! Te bucuri de vreo lumină spirituală? Ai grijă să trăiești în acea lumină! Nu te juca cu oportunitățile, ca nu cumva să vină ziua când ai dori să te folosești de ele, și să nu mai poți.

Nu zăbovi, ca să nu ajungi înțelept mult prea târziu. Poate că ai spune, „nu este niciodată prea târziu să mă pocăiesc”. Iată răspunsul meu: „Este adevărat, dar pocăința târzie este rareori adevărată”. Și adaug că nu poți fi niciodată sigur că te vei putea pocăi mai târziu, dacă acum amâni pocăința. Ai putea spune, totuși, „De ce să mă tem? Tâlharul care s-a pocăit a fost mântuit”. Răspunsul meu este: „Da, este adevărat, dar privește din nou la pasajul care îți spune că celălalt tâlhar a pierit”.

DUHUL CONDUCE ÎNTOTDEAUNA SUFLETELE MÂNTUITE ÎNTR-O SINGURĂ DIRECȚIE

Acesta este un aspect care merită o atenție deosebită, dar este adesea ignorat. Oamenii se uită la faptul că tâlharul pocăit a fost mântuit în momentul morții, dar nu privesc dincolo de acest lucru.

Ei nu iau în considerare dovezile pe care acest tâlhar le-a lăsat în urma lui. Ei nu observă dovezile abundente pe care el le-a oferit cu privire la lucrarea Duhului Sfânt în

inima lui. Acestea sunt dovezile pe care doresc să le identific aici. Vreau să vă arăt că Duhul lucrează întotdeauna într-o anumite direcție, și că, fie că îl convertește pe om într-un ceas, cum a făcut cu tâlharul, fie că lucrează în etape, lent, cum procedează în alți oameni, pașii și direcția către care El conduce sufletele către cer sunt întotdeauna aceiași.

Vreau să încerc să clarific acest lucru înaintea tuturor celor care citesc aceste pagini. Vreau să vă pun în gardă. Vreau să lepădați ideea larg răspândită că ar exista vreo cale ușoară către cer, care să plece de pe patul morții. Vreau să înțelegeți profund că orice suflet mântuit trece prin aceeași experiență, și că principiile esențiale manifestate în convertirea tâlharului au fost aceleași ca și cele manifestate în cel mai bătrân sfânt care a trăit vreodată pe pământ.

a. Tăria credinței.

Tălharul L-a denumit pe Isus „Domnul”. El și-a declarat credința în faptul că Isus va avea o „împărăție”. El a crezut că Isus era capabil să-i dea viața veșnică și slava, și cu această credință I s-a rugat. El a afirmat nevinovăția lui Isus față de toate acuzațiile care erau aduse împotriva Lui. Tălharul a afirmat: „Omul acesta n-a făcut niciun rău”. Poate că și alții se gândiseră că Domnul era nevinovat, dar niciunul n-a afirmat acest lucru deschis, ci doar acest tâlhar.

Când s-au petrecut toate aceste lucruri? Într-un moment când întreaga națiune a Israelului Îl respinsese pe Hristos, strigând: „Ia-L, ia-L, răstignește-L! Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!” (Ioan 19:15), când preoții și fariseii L-au condamnat și L-au găsit „vinovat de moarte”;

când chiar și ucenicii Îl abandonaseră și fugiseră, când era ținut pe cruce, slab, sângerând și murind, fiind pus în numărul celor fărădelege și socotit blestemat. Acesta era momentul când tâlharul a crezut în Hristos și I s-a rugat! Cu siguranță că o astfel de credință nu mai fusese văzută de la începutul lumii.

Ucenicii văzuseră semne și minuni deosebite. Ei văzuseră oameni înviați din morți cu un singur cuvânt și leproși vindecați cu o singură atingere; orbi care au primit vederea, muți care au fost făcuți să vorbească și paralitici care au început să umble. Ei văzuseră cum miile de oameni fuseseră hrănite cu câteva pâini și câțiva pești. Îl văzuseră pe Stăpânul lor umblând pe apă ca și cum ar fi mers pe uscat. Toți Îl auziseră vorbind cum nimeni nu mai vorbise și prezentându-le promisiunile lucrurilor bune care aveau să vină. Unii dintre ei avuseseră parte de pregustarea gloriei Sale pe muntele schimbării la față. Fără îndoială că, în cazul lor, credința era „darul lui Dumnezeu”, dar încă nu învățaseră cum să se folosească de ea. Tâlharul muribund n-a văzut niciunul din toate aceste lucruri pe care le-am menționat. El doar L-a văzut pe Domnul nostru în agonie, în slăbiciune, în suferință și în durere. El L-a văzut suportând o pedeapsă rușinoasă, părăsit, batjocorit, disprețuit, blestemat. El L-a văzut respins de toți cei mari și înțelepți, de toți cei deosebiți din poporul Său, a văzut cum puterea Lui s-a uscat sub suferință, și cum viața Lui se apropia de mormânt (Ps. 22:15; 88:3). El n-a văzut niciun sceptru, nicio cunună regală, nicio stăpânire exterioară, nicio slavă, măreție, putere sau semne deosebite. Și totuși, tâlharul acesta muribund a crezut și a privit înainte

către Împărăția lui Hristos. Vrei să știi dacă ai Duhul Sfânt? Atunci ia aminte la întrebarea pe care ți-o adresez astăzi: unde este credința ta în Hristos?

b. Conștientizarea adecvată a păcatului.

Tâlharul îi spune celuilalt prezent pe cruce, „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fără-delegile noastre” (Luca 23:41). El își recunoaște păcătoșenia și dreptatea în judecata și pedeapsa pe care le primește. El nu face nicio încercare de a se justifica sau de a-și scuza răutatea. El vorbește ca un om smerit și scârbit de sine, amintindu-și de nelegiuirile lui trecute. Acest lucru se petrece întotdeauna în toți copiii lui Dumnezeu. Ei sunt gata să își recunoască starea de păcătoși sărmani, care merită Iadul. Ei pot spune acest lucru din toată inima: „Am lăsat nefăcute lucrurile pe care trebuia să ne facem și am făcut lucrurile pe care nu trebuia să le facem, așa încât nimic bun nu se găsește în noi”. Vrei să știi dacă ai Duhul? Atunci ia aminte la întrebarea mea: Îți conștientizezi starea de păcat?

c. Dragostea față de celălalt tâlhar.

Tâlharul acesta încercat să-l oprească pe celălalt din batjocuri și blasfemii, și să îl determine să își schimbe părerea. El spune: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?” (Luca 23:40). Nu există vreun semn mai sigur al harului! Harul scutură egoismul din om și îl face să aibă compasiune pentru sufletele altora. Când femeia samariteancă a fost convertită, ea a părăsit locul unde era fântâna și a alergat în cetate, strigând: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva

este acesta Hristosul?” (Ioan 4:28-29). Când Saul a fost convertit, el a mers imediat în sinagoga din Damasc și le-a mărturisit fraților lui din Israel că „Isus este Fiul lui Dumnezeu” (F.A. 9:20).

Vrei să știi dacă ai Duhul? Atunci întreabă-te: Unde sunt dragostea și compasiunea mea față de alte suflete? Cu alte cuvinte, poți vedea în acest tâlhar o lucrare încheiată a Duhului Sfânt. Orice parte a caracterului credinciosului poate fi identificată în el. Pe cât de scurtă a fost viața lui după convertire, el a găsit totuși timp pentru a lăsa în urmă dovezi abundente ale faptului că a devenit copil de Dumnezeu. Credința lui, rugăciunea lui, smerenia lui, dragostea lui frățească, toate acestea sunt mărturii de netăgăduit ale realității pocăinței lui. El a fost un pocăit nu doar cu numele, ci cu fapta și cu adevărul.

De aceea, niciun om să nu creadă că, datorită faptului că acest tâlhar a fost mântuit, oamenii ar putea să fie mântuiți fără să lase în urmă vreo dovadă a lucrării Duhului Sfânt. Cei ce gândesc astfel, să cântărească bine dovezile pe care acest om le-a lăsat în urma lui, și să ia aminte.

Este un lucru dureros să auzi uneori felul în care oamenii descriu dovezile date pe patul de moarte, așa cum le denumesc ei. Este un lucru foarte înfricoșător cu cât de puțin pot fi satisfăcuți unii oameni, și cât de ușor pot să se convingă pe ei înșiși că prietenii lor au mers la cer. Când ruda lor a murit, ei îți vor spune că „s-a rugat așa de frumos într-o zi”, sau că „a vorbit atât de frumos”, că „îi părea așa de rău de vremea bătrâneții, încât dorea să trăiască cu adevărat diferit, dacă sănătatea i-ar fi revenit”, sau că „numai

„își dorea nimic în această lume”, ori că „îi plăcea ca oamenii să îi citească sau și să se roage cu el”. Pentru că unii au manifestat aceste lucruri, prietenii lor pretind că pot avea o nădejde mângâietoare că aceia au fost mântuiți, deși Numele lui Hristos nu este menționat vreodată, și calea mântuirii n-a fost implicată în niciun fel. Toate acestea, însă, nu contează, atâta vreme cât a existat un schimb de vorbe, cât de neînsemnat, despre religie.

Nu am nicio dorință să rănesc sentimentele cuiva care citește aceste rânduri, dar trebuie și voi vorbi clar pe această temă.

Aș vrea să spun odată pentru totdeauna, ca regulă generală, că nimic nu este mai nesatisfăcător ca dovezile convertirii produse pe patul de moarte. Lucrurile pe care oamenii le spun și sentimentele pe care le experimentează când sunt bolnavi și temători nu sunt vrednice să li se dea greutate. Adesea, mult prea adesea, ele sunt rezultatul fricii, neizvorând din inimă. Mult prea des, aceste lucruri sunt spuse în grabă, sunt repetate din memorie, copiate după spusele unor predicatori sau prieteni nerăbdători, fără a fi conștientizate profund. Nimic nu poate dovedi acest lucru mai clar decât realitatea bine-cunoscută că marea majoritate a oamenilor care, când sunt bolnavi, fac promisiuni că se vor schimba, dar mai apoi, când se însănătoșesc, îi vezi mergând înapoi în păcat și în lume.

Când un om a trăit o viață nepăsătoare și nebună, cum am putea să acceptăm că sunt suficiente câteva cuvinte atent alese și câteva dorințe bune cu privire la starea sufletului lui, dacă acestea apar doar când el se așterne pe

patul morții? Mie nu mi se pare suficient că el îmi permite să îi citesc din Biblie, să mă rog la căpătâiul lui, că spune că nu s-a gândit atât de mult la religie, dar că și-ar dori acum să fie un om diferit, dacă n-ar mai fi bolnav. Nimic din toate acestea nu mă convinge. Nu pot fi convins decât de convertirea lui. Poate că el spune lucruri împins de nevoie, nu de credința adevărată în Hristos. Până nu văd convertirea și credința lui în Hristos, nu pot și nu îndrăznesc să fiu satisfăcut. Alții ar putea să fie mulțumiți și, după moartea prietenului lor, să spună că nădăjduiesc că acesta a ajuns în ceruri. Din punctul meu de vedere, mai degrabă mi-aș mușca limba și n-aș spune nimic. Aș putea fi mulțumit cu cea mai mică măsură a pocăinței și credinței într-un om muribund, chiar de aceasta n-ar fi mai mare decât un grăunte de muștar. Dar să fiu mulțumit cu orice altceva decât pocăința și credința, mi se pare ca și cum aș valida păgânismul.

Ce fel de dovadă vrei să lași în urmă cu privire la starea sufletului tău? Ia exemplul tâlharului care s-a pocăit, și vei face bine.

Când te vom fi purtat la patul tău cel îngust, n-am vrea să fim nevoiți să adunăm cioturi și cuvinte rare cu privire la religia ta, pentru a încerca să pretindem că ai fost un credincios adevărat. N-am vrea să ne spunem unul altuia cu un ton ezitant: „Sper că este fericit. Vorbea atât de frumos într-o zi, și părea că este încântat de un capitol al Bibliei într-o altă ocazie; era bucuros de cutare, care era un om bun”. Am vrea să fim în măsură să vorbim hotărât despre starea ta spirituală. Ne dorim să avem dovezi solide

ale pocăinței, credinței și sfințeniei tale, așa încât nimeni să nu pună sub semnul întrebării starea ta veșnică. Este clar că, fără acestea, cei pe care îi lași în urma ta nu pot avea o mângâiere solidă pentru sufletul tău. Am putea folosi o formă de religie la înmormântarea ta și să ne exprimăm nădejdea în dragoste. Am putea să te întâlnim la poarta cimitirului și să spunem: „Binecuvântați sunt cei ce mor în Domnul”. Totuși, acest lucru nu va schimba starea ta spirituală! Dacă mori fără să fii convertit la Dumnezeu, fără pocăință și fără credință, înmormântarea ta va fi doar înmormântarea unui suflet pierdut. Era mai bine dacă nu te-ai fi născut.

CÂND MOR CEI CE CRED ÎN HRISTOS, EI VOR FI CU DOMNUL

Poți observa acest lucru din cuvintele adresate de Domnul nostru către tâlhar: „astăzi vei fi cu Mine în Rai”. O altă expresie a acestui adevăr se găsește în Epistola către Filipeni, unde Pavel spune că are dorința „să se mute și să fie împreună cu Hristos” (cf. Filip. 1:23).

Voi spune puține lucruri pe această temă. Vreau doar să aștern pe hârtie câteva rânduri pentru meditație personală. Pentru mine, acest adevăr este plin de mângâiere și pace. După moarte, credincioșii sunt „cu Hristos”. Acest lucru răspunde multor întrebări dificile, care altfel ar putea tulbura mintea neobosită a omului. Locașul sfinților morți, al bucuriilor lor, ar simțămintelor lor, al fericirii lor, toate acestea par să fie rezolvate cu această simplă expresie – ei sunt „cu Hristos”.

Nu pot pătrunde în explicațiile complete ale stării separate a credincioșilor care au plecat din această lume. Ea este un lucru profund și înălțător, pe care mintea omului nu-l poate cuprinde. Știm că fericirea lor este încă parțială pe lângă ceea ce va fi când trupurile lor vor fi înviate, la învierea de apoi, când Isus Se va întoarce pe pământ. Cu toate acestea, știu în același timp că ei se bucură de o odihnă binecuvântată, odihnă de la truda lor, de la întristările lor, de la durerile lor și de la păcat. Doar pentru că nu pot explica aceste lucruri, nu înseamnă că nu sunt convinși că acești oameni sunt cu mult mai fericiți decât au fost vreodată aici, pe pământ. Văd fericirea lor chiar în acest pasaj, când se spune că ei sunt „cu Hristos” și, văzând acest lucru, îmi este suficient.

Dacă oile sunt cu Păstorul, dacă mădulele sunt unite cu singurul Cap, dacă membrii familiei lui Hristos sunt alături de Cel care îi iubește și care i-a purtat în toate zilele pelerinajului lor pământesc, atunci totul trebuie să fie bine.

Nu pot descrie ce fel de loc este Paradisul, pentru că nu pot înțelege atât de bine starea unui suflet separat de trup. Dar nu pot avea pretenția unei perspective mai strălucite a Paradisului decât aceasta – anume că Hristos este acolo. Toate celelalte lucruri din imaginea pe care gândirea noastră o creionează cu privire la starea dintre moarte și înviere, sunt nimic prin comparație cu aceasta. Nu știu cum este El acolo și în ce fel este acolo. Vreau doar să-L văd pe Hristos în Paradis, când ochii mei pământești se vor închide odată cu moartea, și acest lucru îmi va fi suficient. Bine spunea psalmistul: „înaintea Feței Tale sunt bucurii

nespuse” (Ps. 16:11). Este adevărat ce spunea o fetiță pe patul de moarte, când mama ei a încercat să o mângâie prin a-i descrie Paradisul. „Acolo”, îi zise mama, „nu vei avea dureri și nici boală; acolo vor fi frații și surorile tale, care au mers înaintea ta, și acolo vei fi fericită întotdeauna”. Răspunsul fetei a fost: „Ah, mamă, dar există un lucru mai bun decât toate acestea, și anume că Hristos va fi acolo!”

Se prea poate să nu te gândești mult la sufletul tău. Se poate să te gândești puțin la Hristos ca Mântuitor al tău și să nu fi gustat niciodată, prin experiența vieții tale de credință, că El este prețios. Cu toate acestea, poate că sperii că vei merge în Paradis când vei muri. Cu siguranță că acest text biblic este unul care ar trebui să te pună pe gânduri. Paradisul este locul unde Hristos locuiește. Atunci poate fi Raiul un loc în care și tu să te bucuri?

Poate că ești credincios, și totuși tremuri la gândul mormântului. Este evident că pare înfricoșător și rece. Te simți ca și cum tot ce stă înaintea ta este întunecat, trist și fără putința de a-ți da mângâiere. Nu te teme, ci fii încurajat de acest pasaj! Vei merge în Paradis, iar Hristos va fi acolo!

MOȘTENIREA VEȘNICĂ A FIECĂRUI SUFLET ESTE APROAPE

„Astăzi”, i-a zis Domnul nostru tâlharului care s-a pocăit, „astăzi vei fi cu Mine în Rai”. El nu face referire la vreo perioadă îndepărtată, nu vorbește despre intrarea într-o stare de fericire ca despre un lucru îndepărtat. Nu, ci El vorbește despre un eveniment care are loc astăzi – „chiar în ziua aceasta, când stai atârnat pe cruce”.

Cât de aproape pare! Cât de aproape ne aduce acel cuvânt de locașul nostru cel veșnic! Fericirea sau pierzarea, bucuria sau întristarea, prezența lui Hristos sau compania diavolilor – toate acestea sunt atât de aproape de noi. David spunea: „nu este decât un pas între mine și moarte” (1 Sam. 20:3).

Nu este decât un pas, am putea spune, între noi și Rai sau Iad. Niciunul dintre noi nu conștientizăm acest lucru așa cum ar trebui. Este vremea să lepădăm starea visătoare a minții în care trăim cu privire la acest lucru. Suntem înclinați să vorbim și să gândim, chiar despre cei credincioși, ca și cum moartea ar fi o lungă călătorie, ca și cum sfântul care moare s-ar îmbarca într-un lung voiaj. Dar toate acestea sunt idei greșite, foarte greșite! Portul și casa sunt atât de aproape unul de celălalt, și toți credincioșii au ajuns acasă.

Unii dintre noi cunoaștem printr-o experiență amară ce timp lung și obositor trece între moartea celor pe care îi iubim și ceasul când îi îngropăm. Astfel de zile sunt cele mai lente, cele mai triste și mai grele din viețile noastre. Totuși, binecuvântat să fie Dumnezeu, pentru că sufletele sfinților care au plecat sunt libere, din prima clipă când și-au dat ultima suflare. Chiar dacă noi plângem și pregătim cosciugul, chiar dacă se aud vaiete și facem ultimele aranjamente dureroase pentru înmormântare, sufletele celor iubiți se bucură în prezența lui Hristos. Ei sunt eliberați pentru totdeauna de povara trupurilor. Ei sunt acolo unde „nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri” (Iov 3:17).

Chiar în clipa când credincioșii mor, ei ajung în Paradis. Bătălia lor se încheie, lupta lor se termină. Ei au trecut prin acea vale întunecată, prin care și noi trebuie să trecem într-o zi. Ei au traversat acel râu negru pe care și noi trebuie să-l trecem odată. Ei au băut acea ultima cupă amară pe care păcatul a amestecat-o pentru om, și au ajuns în locul unde întristarea și suspinul nu mai există. Cu siguranță că n-ar trebui să ne dorim ca ei să se întoarcă vreodată! N-ar trebui să plângem pentru ei, ci pentru noi.

Noi încă ne luptăm, dar ei au intrat în pace. Noi încă trudim, dar ei se odihnesc. Noi veghem, dar ei sunt liniștiți. Noi încă purtăm armura spirituală, dar ei au pus-o deoparte pentru totdeauna. Noi suntem încă pe mare, navigând, dar ei au ajuns deja în siguranță în port. Noi avem lacrimi, dar ei au bucurie. Noi suntem străini și călători, dar ei au ajuns acasă. Fără îndoială că situația celor morți în Hristos este mai bună decât a celor care trăiesc acum! Cu siguranță că însuși ceasul în care un sfânt moare este mai fericit decât cel mai înălțător moment al lui de pe pământ. Mă tem că asupra acestui subiect există multe învățături profund amăgitoare în această lume. Mă tem că mulți, care nu sunt romano-catolici și care spun că nu cred în purgatoriu, au căpătat totuși idei ciudate despre consecințele imediate ale morții. Mă tem că mulți și-au însușit un soi de idee deșartă că ar exista vreun interval de timp între moarte și starea veșnică. Ei își imaginează că vor trece printr-un fel de schimbare purificatoare și că, deși ar muri nepregătiți pentru Rai, totuși vor ajunge la urma urmei acolo potriviți pentru starea veșnică.

Dar aceasta este o greșeală de la un cap la altul. Nu există nicio schimbare după moarte. Nu poate avea loc nicio convertire în mormânt. Nicio inimă nouă nu poate fi dată după ce ultima suflare s-a consumat.

Chiar în ziua când murim, intrăm în veșnicie. Starea veșnică începe în ziua când plecăm din această lume. Începând din acea zi, nu mai poate exista vreo schimbare spirituală, nicio alterare. Așa cum murim, tot așa ne vom primi moștenirea după moarte. În direcția în care copacul se înclină, acolo va cădea.

Dacă ești un om neconvertit, acest lucru ar trebui să te pună pe gânduri. Știi cât de aproape ești Iad? Ai putea muri chiar astăzi. Dacă mori fără Hristos, vei deschide ochii dintr-o dată în Iad și în chinuri.

Dacă ești un creștin adevărat, te afli cu mult mai aproape de Rai decât îți închipui. Dacă Domnul te-ar lua la El chiar în această zi, vei ajunge imediat în Paradis.

Țara cea bună a promisiunii este aproape de tine. Ochii pe care i-ai închis în slăbiciune și durere se vor deschide dintr-o dată înaintea odihnei glorioase, una pe care cuvintele mele nu o pot descrie.

APLICAȚII PRACTICE

1. Acest mesaj poate ajunge în mâinile unui păcătos zdrobit în inimă.

Ești oare un astfel de om? Atunci vei găsi aici încurajare. Privește la ceea ce a făcut tâlharul care s-a pocăit, și urmează-i exemplul. Privește la felul cum s-a rugat, cum

L-a chemat pe Domnul Isus Hristos, și uite-te la răspunsul de pace pe care l-a căpătat. De ce să nu faci același lucru? De ce să nu vrei să fii și tu mântuit?

2. Acest mesaj poate ajunge în mâinile vreunui om mândru.

Ești oare un astfel de om? Atunci fii avertizat. Privește cum a murit și a trăit tâlharul nepocăit, și păzește-te ca nu cumva să ajungi la un sfârșit asemănător. O, nu fi prea încrezător, ca nu cumva să mori în păcatele tale! Caută-L pe Domnul câtă vreme poate fi găsit. Întoarce-te, întoarce-te! De ce să mori?

3. Acest mesaj poate ajunge în mâinile unuia care pretinde că este credincios în Hristos.

Ești oare un astfel de om? Atunci consideră credința tâlharului care s-a pocăit ca o măsură prin care să o dovedești pe a ta. Ai grijă să cunoști ceva din adevărata pocăință și din credința mântuitoare, din smerenia reală și din dragostea fierbinte. Frate sau soră, nu fi satisfăcut cu standardul lumii cu privire la creștinism! Fii la fel de hotărât ca și tâlharul care s-a pocăit, și vei fi înțelept!

4. Acest mesaj poate ajunge în mâinile cuiva care îi deplânge pe credincioșii plecați în cealaltă lume.

Ești oare un astfel de om? Atunci fii mângâiat de această porțiune a Scripturii. Privește la felul cum cei dragi ai tăi sunt acum în cele mai bune mâini. Nu poate exista vreo situație mai bună. Starea lor n-a fost niciodată mai fericită în viața pământească pe cât este acum. Ei sunt cu Isus, pe care sufletele lor L-au iubit pe pământ. Încetează

plângerea ta egoistă! Mai degrabă bucură-te că au fost eliberați de necaz și au intrat în odihnă.

5. Acest mesaj poate ajunge în mâinile unui bătrân slujitor al lui Hristos.

Ești oare un astfel de om? Atunci privește în aceste versete și vei vedea cât de aproape ești de casa ta cerească. Mântuirea ta este mai aproape decât atunci când ai crezut pentru prima dată. Mai trebuie să treacă doar câteva zile de trudă și întristare, apoi Regele regilor va trimite după tine, și războiul tău se va sfârși într-o clipă, iar totul va fi pace.

12

.....

STĂPÂNUL VALURILOR

„S-a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, așa că mai că se umplea corabia. Și El dormea la cârmă, pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat și I-au zis: ‚Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?’ El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: ‚Taci! Fără gură!’ Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare. Apoi le-a zis: ‚Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?’” (Marcu 4:37-40).

Ar fi un lucru bun dacă cei ce sunt credincioși ar studia mai mult cele patru Evanghelii. Fără îndoială că toată Scriptura ne este de folos. Nu este înțelept să punem o parte a Bibliei mai presus de alta. Totuși, eu cred că ar fi bine ca persoanele foarte familiarizate cu epistolele să știe ceva mai mult din Evangheliile după Matei, Marcu, Luca și Ioan.

De ce am spus acest lucru? Pentru că vreau ca toți creștinii să cunoască mai multe despre Hristos. Este un lucru bun să te obișnuiești cu toate doctrinele și principiile creștinismului, dar este și mai bine să înțelegi și să știi mai multe despre Hristos Însuși. Este bine să fii familiarizat cu harul, credința, justificarea și sfințirea. Toate acestea sunt lucruri care vorbesc despre Regele nostru. Totuși, este cu mult mai bine să fii familiarizat cu Isus Însuși, să vezi însăși fața Regelui și să privești la frumusețea Lui. Acesta

este un secret al sfințeniei hotărâte. Acela care vrea să se conformeze tot mai mult chipului lui Hristos, să devină tot mai asemănător lui Hristos, trebuie să Îl studieze constant.

Evangeliiile au fost scrise pentru a-L prezenta pe Hristos. Duhul Sfânt ne relatează prin ele istoria vieții și a morții Lui, afirmațiile și faptele Lui, și asta de patru ori. Patru mâini diferite, toate inspirate, au pictat imaginea Mântuitorului. Felul Lui de a trăi, simțămintele Lui, înțelepciunea Lui, harul, răbdarea, dragostea și puterea Lui ne sunt prezentate cu mult har de patru martori diferiți.

N-ar trebui oare ca oile să se obișnuiască cu Păstorul? N-ar trebui oare ca pacientul să își cunoască Medicul? N-ar trebui ca mireasa să se apropie de Mire? N-ar trebui ca păcătosul să se familiarizeze cu Mântuitorul?

Răspunsul este, evident, unul afirmativ. Evangeliiile au fost scrise pentru a-i familiariza pe oameni cu Hristos și din acest motiv vreau și eu ca oamenii să studieze Evangeliiile.

Asupra cui trebuie să se ațintească sufletele noastre, în vederea zidirii, dacă vrem să fim primiți de Dumnezeu? Trebuie să privim și să zidim pe Stâncă, adică pe Hristos. De unde și de la cine trebuie să extragem noi acel har al Duhului Sfânt de care avem nevoie în fiecare zi pentru a fi roditori? Din Viță, adică din Hristos. La cine trebuie să privim pentru a căpăta compasiune, când prietenii noștri pământești ne părăsesc sau mor? Trebuie să privim la Frațele nostru mai mare, adică la Hristos. La cine trebuie să mergem cu rugăciunile noastre, dacă vrem ca ele să fie auzite în ceruri? Ele trebuie să fie aduse la Apărătorul nostru,

adică la Hristos. Cu cine tragem nădejde să ne petrecem veșnicia în slavă? Cu Regele regilor, adică Hristos.

Cu siguranță că nu-L putem cunoaște prea bine pe acest Hristos! Evident că nu există cuvânt, faptă, zi, pas sau gând care ne sunt prezentate din viața Lui, și care să nu fie prețioase pentru noi. Ar trebui să ne străduim să ne familiarizăm cu fiecare rând ce este scris despre Isus.

Vino acum, hai să studiem o pagină din istoria Stăpânului nostru! Vino să învățăm din versetele Scripturii citate la începutul acestui capitol. Îl poți vedea acolo pe Isus traversând Marea Galileei într-o barcă, alături de ucenicii Lui. Vei vedea dintr-o dată cum se iscă o furtună pe mare, în vreme ce El doarme. Valurile lovesc în barcă și par că o umplu. Moartea pare să fie aproape. Ucenicii înfricoșați îl trezesc pe Domnul lor și strigă după ajutor.

El se ridică și mustră vântul și valurile, așa încât, dintr-o dată, totul se liniștește. Apoi îi mustră cu blândețe pentru temerea lor lipsită de credință, și totul se încheie. Iată imaginea, una plină de învățături profunde, așa că vino să vedem ce putem învăța de aici.

UMBLAREA CU HRISTOS NU TE SCUTEȘTE DE NECAZURI ȘI ÎNTRISTĂRI PĂMÂNTEȘTI

Iată-i pe ucenicii aleși de Domnul Isus într-o mare încercare. Mica turmă credincioasă, care a crezut atunci când preoții, cărturarii și fariseii erau cu toții necredincioși, este puternic tulburată, ca urmare a providenței Păstorului. Frica de moarte se năpustește asupra lor asemenea unui om înarmat. Apele adânci par să treacă peste

sufletele lor. Petru, Iacov și Ioan, stâlpii bisericii pe punctul de a fi plantată în lume, sunt puternic tulburați.

Probabil că ei nici măcar nu-și dădeau seama de situația în care se aflau. Poate că se așteptaseră ca slujirea lui Hristos să îi ridice în orice circumstanță deasupra încercărilor pământești. Poate că se gândeau că Acela care putea să învieze morții, să vindece bolnavii, să hrănească mulțimile de oameni cu câteva pâini și să scoată demonii cu un singur cuvânt, nu le-ar putea permite vreodată slujitorilor Lui să treacă prin suferințe pământești. Poate că ei își imaginau că Isus avea să le ofere întotdeauna călătorii liniștite, vreme bună, o viață ușoară și eliberarea de necazuri și îngrijorări.

Dacă ucenicii au gândit astfel, atunci trebuie să fi greșit destul de mult. Domnul Isus a predicat că putem fi printre slujitorii Lui aleși, și totuși să fim nevoiți să trecem prin multe necazuri și să îndurăm multe dureri.

Este un lucru bun să înțelegem clar acest aspect. Este bine să înțelegem că slujirea lui Hristos nu l-a ferit niciodată pe vreun om de toate relele firii pământești, și niciodată nu se va întâmpla așa ceva. Dacă ești credincios, trebuie să fii conștient că, atâta vreme cât te afli în trup, vei avea partea ta la boală și durere, la întristare și lacrimi, la pierderi și cruci, la morți și suferințe, la despărțiri și separări, la tulburări și dezamăgiri. Hristos nu promite niciodată că vei ajunge în cer fără acestea. El a promis că toți cei care vin la El vor primi toate lucrurile care țin de viață și evlavie, dar nu a promis niciodată că îi va face prosperi, bogați, sănătoși și că moartea și întristarea nu se vor abate niciodată asupra lor sau a familiilor lor.

Eu am privilegiul de a fi unul dintre ambasadorii lui Hristos. În Numele Lui, pot propovădui viața veșnică oricărui bărbat, femeie sau copil care dorește să o primească. În Numele Lui, îi pot predica pacea, iertarea, harul, slava, oricărui fiu sau oricărei fiice a lui Adam. Cu toate acestea, nu îndrăznesc să îi ofer vreunei persoane prosperitatea lumescă ca și cum aceasta ar fi parte din Evanghelie. Nu îndrăznesc să îi ofer cuiva o viață lungă, venituri în creștere sau eliberarea de dureri.

Nu îndrăznesc să îi promit vreunui om care își ia crucea și Îl urmează pe Hristos că, urmându-L, nu va trece niciodată prin furtuni. Știu foarte bine că multora nu le plac acești termeni. Ei ar prefera să-L aibă pe Hristos alături de o sănătate de fier și de o mulțime de bani, să nu se confrunte cu moarte în familiile lor, să nu fie împovărați de îngrijorare, altfel spus, să-L aibă pe Hristos și, împreună cu El, o dimineață perpetuă, fără nori. Aceiași oameni nu-L plac pe Hristos atunci când cu El vine și crucea, nu-L iubesc pe Hristos și necazurile, pe Hristos și conflictul, pe Hristos și vântul năprasnic, pe Hristos și furtuna.

Sunt oare acestea prezente în gândurile tale, cel ce citește aceste rânduri? Dacă da, crede-mă, greșești foarte mult. Ascultă, și îți voi arăta că ai încă multe lucruri de învățat.

Cum ai putea ști că ești creștin adevărat, dacă umblarea ta cu Hristos ar fi o cale lipsită de vreun necaz? Cum ai putea deosebi grâul de neghină, dacă n-ar exista sîta încercării? Cum am putea ști dacă oamenii Îl slujesc pe Hristos de dragul Lui sau din motivații egoiste, atîta vreme cît

slujirea Lui ar aduce întotdeauna cu ea sănătatea și bogăția, ca lucruri obligatorii? Vântul de iarnă ne arată în curând care dintre copaci sunt veșnic verzi, și care nu. Furtuna necazurilor este folositoare în orice fel. Ea îi scoate la iveală pe cei care au credință adevărată și pe cei care n-au decât o pretenție și o religie formală.

Cum ar putea înainta marea lucrare de sfințire într-un om, dacă acesta n-ar avea parte de niciun fel de încercări? Necazul este adesea singurul foc care va îndepărta zgura alipită de inimile noastre. Necazul este cuțitul pe care marele Grădinar îl folosește pentru altoirea noastră, așa încât să ne facă roditori în fapte bune. Plantele din câmpul Domnului rareori se pot coace doar cu ajutorul razelor de soare. Lanurile trebuie să treacă prin zilele lor de vânt, furtună și ploaie.

Dacă vrei să-L slujești pe Hristos și să fii mântuit, te îndemn să ascuți de Domnul în termenii Lui. Fii convins în mintea ta că te vei întâlni cu porția ta de cruci și întristări, și apoi nu vei mai fi surprins când ele vin peste tine. Tocmai pentru că unii nu înțeleg acest lucru, ei par să alege bine pentru o vreme, după care se întorc cu dezgust și leapădă credința.

Dacă pretinzi că ești copil de Dumnezeu, lasă-L pe Domnul Isus să te sfințească în modalitatea hotărâtă de El. Tu fii satisfăcut cu adevărul că El nu face niciodată greșeli. Fii sigur că El face toate lucrurile bune. Se poate ca, în jurul tău, vânturile să șuiere aprig, iar apele să se ridice. Cu toate acestea, nu te teme: El „i-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într-o cetate de locuit” (Ps. 107:7).

ISUS HRISTOS, OMUL

Există în pasajul nostru cuvinte care, asemenea multor altor pasaje din Evanghelia, ne prezintă acest adevăr într-un mod foarte izbitor. Ni se spune că, atunci când valurile au început să lovească în barcă, Isus se afla într-o parte a ei, fiind adormit. Probabil că era obosit, și nu ne putem mira de acest lucru, după ce citim relatarea din capitolul 4 al Evangheliei după Marcu. După ce a trudit toată ziua făcând bine sufletelor, după ce a predicat înaintea unei mulțimi impresionante, Isus obosise. Este evident că, dacă somnul omului care trudește este dulce, cu cât mai dulce trebuie să fi fost somnul Domnului nostru binecuvântat!

Haideți să rămânem profund convinși de acest adevăr, anume că Isus Hristos a fost cu adevărat Om. El era egal cu Tatăl în toate lucrurile, fiind Dumnezeu cel veșnic. În același timp, El era și Om, și a luat parte la sângele și carnea noastră, având un trup ca al nostru, asemănându-Se cu noi în toate lucrurile, cu excepția păcatului. Ca și noi, El s-a născut dintr-o femeie. Tot așa, El a crescut în statură. Asemenea nouă, El a fost adesea însetat și înfometat, obosit și trudit. El a mâncat și a băut, S-a odihnit și a dormit la fel ca noi. Tot așa, El a fost întristat, a avut sentimente și chiar a plâns. Toate aceste lucruri sunt uimitoare, dar adevărate!

Cel care a creat cerurile, a umblat înapoi și încolo pe pământ ca un om care a obosit ca și ceilalți! Cel care stăpânea peste puterile din locurile cerești a luat asupra Lui un trup firav ca al nostru. Cel care putea să locuiască veșnic în gloria pe care o avea alături de Tatăl, în mijlocul laudelor

legiunilor de îngeri, S-a pogorât pe pământ și a locuit ca Om printre păcătoși. Cu siguranță că doar acest fapt este o minune uimitoare a harului, îndurării și dragostei Lui!

O, ce imensitate de mângâieri se găsește în acest gând, anume că Isus este Omul perfect, cu nimic mai prejos de Dumnezeu perfect. Cel în care Scriptura îmi spune să cred nu este doar un Mare Preot minunat, ci și un Mare Preot plin de compasiune. El este nu doar un Mântuitor puternic, ci și un Mântuitor care are compasiune față de mine. El este nu doar Fiul lui Dumnezeu, puternic în mântuire, ci și Fiul omului, capabil să manifeste milă.

Cine nu cunoaște că această compasiune este unul dintre cele mai mângâietoare lucruri care ne sunt lăsate în această lume păcătoasă? Ea este unul dintre acele anotimpuri strălucitoare din călătoria noastră întunecată de aici, din lumea de jos, momente când putem găsi o persoană care pătrunde în necazurile noastre și merge alături de noi în tulburările noastre, care poate plânge alături de noi și poate să se bucure când și noi ne bucurăm.

Compasiunea este cu mult mai bună decât banii, dar și cu mult mai rară! Mii de oameni pot să dăruiască bani, dar să nu știe ce înseamnă să aibă compasiune. Compasiunea este cea mai mare putere care ne atrage, și care ne deschide inimile. Sfaturile adecvate și corecte ajung adesea lipsite de putere și folos când îi sunt adresate unei inimi împovărate. Sfaturile reci ne fac adesea să ne închidem, să ne retragem în noi înșine, chiar dacă ne sunt oferite în ziua necazului. Spre deosebire de aceasta, compasiunea adevărată manifestată într-o astfel de zi va stârni în

noi cele mai bune sentimente, dacă avem așa ceva, și va căpăta influență asupra noastră atunci când nimic altceva nu va reuși asta. Dați-mi un prieten care, chiar dacă este sărac în aur și argint, se arată întotdeauna gata să-și manifeste compasiunea inimii.

Dumnezeul nostru cunoaște bine aceste lucruri. El știe chiar și tainele inimii omului. El cunoaște căile prin care acea inimă poate fi abordată cel mai ușor și izvoarele prin care ea este cel mai profund impresionată. El a rânduit, în înțelepciunea Lui, ca Mântuitorul Evangheliei să fie deopotrivă plin de compasiune și plin de putere. El ne-a trimis pe Unul care nu are doar o mână puternică pentru a ne smulge ca pe niște mlădițe din foc, ci și o inimă plină de compasiune, în care cei trudiți și împovărați să-și poată găsi odihna.

Văd aici, în unirea celor două naturi ale Persoanei lui Hristos, o dovadă minunată a dragostei și înțelepciunii. Este o dovadă a dragostei minunate ca Mântuitorul nostru să fie de acord să treacă prin slăbiciune și umilință de dragul nostru, niște răzvrățiți și păgâni. Este o dovadă a înțelepciunii minunate ca El să Se considere în felul acesta Prietenul păcătoșilor, Cel care poate nu doar să-L mântuiască pe om, ci să-i și iasă în întâmpinare chiar în lumea lui. Eu vreau pe cineva capabil să facă toate lucrurile necesare pentru răscumpărarea sufletului meu. Iar Isus poate face asta, căci El este Fiul veșnic al lui Dumnezeu. Vreau pe cineva care să poată înțelege slăbiciunile și neputința firii mele, să îmi trateze sufletul cu blândețe, atâta timp cât este legat de un trup de moarte. Din nou, Isus poate face aceasta, căci El este Fiul Omului, și a avut trup și sânge asemenea mie.

Dacă Mântuitorul meu ar fi fost doar Dumnezeu, poate că aș fi crezut în El, dar nu m-aș fi putut apropia de El fără teamă. Dacă Mântuitorul meu ar fi fost doar om, poate că L-aș fi iubit, dar n-aș fi fost niciodată sigur că El este capabil să șteargă păcatele mele. Dar, binecuvântat să fie Dumnezeu, Mântuitorul meu este deopotrivă Dumnezeu și Om, Om și Dumnezeu. El este Dumnezeu, ca să mă poată elibera, și este Om, ca să poată simți alături de mine. Puterea nelimitată și compasiunea cea mai profundă se întâlnesc aici, în această singură Persoană glorioasă, Isus Hristos, Domnul meu. Cu siguranță că un credincios în Hristos are o consolare puternică. El poate deopotrivă să creadă și să nu se teamă.

Dacă vreun cititor al acestor rânduri știe ce înseamnă să meargă la tronul de har pentru a primi îndurare și iertare, atunci să nu uite niciodată că Mijlocitorul prin care se apropie de Dumnezeu este Omul Isus Hristos. Problema sufletul tău stă în mâna unui Mare Preot care poate fi atins de simțămintele neputințelor tale. Nu ai de-a face cu o ființă atât de înaltă și glorioasă în natura ei, încât mintea ta să fie complet incapabilă să o înțeleagă. Tu ai de-a face cu Isus, care a avut un trup ca al tău și care a fost Om pe pământ, asemenea ție. El cunoaște bine acea lume în mijlocul căreia te lupti, căci El a locuit aici, în mijlocul ei, vreme de 33 de ani. El cunoaște foarte bine împotrivirea păcătoșilor, care te descurajează des, căci și El a îndurat-o (Evrei 12:3). El știe bine care este arta și înșelătoria vrăjmașului tău spiritual, diavolul, căci și El s-a luptat cu acesta în pustie. Evident că, având un astfel de Apărător, poți foarte bine să ai curaj.

Dacă știi ce înseamnă să mergi la Domnul Isus pentru a primi mângâiere spirituală în necazurile tale pământești, ai face foarte bine să-ți amintești de zilele când El S-a aflat în trup, în natura Lui omenească. Tu mergi la Acela care îți cunoaște simțămintele prin propria experiență, și care a băut adânc din paharul amar, căci El a fost „om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Isus cunoaște inima omului, durerile trupești ale omului, greutățile omului - pentru că El însuși a fost om și a avut trup și sânge. El S-a așezat obosit lângă fântână. A plâns înaintea mormântului lui Lazăr din Betania. A vărsat stropi mari de sânge în Grădina Ghetsimani. Tot El a suspinat de durere pe Calvar. El nu este străin de sentimentele și simțurile tale, ci este obișnuit cu tot ceea ce ține de natura omului, cu excepția păcatului.

a. Ești sărman și nevoiaș? Așa a fost și Isus. Vulpile aveau vizuini și păsările cerului cuiburi, dar Fiul Omului n-a avut unde să-și aștearnă capul. El a locuit într-un oraș disprețuit. Oamenii obișnuiau să spună: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46). El a fost socotit drept fiul tâmplarului. A predicat într-o barcă împrumutată, a mers către Ierusalim pe un măgăruș împrumutat, și a fost îngropat într-un mormânt împrumutat.

b. Ești singur în această lume, ignorat de cei care ar trebui să te iubească? Așa a fost și Isus. El a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. El a venit pentru a fi Mesia oilor pierdute ale casei lui Israel, dar ele L-au respins. Împărații acestei lumi n-au vrut să-L recunoască. Cei câțiva care L-au urmat erau vameși și pescari. Până și aceștia, în final, L-au părăsit și fiecare a plecat la locul lui.

c. Ești printre cei înțeleși și portretizați greșit, batjocoriți și persecutați? Așa a fost și Isus. El a fost caracterizat ca bețiv și mâncător, prieten al vameșilor, samaritean, un om rău și un diavol! Caracterul Lui a fost ponegrit și împotriva Lui au fost aduse acuzații mincinoase. O sentință nedreaptă a fost adusă asupra Lui și, chiar dacă era nevinovat, El a fost condamnat ca un răufăcător și a murit pe cruce în felul acesta.

d. Te ispitește Satana și îți oferă sugestii îngrozitoare? Așa L-a ispitit și pe Isus. El L-a îndemnat să renunțe la încrederea în providența părintească a Tatălui: „poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei 4:3).

I-a propus să Îl ispitească pe Dumnezeu prin a se expune la un pericol inutil: „aruncă-Te jos” de pe zidul templului. El I-a sugerat Domnului Isus că ar putea obține împărățiile acestei lumi, printr-un simplu act de închinare față de diavol: „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie” (Matei 4:1-10).

e. Trăiești vreodată agonii profunde și lupte sufletești? Te simți vreodată în întuneric, ca și cum Dumnezeu te-a părăsit? Așa s-a simțit și Isus. Cine poate să înțeleagă și să descrie suferințele sufletești prin care a trecut El în grădină? Cine poate măsura profunzimea durerii sufletul Său, când a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46).

Este imposibil să îți imaginezi un Mântuitor mai potrivit nevoilor inimii omului decât este Domnul nostru Isus

Hristos, potrivit nu doar prin puterea Lui, ci și prin compasiunea Lui; potrivit nu doar prin dumnezeirea Lui, ci și prin umanitatea Lui.

Te implor, străduiește-te să devii ferm convins în mintea ta de faptul că Hristos, refugiul sufletelor, este deopotrivă Om și Dumnezeu. Cinstește-L ca pe Regele regilor și Domnul domnilor! În timp ce faci acest lucru, totuși, nu uita niciodată că El a avut un trup și că a fost Om. Îmbrățișează acest adevăr și nu-i mai da drumul. Nefericitul socinian greșeste groaznic când spune că Hristos a fost doar Om și nu Dumnezeu. Să nu ajungi niciodată ca, de la acea eroare, să uiți că, deși Hristos a fost Dumnezeu Însuși, El a fost și Om.

Nu asculta nici măcar pentru o clipă la argumentația ticăloasă a romano-catolicilor, când îți spun că fecioara Maria și sfinții au mai multă compasiune decât Hristos. Răspunde-i unui astfel de argument arătând că el izvorăște din necunoașterea Scripturilor și a naturii adevărate a lui Hristos.

Răspunde-i acestui lucru arătând că nu așa ai învățat despre Hristos, că nu L-ai cunoscut ca pe un Judecător auster și ca pe o Ființă de care doar să-ți fie frică.

Răspunde arătând că cele patru Evanghelii te-au învățat să-L privești ca iubitor și plin de compasiune pentru prietenii Lui, dar și Mântuitorul atotputernic și minunat. Răspunde arătând că nu dorești nicio mângâiere din partea sfinților și a îngerilor, din partea fecioarei Maria sau a lui Gabriel, atâta vreme cât pot să-ți adăpostești sufletul trudit în Omul Isus Hristos.

POATE EXISTA MULTĂ SLĂBICIUNE ȘI NEPUTINȚĂ CHIAR ȘI ÎNTR-UN CREDINCIOS ADEVĂRAT

Poți vedea o dovadă izbitoare a acestui adevăr în comportamentul ucenicilor când valurile au lovit în barcă. Ei L-au trezit în grabă pe Isus. I-au spus, cu teamă și nerăbdare: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

A existat nerăbdare acolo. Ei ar fi putut aștepta până ce Domnul nostru s-ar fi trezit din somn. A existat necredință. Ei au uitat că erau în compania Celui care avea toată puterea în mâna Lui. A existat neîncredere. Ei au vorbit ca și cum s-ar fi îndoit de grija Domnului pentru siguranța și binele lor: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

Bieți oameni necredincioși! Ce treabă aveau să se teamă? Ei văzuseră dovezi după dovezi că totul va fi bine, atâta vreme cât Mirele era cu ei. Ei fuseseră martori ale exemplurilor repetate ale dragostei și bunătății Lui față de ei, suficiente pentru a-i convinge că El nu avea să-i lase să ajungă într-o situație de pericol real. Totuși, ei uitaseră totul. Simțul pericolului imediat îi face adesea pe oameni să-și piardă memoria. Frica este deseori incapabilă să reacționeze folosind experiența trecută. Ei auzeau vânturile și vedeau valurile. Au simțit cum apele reci îi loveau. Își imaginau că moartea este la doar un pas. Nu mai puteau să aștepte în suspans. „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”

Dincolo de toate acestea, haideti să înțelegem că aici avem doar o imagine a ceea ce se petrece constant printre credincioșii din orice epocă. Eu suspectez că există mult

prea mulți ucenici chiar și astăzi, care se comportă asemenea celor descriși aici.

Mulți dintre copiii lui Dumnezeu se descurcă foarte bine atâta vreme cât n-au încercări. Ei Îl urmează acceptabil pe Hristos când au parte doar de timp favorabil. Ei își imaginează că și-au pus încrederea complet în El. Chiar se pot flata că au aruncat orice grijă asupra Lui și pot să capete reputația a fi niște creștini foarte buni.

Totuși, dintr-o dată, asupra lor își fac apariția niște încercări neașteptate. Fie averile lor își iau aripi, fie sănătatea se pierde. Uneori moartea le vizitează căminul. Alteori, datorită Cuvântului, își fac loc necazul și persecuția.

Unde este credința lor acum? Unde este încrederea puternică pe care o aveau cândva? Unde este pacea lor, unde sunt nădejdea și abandonarea lor în mâna Domnului? Vai, poți căuta toate acestea, și să nu le mai găsești. Ele sunt puse în cântar, dar au devenit foarte ușoare. Frica, îndoiala, tulburarea și anxietatea se năpustesc asupra lor asemenea unui torent, și parcă au ajuns la sfârșitul resurselor. Știu că aceasta este o descriere tristă. Eu doar o aduc înaintea conștiinței fiecărui cititor și a fiecărui creștin adevărat, pentru ca fiecare să spună dacă afirmațiile mele sunt adevărate sau nu.

Adevărul simplu este că nu există perfecțiune absolută și literală printre credincioși, atâta timp cât ei se află în trup pământesc. Cei mai buni și mai strălucitori dintre sfinții lui Dumnezeu sunt doar niște ființe amestecate cu bune și rele. Este adevărat, ei sunt convertiți, înnoiți și sfințiți, dar încă afectați de neputințe. Nu există vreun om neprihănit pe

pământ, care să nu păcătuiască, chiar dacă face multe lucruri bune. Noi toți greșim în multe feluri. Un om poate avea adevărata credință mântuitoare, și totuși să nu se poată folosi de ea în anumite circumstanțe (Ecl. 7:20; Iacov 3:2).

Avraam a fost strămoșul celor credincioși. Prin credință și-a abandonat el țara și rudele, și a ieșit la porunca lui Dumnezeu, mergând către o țară pe care n-o văzuse niciodată. Prin credință s-a mulțumit el să locuiască acea țară ca un străin, crezând că Dumnezeu i-o va da drept moștenire. Totuși, același Avraam a fost atât de copleșit de necredință, încât, de frică, a vorbit despre Sara ca fiind sora, nu soția lui. Iată o neputință serioasă. Și totuși, au existat puțini sfinți mai mari ca Avraam.

David a fost un om după inima lui Dumnezeu. El a avut o credință atât de puternică încât a mers la bătălie, înfruntându-l pe uriașul Goliat pe când era un tinerel. El și-a declarat credința că Domnul, care l-a eliberat din gheara leului și a ursului, îl va elibera și din mâna aceluia filistean. El a avut credință în promisiunea lui Dumnezeu că va ajunge într-o zi regele Israelului, chiar dacă era înconjurat de o mână de susținători, chiar dacă Saul l-a vânat ca pe o potârniche pe munți, și chiar dacă adeseori părea că între el și moarte nu este decât un pas. Și totuși, același David a fost cândva copleșit de frică și necredință, încât a spus: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul” (1 Sam. 27:1). El a uitat de multele eliberări minunate pe care le experimentate din mâna lui Dumnezeu și s-a gândit doar la pericolul prezent, găsindu-și refugiu printre filistenii păgâni. Cu siguranță că

vedem aici o neputință mare. Și totuși, puțini au fost credincioși mai strașnici decât David.

Știu că este ușor ca oamenii să replice: „Toate acestea sunt foarte adevărate, dar ele nu scuză frica ucenicilor. Ei Îl aveau pe Isus cu ei. Nu trebuia să le fie frică. Eu n-aș fi fost vreodată atât de laș și necredincios pe cât au fost ei!” Omului care argumentează în felul acesta i-aș spune că nu știe mai nimic despre inima lui. I-aș spune că nimeni nu cunoaște lungimea și lățimea neputințelor proprii. Nimeni nu poate spune cât de mare va fi slăbiciunea din el, dacă va fi plasat în circumstanțe nefavorabile.

Este vreun cititor al acestor rânduri printre cei care ar fi convinși că au încredere deplină în Hristos? Simți în tine o dragoste și încredere în El, încât nu poți înțelege că un astfel de eveniment s-ar putea petrece? Foarte bine, mă bucur să aud asta. Totuși, a fost credința ta încercată? A fost această încredere supusă vreunui test? Dacă nu, ia aminte ca nu cumva să-i condamni pripit pe acești ucenici. Să nu ai o părere prea înaltă despre tine, ci mai degrabă să te temi. Să nu-ți imaginezi că, dacă inima ta este acum într-o dispoziție vie, această dispoziție va dura la nesfârșit. Să nu spui că, datorită faptului că simțămintele tale sunt calde și fierbinți astăzi, „mâine va fi ca astăzi, și chiar mai bine”. Nu spune că, doar pentru că inima ta este înălțată astăzi la un simțământ puternic al îndurării lui Hristos, „nu-L vei abandona niciodată, câtă vreme vei trăi”.

Ah, învață să combați ceva din această apreciere flantantă de sine. Nu te cunoști suficient. Există mai multe lucruri în omul tău interior decât ești conștient. Domnul ar

putea să te abandoneze așa cum a făcut cu Ezechia, pentru a-ți arăta tot ce se află în inima ta (2 Cron. 32:31). Binecuvântat este cel ce „se îmbracă cu smerenie”. „Ferice de omul care se teme neconținut”. „Cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă” (1 Petru 5:5; Prov. 28:14; 1 Cor. 10:12).

De ce insist asupra acestui aspect? Vreau eu cumva să scuz imperfecțiunile și corupția creștinilor, să le justific păcatele? Să mă ferească Dumnezeu! Vreau cumva să cobor standardul sfințirii și să îl ilustrez pe cel leneș ca soldat al lui Hristos? Să mă ferească Dumnezeu! Vreau cumva să șterg linia clară de demarcație dintre cei convertiți și cei neconvertiți, și să bag sub preș inconsecvențele credincioșilor? O spun încă odată, să mă ferească Dumnezeu! Eu susțin cu tărie că există o diferență importantă între creștinul adevărat și cel fals, între creștini și necreștini, între copiii lui Dumnezeu și copiii lumii. Eu spun cu tărie că această diferență nu ține doar de credință, ci și de felul de viață. Nu este una doar de pretenție, ci și de practică. Eu afirm categoric că felul de a trăi al unui credincios trebuie să fie atât de deosebit de cel al necredinciosului, pe cât este de diferit gustul amar de cel dulce, lumina de întuneric și căldura de frig.

Totuși, vreau ca proaspeții creștini să știe ce să se aștepte că vor descoperi în ei înșiși. Vreau să-i previn ca nu cumva să se poticnească și să fie nedumeriți atunci când vor descoperi propriile slăbiciuni și neputințe. Vreau să vadă că pot să aibă credința adevărată și harul autentic, în ciuda tuturor șoptelor diavolului, care vrea să spună contrariul, și chiar dacă simt multe îndoieli și temeri în inimile lor.

Vreau ca aceștia să observe că Petru, Iacov și Ioan, alături de frații lor, ucenici adevărați, și totuși nu erau încă atât de spirituali, pentru că au avut și temeri. Eu nu vreau să le transmit acestor credincioși că pot să se folosească de necredința ucenicilor ca de o scuză pentru ei înșiși. Nu, ci această întâmplare ne demonstrează clar că, atâta vreme cât ne aflăm în trupurile pământești, trebuie să nu ne așteptăm ca, în credința noastră, să depășim frica absolut complet.

Dincolo de aceasta, vreau ca toți creștinii să înțeleagă ce să se aștepte să vadă în ceilalți credincioși. Nu trebuie să alergi imediat la concluzia că un om n-are har, doar pentru că poți vedea în el unele imperfecțiuni. Există pete până și pe fața soarelui, și totuși el strălucește și luminează întreaga lume. Există impurități amestecate în lingourile de aur care vin din Australia, și totuși cine s-ar gândi că aurul acela n-ar valora nimic? Există imperfecțiuni până și în cele mai frumoase diamante din lume, și totuși asta nu-i împiedică pe comercianți să plătească prețuri mari pentru ele.

La gunoi cu acele practici morbide, care îi fac pe unii gata să-l excomunică pe un creștin, doar pentru că are câteva greșeli! Haideți să fim nerăbdători să vedem harul și mai lenți în a vâna imperfecțiunile! La urma urmei, dacă nu putem accepta că există har chiar și acolo unde mai sunt imperfecțiuni, n-am mai găsi niciun pic de har în această lume. Noi suntem încă în aceste trupuri pământești. Diavolul nu este încă mort. N-am ajuns să fim precum îngerii. Raiul încă n-a început pentru noi. Lepra nu dispăre de pe pereții casei, oricât de mult i-am scrijeli, și nu

va dispărea decât după ce casa va fi demolată. Este adevărat că trupurile noastre sunt templul Duhului Sfânt, dar nu vom avea de-a face cu un templu perfect decât după ce aceste trupuri vor fi înviate și schimbate. Harul este cu adevărat o comoară, dar este o comoară pusă în niște vase de lut. Este imposibil ca un om să abandoneze totul de dragul lui Hristos, și să nu fie copleșit ocazional de îndoieli și temeri!

Îl implor pe fiecare cititor al acestor rânduri să țină minte ideea aceasta. Este o lecție care merită atenția. Apostolii au crezut în Hristos, L-au iubit pe Hristos și au abandonat totul pentru a-L urma pe Hristos. Și totuși, poți vedea în această furtună că și apostolii au fost temători. Învață să manifesti dragoste în judecata pe care le-o faci. Învață să fii moderat în așteptările legate de inima ta. Luptă până la moarte pentru adevărul că niciun om nu este credincios adevărat dacă nu este convertit și dacă nu trăiește sfânt. Cu toate acestea, acceptă faptul că un om poate fi convertit, poate avea o inimă nouă și poate fi sfânt, și totuși să fie expus neputințelor, îndoielilor și temerilor!

DOMNUL ISUS HRISTOS ESTE PUTERNIC

Avem aici un exemplu uimitor al puterii Lui, în relatarea biblică de față. Valurile loveau în barca în care Isus se afla. Ucenicii îngroziți L-au trezit și au strigat după ajutor. „El S-a sculat, a certat vântul și a zis mării: ,Taci! Fără gură!’ Vântul a stat și s-a făcut o liniște mare” (Marcu 4:39). Acesta a fost un miracol uimitor. Nimeni n-ar fi putut face acest lucru, decât Cel care era atotputernic. Același care a vorbit și a dat naștere universului prin cuvântul Lui,

Se descoperă aici vorbind și arătând că El are controlul final asupra naturii. Asta înseamnă putere! Acela care are puterea de a da ființă universului, mărilor și vântului, are puterea nelimitată de a liniști vântul și marea cu un singur cuvânt, un cuvânt care iese cu autoritate de pe buzele Sale.

Este bine ca toți oamenii să aibă o perspectivă clară asupra puterii Domnului Isus Hristos. Păcătosul trebuie să știe că Mântuitorul îndurător, la care este îndemnat să alerge, și în care este invitat să-și pună credința, este niemi altul decât Dumnezeu atotputernic și are putere asupra tuturor ființelor pentru a da viață veșnică (Apoc. 1:8; Ioan 17:2). Căutătorul anxios ar trebui să înțeleagă că, dacă doar va veni la Isus și va lua crucea, va veni la Cel care are toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18). Credinciosul trebuie să-și amintească, pe măsură ce călătorește prin pustia acestei lumi, că Mijlocitorul, Apărătorul, Medicul, Păstorul și Răscumpărătorul este Domnul domnilor și Împăratul împăraților și că, prin El, nimic nu este imposibil (Apoc. 17:14; Filip. 4:13). Haideți să studiem cu toții acest subiect, pentru că merită studiat.

a. Studiază puterea lui Hristos în lucrarea creației.

„Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Cerurile și toată oștirea lor glorioasă, pământul și tot ceea ce conține el, marea și toate lucrurile care se găsesc în ea, toată creația, de la soarele de pe cer și până la cel mai mărunț vierme din pământ, toate sunt lucrarea lui Hristos. El a vorbit, și ele au luat ființă. El a poruncit, și ele au început să existe. Același Isus care S-a născut la Betleem dintr-o sărmană femeie și

a trăit în casa unui tâmplar din Nazaret, a fost Creatorul tuturor lucrurilor. Nu este descoperită astfel puterea Lui?

b. Studiați puterea lui Hristos în lucrările providenței Sale și în existența tuturor lucrurilor în această lume, într-o ordine perfectă.

„Toate se țin prin El” (Col. 1:17). Soarele, luna și stelele formează un sistem perfect. Primăvara, vara, toamna și iarna se succed într-o ordine clară. Aceste lucruri continuă până azi după rânduiala Aceluia care a murit la Calvar (Ps. 119:91). Împărățiile lumii se ridică și cresc, apoi intră în declin și dispar. Stăpânii acestui pământ plănuiesc, fac și schimbă legi, pleacă la război și se luptă unul cu celălalt, dar puțin își imaginează ei că stăpânirea lor se face doar cu voia lui Isus, și că nimic nu se întâmplă fără permisiunea Mielului lui Dumnezeu. Ei nu știu că ei înșiși și supușii lor sunt toți ca o picătură de apă în mâna Celui răstignit, și că El ridică și coboară popoarele, după voia Lui. Nu este descoperită astfel puterea Lui?

c. Studiază puterea lui Hristos în minunile pe care Domnul nostru le-a făcut în decursul celor trei ani de lucrare publică pe pământ.

Învață din lucrările Lui minunate că ceea ce este imposibil omului, este posibil lui Hristos. Fiecare dintre minunile Lui este emblemă și imagine a lucrurilor spirituale. Vezi în acestea o imagine frumoasă a ceea ce poate face El pentru sufletul vostru. Acela care l-a putut învia pe om cu un cuvânt poate la fel de ușor să Îl învieze din moartea păcatului. Acela care le-a putut reda vederea orbilor, care i-a făcut pe surzi să audă și pe muți să vorbească, poate să-i facă și pe păcătoși să vadă Împărăția lui Dumnezeu, să

audă sunetul bucuros al Evangheliei și să izburnească în lauda dragostei răscumpărătoare.

Cel care a putut vindeca lepra cu o atingere poate vindeca orice boală a inimii. Cel care a putut alunga diavoli din om poate alunga orice păcat alipit de inima omului, prin harul Său. O, dacă ați începe să citiți minunile lui Hristos în această lumină! Oricât de ticăloși, răi și corupți ați putea să vă simțiți, găsiți-vă mângâiere în gândul că nu sunteți dincolo de puterea lui Hristos de a vindeca. Amintiți-vă că în Hristos nu există doar plinătate de îndurare, ci și plinătate de putere.

d. Studiază acest subiect în special așa cum este prezentat în această zi.

Îndrăznesc să fiu convins că inima ta a fost uneori lovită dintr-o parte și dintr-alta, asemenea valurilor într-o furtună. Ai descoperit-o agitată precum apele unei mări care nu-și poate găsi odihnă. Vino și cunoaște azi că există Unul care îți poate da odihnă! Isus poate să îți spună inimii tale, oricare ar fi boala ei: „Taci, fără gură!”

Ai îndoieli? Crezi că te afli într-o circumstanță unică? Poate Hristos să cucerească inima oricărui om, chiar și pe a ta, și să îi dea odihnă oricărui om, chiar și ție? Poate face El asta? Chiar de conștiința ta ar fi zdrobită de amintirea nenumăratelor nelegiuiri și lovită de orice fel de ispite? Chiar de amintirea imoralității lor tale hidoase din trecut îți este dezgustătoare și ți se pare o povară insuportabilă? Chiar dacă inima ta pare plină de rele și păcatul este pe punctul de a te trage cu forță spre el, asemenea unui sclav? Chiar dacă diavolul se năpustește asupra sufletului tău din

toate părțile, asemenea unui cuceritor, și îți șoptește că te lupți în zadar cu el, pentru că n-ar mai exista vreo speranță pentru tine?

Eu spun că există Unul care poate să-ți dea iertarea și pacea, chiar și ție! Domnul și Stăpânul meu Isus Hristos poate să mustre răcnetul diavolului, poate să calmeze zbulciul sufletului tău și poate să-ți spună și ție: „Taci, fără gură!” El poate să împrăștie acel nor de vinovăție care apasă greu asupra ta. El poate să îi poruncească disperării să se îndepărteze de la tine. El poate alunga frica. El poate îndepărta duhul de robie și poate să te umple cu duhul înfierii. Satana poate să se năpustească asupra sufletului tău asemenea unui om puternic, înarmat, dar Isus este mai puternic decât el și, când Isus poruncește, prizonierii sunt eliberați. O, dacă vreun cititor apăsător și tulburat are nevoie de calm în sufletul lui, să meargă astăzi la Isus Hristos, și totul va fi bine!

Dar ce se întâmplă dacă inima ta este curată înaintea lui Dumnezeu, și totuși ești apăsător de o povară de necazuri pământești? Ce se întâmplă dacă te temi de sărăcie și frica aceasta te zdrobește din toate părțile, încât pare că te copleșește? Ce se întâmplă dacă durerea din trup te lovește și te rănește zi după zi? Ce se întâmplă dacă ești pus la pat pe neașteptate și trebuie să te retragi din activitatea ta utilă pentru a sta pur și simplu liniștit și a nu face nimic? Ce se întâmplă dacă moartea ți-a vizitat căminul și ți-a luat o Rahela, un Iosif sau un Beniamin și te-a lăsat singur, zdrobit la pământ, plin de durere? Ce se întâmplă dacă toate acestea se petrec în viața ta?

Există totuși mângâiere în Hristos. El poate să îi poruncească păcii să vină peste inimile rănite, la fel de ușor pe cât a liniștit acea mare agitată. El poate să mustre voința încăpățânată cu aceeași putere cu cât liniștește vânturile care se agită. El poate face ca furtunile întristării să înceteze și să reducă la tăcere patimile tumultoase, la fel de sigur pe cât a pus capăt furtunii de pe Marea Galileii. El poate spune anxietății celei mai grele, „Taci, fără gură!”

Torenteles grijiilor și ale necazurilor pot fi puternice, dar Isus este Stăpânul cascadelor și este mai puternic decât valurile mării (Ps. 93:4). Vânturile necazurilor pot urla în jurul tău, dar Isus le ține în mâna Lui și le poate stăvili oricând dorește. O, dacă vreun cititor al acestui mesaj este zdrobit în inimă, frânt în fața grijiilor și întristat, să meargă de îndată la Isus Hristos, să strige la El, și va fi înmprospătat. El spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Îi invit pe toți cei ce pretind că sunt creștini să aibă o perspectivă corectă asupra puterii lui Hristos. Îndoiiți-vă de orice lucru, dar niciodată de puterea Lui.

Poate fi îndoielnic dacă iubiți sau nu păcatul în sinea voastră. Poate fi îndoielnic dacă vă alipiți de această lume sau nu, atunci când nimeni nu vă vede. Poate fi îndoielnic dacă mândria firii voastre se ridică împotriva ideii de a fi mântuiți prin har ca niște bieți păcătoși.

Dar un lucru este neîndoielnic, anume că Hristos poate să mântuiască „în chip desăvârșit”, și El vă va mântui, dacă veniți la El (Evrei 7:25).

ISUS ÎNGRIJEȘTE DE CREDINCIOȘII SLABI

Putem vedea acest adevăr prezentat în cuvintele adresate de Domnul Isus ucenicilor Lui, când vântul a încetat și calmul s-a instalat. El ar fi putut foarte bine să-i mustre cu asprime. Ar fi putut să le reamintească de toate lucrurile mărețe pe care le făcuse pentru ei, și să-i mustre pentru lașitatea și lipsa de încredere, dar în cuvintele Domnului nostru nu găsim nicio picătură de mânie. El pur și simplu pune două întrebări: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?” (Marcu 4:40).

Întreaga purtare a Domnului nostru față de ucenicii Lui merită toată atenția noastră. Ea aruncă o lumină frumoasă asupra compasiunii și răbdării Lui. Cu siguranță că niciun stăpân n-a avut vreodată ucenici atât de greoi să învețe lecțiile lui, pe cât au fost apostolii față de Domnul Isus. Niciun învățător n-a fost vreodată atât de răbdător și tolerant cum L-au avut apostolii pe Hristos. Adunați toate dovezile acestui subiect din Evanghelie, și veți vedea că ceea ce spun este adevărat.

Nu pare să fi existat vreun moment din lucrarea Domnului nostru când ucenicii să fi înțeles complet obiectivul venirii Lui în această lume. Smerirea Lui, ispășirea și răstignirea au fost lucruri ascunse pentru ei. Nici măcar cele mai clare și mai simple cuvinte de avertizare din partea Domnului lor, cu privire la ce anume avea să vină asupra Lui, nu au părut să aibă vreun efect asupra ucenicilor. Pur și simplu ei nu înțelegeau. Nu pricepeau. Lucrurile erau ascunse dinaintea ochilor lor. La un moment dat, Petru chiar a încercat să-L distragă pe Domnul nostru de la suferință,

spunând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16:22; Luca 18:34; 9:45).

Veți vedea frecvent în spiritul și comportamentul lor lucruri care nu pot fi deloc lăudate. Ni se spune că, într-o zi, ei s-au lansat într-o dispută despre întâietate (Marcu 9:34). Într-o altă zi, ei n-au înțeles minunile Lui, pentru că inimile le erau împietrite (Marcu 6:52). Altă dată, doi dintre ei doreau să se pogoare foc din cer asupra unui sat, pentru că nu fuseseră primiți de locuitorii lor (Luca 9:54). În Grădina Ghetsimani, trei dintre cei mai buni ucenici au adormit, când ar fi trebuit să vegheze și să se roage. În ceasul trădării Lui, toți L-au abandonat și au fugit și, mai rău decât toți, Petru, cel mai curajos dintre cei doisprezece, s-a lepădat de Stăpânul lui de trei ori, cu jurământ.

Chiar și după Înviere, veți vedea aceeași necredință și împietrire a inimii alipite de ei, căci deși Îl văzuseră pe Domnul lor cu ochii și Îl atinseseră cu mâinile, unii tot s-au mai îndoit. Atât de slabi erau ei în credință! Atât de înceți cu inima erau ei să creadă tot ceea ce spusese prorocii (Luca 24:25). Atât de înceți erau în a înțelege sensul cuvintelor și acțiunilor lui Isus, sensul vieții și al morții Domnului nostru.

Dar ce poți vedea în purtarea Domnului nostru față de acești ucenici de-a lungul întregii Sale lucrări? Nu poți vedea nimic altceva decât mila neschimbătoare, compasiunea, blândețea, bunătațea, răbdarea și dragostea. El nu-i respinge pentru nepriceperea lor. Nu-i abandonează pentru necredința lor. Nu îi alungă vreodată pentru lașitatea lor. El îi învață atât cât pot să ducă. Îi conduce pas cu pas, așa cum

o mamă și își conduce copilul, când acesta începe să umble. El le trimite mesaje blânde, imediat ce este înviat din morți. El le spune femeilor: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea” (Matei 28:10).

El îi adună iar în jurul Lui. Îl restaurează pe Petru și îi poruncește să „pască oile Sale” (Ioan 21:27). El rămâne cu ei încă 40 de zile înainte de înălțarea finală. Îi trimite să meargă în lume ca mesageri ai Lui și să predice Evanghelia la Neamuri. Îi binecuvântează la plecare și îi încurajează cu acea promisiune plină de har: „iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Cu adevărat aceasta a fost o dragoste care întrece orice cunoștință. Nu așa lucrează omul.

Fie ca toată lumea să știe că Domnul Isus Hristos este foarte milostiv și plin de îndurare. El nu va rupe trestia frântă și nu va stinge mucul care încă mai arde. Ca un tată care are milă de copiii lui, așa Se milostivește El de cei ce se tem de El. Ca o mamă care își mângâie copiii, așa Își mângâie El poporul (Iacov 5:11; Matei 12:20; Ps. 103:13; Isaia 66:13). El îngrijește deopotrivă de mieii turmei Sale și de oile mai bătrâne. El este preocupat și îngrijește de cei bolnavi și slabi din turma Lui la fel ca de cei puternici. Este scris că El îi va purta la pieptul Lui, așa încât niciunul să nu se piardă (Isaia 40:11). El îi poartă de grijă și celui mai neînsemnat membru al trupului Său, cum o face cu cel mai deosebit. El are grijă de bebelușii familiei Sale, la fel cum are grijă de cei adulți. El îngrijește de cele mai firave plante din grădina Lui, după cum îngrijește și de cedrii Libanului.

Toți sunt scriși în cartea vieții Lui, și toți se află în grija Lui. Toți Îi sunt dați printr-un legământ veșnic, și El S-a angajat, în ciuda tuturor slăbiciunilor lor, să-i ducă pe toți acasă în siguranță. Este suficient ca un păcătos să I se încredințeze lui Hristos, prin credință, și apoi, oricât de firav ar fi, cuvântul lui Hristos se împlinește, căci este însoțit de jurământ: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5). Ocazional, El poate să îi corecteze în dragoste. Uneori, El ar putea să îi mustre cu blândețe. Totuși, El nu îi va respinge niciodată. Diavolul nu va putea să-i smulgă vreodată din mâna Lui!

Toată lumea trebuie să știe că Domnul Isus nu îi va respinge pe copiii Lui credincioși din cauza eșecurilor și a infirmităților lor. Soțul nu-și alungă niciodată soția pentru că găsește slăbiciuni în ea. Mama nu-și uită niciodată bebelușul doar pentru că este firav, plătând și neștiutor. Tot așa, nici Domnul Isus nu îi va respinge pe sărmanii păcătoși care și-au încredințat sufletele în mâinile Lui, doar pentru că El ar vedea în ei imperfecțiuni și defecte. O, ține de slava Lui să treacă dincolo de greșelile poporului Său, să le vindece căderile, să folosească harurile lor firave și să ierte multele lor greșeli.

Capitolul 11 din Epistola către Evrei este un capitol minunat. Este uimitor să observăm cum vorbește Duhul Sfânt despre oameni vrednici de laudă, ale căror nume sunt înșirate în acel capitol. Credința poporului lui Dumnezeu este prezentată acolo ca exemplu. Cu toate acestea, greșelile multora dintre ei, care ar putea fi aduse foarte ușor alături de mărturia credinței lor, sunt lăsate deoparte

și nu sunt menționate deloc. Este cineva printre cititorii acestor rânduri care își simte dorința după mântuire, dar se teme să se hotărască, de frica de a nu se abate ulterior de pe cale? Te implor, privește la blândețea și răbdarea Domnului Isus, și nu te mai teme. Nu te teme să îți iei crucea și să ieși curajos din lume.

Același Domn și Mântuitor care s-a îndurat de ucenici, în ciuda imperfecțiunilor lor, este gata și dornic să te primească și să te crească și pe tine. Dacă te vei poticni, El te va ridica. Dacă vei greși, El te va readuce cu blândețe pe cale. Dacă vei leșina, El te va revigora. El nu te va scoate din Egipt, pentru ca apoi să te lase să pieri în pustie. El te va conduce în siguranță în țara promisă. Doar trebuie să te încredințezi călăuzirii Lui, și El te va duce acasă. Doar trebuie să auzi vocea lui Hristos și să-L urmezi, și nu vei pieri niciodată.

Este cineva printre cititorii acestui mesaj care să fi fost convertit și să-și dorească să facă voia Domnului lui? Ia astăzi ca exemplu blândețea și îndelunga răbdare a Domnului tău, și învață să fii și tu blând și îndelung răbdător cu alții.

Poartă-te cu blândețe cu proaspeții credincioși. Nu te aștepta de la ei să cunoască totul și să înțeleagă totul dintr-o dată. Prinde-i de mână și condu-i înainte! Încurajează-i și călăuzește-i! Mai degrabă crede toate lucrurile și nădăduiește toate lucrurile, decât să faci ca acea inimă să se întristeze, în condițiile în care Dumnezeu nu vrea să o mustre.

Poartă-te cu blândețe cu cei care se abat de la cale. Nu le întoarce spatele ca și cum cazul lor ar fi lipsit de nădejde.

Folosește orice mijloace legitime pentru a-i restaura în credința lor inițială. Gândește-te la tine și la poticnirile tale dese, și poartă-te cu alții cum ai vrea ca ei să se poarte cu tine. Vai, în purtarea multora dintre ucenicii Lui lipsește dureros de mult atitudinea Domnului lor. Mă tem că sunt puține biserici din zilele noastre l-ar fi primit pe Petru înapoi în comunitate după ce s-a lepădat de Domnul. Puțini credincioși sunt gata să facă lucrarea lui Barnaba, să fie gata să-i ia de mână pe credincioșii proaspăt convertiți și să-i încurajeze în primii lor pași. Cu adevărat avem nevoie de o revărsare a Duhului peste cei credincioși, ca și peste întreaga lume.

APLICAȚII PRACTICE

Mai tolerați-mă câteva clipe, în timp ce vă voi spune câteva cuvinte spre fixarea acestor lucruri mai adânc în inimile voastre.

1. Este foarte posibil ca acest mesaj să fie citit de cineva care nu știe ce înseamnă practic slujirea lui Hristos sau slujirea făcută de Hristos.

Există mult prea mulți oameni care nu găsesc nimic interesant și atractiv în lucrurile despre care am scris până aici. Comoara lor se află în întregime aici, pe pământ. Ei sunt cu totul captivați de lucrurile acestei lumi. Nu le pasă nimic de conflictul credinciosului și de luptele, neputințele, îndoielile și temerile acestuia. Lor le pasă prea puțin dacă Hristos este deopotrivă Om și Dumnezeu. Nu sunt interesați foarte mult de minunile Lui. Pentru ei, totul ține de vorbe, nume și formalisme, și nici de acestea nu se necăjesc prea tare. Ei sunt fără Dumnezeu în lume. Dacă ești

cumva un astfel de om, nu pot decât să te avertizez cu toată seriozitatea că starea ta prezentă nu poate dura la nesfârșit. Nu vei putea trăi veșnic așa. Trebuie să existe un sfârșit. Perii cărunți, vârsta bătrâneții, boala, neputințele, moartea – toate, toate sunt înaintea ta, și trebuie să le confrunți într-o bună zi. Ce te vei face când va veni acel moment?

Ține minte cuvintele mele de astăzi. Nu vei găsi nicio mângâiere când vei fi bolnav sau pe moarte, dacă Isus Hristos nu este Prietenul tău. Vei descoperi, spre întristarea și confuzia ta, că, indiferent cum ar vorbi cu oamenii și s-ar lăuda, ei nu se pot descurca fără Hristos când va veni vremea morții. Ai putea să trimiți după predicator, să îi ceri să-ți citească rugăciuni și să-ți dea împărțășania. Ai putea să parcurgi orice ritual și ceremonie religioasă. Dar dacă vei persista trăind o viață lumească și nepăsătoare, disprețuindu-L pe Hristos în dimineața zilelor tale, nu trebuie să fii surprins dacă Hristos te va părăsi la vremea sfârșitului tău. Vai, acestea sunt cuvinte sobre și se împlinesc, din nefericire, mult prea des: „și Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza” (Prov. 1:26).

Așadar, vino astăzi și lasă-te sfătuit de cineva care iubește sufletul tău. Încetează să faci răul. Învață să faci binele. Abandonează nebunia și mergi pe calea înțelepciunii. Leapădă acea mândrie care se agață de inima ta, și caută-L pe Domnul Isus câtă vreme poate fi găsit. Alungă acea lenevie spirituală care îți sugrumă sufletul, și fii hotărât să treci peste orice pentru a te apropia de Biblia ta, de rugăciunile

tale și de duminicile tale. Rupe orice legătură cu lumea, căci ea nu te va putea satisface vreodată cu adevărat, și caută în schimb comoara care este nepieritoare. O, dacă aceste cuvinte ale Domnului ar putea să-și facă loc în conștiința ta! „Până când veți iubi prostia, proștilor? Până când le va plăcea batjocoritorilor batjocura și vor urî nebunii știința? Întoarceți-vă să ascultați muștrările mele!” (Prov. 1:22-23). Eu cred că păcatul de căpătâi al lui Iuda Iscarioteanul a fost că n-a căutat iertarea și nu s-a întors la Domnul. Păzește-te ca nu cumva acesta să fie și păcatul tău!

2. Acest mesaj va ajunge probabil în mâinile unora care Îl iubesc pe Domnul Isus și cred în El, și care vor să-L iubească mai mult.

Dacă ești un astfel de om, permite-mi să-ți aduc un cuvânt de îndemn, și aplică-l inimii tale. Păstrează înaintea sufletului tău ca pe un adevăr constant că Domnul Isus este o Persoană vie, și tratează-L în consecință.

Mă tem că mulți dintre cei care pretind în zilele noastre că Îl au pe Hristos au pierdut din vedere că Domnul nostru este o Persoană. Ei vorbesc mai mult despre mântuire decât despre singurul lor Mântuitor, mai mult despre răscumpărare decât despre singurul Răscumpărător adevărat, și mai mult despre lucrarea lui Hristos, decât despre Hristos Însuși. Aceasta este o greșeală mare, una care explică spiritul sec și lipsit de viață care domină viețile religioase ale multora dintre cei ce pretind credința.

Dacă vrei să crești în har, să ai bucurie și pace în credință, păzește-te să nu cazi în această eroare. Încetează să

privești la Evanghelie ca la o simplă colecție de doctrine seci. Privește mai degrabă la ea ca fiind descoperirea unei Ființe vii, extraordinare, înaintea Căreia ești chemat să trăiești zilnic. Încetează să privești la Evanghelia ca la un simplu set de propoziții abstracte și principii fără viață, ori ca la un set de reguli. Privește la ea ca și cum ar fi introducerea către o Persoană, către un Prieten personal glorios. Acesta este felul de Evanghelie pe care apostolii au predicat-o. Ei n-au mers în lume vorbindu-le oamenilor despre dragoste, iertare, și îndurare, ca și cum ar fi fost niște concepte abstracte. Subiectul dominant al tuturor predicilor lor a fost inima iubitoare a unui Hristos viu și real. Acesta este felul de Evanghelie rânduit să stimuleze sfințirea și pregătirea pentru glorie. Nimic, sunt convins, nimic nu este atât de probabil să ne pregătească pentru acel cer unde prezența personală a lui Hristos va fi totul, și unde acea glorie va fi trăsătura locului unde Îl vom întâlni față în față pe Hristos, pe cât este conștientizarea că avem nevoie de părtașia cu Hristos, ca Persoană reală aici, pe pământ. Diferența este uriașă, pentru că este diferența dintre o idee și o persoană.

Încearcă să păstrezi înaintea inimii tale adevărul constant și inalienabil că Domnul Isus nu S-a schimbat în niciun fel. Acel Mântuitor în care ți-ai pus încrederea este același ieri, azi și în veci. El nu cunoaște schimbare și în El nu este umbră de mutare. Chiar dacă este înălțat în ceruri la dreapta lui Dumnezeu, El este același în inima Lui ca acum 2000 de ani, când S-a aflat pe pământ. Ține minte acest lucru, și vei face bine. Urmează-L prin toate călătoriile Lui din Palestina. Observă felul în care i-a primit pe

toți cei care au venit la El și că n-a respins pe nimeni. Observă că El a avut urechi pentru a asculta orice poveste a întristării, că a avut o mână pentru a ajuta în orice suferință, și o inimă plină de compasiune față de toți cei care au avut nevoie de ea.

După toate acestea, spune-ți sufletului tău: „Același Isus este Domnul și Mântuitorul meu. Schimbarea locului sau trecerea timpului n-a adus nimic nou în Persoana Lui. Ceea ce El a fost, a rămas, este și va fi pe vecie”.

Sunt sigur că acest gând va da viață și realism credinței tale zilnice. Sunt convins că acest gând va da substanță și contur așteptărilor tale cu privire la lucrurile bune din viitor. Sunt încredințat că, gândindu-te la aceste lucruri, vei avea parte de o reflecție bucură, când îți vei aminti că Cel care S-a aflat 33 de ani pe pământ și despre a cărui viață citim în Evanghelii este chiar Mântuitorul în a cărui prezență ne vom petrece veșnicia!

13

.....

BISERICA ZIDITĂ DE HRISTOS

*„pe această piatră voi zidi Biserica Mea,
și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18).*

Oare suntem parte din biserica zidită pe Stâncă? Suntem membri ai singurei biserici în care sufletele noastre pot fi mântuite? Acestea sunt întrebări serioase. Ele merită o atenție deosebită. Voi cere aici atenția tuturor celor ce citesc aceste rânduri, pentru că vreau să încerc să arăt care este singura biserică sfântă, adevărată și unică, și să călăuzesc pașii oamenilor către singura turmă sigură. Ce este această biserică? Cum este ea? Care sunt semnele ei distinctive? Unde poate fi găsită? Am ceva de spus asupra tuturor acestor aspecte. Vreau să dezvălui cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, de la începutul acestei pagini. El afirmă: „pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”.

CLĂDIREA

În primul rând, în text este menționată o clădire, o zidire. Domnul Isus Hristos vorbește despre „biserica Lui”.

Dar ce este această biserică? Puține sunt cercetările care depășesc în importanță această întrebare? Datorită lipsei atenției potrivite față de acest subiect, erorile care și-au făcut loc în lume nu sunt nici puține, și nici neînsemnate.

Biserica menționată în textul nostru nu este o construcție materială. Ea nu este un templu făcut de mâini omenești, din lemn, cărămidă, piatră sau marmură. Ea este o mulțime de bărbați și femei. Această biserică nu este constituită dintr-o anume biserică vizibilă de pe pământ. Ea nu este nici biserica răsăriteană și nici biserica occidentală. Ea nu este Biserica Angliei și nici Biserica Scoției. Dincolo de orice, cu siguranță că ea nu este Biserica Romei. Biserica din textul nostru este una care nu izbește nici pe departe privirea pe cât o face vreo biserică vizibilă, și totuși ea este de o importanță mult mai mare înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Biserica din textul nostru este constituită din toți credincioșii adevărați în Domnul Isus Hristos, din toți care sunt cu adevărat sfinți și convertiți. Ea este compusă din toți cei care s-au pocăit de păcatele lor, care au alergat la Hristos cu credință, din toți cei ce au primit harul lui Dumnezeu, care au fost spălați în sângele lui Hristos, care au fost îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos și care au fost născuți din nou și sfințiți prin Duhul lui Hristos.

Biserica din textul nostru este compusă din toți acești oameni, și ei provin din orice popor, nație, limbă, etnie și rang social. Acesta este trupul lui Hristos. Aceasta este turma lui Hristos. Aceasta este Mireasa. Aceasta este soția Mielului. Aceasta este biserica zidită pe stâncă. Membrii acestei biserici nu se închină toți în exact aceeași

modalitate, și nu folosesc aceeași formă de conducere a bisericii. Unii dintre ei sunt conduși de episcopi, alții de prezbiteri. Unii folosesc o carte de rugăciune când se întâlnesc la închinarea publică, alții nu folosesc așa ceva.

Totuși, toți membrii acestei biserici se înfățișează la același tron de har. Ei toți se închină cu o singură inimă. Toți sunt conduși de un singur Duh. Toți sunt sfinți cu adevărat. Toți pot spune „aleluia” și toți pot răspunde „amin”.

Aceasta este acea biserică în care toate bisericile vizibile de pe pământ sunt slujitoare. Fie că sunt episcopaliene, independente sau prezbiteriene, toate slujesc intereselor unei singure biserici adevărate. Ele toate construiesc acea clădire măreață. Ele sunt ca o carapace sub care crește un miez viu. Acestea au diferite grade de utilitate. Cele mai bune dintre ele sunt cele care pregătesc majoritatea membrilor bisericii adevărate a lui Hristos. Totuși, nicio biserică vizibilă nu are dreptul să spună: „Noi suntem singura biserică adevărată. Noi suntem cei autentici, și înțelepciunea va muri odată cu noi”. Nicio biserică vizibilă nu ar trebui să îndrăznească vreodată să spună: „noi vom rămâne în picioare pe vecie. Porțile Iadului nu vor putea să ne înfrângă”.

Aceasta este acea biserică ce primește promisiunile pline de har ale Domnului cu privire la păstrarea, continuarea, protecția și gloria finală. Hooker spunea, „orice am citi în Scriptură cu privire la dragostea nesfârșită și îndurarea mântuitoare pe care Dumnezeu o arată față de bisericile Lui, singurul obiect adecvat al acestora este biserica aceasta, pe care o denumim precis trupul tainic al lui Hristos”. Deși este mică și disprețuită în această lume,

adevărata biserică este cu atât mai prețioasă și cinstită înaintea lui Dumnezeu. Templul lui Solomon, în toată gloria lui, a fost mărunț și neînsemnat prin comparație cu această biserică zidită pe stâncă.

Sper că lucrurile pe care tocmai le-am spus vor pătrunde adânc în inimile tuturor celor ce citesc aceste pagini. Străduiți-vă să rămâneți la învățătura sănătoasă despre biserică. O greșeală făcută în acest aspect poate să conducă la erezii periculoase și să ruineze suflete. Biserica alcătuită din credincioși adevărați este biserica în care noi, slujitorii, suntem rânduiți în mod specific să predicăm. Biserica aceea care se compune din toți cei ce se pocăiesc și cred Evanghelia este biserica la care dorim să aparții. Lucrarea noastră nu este săvârșită și inimile noastre nu vor fi satisfăcute până nu vei deveni o făptură nouă și până nu vei fi membru în acea singură biserică adevărată. Nu poate exista mântuire în afara bisericii zidite pe stâncă.

ZIDITORUL

Textul nostru nu vorbește doar despre o clădire, ci și despre un constructor, un ziditor. Domnul Isus Hristos afirmă: „voi zidi biserica Mea”. Adevărata biserică a lui Hristos este îngrijită cu blândețe de toate cele trei persoane ale Trinității binecuvântate. În planul mântuirii, descoperit în Biblie, Dumnezeu Tatăl alege, Dumnezeu Fiul răscumpără, iar Dumnezeu Duhul Sfânt îl sfințește pe fiecare membru al trupului tainic al lui Hristos. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, cele trei Persoane, care sunt un singur Dumnezeu, cooperează în

mântuirea fiecărui suflet. Acesta este un adevăr ce n-ar trebui uitat vreodată. Totuși, există un sens special în care ajutorul bisericii vine de la Domnul Isus Hristos. El este în mod special și prioritar Răscumpărătorul și Mântuitorul bisericii. Iată de ce Îl vedem spunând în pasajul nostru: „voi zidi” – căci lucrarea de zidire este lucrarea Lui specială.

Hristos este Cel care îi cheamă pe membrii bisericii la vremea potrivită. Ei sunt „chemați să fie ai lui Isus Hristos” (Rom. 1:6). Hristos este Cel care îi înviază. „Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5:21). Hristos este Cel care le spală păcatele. El „ne iubește... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său” (Apocalipsa 1:5). Hristos este Cel care le dă pacea. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea” (Ioan 14:27). Hristos este Cel care le dă viața veșnică. „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri” (Ioan 10:28). Hristos este Cel care le dă pocăința. „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea... pocăința și iertarea păcatelor” (F.A. 5:31). Hristos este Cel care le dă dreptul să se facă copii de Dumnezeu. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Hristos este Cel care săvârșește și înfăptuiește lucrarea care a început în ei. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Pe scurt, „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Col. 1:19). El este Autorul și Desăvârșitorul credinței. El este viața. El este Capul. Din El își trage viața orice încheietură și orice membru al trupului tainic al Lui, format din creștini. Ei sunt întăriți pentru lucrare prin

El. El îi păzește pe credincioși de cădere. El îi va păstra până la sfârșit și îi va înfățișa fără vină înaintea scaunului de domnie al Tatălui, cu o bucurie negrăită. El este totul în toți credincioșii.

Fără îndoială, Duhul Sfânt este agentul puternic prin care Domnul Isus Hristos Își face lucrarea în membrii bisericii Lui. El este Cel care Îl aplică pe Hristos și beneficiile Lui sufletului. Este Cel care lucrează constant la înnoire, la trezire, la convingerea de păcat, la conducerea la Cruce, la transformare, la scoaterea din lume a inimilor de piatră, una după alta, și la adăugarea fiecăreia în clădirea aceasta tainică. Cu toate acestea, marele Meșter ziditor, care înfăptuiește lucrarea de răscumpărare și care o va duce la bun sfârșit, este Fiul lui Dumnezeu, „Cuvântul care a fost făcut trup”. Isus Hristos este Cel care „zidește”.

În lucrarea de zidire a bisericii adevărate, Domnul Isus folosește multe instrumente care Îi sunt subordonate: propovăduitorii Evangheliei, circulația Scripturii, muștrarea prietenească, cuvântul spus la vreme potrivită, influența atrăgătoare a suferințelor – toate sunt mijloace și instrumente prin care lucrarea Lui este dusă înainte, și prin care Duhul pune viață în sufletele oamenilor. Totuși, Hristos este Arhitectul care coordonează, rânduiește, călăuzește și dirijează tot ceea ce se face. Pavel poate să sădească iar Apollo să ude, dar Dumnezeu este Cel care va da creșterea (1 Cor. 3:6). Predicatorii pot da învățătură, iar scriitorii pot să publice cărți, dar doar Domnul Isus Hristos și doar El o poate zidi. Dacă El nu zidește, lucrarea rămâne pe loc.

Mare este înțelepciunea cu care Domnul Isus Hristos Își zidește biserica! Toate lucrurile sunt făcute la vremea potrivită și în modalitatea corectă. Fiecare piatră ajunge să fie pusă la locul ei. Uneori, El alege pietre mai mari, alteori pietre mai mici. Uneori lucrarea merge înainte cu rapiditate, alteori mai lent. Omul este adeseori nerăbdător și are impresia că nimic nu se întâmplă. Dar pentru om, timpul nu este același cu timpul lui Dumnezeu. Înaintea Lui, o mie de ani sunt ca o singură zi. Marele Ziditor nu face greșeli. El știe ce face. El vede finalul încă de la început. El lucrează după un plan perfect, sigur și neschimbător. Până și operele celor mai pricepuți arhitecți, precum Michelangelo, nu sunt decât niște banalități și jocuri de copil prin comparație cu planul înțelept al lui Hristos pentru biserica Lui.

Mare este îndurarea și superioritatea pe care Hristos le manifestă în zidirea bisericii Sale. El alege adesea cele mai aspre și mai nepotrivite pietre, și le așază formând cea mai minunată lucrare. El nu disprețuiește pe nimeni, nu respinge pe nimeni în funcție de păcatele anterioare și de nelegiuirile din trecut. El face adesea chiar și din farisei și cărturari stâlpi ai casei Sale. El găsește plăcere în a-și manifesta îndurarea. El îi ia deseori pe cei mai nepăsători și păgâni, și îi transformă în pietre șlefuite atent în templul Său spiritual.

Mare este puterea pe care Hristos o manifestă în zidirea bisericii Lui! El face această lucrare și o continuă, în ciuda împotrivirii din partea lumii, a firii pământești și a diavolului. În furtună și vreme rea, prin vremuri tulburi, în tăcere, fără zgomet, fără agitație și fără spectacol, clădirea

progresează, asemenea templului lui Solomon. El afirmă: „Când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?” (Isaia 43:13).

Copiii acestei lumi nu văd vreun interes în zidirea acestei biserici. Lor nu le pasă deloc de convertirea sufletului. Ce înseamnă pentru ei sufletele zdrobite și inimile pocăite? Ce este pentru ei convingerea de păcat sau credința în Domnul Isus? Totul este „nebulie” în ochii lor. Dar, în timp ce copiilor acestei lumi nu le pasă deloc, această lucrare de zidire a bisericii aduce bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Până și legile naturii au fost suspendate uneori spre păstrarea bisericii adevărate. Toate actele providenței lui Dumnezeu în această lume sunt rânduite și înfăptuite spre binele acelei biserici. De dragul celor aleși încetează războaiele și pacea este adeseori dată unui popor. Oamenii de stat, conducătorii, împărații, regii, președinții, șefii guvernelor, toți își au schemele și planurile lor, și cred despre ele că au o importanță covârșitoare. Totuși, există o altă lucrare care continuă, o lucrare de o importanță infinită, iar în această lucrare ei nu sunt decât „secure și fierăstraie” în mâinile lui Dumnezeu (Isaia 10:15). Această lucrare constă din ridicarea templului spiritual al lui Hristos, din adunarea și aranjarea în templu a pietrelor vii, formând acea singură biserică adevărată.

Ar trebui să fim profund recunoscători pentru faptul că zidirea bisericii adevărate stă pe umerii Aceluia care este atotputernic. Dacă lucrarea aceasta ar fi depins de oameni, în curând ar fi încetat să se dezvolte. Totuși, binecuvântat fie Dumnezeu, lucrarea se află în mâinile unui Ziditor care nu eșuează niciodată să împlinească scopurile

Sale! Hristos este Ziditorul atotputernic. El Își va duce lucrarea la bun sfârșit, chiar dacă popoarele și bisericile vizibile ar putea să nu-și recunoască responsabilitatea. Hristos nu va eșua niciodată. Lucrarea pe care El a început-o, o va finaliza în mod sigur.

FUNDAȚIA

Domnul Isus Hristos ne spune: „pe această stâncă voi zidi biserica Mea”. Aceasta este fundația pe care biserica este zidită. Ce voia să spună Domnul Isus Hristos când a vorbit despre această fundație? Se referea oare la apostolul Petru, cu care vorbea? Eu sunt convins că nu. Nu văd niciun motiv pentru care Domnul, dacă s-ar fi referit la Petru, n-ar fi spus, „pe tine voi întemeia biserica Mea”. Dacă s-ar fi referit la Petru, cu siguranță că ar fi spus, „voi zidi biserica Mea pe tine”, la fel de clar cum a spus, „îți voi da cheile”. Nu, nu era vorba despre persoana apostolului Petru, ci de mărturisirea bună pe care apostolul tocmai o făcuse! Nu era vorba despre Petru, un om supus greșelii și instabil, ci despre adevărul extraordinar pe care Tatăl îl revelase lui Petru. Era vorba despre adevărul că Isus Hristos Însuși este Stânca. Este vorba aici despre lucrarea mijlocitoare a lui Hristos și de calitatea Lui de Mesia. Este vorba despre adevărul binecuvântat că Isus este Mesia cel promis, Mântuitorul profețit, Garantul adevărat, Mijlocitorul real dintre Dumnezeu și om. Aceasta era Stânca și temelia pe care biserica lui Hristos trebuia zidită.

Temelia bisericii adevărate a fost așezată cu un preț imens. A fost nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să ia natura noastră asupra Lui și, în acea natură, să trăiască, să sufere

și să moară, nu pentru păcatele Sale, ci pentru ale noastre. A fost nevoie ca, în acea natură, Hristos să meargă în mormânt și să învieze. A fost necesar ca, în acea natură, Hristos să Se ridice la cer și să Se așeze la dreapta lui Dumnezeu, după ce a obținut răscumpărarea veșnică pentru toți copiii Lui. Nicio altă fundație nu putea fi pusă, care să satisfacă nevoile păcătoșilor pierduți, vinovați, corupți, slabi și neajutorați.

Odată așezată, acea fundație este foarte puternică. Ea poate să suporte greutatea păcatelor întregii lumi. Ea a suportat greutatea păcatelor tuturor credincioșilor care au fost așezați pe ea. Această stâncă puternică poate suporta greutatea tuturor păcatelor, fără să cedeze – păcate cu gândul, păcate ale imaginației, păcate ale inimii, păcate cu mintea, păcate vizibile și păcate invizibile, păcate împotriva lui Dumnezeu și păcate împotriva omului, păcate de tot felul și față de oricine. Slujirea mijlocitoare a lui Hristos este un remediu suficient pentru toate aceste păcate și pentru toate păcatele lumii.

Fiecare membru al bisericii adevărate a lui Hristos este așezat pe această singură fundație. Credincioșii sunt uniți sau pot avea dezacorduri în multe lucruri, însă în ce privește fundația sufletului lor, ei sunt toți în același gând. Fie că sunt episcopalieni sau prezbiterieni, bapțiști sau metodiști, toți credincioșii adevărați se întâlnesc într-un punct: ei toți sunt zidiți pe Stâncă. Întreabă-i de unde își extrag pacea, nădejdea și așteptarea fericită a lucrurilor bune din viitor. Vei descoperi că toate acestea decurg dintr-o singură sursă, dintr-un singur izvor, anume Hristos, Mijlocitorul

dintre Dumnezeu și om, și din slujirea pe care Hristos o face ca Mare Preot și Garant al păcătoșilor.

Dacă vrei să știi dacă ești cu adevărat un membru al singurei biserici autentice, privește la fundația pe care ești așezat. Există un lucru pe care ar trebui să-l cunoști. Noi putem vedea închinarea ta în biserică, dar nu putem vedea dacă ești zidit pe stâncă. Putem vedea că participi la Cina Domnului, dar nu putem vedea dacă ești unit cu Hristos, una cu El și dacă Hristos este în tine. Cercetează-te pentru a vedea dacă sufletul tău este așezat pe Stâncă. Fără aceasta, nu ai nimic. Fără acest lucru, nu vei sta niciodată în picioare în ziua judecării. Mai bine va fi de o mie de ori ca în acea zi să fii găsit zidit pe Stâncă, deși ai locui aici într-o colibă, decât să stai într-un palat zidit pe nisip!

ÎNCERCĂRILE INERENTE

Voi vorbi acum despre încercările inerente ale bisericii la care se referă textul nostru. Se face aici o mențiune la „porțile locuinței morților” [porțile Iadului, cf. ESV]. Prin acea expresie trebuie să înțelegem puterea prințului Iadului, adică a diavolului (comp. Ps. 9:13; 107:18; Isaia 38:10).

Istoria bisericii adevărate a lui Hristos a fost întotdeauna o istorie a conflictului și războiului. Ea a fost constant asaltată de un vrăjmaș mortal, Satana, prințul acestei lumi. Diavolul urăște biserica adevărată a lui Hristos cu o ură nestăvilită. El se luptă continuu cu toți membrii ei. El îi îndeamnă constant pe copiii acestei lumi să facă voia lui, să lovească și să hărțuiască poporul lui Dumnezeu. Dacă nu poate lovi Capul, va lovi călcâiul. Dacă nu poate

să le fure credincioșilor Raiul, îi va necăji pe drumul lor către Rai.

Războiul cu puterile Iadului a fost experiența întregului trup al lui Hristos vreme de 6000 de ani. Întotdeauna a existat un rug aprins, chiar dacă el nu a fost mistuit; o femeie fugind în pustie, chiar dacă nu a fost înghițită (Exod 3:2; Apoc. 12:6, 16). Bisericile vizibile își au vremurile de prosperitate și perioadele de pace, dar pentru biserica adevărată n-a fost niciodată pace. Conflictul ei este perpetuu. Bătălia ei nu se sfârșește niciodată aici.

Războiul cu puterile Iadului face parte din viața fiecărui membru al bisericii adevărate. Fiecare trebuie să lupte. Ce sunt viețile tuturor sfinților, dacă nu niște povești de război? Ce au fost oameni precum Pavel, Iacov, Petru, Ioan, Policarp, Ioan Gură-de-aur, Augustin, Luther, Calvin, Latimer și Baxter, dacă nu soldați implicați într-un război constant? Uneori sunt asaltate persoanele sfinților, alteori proprietățile lor. Uneori sunt hărțuiți prin calomnii și batjocuri, alteori prin persecuții pe față. Într-un fel sau altul, diavolul s-a războit constant cu biserica. „Porțile Iadului” au asaltat întotdeauna poporul lui Hristos.

Noi, cei care predicăm Evanghelia, putem să le prezentăm tuturor celor ce vin la Hristos „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe” (2 Petru 1:4). În Numele Domnului nostru, putem să îți oferim cu tot curajul pacea lui Dumnezeu, care întrece orice cunoștință. Îndurarea, harul fără plată și mântuirea completă sunt oferite oricărei persoane care va veni la Hristos și va crede în El. Totuși, nu îți putem promite niciun fel de pace cu această lume sau

cu diavolul. Dimpotrivă, noi te avertizăm că trebuie să existe un război, atâta timp cât te vei afla în trup. Nu putem să nu îți spunem de lucrurile care te vor împiedica sau care vor încerca să te abată de la slujirea lui Hristos. Este nevoie să îți spunem că trebuie să socotești costul și să înțelegi pe deplin ce presupune slujirea lui Hristos (Luca 14:28).

a. Nu te mira de vrăjmășia porților ladului.

„Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei” (Ioan 15:19). Atâta vreme cât lumea este lume și diavolul diavol, trebuie să existe război, iar cei ce cred în Hristos trebuie să fie soldați. Lumea L-a urât pe Hristos, și lumea îi va urî pe credincioșii adevărați, atâta vreme cât pământul va exista. Așa spun cum spunea marele reformator Luther, „Cain va continua să-l ucidă pe Abel câtă vreme biserica se va afla pe pământ”.

b. Fii pregătit pentru a înfrunța vrăjmășia porților ladului.

Îmbracă-te cu întreaga armură a lui Dumnezeu! Turnul lui David era echipat cu o mie de scuturi, toate gata pentru a fi folosite de poporul lui Dumnezeu. Armele războiului nostru au fost încercate și folosite de milioane de păcătoși sârmani ca și noi, și niciodată n-au eșuat să biruie

c. Fii răbdător câtă vreme te confrunți cu vrăjmășia porților ladului.

Toate lucrurile lucrează împreună spre binele tău. Toate țintesc la sfințirea ta. Ele te vor ține treaz, te vor face smerit, te vor atrage mai aproape de Domnul Isus Hristos. Ele te vor separa de lume și te vor ajuta să te rogi mai mult. Mai presus de orice, te vor face să tânjești după cer, te vor

învăța să spui deopotrivă cu inima și cu buzele: „Vino, Doamne Isuse. Vie Împărăția Ta!”

d. Nu fi descurajat de această împotrivire a porților Iadului.

Războiul adevăratului copil al lui Dumnezeu este la fel de mult un semn distinctiv al harului pe cât este pacea interioară de care el se bucură. Fără cruce, nu există cunună. Fără conflict, nu există creștinism mântuitor.

Domnul Isus spunea: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!” (Matei 5:11).

Dacă nu ești persecutat niciodată pentru credința ta și dacă toți oamenii te vorbesc totdeauna de bine, ai putea foarte bine să te îndoiești de apartenența ta la „biserica zidită pe stâncă” (cf. Luca 6:26).

SIGURANȚA BISERICII

Un singur lucru mai rămâne de luat în considerare, și anume siguranța adevăratei biserici a lui Hristos. Ziditorul ei face o promisiune glorioasă: „porțile Locuinței morților nu o vor birui”. Acela care nu poate să mintă S-a jurat pe Cuvântul Său că nici măcar toate puterile Iadului nu vor putea să învingă biserica Lui. Ea va continua să existe și va rămâne în picioare, în ciuda tuturor atacurilor. Ea nu va fi învinsă niciodată. Toate celelalte lucruri create vor pieri și vor trece, dar nu și biserica zidită pe stâncă. Împărățiile s-au ridicat și au decăzut într-o succesiune rapidă. Egiptul, Asiria, Persia, Babilonul, Tirul, Cartagena, Roma,

Grecia, Veneția – unde sunt ele acum? Toate au fost creația mâinii omului, și au dispărut. Cu toate acestea, biserica lui Hristos continuă să trăiască. Unele dintre cele mai mărețe orașe au ajuns mormane de dărâmături. Zidurile late ale Babilonului au fost înghițite de pământ. Palatele din Ninive sunt acoperite de munți de țărână. Cele o sută de porți din Teba nu au mai rămas decât în cărțile de istorie. Tirul este un loc unde pescarii își aruncă plasele. Cartagena este o pustietate. În tot acest timp, biserica adevărată a rămas în picioare. Porțile Iadului n-au putut să o învingă.

Cele mai timpurii biserici vizibile au decăzut și pierit. Unde sunt biserica din Efes și biserica din Antiohia? Unde sunt biserica din Alexandria și cea din Constantinopol? Unde sunt bisericile din Corint, Filipi și Tesalonic? Unde sunt toate acestea? Ele s-au îndepărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, s-au mândrit cu episcopii și sinoadele lor, cu ceremoniile, educația și moștenirea lor. Ele nu s-au lăudat cu adevărata cruce a lui Hristos. N-au rămas alipite de Evanghelie. Nu I-au păstrat Domnului Isus locul cuvenit și nici credinței. Acum, ele aparțin trecutului. Sfeșnicul le-a fost luat. Totuși, în tot acest timp, biserica adevărată a continuat să existe.

A fost biserica adevărată persecutată într-o țară? A fugit în alta. A fost ea călcată în picioare și oprimată într-o anumită zonă? S-a înrădăcinat și a înflorit în alta. Focul, sabia, închiisoarea, amenziile, pedepsele, toate acestea au fost mereu incapabile să distrugă viața bisericii. Persecutorii ei au murit și s-au dus în locul cuvenit, dar Cuvântul lui Dumnezeu a trăit, a crescut și s-a înmulțit. Pe cât poate părea de slabă

această biserică adevărată în ochii omului, ea este o nicolă de care s-au frânt multe ciocane în vremurile trecute, și de care probabil că se vor frânge multe altele până în ziua judecării. Acela care își întinde mâna împotriva ei, se atinge de lumina ochilor Lui (Zah. 2:8).

Promisiunea din textul nostru este valabilă pentru tot trupul bisericii adevărate. Hristos nu va rămâne fără mărturie în lume. El a avut poporul Său și în cele mai grele vremuri. În timpul lui Ahab, El a avut 7000 de credincioși în Israel. Eu cred că și acum există credincioși în cele mai întunecate locuri din bisericile catolice și grecești care, în ciuda multor neputințe și slăbiciuni, Îl slujesc pe Hristos. Diavolul poate răcni cu multă putere. Biserica din anumite țări poate fi cu adevărat lovită peste măsură de dur. Totuși, porțile Iadului nu vor o învinge niciodată în întregime.

Promisiunea textului nostru îi este aplicabilă fiecărui membru al bisericii. Unii dintre copiii lui Dumnezeu au fost atât de prăbușiți și necăjiți, încât au căzut în disperare cu privire la siguranța lor. Unii au căzut în păcat, din nefericire, ca David și Petru. Alții s-au îndepărtat de credință pentru o vreme, cum s-a întâmplat cu Jewell și Cranmer. Mulți a fost încercați prin îndoieli și temeri grele. Totuși, toți au ajuns în siguranță acasă, de la cel mai tânăr până la cel mai bătrân, de la cel mai slab până la cel mai tare. Așa va fi până la sfârșit. Ai putea să oprești soarele zilei de mâine să răsară? Ai putea să oprești valurile mării să clocotească? Ai putea să oprești planetele să se deplaseze pe orbitele lor? Doar atunci vei putea să împiedici mântuirea vreunui credincios, oricât de firav ar fi, sau siguranța

vreunei pietre vii din acea biserică zidită pe stâncă, oricât de mică și nesemnificativă ar putea părea acea piatră.

Biserica adevărată este trupul lui Hristos. Nici măcar un singur os din acel trup tainic nu va fi vreodată frânt. Biserica adevărată este Mireasa lui Hristos. Ceea ce Dumnezeu a pus alături într-un legământ veșnic nu va fi separat niciodată. Biserica adevărată este turma lui Hristos. Când leul a venit și a luat un miel din turma lui David, acesta s-a ridicat și a eliberat mielul din gura leului. Hristos va face la fel. El este Fiul cel mai mare al lui David. Nici măcar un singur miel, oricât de bolnăvicios ar fi, care aparține turmei lui Hristos, nu va pieri. În ultima zi înainte de Cruce, Hristos I-a spus Tatălui: „N-am pierdut pe niciunul dintre aceia pe care Mi i-ai dat” (Ioan 18:9).

Biserica adevărată este grâul pământului. Grâul poate fi trecut prin sită, cernut, lovit și bătut de colo-colo, dar nici măcar un singur bob nu se va pierde. Pleava și neghina vor fi arse, dar grâul va fi adunat în hambar. Biserica adevărată este armata lui Hristos. Căpetenia mântuirii noastre nu-și pierde niciunul dintre soldații Lui. Planurile Lui nu sunt vreodată zdrobite. Proviiziile Lui sunt îndestulătoare. Soldații Lui vor fi aceiași la sfârșit, cum erau și la început. Câți s-au mai întors înapoi dintre oamenii care au mărșăluit cu atâta mândrie în urmă cu câțiva ani, când au plecat în războiul din Crimeea? Regimente întregi care au plecat pline de putere și bucurie, cu steagurile fluturând și cântând zgomotos, dar și-au lăsat oasele într-un ținut străin și nu s-au mai întors vreodată în țara lor. Totuși, nu așa stau lucrurile cu armata lui Hristos. Niciunul dintre

soldatii Lui nu va lipsi la ultimul apel. El însuși afirmă: „în veac nu vor pieri” (Ioan 10:28).

Diavolul poate să îi arunce în închisoare pe unii membri ai bisericii adevărate. El poate ucide, poate arde pe rug, poate tortura și poate spânzura. Totuși, după ce a ucis trupul, nu mai poate face nimic. El nu poate răni sufletul. Când trupele franceze au cucerit Roma, au descoperit cuvintele unui întemnițat scrise pe pereții unei celule, din vremea Inchiziției. Nu știm cine a fost acela, dar cuvintele lui sunt vrednice de ținut minte: „Chiar dacă este mort, totuși vorbește”. Acela care a scris aceste cuvinte pe pereți, foarte posibil după vreo judecată nedreaptă și după vreo excomunicare necinstită, a adăugat următoarele cuvinte izbitoare: „Isuse binecuvântat, ei nu mă pot izgoni din biserica Ta adevărată”. Această relatare este adevărată! Nici toată puterea Satanei n-ar putea să scoată un singur credincios din adevărata biserică a lui Hristos!

Am convingerea că niciun cititor al acestor rânduri nu îi va permite vreodată fricii să îl împiedice să înceapă să-L slujească pe Hristos. Cel în mâinile căruia îți vei încredința sufletul are toată puterea în cer și pe pământ, și El te va păzi. El nu va permite să fii alungat. Rudele ți se pot împotrivi. Vecinii te pot batjocori. Lumea poate să te vorbească de rău, să te ridiculizeze, să te ia peste picior. Nu te teme! Nu te teme! Puterile Iadului nu vor izbândi vreodată asupra sufletului tău. Cel ce este în tine este mai mare decât toți cei care sunt împotriva ta.

Nu te teme pentru biserica lui Hristos când predicatorii mor și când sfinții sunt luați la cer. Hristos va îngriji

de cauza Lui. El va ridica slujitori mai buni și stele mai strălucitoare. Toate stelele sunt în mâna Lui dreaptă. Abandonează toate gândurile și grijile cu privire la viitor. Încetează să fii întristat de legile guvernelor sau de complotul lupilor care vor să atace turma. Hristos va îngriji întotdeauna de biserica Lui. Hristos va avea grijă ca „porțile Locuinței morților să nu o biruie”. Totul va fi bine, chiar dacă ochii tăi ar putea să nu vadă realitatea în acest fel. Împărățiile acestei lumi vor deveni împărățiile Dumnezeului nostru și ale Hristosului Lui.

APLICAȚII PRACTICE

1. O întrebare.

Care să fie acea întrebare? Ce voi întreba? Mă voi întoarce la lucrurile cu care am început. Mă voi întoarce la prima propoziție a acestui mesaj. Te voi întreba dacă ești membru al acelei biserici adevărate a lui Hristos? Ești parte din biserica lui Hristos, în cel mai bun sens? Acum știi ce vreau să spun.

Eu privesc dincolo de biserica oficială. Nu vorbesc despre o biserică sau capelă, despre o clădire. Vorbesc despre „biserica zidită pe stâncă”. Te întreb cu toată seriozitatea: Ești membru al acelei biserici? Te-ai așezat pe acea fundație deosebită? Ești așezat pe stâncă? Ai primit Duhul Sfânt? Mărturisește Duhul alături de duhul tău că ești una cu Hristos și că Hristos se află în tine? Te implor, în Numele lui Dumnezeu, să pui la inimă aceste întrebări și să le cântărești bine. Dacă nu ești convertit, nu aparții „bisericii zidită pe stâncă”.

Fiecare cititor al acestui mesaj să se cerceteze pe sine, pentru a vedea dacă poate să dea un răspuns satisfăcător întrebării mele. Ia aminte, ia aminte, ca nu cumva să-ți distrugi sufletul pentru toată veșnicia. Ia aminte, ca nu cumva porțile Iadului să te învingă, diavolul să te ia în stăpânire, și să fii aruncat veșnic în Iad. Ia aminte, ca nu cumva să mergi în Iad de pe tărâmul Bibliei și dinaintea luminii depline a Evangheliei lui Hristos. Ia aminte, ca nu cumva să fii găsit la stânga lui Hristos în ziua de apoi, un episcopalian pierdut, un prezbiterian pierdut, un baptist sau un metodist pierdut – pierdut pentru că, după tot zelul pentru partida ta și pentru masa comuniunii tale, nu te-ai alăturat niciodată bisericii adevărate și unice.

2. O invitație.

Îi adresez această invitație oricui nu este un credincios adevărat. Vino și alătură-te fără amânare singurei biserici adevărate! Vino și unește-te cu Domnul Isus Hristos, într-un legământ veșnic ce nu va fi abandonat vreodată!

Gândește-te bine la ceea ce îți spun. Te îndemn cu seriozitate să nu greșești sensul invitației mele. Eu nu te îndemn să părăsești biserica vizibilă de care aparții. Urăsc idolatria față de partide și denominații. Detest spiritul de prozelitism. Ceea ce te îndemn eu este să vii la Hristos și să fii mântuit. Ziua acelei hotărâri trebuie să vină cumva. De ce să nu fie acum? De ce nu astăzi, câtă vreme se zice azi? De ce nu chiar în seara aceasta, înainte ca soarele să se ridice din nou pe cer? Vino la El, la Acela care a murit pe cruce pentru păcătoși, și care îi invită pe toți păcătoșii să vină la El prin credință, și să fie mântuiți. Vino la Domnul

meu, Isus Hristos. Vino, căci toate lucrurile sunt pregătite. Îndurarea este gata pentru tine. Raiul este pregătit pentru tine. Îngerii sunt gata să se bucure de tine. Hristos este gata să te primească. Hristos te va primi cu bucurie și îți va spune bun venit printre copiii Lui. Vino și intră în arcă. Potopul mâniei lui Dumnezeu se va revărsa în curând asupra pământului. Intră în arcă și fii în siguranță!

Urcă-te în barca de salvare a singurei biserici adevărate. Această lume veche va fi zdrobită în curând în bucăți! Nu îi simți tremurul? Lumea aceasta este ca o epavă pe un banc de nisip. Noaptea se termină repede, valurile încep să se ridice, vântul capătă putere, și furtuna va rupe în bucăți această epavă. Dar barca de salvare este lansată iar noi, slujitorii Evangheliei, te implorăm să urci în ea și să fii salvat. Te implorăm să te ridici acum și să vii la Hristos. Ai putea să întrebi: „Cum să vin? Păcatele mele sunt prea multe. Sunt prea ticălos. Nu îndrăznesc să vin”. La gunoi cu acest gând! Este ispita Satanei! Vino la Hristos ca un păcătos. Vino așa cum ești. Ia aminte la cuvintele celui frumos imn:

*„Așa cum sunt, la Tine vin!
Merite n-am, Tu-mi fii sprijin!
Mă spală-n sângele-Ți divin!
O, Mielule, eu vin, eu vin!*

Aceasta este modalitatea de a veni la Hristos. Trebuie să vii, trebuie să nu aștepți după nimic, să nu amâni din pricina niciunui lucru. Trebuie să vii ca un păcătos înfometat, pentru a fi săturat; ca un păcătos sărman, pentru a fi îmbogățit; ca un păcătos gol, pentru a fi îmbrăcat cu neprihănire.

Dacă vii astfel, Hristos te va primi. Acela care vine la Hristos nu va fi respins de El niciodată. O, vino, vino la Isus Hristos! Vino în biserica adevărată, prin credință, și fii mântuit.

3. *Îndemnuri.*

Străduiește-te să trăiești o viață sfântă. Umblă vrednic de Hristos și de biserica de care aparții. Trăiește ca un cetățean al cerului. Lasă ca lumina ta să strălucească înaintea oamenilor, așa încât lumea să tragă foloase de pe urma purtării tale. Trăiește așa încât oamenii să știe cui aparții și cui slujești. Fii epistola lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii, scrisă cu litere atât de clare, încât nimeni să nu poată spune despre tine: „Nu îmi este clar dacă acest om este un mădular al lui Hristos”. Cel care nu cunoaște nimic din ce înseamnă sfințenia adevărată și practică nu este membru al bisericii zidite pe stâncă.

Străduiește-te să trăiești o viață curajoasă. Mărturisește-L pe Hristos înaintea oamenilor. Mărturisește-L pe Hristos în orice ipostază în care te afli, în orice loc ești chemat de Dumnezeu. De ce să te rușinezi de Hristos? El nu S-a rușinat de tine pe cruce. El este gata să te mărturisească înaintea Tatălui Său din ceruri. Tu de ce să te rușinezi de El? Fii curajos. Fii foarte curajos. Soldatul exemplar nu se rușinează de uniforma lui. Adevăratul credincios n-ar trebui să se rușineze vreodată de Hristos.

Străduiește-te să trăiești o viață plină de bucurie! Trăiește ca unul care privește către nădejdea binecuvântată, adică a doua venire a lui Isus Hristos. Aceasta este așteptarea către care noi toți ar trebui să privim. Mințile

noastre n-ar trebui să fie umplute de ideea că noi mergem către cer, ci mai degrabă de faptul că cerul vine înspre noi. Vine o vreme bună pentru toți copiii lui Dumnezeu, o vreme bună pentru întreaga biserică a lui Hristos, pentru toți credincioșii, dar și o vreme rea pentru cei nepocăiți și necredincioși. Pentru adevărații creștini, așteptarea este bună. Haideți să așteptăm, să veghem și să ne rugăm după acea vreme bună.

În curând, schelele vor fi coborâte. Ultima piatră vie va fi adăugată clădirii. Piatra cea de sus va fi plasată peste edificiu. Mai este puțin timp, și frumusețea deplină a bisericii pe care Hristos o zidește va fi înfățișată clar!

14

.....

BISERICILE VIZIBILE AVERTIZATE

„Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul”.
(Apocalipsa 3:22)

Plec aici de la premisa că toți cititorii acestui mesaj sunt membri într-o biserică vizibile a lui Hristos. Nu te întreb acum dacă ești prezbiterian, episcopalian, independent sau baptist. Eu doar presupun că nu ți-ar plăcea să fii numit păgân sau ateu. Ești unul dintre cei care participă la închinarea publică într-un grup vizibil de oameni, specific sau național, care pretind că sunt creștini. Indiferent care ar fi numele bisericii tale, te invit să îi acorzi o atenție specială versetului din Scriptură de mai sus. Te chem să îți amintești că acele cuvinte te privesc. Ele sunt scrise spre învățătura ta și a tuturor celor ce se pretind creștini. „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul”. Acest verset se repetă de șapte ori de-a lungul capitolelor 2 și 3 din cartea Apocalipsa. Domnul Isus trimite șapte scrisori diferite, pe care le scrie cu mâna slujitorului său Ioan, și pe care le trimite către șapte biserici diferite din Asia. Tot așa, El încheie de șapte ori aceste scrisori cu aceleași cuvinte

solemne: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhului”. Domnul Dumnezeu este desăvârșit în toate lucrările Sale. El nu face nimic la întâmplare. El n-a lăsat ca vreo parte a Scripturilor să fie scrisă fără rost. În toate lucrările Lui, vei putea identifica un scop, un plan și o intenție clară. El a avut un plan special chiar și atunci când a creat mărirea și orbita fiecărei planete. Putem vedea înțelepciunea și planul Lui chiar și în forma și structura aripilor celor mai mici găze. Tot așa, există un scop cu fiecare verset al Bibliei. Oriunde le putem găsi, repetițiile unui anume verset sunt făcute cu un scop anume.

Astfel, există un scop în această repetiție de șapte ori a versetului care ne stă înaintea. Ea are un înțeles anume, iar noi suntem chemați să îl identificăm. Acest verset solicită atenția specială a tuturor creștinilor adevărați, așa încât ei să-și îndrepte privirile către cele șapte scrisori transmise bisericilor. Eu cred că versetul acesta are ca obiectiv să-i determine pe credincioși să observe lucrurile speciale conținute în aceste șapte scrisori. Aș vrea să evidențiez anumite adevăruri de bază pe care cred că aceste șapte scrisori ni le transmit. Ele sunt adevăruri valabile pentru vremurile în care trăim, pentru vremurile de pe urmă, adevăruri pe care nu le putem cunoaște prea bine, care sunt lăsate spre binele nostru, așa încât să ni le însușim mai bine decât o facem în mod obișnuit.

DOCTRINĂ – PRACTICĂ – AVERTISMENT – PROMISIUNE

Observați că, în toate cele șapte scrisori, Domnul Isus nu vorbește decât despre chestiuni de doctrină, practică,

avertismente și promisiuni. Citiți cele șapte scrisori către biserici, în ritmul propriu și în tăcere, și veți vedea în curând ce vreau să spun. Veți observa că Domnul Isus găsește uneori greșeli în doctrina acestor biserici, în practici inconsecvente și păcătoase, și le muștră cu asprime. Veți observa că, uneori, El le laudă credința, răbdarea, lucrarea, truda și perseverența, și încurajează cu tărie aceste haruri. Îl veți vedea alteori încurajând pocăința, corecția, întoarcerea la prima dragoste, înnoirea părtășiei cu El și alte lucruri asemănătoare.

Dar vreau să mai observați că nu-L veți descoperi în aceste scrisori insistând asupra conducerii bisericii sau a diverselor ceremonii. El nu spune nimic despre rânduieli sau sacramente¹⁹. Nu face vreo mențiune cu privire la liturghii și forme religioase. El nu-l îndeamnă pe Ioan să scrie nici măcar un cuvânt legat de botez, de Cina Domnului sau de succesiunea apostolică a slujitorilor.

Pe scurt, principiile esențiale a ceea ce este denumit „sistemul sacramental” sunt complet ocolite în toate aceste șapte scrisori, de la început până la sfârșit! De ce insist eu asupra acestui lucru? Pentru că mulți creștini din zilele noastre ar vrea să ne facă să credem că acestea ar fi lucruri de o importanță primordială, cardinală și deosebită. Nu puțini sunt cei care par să susțină că n-ar putea exista biserică fără vreun episcop și nici evlavie fără liturghie. Ei par să creadă că predicarea valorii sacramentelor

¹⁹ Prin sacramente se înțeleg cele două rânduieli lăsate de Domnul Isus Hristos bisericii, anume Botezul credinței și Cina Domnului. A nu se confunda cu sacramentele din sistemul catolic sau ortodox. -n.tr.

este lucrarea de căpătâi a unui slujitor, și că a păzi cu orice preț parohia ar trebui să fie principala preocupare a oamenilor.

Când spun aceste lucruri, n-aș vrea să mă înțelegeți greșit. Nu plecați de la această lectură cu ideea că n-aș vedea niciun fel de importanță în sacramele. Dimpotrivă, eu le consider binecuvântări deosebite pentru toți cei care le primesc drept, vrednic și cu credință. Să nu vă imaginați că nu îi atașez nicio valoare slujbei de prezbiter, liturghiei sau sistemului parohial. Dimpotrivă, eu consider că o biserică bine administrată, care are aceste trei lucruri, ca lucrare evanghelică, este mult mai completă și folositoare decât una în care ele lipsesc.

Totuși, sacramentele, conducerea bisericii, folosirea unei liturghii, respectarea ceremoniilor și a aspectelor formale, toate acestea nu sunt nimic prin comparație cu pocăința, credința și sfințenia. Iar autoritatea cu care spun aceste lucruri ține de linia învățaturii conținută în cuvintele Domnului nostru ce au fost transmise și celor șapte biserici.

Dacă o anumită formă de conducere a bisericii ar fi fost atât de importantă pe cât spun unii, nu cred că marele Cap al bisericii n-ar fi spus nimic despre ea în aceste pasaje. Cred că ar fi trebuit să ne așteptăm să descoperim ceva legat de acest subiect în cuvintele adresate către Sardes și Laodiceea. Totuși, eu nu găsesc nimic de acest fel în text. Iar această tăcere este un lucru demn de luat în seamă.

Nu pot să nu remarc același lucru în cuvintele de despărțire ale lui Pavel către prezbiterii din Efes (F.A. 20:27-35). În acel moment, el avea să se despartă de ei pentru

totdeauna. Avea să le dea ultimele sfaturi și le-a vorbit ca unul care nu avea să le mai vadă vreodată fața. Cu toate acestea, nu vedem în îndemnurile lui nimic care să se refere la sacramele și la conducerea bisericii. Dacă ar fi fost vreun moment mai potrivit pentru a le vorbi despre acestea, acela trebuie să fi fost. Totuși, el nu le spune nimic, și cred că tăcerea lui este una intenționată.

Din acest lucru rezultă un motiv pentru care noi, cei care suntem denumiți, pe bună dreptate sau nu, preoți evanghelici, nu predicăm despre episcopi, despre cartea de rugăciuni și despre rânduieli mai mult decât o facem. Asta nu înseamnă că nu le prețuim, nu le considerăm având locul, importanța și sensul lor. Noi le prețuim la fel de mult și la fel de sincer ca și alții, și suntem mulțumitori pentru ele. Totuși, noi credem că pocăința față de Dumnezeu, credința față de Domnul Isus Hristos și o viață sfântă sunt subiecte de o importanță cu mult mai mare pentru sufletele oamenilor. Fără ele, niciun om nu poate fi mântuit, motiv pentru care sunt chestiuni de primă importanță și trebuie să insistăm asupra lor.

Din nou, aici se găsește un motiv pentru care îi îndemnăm atât de des pe oameni să nu se mulțumească cu simpla componentă exterioară a religiei. Trebuie să fi observat că noi te avertizăm adesea să nu rămâi la simpla calitate de membru al bisericii și la privilegiile acesteia. Îți spunem să nu fii satisfăcut, gândindu-te că toate lucrurile sunt în regulă, doar pentru că mergi duminica la biserică sau pentru că vii la Cina Domnului. Adesea te îndemnăm să îți reamintești că un creștin adevărat nu este cel care se manifestă

doar în exterior, ci că trebuie să fii născut din nou, că trebuie să ai o credință care lucrează prin dragoste, și că trebuie să fii o făptură nouă în inima ta, prin Duhul Sfânt.

Noi facem acest lucru pentru că suntem convinși că acesta este gândul lui Hristos. Acestea sunt lucrurile asupra cărora El insistă când le scrie celor șapte biserici diferite. Dacă Îi urmăm exemplul, nu cred că am putea greși cu ceva.

Sunt conștient că oamenii ne acuză că ne însușim niște perspective „înguste” asupra subiectelor pe care le-am prezentat. Dar este un lucru neînsemnat ca perspectivele noastre să fie considerate înguste, atâta timp cât conștiințele noastre ne spun că ele sunt biblice. Lucrurile „înalte”, așa cum sunt numite, nu stau întotdeauna pe un teren sigur. Am putea să spunem asemenea lui Balaam: „voi spune întocmai ce va zice Domnul” (Num. 24:13).

Adevărul simplu este că există două sisteme diferite de creștinism în zilele noastre. Ar fi inutil să negăm acest lucru. Existența lor este o realitate incontestabilă și una care nu poate fi cunoscută mai bine de atât. Conform unui sistem, religia este o simplă afacere colectivă. Trebuie să aparții unui anume grup de oameni. În virtutea calității tale de membru în acest grup, ți se conferă privilegii vaste, atât pentru lumea aceasta, cât și pentru veșnicie. Contează prea puțin ce ești și ce simți. Nu ești chemat să te cercetezi pe tine însuți. Dacă ești membru al unui grup eclezial anume, îți sunt acordate toate privilegiile și imunitățile. Întrebarea cheie care ți se pune este aceasta: aparții grupului eclezial vizibil, singurul considerat adevărat?

Conform celuilalt sistem, religia este, în esență, o chestiune personală dintre tine și Hristos. Sufletul tău nu va fi mântuit doar pentru că ești membru, în aspectele exterioare, în oricare grup eclezial, indiferent cât de sănătos teologic ar fi el. Calitatea ta de membru nu-ți va șterge nici măcar un păcat și nu-ți va da niciun fel de încredere în ziua judecății. Trebuie să existe credința personală în Hristos, confruntarea personală dintre tine și Dumnezeu, părtășia personală între inima ta și Duhul Sfânt. Ai această credință personală? Vezi lucrarea Duhului Sfânt în sufletul tău? Aceasta este întrebarea esențială. Dacă nu ai aceste lucruri, vei fi pierdut.

Acest ultim sistem este cel la care aderă și pe care îl propovăduiesc cei ce sunt denumiți predicatori evanghelic. Ei fac acest lucru pentru că se mulțumesc cu adevărul că acesta este sistemul religios al Sfintei Scripturi. Ei procedează astfel pentru că sunt convinși că orice alt sistem produce cele mai periculoase consecințe și este gândit pentru a-i amăgi într-un mod fatal pe oameni cu privire la starea lor spirituală reală. Ei fac asta pentru că ei cred că acest sistem este singurul sistem de învățătură pe care Dumnezeu îl va binecuvânta, și că nicio biserică nu va putea înflori ca aceea în care pocăința, credința, convertirea și lucrarea Duhului Sfânt sunt subiectele primordiale ale predicilor slujitorilor.

„ȘTIU FAPTELE TALE”

Observați că, în fiecare scrisoare pe care Domnul Isus o transmite, El spune „știu faptele tale”. Această expresie

repetată este uimitoare. Ea nu se repetă de șapte ori fără un sens anume.

Domnul Isus îi spune unei biserici, „faptele tale, oste-neala ta și răbdarea ta”, alteia, „necazul și sărăcia ta”, și celei de-a treia, „dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta”. Dar tuturor le adresează cuvintele asupra cărora insistăm acum – „știu faptele tale”. Aici nu spune „știu mărturia ta, știu pretențiile tale, știu dorințele tale, știu hotărârile tale” – nu, ci „faptele tale”. „Știu faptele tale”.

Faptele celor ce se consideră creștini sunt de o mare importanță. Ele nu pot mântui sufletul, nu te pot justifica, nu pot șterge păcatele, nu te pot elibera de mânia lui Dumnezeu, dar asta nu înseamnă că, doar pentru că ele nu te pot mântui, nu au nicio importanță. Păzește-te de o astfel de gândire! Omul care își închipuie că ele n-ar avea importanță este înfricoșător de amăgit.

Eu consider adesea că mai degrabă aș fi gata să mor în apărarea doctrinei justificării prin credință, fără faptele Legii, dar trebuie să subliniez cu hotărâre, ca principiu general, că faptele unui om sunt dovada credinței lui. Dacă te socotești creștin, trebuie să demonstrezi aceasta prin căile tale și comportamentul tău zilnic. Amintește-ți că, în cazul lui Avraam și al lui Rahav, credința lor a fost dovedită prin faptele lor (Iacov 2:21-25). Amintește-ți că nu-ți va fi de niciun folos să pretinzi că Îl cunoști pe Dumnezeu, dacă, prin faptele tale, Îl tăgăduiești (Tit 1:16). Amintește-ți cuvintele Domnului Isus: „Orice pom se cunoaște după rodul lui” (Luca 6:44).

Oricare ar fi faptele unui om care se pretinde creștin, Isus spune „știi faptele tale!” Privirea Lui vede orice loc, observând binele și răul (Prov. 15:3).

Niciodată n-ai făcut vreun lucru, oricât l-ai ascuns, fără ca Isus să-l vadă. N-ai spus vreodată un cuvânt, nici măcar în șoaptă, pe care Isus să nu-l audă. N-ai scris vreodată o scrisoare, chiar dacă ai adresat-o celui mai îndrăgit prieten, pe care Isus să nu o fi citit. N-ai avut niciodată nici măcar un gând, oricât de tainic, pe care Isus să nu-l cunoască în întregime. Ochii Lui sunt ca un foc mistuitor. Nici măcar întunericul nu este întunecat pentru El. Toate lucrurile sunt deschise și descoperite înaintea Lui. El îi spune fiecărui om: „știi faptele tale”.

a. Domnul Isus cunoaște faptele tuturor sufletelor nepocăite și necredincioase și, într-o zi, le va pedepsi.

Aceste fapte nu sunt ascunse înaintea cerului, chiar dacă pot fi ascunse aici, pe pământ. Când vom ajunge înaintea marelui scaun alb de judecată, și când se vor deschide cărțile, morții cei răi vor fi judecați după faptele lor.

b. Domnul Isus cunoaște faptele copiilor Lui, și El le va cântări.

„Toate faptele sunt cântărite de El” (1 Sam. 2:3). El cunoaște atât faptele cât și motivațiile credincioșilor. El vede intențiile fiecărui pas pe care aceștia îl fac. El deosebește cât este făcut de dragul Lui și cât pentru lauda personală. Vai, nu puține sunt lucrurile făcute de credincioși, care pot să ni se pară foarte bune, dar care nu vor fi considerate cu greutate de Isus Hristos.

c. Domnul Isus cunoaște faptele tuturor celor din poporul Său, și într-o zi le va răsplăti.

El nu trece niciodată cu vederea un cuvânt blând sau o faptă bună făcută în Numele Lui. El va primi cel mai neînsemnat rod al credinței, și îl va proclama înaintea lumii, în ziua venirii Sale. Dacă Îl iubești pe Domnul Isus și Îl urmezi, ai putea fi sigur că lucrarea și străduința ta în Domnul nu vor fi în zadar. Faptele celor care mor în Domnul „îi urmează” (Apoc. 14:13). Ele nu vor merge înaintea lor, nu odată cu ei, ci îi vor urma și îi vor însoți în ziua apariției lui Hristos. Pilda polilor va fi aplicată atunci. „Fiecare își va lua răsplata după osteneala lui” (1 Cor. 3:8). Lumea nu te cunoaște, căci nu-L cunoaște pe Domnul tău. Totuși, Isus vede și știe totul. „Știi faptele tale”.

d. Gândește-te ce avertisment serios se găsește aici, adresat tuturor celor lumești și tuturor celor ce sunt doar niște preținși creștini, niște ipocriți.

Toți ar trebui să citească, să însemneze și să digere aceste cuvinte. Isus îți spune: „știi faptele tale”. Tu ai putea să mă amăgești pe mine sau pe orice alt predicator, căci îți este ușor să faci asta. Ai putea să primești pâinea și vinul din mâinile mele, și totuși să iubești nelegiuirea în inima ta. Ai putea sta săptămână de săptămână sub influența amvonului meu sau al vreunui predicator evanghelic, și să auzi cuvintele lui, privindu-l cu o față serioasă, dar să nu le crezi. Cu toate acestea, ține minte că pe Hristos nu-L poți înșela. Acela care a descoperit starea moartă din Sardes și atitudinea de căldicel din Laodiceea vede toată ființa ta, și te va scoate la lumină în ziua de apoi, dacă nu te pocăiești.

O, crede-mă, ipocrizia este un joc pierzător. Nu te va fi ajuta să pari un lucru, dar să fii altceva în realitate, să ai numele de creștin, dar nu și realitatea creștinismului. Fii sigur că, dacă conștiința ta te lovește și te condamnă în această privință, păcatul tău te va ajunge. Ochiul care l-a văzut pe Acan cum a furat aurul și l-a ascuns, te vede și pe tine! Cartea care a relatat faptele lui Ghehazi, ale lui Anania și Safira descrie și căile tale! Dumnezeu, în mila Lui, îți trimite prin Isus un cuvânt de avertizare. El spune: „știi faptele tale”.

e. Gândește-te la încurajarea ce se găsește aici pentru orice credincios onest și cu inima sinceră.

Și ție îți spune Isus - „știi faptele tale”. Tu nu vezi nicio frumusețe în vreo faptă pe care o faci. Totul pare imperfect, murdar și pătat. Adesea ți se prăbușește inima când te gândești la eșecurile tale. Adesea simți că întreaga ta viață este o greșală uriașă și că fiecare zi nu este decât o nouă poticnire. Dar trebuie să știi că Isus poate vedea frumusețe în tot ce faci dintr-o dorință conștiincioasă de a-I fi pe plac. Ochiul Lui poate deosebi frumusețe în cel mai mărunț lucru care este un rod al Duhului Său Sfânt. El poate să scoată grăunțe de aur din mijlocul zgurii faptelor tale și să cearnă grâu din mormanul de pleavă al tuturor acțiunilor tale. Lacrimile tale sunt puse în burduful Lui. Străduințele tale de a le face bine altora, oricât de firave ar fi, sunt scrise în cartea amintirilor Lui. Cel mai neînsemnat pahar cu apă dat în Numele Lui își va avea răsplata. El nu uită lucrarea și străduința dragostei tale, oricât de neînsemnate le-ar evalua această lume.

Aceste lucruri par incredibile, dar sunt adevărate. Isus găsește plăcere în a onora lucrarea Duhului Său Sfânt în poporul Lui și să treacă peste slăbiciunile lor. El construiește pe credința lui Avraam, nu pe minciuna lui. El îi laudă pe apostolii Lui pentru că au fost alături de El în ispitirea Lui, și trece cu vederea ignoranța și lipsa lor de credință (Luca 22:28). „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El” (Ps. 103:13). Așa cum un tată găsește plăcere în cele mai neînsemnate fapte ale copiilor Lui, despre care un străin nu știe nimic, tot așa cred că Domnul găsește plăcere în eforturile noastre firave de a-L sluji. Pot să îi înțeleg bine pe cei neprihăniți care vor spune în ziua judecării: „Doamne, când Te-am văzut noi flămând și Ți-am dat să mănânci sau fiindu-Ți sete și Ți-am dat de ai băut? Când Te-am văzut noi străin și Te-am primit sau gol și Te-am îmbrăcat? Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță și am venit pe la Tine?” (Matei 25:37-39). Ar putea foarte bine să pară incredibil și imposibil ca aceștia să fi făcut ceva vrednic de menționat în acea măreață zi! Și totuși, adevărul este scos la iveală. Toți credincioșii trebuie să-și găsească mângâierea în asta. Domnul spune: „știi faptele tale”. Asta ar trebui să te smerească, dar n-ar trebui să te temi.

O PROMISIUNE PENTRU CEI CE BIRUIESC

Observați că, în fiecare scrisoare, Domnul Isus îi face o promisiune celui ce biruiește. Isus face de șapte ori promisiuni mari și prețioase către biserici. Fiecare este diferită și fiecare este plină de mângâiere puternică, dar fiecare este adresată creștinului care biruiește. El îi face

aceste promisiuni întotdeauna celui care biruiește, motiv pentru care te îndemn să observi acest aspect.

Fiecare credincios este un soldat al lui Hristos. Prin botezul lui, el este legat să ducă bătălia lui Hristos împotriva păcatului, a lumii și a diavolului. Omul care nu face acest lucru își încalcă legământul. El este o ruină spirituală. Nu-și împlinește angajamentele luate față de El. Omul care procedează astfel, practic renunță la creștinism. Chiar faptul că aparține unei biserici, că participă la un loc creștin de închinare și pretinde că este creștin, constituie o declarație publică asupra faptului că el dorește să fie considerat un soldat al lui Isus Hristos.

Fiecărui creștin îi este furnizată armura, dacă va dori să o folosească. Pavel le spunea credincioșilor din Efes: „luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6:13-17).

Peste toate acestea, și este un lucru important, creștinul Îl are pe cel mai bun dintre lideri – pe Isus, Căpetenia mântuirii, prin care poate fi mai mult decât biruitor. De asemenea, el are cele mai bune provizii – pâinea și apa vieții – și îi este promisă cea mai bună plată – o greutate veșnică de slavă.

Toate acestea sunt lucruri cunoscute, așa că nu mă voi abate de la subiect pentru a insista asupra lor.

Singurul lucru asupra căruia vreau să insist acum înaintea sufletului tău este acesta – că adevăratul credincios nu este doar un soldat, ci un soldat victorios. El nu doar pretinde că luptă de partea lui Hristos, împotriva păcatului, a lumii și a diavolului, ci el luptă în mod real și biruiește.

Acesta este unul dintre marile semne distinctive ale adevăraților creștini. Poate că altor oameni le place să fie considerați printre soldații din armata lui Hristos. Alții pot avea dorințe vagi după cununa de slavă. Totuși, doar creștinul adevărat este cel care face lucrarea unui soldat. Doar el îi înfruntă pe vrăjmașii sufletului său, doar el luptă cu ei în realitate, iar în acea bătălie, el este cel ce biruiește.

Vreau să înveți o lecție deosebită din aceste șase scrisori, și anume că, dacă vrei să dovedești că ești născut din nou și că vei merge în cer, trebuie să fii un soldat victorios al lui Hristos. Dacă vrei să arăți clar că ai parte de moștenirea promisiunilor prețioase ale lui Hristos, trebuie să lupți lupta cea bună a cauzei lui Hristos, iar în acea luptă, trebuie să biruiești.

Victoria este singura dovadă satisfăcătoare a faptului că ești în posesia credinței mântuitoare. Poate că îți plac predicile bune. Poate că respecti Biblia și o citești din când în când. Poate că îți rostești rugăciunile dimineața și seara. Poate că practici rugăciunea în familie și dăruiești bani misiunilor religioase. Îmi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate acestea. Toate sunt foarte bune. Dar cum merge bătălia ta? Unde se află marele conflict în tot acest

timp? Biruiești tu dragostea de lume și frica de om? Biruiești tu patimile, dorințele, poftele inimii tale? Te împotrivești diavolului și îl faci să fugă de la tine? Cum stau lucrurile în acest aspect? Fie stăpânești peste păcat, peste diavol și peste lume, fie le slujești. Nu există vreun teren de mijloc. Trebuie fie să cucerești, fie să pierzi.

Știi bine că bătălia pe care o ai de dus este una dură, și vreau să fii conștient de acest lucru. Trebuie să lupți lupta cea bună a credinței și să înduri greutatea, dacă vrei să ajungi la viața veșnică. Trebuie să te hotărăști zilnic să te implicii în luptă, dacă vrei să ajungi în cer.

Ar putea să ți se vorbească despre scurtături către cer care să fie invenții ale omului, dar creștinismul istoric, acea bună cale veche, este calea crucii, calea conflictului. Păcatul, lumea și diavolul trebuie omorâți în mod real, trebuie biruiți și alungați.

Aceasta este calea pe care au mers sfinții din vechime, și ne-au lăsat mărturia lor în acest sens.

a. Când Moise a refuzat plăcerile păcatului din Egipt și a ales să se alăture poporului lui Dumnezeu, aceasta a fost o biruință – el a învins atracția plăcerilor.

b. Când Mica a refuzat să profetească lucruri plăcute înaintea regelui Ahab, deși a știut că va fi persecutat dacă va spune adevărul, aceasta a însemnat biruința – el a învins în fața atracției unei căi ușoare de a trăi.

c. Când Daniel a refuzat să laude chipul împăratului, deși știa că avea pregătită groapa cu lei, aceasta a însemnat să biruiască – el a învins frica morții.

d. Când Matei s-a ridicat de la masa vămii la chemarea Domnului, când a abandonat totul și L-a urmat, aceasta a fost o biruință, pentru că a învins dragostea de bani.

e. Când Saul, fariseul, a abandonat toate planurile sale înaintea evreilor și a predicat că același Isus, pe care cândva Îl persecutase, era Mesia, aceasta a fost o biruință – căci el a învins atracția laudelor oamenilor.

Trebuie să faci și tu același lucru, să porți aceleași lupte ca acești oameni, dacă vrei să fii mântuit. Ei au fost oameni cu aceleași patimi ca și tine, și totuși au biruit. Ei au avut atât de multe încercări pe cât ai putea să ai și tu, și totuși au biruit. Ei s-au luptat și s-au străduit, așa că și tu trebuie să faci asta.

Care a fost secretul victoriei lor? Credința. Ei au crezut în Hristos și, crezând, au primit putere. Ei au crezut în Isus și, crezând, au fost înălțați. În toate bătăliile lor, ei și-au păstrat privirile ațintite asupra lui Isus, iar El nu i-a părăsit niciodată, nici nu i-a uitat. „Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” (Apoc. 12:11).

Am pus aceste cuvinte înaintea ta și îți cer să le sădești adânc în inimă. Hotărăște-te ca, prin harul lui Dumnezeu, să fii un creștin care iese biruitor.

Mă tem mult pentru un număr mare de prețiși creștini. Nu văd niciun semn al luptei care să se dea în ei, și cu atât mai puțin vreun semn al victoriei. Ei nu par să lovească alături de Hristos. Ei au pace cu vrăjmașii Lui. Acești oameni nu se ceartă cu păcatele lor. Te avertizez, nu aceasta este creștinismul. Nu aceasta este calea către cer.

Eu mă tem adesea pentru cei care aud Evanghelia în mod regulat. Mă tem ca nu cumva să devii atât de familiarizat cu sunetul doctrinelor ei, încât lent, pe nesimțite, să ajungi să fii mort față de puterea ei. Mă tem ca nu cumva religia ta să rămână la o simplă vorbire vagă despre slăbiciunile tale și corupția ta morală, și câteva expresii sentimentale despre Hristos, în timp ce lupta reală, practică, de partea lui Hristos, să fie cu totul neglijată. Păzește-te de această atitudine! „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri” (Iacov 1:22). Dacă nu ai biruință, nu vei avea parte de cunună! Luptă și biruiește!

Tineri și tinere, și în special voi, cei care ați crescut în familia credincioase, mă tem mult pentru voi. Mă tem ca nu cumva să fi căpătat obiceiul de a ceda în fața oricărei ispite. Mă tem ca nu cumva să vă fie frică să spuneți „nu” lumii și diavolului și, când păcătoșii vă ispitesc, să vă gândiți că nu este o problemă atât de mare să cedați în fața lor. Păziți-vă, vă implor, de această atitudine! Orice concesie pe care o faceți vă va slăbi puterile. Mergeți în lume hotărâți să luptați lupta lui Hristos și mergeți înainte în acest fel.

Credincioși în Domnul Isus, din orice biserică și din orice stare socială, mă tem mult pentru voi. Știu că viața voastră este grea. Știu că aveți de dus o bătălie dură. Știu că sunteți adesea ispitiți să spuneți „este inutil”, și să predați armele cu totul. Înviorați-vă, dragi frați și surori! Vă îndemn să găsiți mângâiere. Priviți la partea strălucitoare. Fiți încurajați să continuați lupta. Timpul este scurt. Domnul vine. Noaptea aproape s-a sfârșit. Milioane de credincioși, la fel de slabi, au dus aceeași bătălie. Niciunul dintre

aceștia n-a ajuns rob Satanei în final. Vrajmașii voștri sunt puternici, dar Căpetenia mântuirii voastre este și mai puternică. Brațul Lui, harul Lui și Duhul Lui Sfânt vă vor susține. Înviorați-vă! Nu vă întristați!

Ce dacă pierzi o bătălie sau două? Nu le vei pierde pe toate. Ce dacă uneori cazi de oboseală? Nu vei fi apăsător la nesfârșit. Ce dacă vei cădea de șapte ori? Nu vei fi distrus. Veghează împotriva păcatului, și păcatul nu va fi stăpân peste tine. Împotrivește-te diavolului, și el va fugi de la tine. Ieși cu hotărâre din lume, și lumea va fi obligată să îți dea drumul. Vei descoperi în final că vei fi mai mult decât biruitor. Vei birui!

APLICAȚII PRACTICE

Având în vedere importanța acestui subiect, haideți să vedem câteva lucruri despre felul în care această doctrină ne afectează în practică.

1. Vreau să îi avertizez pe toți cei care trăiesc doar pentru această lume – să ia aminte la ceea ce fac.

Voi sunteți vrajmașii lui Hristos, chiar dacă ați putea să nu conștientizați acest lucru. El vede căile voastre, chiar dacă voi îi întoarceți spatele și refuzați să-I încredințați inimile. El observă viețile voastre zilnice și citește căile voastre de zi cu zi. Există o înviere a tuturor gândurilor, vorbelor și faptelor voastre. Voi ați putea să uitați de toate acestea, dar Dumnezeu nu uită. Ați putea fi nepăsători cu privire la ele, dar toate sunt atent însemnate în cartea lui Dumnezeu. O, omule lumesc, gândește-te la asta! Tremură, tremură și pocăiește-te!

2. Vreau să îi avertizez pe toți oamenii formali și auto-neprihăniți – să se păzească de amăgirea de sine.

Voi vă imaginați că veți merge în ceruri doar pentru că mergeți regulat la biserică. Vă imaginați că puteți avea așteptarea vieții veșnice, doar pentru că sunteți prezenți întotdeauna la Cina Domnului și nu ratați niciodată să vă așezați pe locul vostru în biserică. Dar unde este pocăința voastră? Unde vă este credința? Unde sunt dovezile unei inimi noi? Unde este lucrarea Duhului Sfânt? Unde sunt dovezile regenerării voastre? O, creștine cu numele, gândește-te la aceste întrebări! Tremură, tremură și pocăiește-te!

3. Vreau să îi avertizez pe toți membrii nepăsători ai bisericilor – să se păzească și să nu se joace cu sufletele lor, așa încât să le arunce în Iad.

Voi trăiți an după an ca și cum n-ar exista nicio bătălie de dus cu păcatul, cu lumea și cu diavolul. Treceți prin viață ca niște persoane zâmbitoare, niște nobili – și vă comportați ca și cum diavolul, Raiul sau Iadul n-ar exista. O, omule nepăsător, cel care mergi la biserică, ești episcopalian, independent, baptist, prezbiterian, dar nepăsător, trezește-te pentru a vedea realitățile veșnice în lumina lor adevărată! Trezește-te și îmbracă-te cu armura lui Dumnezeu! Trezește-te și luptă din greu pentru viața ta! Tremură, tremură și pocăiește-te!

4. Vreau să îl avertizez pe orice om care dorește să fie mântuit, spunându-i să fie mulțumit cu standardul lumesc al religiei.

Evident că niciun om care își are ochii deschiși nu poate rata să vadă că religia Noului Testament este ceva

mult mai profund decât creștinismul multor prețiși credincioși. Acele lucruri formale, ușurate și mărunte, pe care mulți oameni le numesc „religie”, nu descriu în niciun caz religia Domnului Isus. Lucrurile pe care El le laudă în aceste șapte scrisori nu sunt lucruri pe care lumea să le admire. Lucrurile pe care El le critică nu sunt lucruri pe care lumea să le vadă problematic. O, dacă vrei să Îl urmezi pe Hristos, nu te mulțumi cu un creștinism lumesc! Tremură, tremură și pocăiește-te!

5. Vreau să îl avertizez pe orice om care mărturisește că este un credincios în Domnul Isus să nu se mulțumească cu o religie mediocră.

Dintre toate lucrurile pe care le văd în biserica lui Hristos, nu cunosc vreunul mai dureros decât un creștin mulțumit, satisfăcut cu puțin har, cu puțină pocăință, cu puțină credință, cu puține cunoștințe, cu puțină dragoste și cu puțină sfințenie. Te implor și te îndemn ca, dacă ai un suflet credincios și citești aceste cuvinte, să nu fii un astfel de om. Dacă ai vreo dorință să fii util, dacă ai vreo tânjire să promovezi gloria Domnului tău, dacă dorești pacea interioară, nu te mulțumi cu o religie mediocră!

Haideți mai degrabă să căutăm ca, pe fiecare an ce trece, să trăim pentru a crește tot mai mult spiritual prin comparație cu anul trecut. Să creștem în har și în cunoștința Domnului Isus! Să creștem în smerenie și în cercetare de sine! Să creștem în spiritualitate și în gândire cerească! Să creștem în asemănare cu chipul Domnului nostru!

Haideți să ne păzim ca nu cumva să ne părăsim dragostea dintâi, ca în Efes, ca nu cumva să devenim căldicei,

ca în Laodiceea, ca nu cumva să tolerăm practici false, ca în Pergam, ca nu cumva să ne jucăm cu învățătura falsă, ca în Tiatira, sau să devenim pe jumătate morți, ca în Sardes.

Hai deți mai degrabă să tânjim după darurile cele mai bune. Să țintim la sfințenia hotărâtă. Să ne străduim să fim ca aceia din Smirna și Filadelfia. Să ne ținem strâns legați de ceea ce avem deja, și să căutăm să avem mai mult. Hai deți să ne străduim să fim niște creștini imposibil de confundat. Să nu se spună despre noi că suntem oameni de știință, oameni cu performanțe literare, oameni ai lumii, oameni ai plăcerii sau oameni ai afacerilor, ci „oameni ai lui Dumnezeu”.

Hai deți să trăim așa încât toți să vadă că, pentru noi, lucrurile lui Dumnezeu sunt cele dintâi, iar gloria lui Dumnezeu este obiectivul nostru central în viață. Să se vadă că, pentru noi, a-L urma pe Hristos este principalul obiectiv al vieții, iar a fi cu Hristos este dorința primordială pentru viața viitoare.

Hai deți să trăim în felul acesta, și vom fi fericiți! Să trăim în felul acesta, și vom face mult bine acestei lumi. Să trăim astăzi așa, și vom lăsa dovezi solide în urma noastră, când vom pleca din această lume. Hai deți să trăim așa, și vom dovedi că aceste cuvinte, trimise bisericilor de Duhul Sfânt, nu ne-au fost transmise în zadar.

15

.....

MĂ IUBEȘTI TU?

„Mă iubești tu?” (Ioan 21:16).

Dispoziția de a iubi pe cineva este unul dintre cele mai răspândite sentimente pe care Dumnezeu le-a implantat în natura omului. Din nefericire, mult prea adesea oamenii își îndreaptă dragostea către obiecte nevrednice de natura lor. Vreau să ne îndreptăm astăzi privirile către Acela care este vrednic de cele mai bune simțăminte ale inimilor noastre. Aș vrea ca oamenii să-I dea măcar câtva din dragostea lor acelei Persoane divine care ne-a iubit și care S-a dat pe Sine pentru noi. Vreau ca, dincolo de orice alte lucruri către care oamenii își îndreaptă dragostea, ei să nu uite să-L iubească pe Hristos mai presus de orice.

Întrebarea din titlul acestui capitol a fost adresată de Domnul Isus Hristos apostolului Petru. Nu cred că poate fi pusă o întrebare mai importantă ca aceasta. Au trecut 2000 de ani de când au fost rostite aceste cuvinte, și totuși, chiar și până astăzi, această întrebare este de o utilitate copleșitoare și ne cercetează inimile în profunzime. Permiteți-mi să insist înaintea fiecărui cititor al acestor rânduri. Aceasta nu este o temă rezervată celor mai entuziaști

sau fanaticilor. Ea merită atenția oricărui creștin normal, care crede Biblia. Mântuirea noastră este legată de acest subiect. Viața sau moartea, Raiul sau Iadul – depind de abilitatea noastră de a răspunde corect acestei simple întrebări: „Îl iubești tu pe Hristos?”

În analiza acestui subiect, aș vrea să mă concentrez pe două elemente.

ADEVĂRATA DRAGOSTE PENTRU HRISTOS

Vreau să vă arăt care este sentimentul special al unui creștin adevărat față de Hristos – *Îl iubește*. Un adevărat creștin nu este doar un simplu om botezat, ci mai mult decât atât. El nu este unul care doar merge la o biserică sau capelă în zilele de duminică, într-un fel formal, după care își trăiește tot restul săptămânii ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Creștinismul nu este totuna cu formalismul. Închinarea buzelor ignorante nu trebuie confundată cu religia adevărată. Scriptura vorbește expres despre acest lucru: „nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel” (Rom. 9:6). Lecția practică a acestor cuvinte este clară și simplă – nu toți sunt creștini adevărați, chiar dacă unii pot fi membri în biserica vizibilă a lui Hristos.

Adevăratul creștin este acela a cărui religie se găsește în inima și viața lui. Religia lui este trăită în esența ei, cu inima. Ea este văzută de alții prin comportamentul și viața lui. El își simte păcătoșenia, vinovăția și răutatea, și se pocăiește. El Îl vede pe Isus Hristos ca acel Mântuitor divin de care sufletul lui are nevoie, și I se dedică. El se dezbracă de omul cel vechi, cu obiceiurile lui corupte și carnale, și

se îmbracă în omul cel nou. El trăiește o viață nouă și sfântă, luptând în mod regulat împotriva lumii, a firii pă-mântești și a diavolului.

Hristos Însuși este piatra de temelie a creștinismului acestuia. Întreabă-l pe un astfel de creștin în ce anume își pune nădejdea pentru iertarea multelor sale păcate, și îți va spune imediat – în moartea lui Hristos. Întreabă-l în ce neprihănire speră să stea în picioare și nevinovat în ziua judecării, și îți va spune că va fi îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos. Întreabă-l care este modelul vieții lui, și îți va spune că el trăiește după exemplul lui Hristos.

Totuși, dincolo de toate acestea, există un lucru ce se găsește într-un creștin adevărat, și unul special. Acel lucru este dragostea pentru Hristos. Cunoștința, credința, nădejdea, reverența, ascultarea – toate sunt trăsături marcante într-un creștin, în caracterul lui. Dar imaginea lui ar fi imperfectă dacă am omite să menționăm dragostea lui față de Stăpânul său divin. El nu doar cunoaște, crede și ascultă. El merge mai departe de asta – el iubește.

Acest semn particular al adevăratului creștin este unul pe care îl descoperim menționat deseori în Biblie. „Credința față de Domnul Isus Hristos” este o expresie cu care mulți creștini sunt familiarizați. Să nu uităm niciodată că dragostea este menționată de Duhul Sfânt în termeni aproape la fel de categorici precum credința. Pe cât este de mare pericolul în care se găsește cel care nu crede, pe atât este de mare pericolul celui care nu iubește. A nu crede și a nu iubi – amândouă sunt pași către pierzarea veșnică.

Iată ce spunea Pavel către credincioșii din Corint: „Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!” (1 Cor. 16:22). Pavel nu lasă nicio cale de scăpare pentru omul care nu Îl iubește pe Hristos. El nu lasă deschisă nicio cale alternativă sau scuză. Unui om poate să-i lipsească o cunoștință clară, intelectuală, și totuși să fie mântuit. El poate să greșească și să eșueze în curajul lui, să fie copleșit de frica față de oameni, asemenea lui Petru. Poate chiar să cadă grav în păcat, cum s-a întâmplat cu David, și totuși el se va ridica iarăși. Dar dacă un om nu-L iubește pe Hristos, el nu se află pe calea vieții. Blestemul este încă asupra lui. Acel om merge pe calea lată care duce la pierzare.

Iată ce le spunea Pavel efesenilor: „Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție (sinceritate, cf. ESV)” (Efes. 6:24). Apostolul trimite aici urări de bine și își manifestă bunăvoința față de toți credincioșii adevărați. Fără îndoială, mulți dintre aceștia nu îl văzuseră niciodată. Putem fi foarte siguri că mulți dintre cei din bisericile primare erau slabi în credință, în cunoștință și în lepădare de sine. Cum ar fi trebuit, așadar, să-i descrie el prin trimiterea acestui mesaj? Ce cuvinte putea să folosească așa încât să nu îi descurajeze pe acești frați mai slabi? El alege o expresie care îi descrie cu precizie pe toți credincioșii adevărați, cu un singur nume. Nu toți au ajuns la același grad al creșterii spirituale, fie în doctrină, fie în practică. Cu toate acestea, toți Îl iubesc pe Hristos cu sinceritate.

Iată ce le spunea Domnul nostru Isus Hristos iudeilor: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine” (Ioan 8:42). El îi văzuse pe vrăjmașii Lui cum erau amăgiți

și satisfăcuți cu starea lor spirituală, doar pentru că erau urmași ai lui Avraam. El îi văzuse pe aceștia, care, asemenea multor ignoranți din zilele noastre, pretindeau că sunt copiii lui Dumnezeu doar pentru că erau circumciși și aparțineau bisericii evreiești. În acest verset, Domnul Isus statuează principiul clar că niciun om nu poate fi copil al lui Dumnezeu dacă nu-L iubește pe singurul Fiu al lui Dumnezeu. Niciun om nu are dreptul să-I spună lui Dumnezeu „Tată”, dacă nu-L iubește pe Hristos. Ar fi bine dacă mulți creștini și-ar aminti că acest principiu solid se aplică deopotrivă persoanelor lor și evreilor. Dacă nu ai dragoste pentru Hristos, nu poți fi copil de Dumnezeu!

Luați aminte apoi la ceea ce Domnul Isus Hristos i-a spus apostolului Petru, după ce a înviat din morți. El i-a pus de trei ori întrebarea: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” (Ioan 21:15-17). Circumstanța acestui dialog este demnă de luat în seamă. Domnul a vrut să îi amintească blând de căderea lui triplă. El a dorit să-l cheme la o nouă mărturie a credinței, înainte de a-l restaura public și de a-l trimite să hrănească biserica. Care a fost întrebarea pe care i-a pus-o? El ar fi putut să îl întrebe: „Crezi tu? Ești convertit? Ești gata să Mă mărturisești? Mă vei asculta?” Totuși, El nu folosește niciuna dintre aceste întrebări. El îl întreabă pur și simplu: „Mă iubești tu?” Aceasta este întrebarea pe care ne-o pune și nouă, și de care depinde autenticitatea creștinismului oricărui om. Pe cât de simplă este această întrebare, pe atâta ne provoacă ea la cercetare. Pe cât de ușor de înțeles și clară ar putea fi până și pentru cel mai needucat om, această întrebare conține aspectul care testează autenticitatea celui mai înaintat apostol.

Dacă un om Îl iubește pe Hristos cu adevărat, atunci totul este bine; dar dacă nu, totul este greșit.

Vrei să știi care este secretul acestui simțământ special față de Hristos, care face deosebirea dintre creștinul adevărat și cel fals? Iată-l prezentat în cuvintele lui Ioan: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19). Nu încape îndoială că acest text I se aplică în special lui Dumnezeu Tatăl, dar la fel I se aplică și lui Dumnezeu Fiul.

Un creștin adevărat Îl iubește pe Hristos pentru tot ceea ce Hristos a făcut pentru el. Hristos a suferit în locul lui, a murit pentru el pe cruce. Hristos l-a răscumpărat din vinovăția, puterea și consecințele păcatului, prin sângele Său. Hristos l-a chemat prin Duhul Sfânt la conștientizarea păcatului, la pocăință, credință, nădejde și sfințenie. El i-a iertat multele păcate și le-a șters. L-a eliberat din robia lumii, a firii pământești și a diavolului. L-a luat de pe buza Iadului, l-a așezat pe calea îngustă și i-a îndreptat fața către cer. I-a dat lumina în locul întunericului, pacea conștiinței în locul tulburării, nădejdea în locul nesiguranței, viața în locul morții.

Ai putea să te mai miri de faptul că adevăratul creștin Îl iubește pe Hristos? Dincolo de toate acestea, creștinul Îl iubește pe Hristos și pentru tot ceea ce El face acum. El știe că Hristos îi spală zilnic multele infirmități și eșecuri, și mijlocește înaintea lui Dumnezeu spre binele sufletului lui. Hristos îi asigură zilnic toate nevoile sufletului, hrănindu-l cu proviziile îndurării și harului Său în fiecare ceas. Hristos îl conduce zilnic prin Duhul Său către o cetate cerească, suportându-l câtă vreme este slab și neștiutor,

ridicându-l când se poticnește și cade, protejându-l de mulți dușmani și pregătindu-i un locaș ceresc în Rai.

Ai putea să te mai miri că adevăratul creștin Îl iubește pe Hristos? Îl iubește oare datornicul din închisoare pe prietenul care, neașteptat și nemeritat, îi plătește toate datoriile, îi dă un capital proaspăt și îl ia în parteneriat cu el? Îl iubește prizonierul de război pe acel om care, cu riscul vieții, trece prin liniile inamicului, îl salvează și îl eliberează? Îl iubește marinarul aflat pe punctul de înec pe omul care se avântă în mare, se aruncă după el, îl prinde de păr și, cu un efort puternic, îl salvează din mormântul apelor? Până și un copil poate să răspundă acestor întrebări. Exact în același fel și pe baza aceluiași principiu, creștinul adevărat Îl iubește pe Isus Hristos.

a. Această dragoste față de Hristos este tovarășul inseparabil al credinței mântuitoare.

Omul poate avea o credință a dracilor, o credință intelectuală, lipsită de dragoste, dar aceea nu este o credință care mântuiește. Este adevărat, dragostea nu poate înlocui lucrarea credinței. Ea nu poate justifica. Ea nu unește sufletul cu Hristos. Ea nu poate aduce pacea conștiinței. Cu toate acestea, acolo unde există o credință reală și mântuitoare în Hristos, acolo va exista întotdeauna o dragoste din inimă față de Hristos. Cel ce este cu adevărat iertat va iubi cu adevărat (Luca 7:47). Dacă un om nu-L iubește pe Hristos, poți fi sigur că acel om nu are credință mântuitoare.

b. Dragostea față de Hristos este sursa slujirii lui Hristos.

Pe acest pământ se fac puține lucruri pentru cauza lui Hristos din simțământul datoriei sau ca urmare a faptului

că oamenii cunosc ce este drept și potrivit. Inima trebuie să bată pentru ca mâinile să se miște. Emoțiile în sine pot deplasa mâinile creștinului într-un activism spasmodic și temporar. Totuși, fără dragoste, nu poate exista o continuitate răbdătoare în facerea de bine și nici o trudă neobosită în lucrarea misionară de acasă sau din străinătate. Infirmiera dintr-un spital poate să se achite de datoria ei, poate să-i dea bolnavului medicamentele la timp, poate să-l hrănească, să-l slujească și să se îngrijească de toate nevoile lui. Cu toate acestea, este o diferență uriașă între acea asistentă și o soție care îngrijește de soțul ei iubit și bolnav, sau între ea și o mamă care veghează la căpătâiul copilului ei muribund. Una acționează din sentimentul datoriei, cealaltă din dragoste și iubire. Una își face datoria pentru că este plătită, cealaltă este mânăta de inima ei. Același lucru este aplicabil chestiunii slujirii lui Hristos. Marii lucrători ai bisericii, oamenii care au semănat din belșug nădejdea în terenul de misiune și care au întors lumea pe dos, au fost toți niște îndrăgostiți de Hristos.

Studiați caracterul unora precum Owen și Baxter, Rutherford și George Herbert, Leighton și Hervey, Whitefield și Wesley, Henry Martyn și Judson, Bickersteth și Simeon, Hewitson și M'Cheyne, Stowell și M'Neile. Acești oameni au lăsat o mărturie solidă în urma lor. Care a fost trăsătura lor comună? Ei toți L-au iubit pe Hristos. Ei nu au avut doar un crez comun. Ei au iubit o Persoană, pe Domnul Isus Hristos.

c. Dragostea față de Hristos este elementul asupra căruia trebuie să insistăm în special în educația copiilor noștri.

Alegerea, neprihănirea atribuită, păcatul original, justificarea, sfințirea și chiar credința, acestea sunt lucruri pe care copiii le înțeleg greu uneori. Cu toate acestea, dragostea față de Isus pare mult mai apropiată de abilitatea lor de a înțelege. Faptul că El i-a iubit până la moarte și că ei trebuie să-L iubească în schimb – este un crez care poate să încapă în mințile lor. Cât de adevărat este că „Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug” (Matei 21:16). Există mulțimi de oameni care pretind că știu pe de rost fiecare articol din crezurile atanasian, nicean și apostolic, și totuși nu cunosc nimic din creștinismul real prin comparație cu un copilaș care nu știe decât că-L iubește pe Isus Hristos.

d. Dragostea pentru Hristos este elementul comun al credincioșilor de orice fel și din orice biserică a lui Hristos de pe pământ.

Fie că sunt prezbiterieni sau bapțiști, calviniști sau arminieni, metodiști sau moravieni, luterani sau reformați, liberi sau organizați în culte, dragostea lui Hristos este ceea ce îi aduce în punctul comun. Ei diferă adesea în aspecte precum forme și ceremonii, conducerea bisericii sau modalități de închinare. Totuși, există un aspect în care ei sunt cu toții de acord. Toți aceștia au un singur simțământ față de Acela către care își îndreaptă nădejdea mântuirii. Ei Îl „iubesc pe Domnul Isus Hristos în curăție” (Efes. 6:24). Poate că mulți dintre ei sunt neștiutori în ce privește teologia sistematică și n-ar putea să aducă argumente solide în apărarea crezului lor. Dar ei toți știu ce simt față de Acela care a murit pentru păcatele lor. O femeie fără educație îi spunea cândva lui Chalmers: „Nu pot

să spun foarte multe despre Hristos, domnule, dar chiar dacă nu pot să fac aceasta, sunt gata să mor pentru El!”

e. Dragostea pentru Hristos va fi semnul distinctiv al tuturor sufletelor mântuite din ceruri.

Mulțimea aceea din ceruri, pe care niciun om nu o poate număra, va fi formată din oameni care vor împărtăși același gând. Diferențele vechi vor converge toate către un simțământ comun. Specificitățile doctrinare anterioare, pentru care oamenii erau cât pe ce să se lupte pe pământ, vor fi acoperite de un sentiment comun ale recunoștinței față de Hristos. Luther și Zwingli nu vor mai avea ce să dispute. Wesley și Toplady nu-și vor mai irosi vremea în controverse. Credincioșii din culte și cei independenți nu se vor mai mușca și nici mânca unul pe altul. Toți se vor alătura cu o inimă și cu un glas în acel imn de laudă: „Ale Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, ale Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin” (Apoc. 1:5-6).

Cuvintele pe care John Bunyan le-a pus în gura Statnicului, pe când acesta se afla în fața râului morții, sunt foarte frumoase. El spunea: „Acest râu a fost un prilej de groază pentru mulți, și este adevărat că gândul la el m-a înfricoșat adesea. Dar acum mă uit la el și mă gândesc că este un lucru ușor să îl trec. Mă văd acum la capătul călătoriei mele, căci zilele trudei mele s-au sfârșit. Îl voi vedea acum pe Cel care a avut capul încoronat cu spini și voi vedea acea față care a fost scuipată pentru mine! Anterior am trăit prin credință și auzire, dar acum voi merge acolo

unde voi trăi prin vedere, și voi fi cu Acela în a cărui companie îmi voi găsi desfătarea. În trecut, mi-a plăcut să aud vorbindu-se despre Domnul meu și, oriunde am văzut urmele pașilor Lui pe pământ, acolo am tânjit să-mi așez și eu piciorul. Numele Lui a fost pentru mine mai plăcut decât toate parfumurile! Glasul Lui a fost peste măsură de suav, iar fața Lui am dorit-o mai mult decât cei care au dorit vreodată lumina soarelui!” Fericiți sunt cei care cunosc ceva din această dragoste! Acela care va fi acordat după nota Raiului trebuie să cunoască ceva din dragostea pentru Hristos. Cel care moare neștiind ce este acea dragoste, mai bine ar fi fost pentru El să nu se fi născut.

SEMNELE DRAGOSTEI PENTRU HRISTOS

Aș vrea să vă arăt, în al doilea rând, semnele specifice prin care putem deosebi dragostea pentru Hristos. Acest aspect este unul de o importanță deosebită. Dacă nu există mântuire fără dragostea pentru Hristos, dacă cel ce nu-L iubește pe Hristos este în pericolul condamnării veșnice, atunci noi toți ar trebui să căutăm să deosebim foarte clar ce știm personal despre acest lucru.

Din fericire, aceste semne nu sunt foarte greu de identificat. Cum știm dacă iubim o altă persoană de aici, de pe pământ? În ce fel și în ce manieră se manifestă dragostea între oamenii de pe pământ, între soț și soție, între părinte și copil, între frate și soră, între prieten și prieten? Dacă răspundem acestor întrebări cu o doză de bun simț și cu spirit de observație, nu mai avem nimic de clarificat. Dacă răspundem acestor întrebări cu sinceritate, atunci nodul nostru este dezlegat. Cum se manifestă dragostea între noi?

a. Dacă iubim vreun om, ne gândim la el cu plăcere.

Nu trebuie să ni se amintească de el. Va fi natural să nu-i uităm înfățișarea, caracterul, opiniile, gusturile, poziția sau ocupația. Persoana lui ne vine în minte în mod natural de multe ori pe zi. Chiar dacă s-ar afla la distanță, el este prezent adesea în gândurile noastre. Ei bine, așa este starea unui creștin adevărat cu privire la Hristos. Hristos locuiește în inima lui, și el se gândește la Hristos în fiecare zi, mai mult sau mai puțin (Efes. 3:17).

Adevăratul creștin n-are nevoie să i se reamintească de faptul că are un Domn răstignit. El se gândește adesea la Hristos. El nu uită niciodată că Hristos are o cauză și un popor. Dragostea este secretul real al unei bune memorii în religie.

Niciun om lumesc nu se poate gândi atât de mult la Hristos, dacă Hristos nu face parte din gândurile sale, pentru că un astfel de om nu simte nicio dragoste pentru El. Adevăratul creștin se gândește în fiecare zi la Hristos dintr-un motiv foarte simplu – *Îl iubește*.

b. Dacă iubim un om, ne va plăcea să auzim vorbindu-se despre el.

Găsim plăcere să îi ascultăm pe cei ce ne vorbesc despre el. Simțim un interes în legătură cu orice veste legată de el. Suntem cu totul atenți când alții ne vorbesc despre el, când îi descriu ființa, vorbele, faptele și planurile. Unii pot trata cu indiferență veștile despre el, dar inimile noastre tresaltă în interiorul nostru doar la auzul numelui lui. Ei bine, așa este relația dintre creștinul adevărat și Hristos. Creștinul adevărat găsește plăcere auzind vorbindu-se

despre Stăpânul lui. Cele mai plăcute predici sunt cele pline de Hristos. El se bucură cel mai mult de acea părtășie în care oamenii vorbesc despre lucrurile lui Hristos. Am citit cândva despre un bătrân credincios din Țara Galilor, care obișnuia să meargă câteva mile în fiecare duminică pentru a-l auzi pe un predicator englez, chiar dacă nu înțelegea mai nimic în engleză. A fost întrebat la un moment dat de ce face asta, iar răspunsul a fost că acel predicator menționa Numele lui Hristos atât de des în mesajele lui, încât acest lucru îi făcea bine. El iubea până și Numele Mântuitorului lui.

c. Dacă iubim un om, ne place să citim despre el.

Ce plăcere intensă provoacă o scrisoare în mâna unei soții, când o primește de la soțul ei aflat departe, sau într-o unei mamă, când primește vești de la fiul plecat! Alți oameni pot să nu fie sensibili în niciun fel la acea scrisoare. Ei nici nu s-ar deranja să o citească. Dar cei ce îl iubesc pe autorul scrisorii văd ceva în ea pe care nimeni altcineva nu-l vede. Ei poartă acea scrisoare cu ei ca pe o comoară. O citesc iar și iar. Ei bine, tot așa stau lucrurile între creștinul adevărat și Hristos!

Creștinul adevărat găsește încântare și desfătare în citirea Scripturilor, pentru că ele îi vorbesc despre Mântuitorul lui preaiubit. Creștinului adevărat nu i se pare o muncă oboșitoare să le citească. El rareori are nevoie să i se reamintească să-și ia Biblia cu el, când pleacă într-o călătorie. Pur și simplu nu poate fi fericit fără ea. De ce toate acestea? Pentru că Scripturile mărturisesc despre Cel pe care sufletul lui Îl iubește, adică despre Hristos.

d. Dacă iubim un om, dorim să-i fim plăcuți.

Suntem bucuroși să aflăm care sunt gusturile și opiniile lui, să acționăm în baza sfaturilor lui și să facem lucrurile care îi sunt plăcute. Noi chiar ajungem să ne lepădăm de noi înșine pentru a satisface dorințele lui, ne abținem de la lucrurile pe care știm că nu le agreează, și învățăm lucruri către care, în mod natural, nu suntem înclinați – pentru că vrem să îi fim plăcuți. Ei bine, așa stau lucrurile și între creștinul adevărat și Hristos! Creștinul adevărat caută să învețe să fie plăcut lui Hristos prin a fi deopotrivă în trup și în suflet. Arată-i orice lucru care, în practica lui zilnică, este urât de Hristos, și el va renunța la acel lucru. Arată-i orice lucru în care Hristos Își găsește desfătarea, și el va împlini așa ceva. El nu cârtește la cerințele lui Hristos, considerându-le prea stricte sau severe, așa cum fac copiii acestei lumi. Pentru el, poruncile lui Hristos nu sunt aducătoare de întristare, iar jugul lui Hristos este ușor. De ce toate acestea? Pur și simplu pentru că Îl iubește.

e. Dacă iubim un om, ne plac prietenii lui.

Suntem înclinați să-i privim cu bunățate, chiar înainte să-i cunoaștem. Suntem atrași către ei prin legătura comună a dragostei față de una și aceeași persoană. Când îi întâlnim, nu ne simțim ca și cum am fi străini unii de ceilalți. Există o legătură a unirii între noi. Ei iubesc aceeași persoană pe care o iubim și noi, și doar acest lucru face introducerea între noi. Ei bine, tot așa stau lucrurile și între creștinul adevărat și Hristosul lui! Adevăratul creștin îi privește pe toți prietenii lui Hristos ca fiind prietenii lui, membri ai aceleiași trup, copii ai aceleiași familii, soldați

ai aceleiași armate, călători către aceeași casă. Când îi întâlnește, el se simte ca și cum i-ar fi cunoscut de când este lumea. În doar câteva minute, el se simte mai obișnuit cu aceștia decât este față de mulți oameni lumești cu care a conviețuit ani la rând. Care este secretul acestor lucruri? El stă în dragostea lor față de același Mântuitor și Domn.

f. Dacă iubim un om, suntem dornici să îi apărăm numele și onoarea.

Nu ne place să auzim vorbindu-se de rău despre el, și dorim să intervenim imediat pentru a-l apăra. Ne simțim obligați să-i promovăm interesele și să-i apărăm reputația. Privim la persoana care îl tratează cu răutate aproape ca și cum ne-ar vorbi de rău pe noi. Ei bine, așa stau lucrurile și în cazul creștinului adevărat în relație cu Hristosul lui. Adevăratul creștin privește cu o mânie sfântă către toate eforturile de a denatura cuvintele, Numele sau biserica Stăpânului lui. El Îl va mărturisi înaintea împăraților, dacă nevoia o cere, și va fi foarte sensibil față de cea mai mică dezonoare adusă Lui. El nu va rămâne liniștit și nu va permite ca Numele și cauza Stăpânului lui să fie ocărate, fără să aducă mărturie împotriva acestor lucruri. De ce toate acestea? Pur și simplu pentru că Îl iubește.

g. Dacă iubim un om, ne place să vorbim cu el.

Îi spunem toate gândurile noastre și ne revărsăm inimile înaintea lui. Nu ni se pare deloc greu să găsim subiecte de conversație cu el. Oricât de tăcuți și de rezervați am putea fi față de alții, găsim o ușurință să vorbim cu un prieten pe care îl iubim mult. Oricât de des ne-am întâlni, nu suntem niciodată obosiți de discuțiile cu el. Întotdeauna

avem multe de spus, multe de întrebat, multe de descris, multe de comunicat. Ei bine, tot așa stau lucrurile între creștinul adevărat și Hristos! Adevăratul creștin nu găsește nicio dificultate să-I vorbească Mântuitorului lui. El are în fiecare zi ceva să-I spună, și este nefericit până în clipa în care vorbește cu El. Creștinul Îi vorbește lui Hristos în rugăciune în fiecare dimineață și în fiecare seară. Îi spune nevoile și dorințele lui, simțămintele și temerile lui. Îi cere lui Hristos sfatul în greutăți și mângâiere în necaz. Pur și simplu nu poate să nu vorbească cu El. Creștinul adevărat trebuie să vorbească neîncetat cu Mântuitorul lui, altfel va cădea de oboseală pe cale. De ce toate acestea? Pur și simplu pentru că Îl iubește.

h. În final, dacă iubim un om, ne place să fim mereu cu el.

A ne gândi la cel iubit, a auzi vorbindu-se despre el, a citi despre el și, ocazional, a vorbi cu el sunt toate lucruri bune și potrivite. Dar atunci când îi iubim pe oameni, vrem ceva mai mult. Noi tânjim să fim întotdeauna în compania lor. Dorim să fim constant în prezența lor, să avem părtășie și comuniune cu ei fără întrerupere. Ei bine, exact așa stau lucrurile între adevăratul creștin și Hristos!

Inima adevăratului creștin tânjește după aceea zi binecuvântată când Îl va vedea pe Stăpânul lui față către față, și când nu se vor mai despărți. El tânjește să pună punct păcatului, pocăinței și credinței, și să înceapă acea viață nesfârșită când va vedea așa cum a fost văzut și când nu va mai păcătui. El a descoperit că este un lucru dulce să trăiască prin credință, și știe că va fi și mai dulce să trăiască prin vedere. El a descoperit un lucru plăcut să audă de

Hristos, să vorbească despre Hristos și să citească despre Hristos. Cu cât mai plăcut trebuie să fie pentru el să-L vadă pe Hristos cu propriii ochi și să nu-L mai părăsească nicio dată! El simte în felul acesta: „Mai bine să vezi cu ochii, decât să rătăcești în dorința ta!” (Ecles. 6:9, lit. ESV). Și de ce toate acestea? Pur și simplu pentru că Îl iubește pe Hristos.

Acestea sunt semnele distinctive prin care poate fi identificată dragostea adevărată. Ele sunt toate simple, clare și ușor de înțeles. Nu există nimic întunecat, nimic misterios aici. Folosiți-le cu onestitate și mânuiți-le cinstit, și nu veți eșua să căpătați o anumită lumină asupra acestui subiect.

Poate că ai avut un fiu iubit plecat la război. Poate că el s-a implicat activ în acel război, și chiar în inima luptei. Îți amintești cât de puternice, profunde și nerăbdătoare erau simțămintele tale față de acel fiu? Acea era dragostea! Poate că știi ce înseamnă să fi avut un soț iubit care lucra pe mare, fiind plecat adesea de acasă pentru a-și face datoria, separat de tine vreme de luni sau chiar ani de zile. Poți să îți amintești simțămintele pe care le aveai în momentul despărțirii? Acea era dragostea! Poate că ai chiar în acest moment un frate iubit, care s-a mutat într-o comunitate mare, s-a lansat pentru prima dată în mijlocul ispitelor unui oraș mare, pentru a-și croi drumul în educație sau afaceri. Cum se va descurca? Cum va reuși să facă față? Îl vei mai vedea vreodată? Te gândești adesea la acel frate. Iată ce este dragostea!

Poate că te-ai logodit cu o persoană care se potrivește cu tine în orice fel imaginabil. Totuși, prudența face necesară amânarea ceremoniei de căsătorie, iar datoria te obligă să stai la distanță de cea care ți-a promis că va fi

soția ta. N-ai putea să recunoști că este adesea în gândurile tale? N-ai putea să mărturisești că îți place să auzi de ea, să afli vești de la ea, și că tânjești să o vezi? Iată ce este dragostea!

Toate acestea sunt lucruri cunoscute oricărui om, așa că nu este nevoie să detaliez asupra lor. Cu greu poate fi găsită o ramură în familia lui Adam care să fie neștiutoare cu privire la ce înseamnă dragostea. Atunci să nu spunem niciodată că nu putem ști când un om Îl iubește pe Hristos. Acest lucru poate fi descoperit, poate fi cunoscut, căci toate dovezile sunt gata, pregătite, sunt în mâinile noastre. Dragostea față de Domnul Isus Hristos nu este un lucru ascuns, secret, nepalpabil. Ea este precum lumina, sunetul și căldura – se poate vedea, se poate auzi și se poate simți. Acolo unde nu vezi dovezi ale dragostei, ea pur și simplu nu există.

APLICAȚII PRACTICE

Este vremea să ne îndreptăm către încheierea acestui mesaj. Totuși, nu îl pot încheia fără un efort de a aduce acest subiect mai aproape de conștiința fiecăruia dintre cititorii mei. Și fac asta cu toată dragostea. Dorința inimii mele și rugăciunea mea față de Dumnezeu este ca acest mesaj să facă bine sufletelor voastre.

1. Privește sincer întrebarea pe care Isus i-a pus-o lui Petru, și răspunde pentru tine.

Privește-o cu seriozitate. Cerceteaz-o cu atenție. Cântărește-o bine. După ce ai citit tot ceea ce am spus despre ea, poți să spui cu onestitate că Îl iubești pe Hristos?

Nu-mi răspunde că tu crezi adevărul creștinismului sau că susții articolele crezului creștin. O astfel de religie nu-ți va mântui niciodată sufletul. Diavolul și armata lui de demoni cred într-un anumit fel, și tremură (Iacov 2:19). Creștinismul cu adevărat mântuitor nu înseamnă doar să crezi un anume set de opinii sau să susții niște idei. Esența lui stă în cunoașterea, încrederea și iubirea unei Persoane care a murit pentru noi, adică Hristos Domnul. Creștinii timpurii, asemenea lui Fivi, Trifon, Trifosa, Gaius și Filimon, cunoșteau probabil foarte puțină teologie dogmatică. Totuși, ei toți au avut această trăsătură esențială a credinței lor: L-au iubit pe Hristos.

Nu-mi răspunde că tu dezaprobi o religie a sentimentelor. Dacă prin aceasta vrei să spui că dezaprobi o religie care constă doar din sentimente, sunt cu totul de acord. Dar dacă vrei să spui că trebuie să dai la o parte cu totul sentimentele, atunci știi prea puțin despre creștinismul adevărat. Biblia ne învață clar că un om poate avea sentimente puternice fără să aibă cea mai mică doză de credință adevărată. În același timp, ea ne învață cu aceeași claritate că nu poate exista credință adevărată în lipsa unor simțăminte față de Hristos.

Este zadarnic să ascunzi că, dacă sufletul tău nu-L iubește pe Hristos, te afli într-un mare pericol. Fără dragoste față de El, nu poți avea credința mântuitoare. Dacă vei muri, vei fi nepregătit să mergi în cer. Acela care trăiește fără dragoste pentru Hristos nu poate simți că are vreun fel de recunoștință față de El. Cel care moare fără să-L iubească pe Hristos n-ar putea fi vreodată fericit în acel Rai

unde Hristos este totul în toți. Trezește-te și cunoaște-ți pericolul stării spirituale. Deschide-ți ochii! Cercetează-ți căile și fii înțelept! Nu pot decât să te avertizez ca pe un prieten. Totuși, fac acest lucru din toată inima și din tot sufletul. Fie ca Dumnezeu să folosească acest avertisment, așa încât să nu fie făcut în zadar!

2. Dacă nu îl iubești pe Hristos, mărturisește fără ocolișuri care este motivul.

Tu nu simți că ai avea vreo datorie față de El. Nu simți că ai avea vreo obligație față de El. Nu există nicio amintire constantă a faptului că ai fi primit ceva de la El. Într-o astfel de situație, nu este greu de înțeles și nici improbabil să nu-L iubești. Există un singur remediu pentru această stare. Acel remediu este cunoștința păcatului și iluminarea Duhului Sfânt. Ochii minții tale trebuie să fie deschiși. Trebuie să vezi ce ești prin natura ta. Trebuie să descoperi acel mare secret – vinovăția și goliciunea ta înaintea lui Dumnezeu.

Poate că n-ai citit niciodată Biblia sau doar ai parcurs câte un capitol, în anumite ocazii, citindu-l într-o manieră formalistă, fără interes, fără a înțelege ce vrea să-ți spună și fără să-l aplice în viața ta. Ascultă sfatul meu de astăzi și schimbă-ți planul. Începe să citești Biblia ca unul care-și iubește sufletul, și nu te opri până nu devii familiarizat cu ea. Citește ce anume cere Legea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată de Domnul Isus în Matei 5. Citește apoi cum descrie Pavel natura omului în primele capitole ale Epistolei sale către Romani. Studiază pasaje ca acestea, cu rugăciunea ca să primești învățătura Duhului Sfânt, și vei vedea

dacă mai poți spune că nu Îi ești dator lui Dumnezeu, cu totul nevoiaș după un prieten ca Hristos.

Poate că ești unul care n-a știut niciodată ce înseamnă rugăciunea reală, din inimă. Poate ai fost obișnuit să privești religia ca pe o chestiune care ține de biserici, capele, formalisme religioase, slujbe și duminici, dar nu ca pe un lucru care să îți ceară o atenție serioasă, din inimă, a omului lăuntric. Ascultă sfatul meu de astăzi și schimbă-ți planul. Obișnuiește-te să vii pledând înaintea lui Dumnezeu în mod real, prezentându-ți situația sufletului. Cere-I lumină, învățătură și cunoștința păcatului. Imploră-L să-ți arate tot ce ai nevoie să știi spre salvarea sufletului tău. Fă toate acestea cu toată inima și cu toată mintea, și n-am nicio îndoială că, în curând, vei cunoaște că ai nevoie de Hristos.

Sfatul pe care ți-l ofer poate să pară simplu și de modă veche. Nu-l disprețui din cauza asta. Este acea bună cale veche, pe care au umblat milioane de oameni, găsind pacea sufletelor lor. Dacă nu-L iubești pe Hristos, te afli în pericolul iminent al pierzării veșnice. Primul pas către iubirea Lui este să-ți vezi nevoia după Hristos și datoria copleșitoare înaintea Lui. A te cunoaște și a-ți descoperi starea reală dinaintea lui Dumnezeu este singura cale ca să-ți poți descoperi nevoia. Modalitatea corectă prin care poți căpăta cunoștința mântuitoare este să cercetezi cartea lui Dumnezeu și să-I ceri lumină în rugăciune. Nu ocoli sfatul pe care ți-l ofer. Primește-l, și fii mântuit.

3. În ultimul rând, dacă Îl iubești cu adevărat pe Hristos, primește în final două cuvinte de sfătuire și mângâiere. Domnul să le folosească spre binele tău!

În primul rând, dacă-L iubești pe Hristos în faptă și adevăr, bucură-te la gândul că ai o dovadă bună cu privire la starea sufletului tău. Dragostea pentru Hristos este o dovadă a harului mântuitor. Ce dacă ai uneori temeri și îndoieli? Ce dacă descoperi câteodată că este greu să spui dacă ai o credință autentică și dacă harul tău este real? Ce dacă ochii tăi îți sunt adesea înmuiți în lacrimi, așa încât nu pot vedea clar chemarea și alegerea ta de către Dumnezeu? Există totuși un fundament solid pentru nădejdea și mângâierea ta, dacă inima ta poate mărturisi că Îl iubește pe Hristos. Acolo unde există dragoste adevărată, acolo există și credință și har. Nu L-ai putea iubi dacă El n-a făcut nimic pentru tine. Însăși dragostea ta este o dovadă a credinței tale.

În al doilea rând, dacă-L iubești pe Hristos, nu te rușina niciodată să-i lași pe alții să vadă această dragoste. Vorbește despre El. Mărturisește-L. Trăiește pentru El. Slujește-I. Dacă El te-a iubit și ți-a spălat păcatele în sângele Său, n-ar trebui să te ferești vreodată să-i lași pe alții să cunoască ceea ce simți și că Îl iubești pentru aceasta.

Un călător englez neștiutor și păgân i-a spus cândva unui convertit nord-american: „Omule, care este motivul pentru care faci un caz atât de mare despre Hristos, și vorbești atât de mult despre El? Ce a făcut acest Hristos pentru tine, ca să vorbești atât de mult despre El?”

Creștinul indian nu i-a răspuns prin cuvinte. El a adunat câteva frunze uscate și a format cu ele un cerc pe pământ. A găsit apoi o rămă vie și a pus-o în mijlocul cercului, după care a dat foc frunzelor. Pe măsură ce flacăra s-a

ridicat, dogoarea părea că mistuie biata vietate. În agonie, aceasta s-a strâns și, după ce a încercat în zadar să scape pe orice cale, s-a încolăcit la mijloc, ca și cum era pe punctul de a muri în disperare. Chiar în acel moment, indianul și-a întins mâna, a luat râma cu blândețe și a pus-o la pieptul lui.

„Domnule”, spuse indianul atunci, „vezi acea rămă? În urmă cu o clipă era o ființă pieritoare. Așa eram și eu. Eram pe punctul de a muri în păcatele mele, neajutorat, fără nădejde, gata să fiu cuprins de foc veșnic. Isus Hristos a fost Cel care a întins mâna puterii Sale către mine, m-a eliberat cu harul Său și m-a smuls din focul cel veșnic. Isus Hristos a fost Cel care m-a luat la inima dragostei Lui, pe mine, un sărman vierme păcătos. Străine, iată motivul pentru care vorbesc atât de mult despre Isus Hristos și fac un mare caz de El. Nu mă rușinez de asta, pentru că Îl iubesc”.

Dacă știm ce înseamnă cu adevărat dragostea pentru Hristos, am putea avea atitudinea acestui indian! Să nu ne imaginăm niciodată că Îl putem iubi prea mult pe Hristos, că trăim prea dedicați Lui, că-L mărturisim cu prea mult curaj sau că tânjim după El prea profund! Dintre toate lucrurile care ne vor surprinde în dimineața învierii, cred că acesta ne va surprinde cel mai mult – anume că nu L-am iubit mai mult pe Hristos în viețile noastre pământești!

16

.....

FĂRĂ HRISTOS

„... erați fără Hristos” (Efeseni 2:12).

Pasajul biblic ce deschide acest mesaj descrie starea spirituală a oamenilor înainte ca ei să devină creștini. Dar asta nu este totul. El descrie starea fiecărui om care nu este încă mântuit, convertit la Dumnezeu. Nu poate fi imaginată o stare mai nenorocită. Este suficient de rău să fii fără bani, sănătate, casă sau prieteni, dar este cu mult mai rău să fii „fără Hristos”. Haideți să cercetăm astăzi acest text și să vedem ce conține. Cine poate spune dacă nu cumva se va dovedi un mesaj la Dumnezeu trimis către unul dintre cititorii acestor rânduri?

FĂRĂ HRISTOS

Haideți să vedem când se poate spune despre un om că este „fără Hristos”. Expresia „fără Hristos” nu este una inventată de mine. Cuvintele n-au fost scrise pentru prima dată de mine, ci au fost scrise sub inspirația Duhului Sfânt. Ele au fost folosite de Pavel când le-a reamintit creștinilor efeseni care fuseseră starea lor anterioară, înainte să fi auzit Evanghelia și să o creadă. Fără îndoială că aceștia fuseseră ignoranți și trăiseră în întuneric, îngropați în idolatrie și

păgânism, niște închinători la falsa zeiță Diana. Dar el trece peste aceste lucruri. El pare să creadă că aceste aspecte ar fi descris doar parțial starea lor spirituală. Așadar, Pavel creionează o imagine a primei trăsături din expresia care ne stă înaintea: „în vremea aceea erați fără Hristos” (Efes. 2:12). Ce înțeles are această expresie?

a. Un om este „fără Hristos” atunci când nu cunoaște nimic despre El.

Nu încapă îndoială că milioane de oameni se află în această stare spirituală. Ei nu știu nimic despre cine este Hristos, ce a făcut El, ce a predicat El, de ce a fost răstignit, unde este El acum, sau ce calitate are în fața omenirii. Pe scurt, ei sunt complet ignorați cu privire la El. Evident, în această descriere se cuprind păgânii, care n-au auzit Evanghelia niciodată. Totuși, din nefericire, nu doar ei intră în această descriere. Mii de oameni trăiesc chiar în această țară în zilele noastre, și cu greu ai putea spune că au vreo idee clară despre Hristos, mai clară decât au păgânii. Întreabă-i ce știu despre Isus Hristos, și vei fi uimit de întunericul gros care le acoperă mințile. Vizitează-i pe patul morții, și vei descoperi că nu sunt în stare să-ți spună mai mult despre Hristos decât despre Mahomed. Mulți se află cu miile în această stare spirituală în parohiile de la sat și de la oraș. Despre toți acești oameni nu putem spune decât un singur lucru – ei sunt „fără Hristos”.

Sunt convins că unii teologii moderni nu sunt de aceeași părere în acest aspect. Ei vor să ne spună că toată omenirea are parte în Hristos, fie că știe acest lucru, fie că nu. Ei spun că toți oamenii, oricât de ignorant ar trăi, vor

fi luați la cer în final, când vor muri, prin îndurarea lui Hristos! Eu sunt categoric în convingerea mea că aceste idei nu pot fi împăcate cu ceea ce Dumnezeu spune în Cuvântul Lui. Este scris: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Unul dintre semnele distinctive ale celor răi, împotriva cărora Dumnezeu se va răzbuna în ziua de apoi, ține de faptul că ei „nu Îl cunosc pe Dumnezeu” (2 Tes. 1:8). Un Hristos necunoscut nu este mântuitor. Care va fi starea păgânilor după moarte, cum vor fi judecați sălbaticii care n-au auzit niciodată Evanghelia și în ce manieră îi va trata Dumnezeu pe cei ignoranți, needucați și neajutorați – toate acestea sunt întrebări pe care le putem pune deoparte acum. Putem fi siguri de faptul că „Cel ce judecă tot pământul ... va face ... dreptate” (Gen. 18:25). Dar nu trebuie să ne împotrivim Scripturii. Dacă ceea ce scrie în Biblie are vreun sens, atunci a nu-L cunoaște pe Hristos înseamnă să fii „fără Hristos”.

b. Un om este „fără Hristos” când îi lipsește credința din inimă în El, ca Mântuitor al său.

Este destul de posibil să cunoști toate lucrurile despre Hristos, și totuși să nu-ți pui credința în El. Mulțimi de oameni cunosc fiecare articol al crezului și pot să repete din memorie că Hristos a fost „născut din Fecioara Maria, a suferit sub Ponțiu Pilat, a fost răstignit, a murit, a fost îngropat și a înviat”. Ei au învățat aceste cuvinte la școală. Li s-au lipit bine de memorie. Totuși, ei nu se folosesc în practică de ceea ce cunosc. Își pun credința în ceva ce nu este Hristos. Ei speră să meargă în Rai pentru că sunt oa-

meni morali, pentru că își spun rugăciunile și merg la biserică, sau pentru că au fost botezați și vin la Cina Domnului. Totuși, credința vie în îndurarea lui Dumnezeu prin Hristos, o încredere reală în sângele, neprihănirea și mijlocirea lui Hristos – acestea sunt lucruri pe care ei nu le cunosc. Pe toți acești oameni nu-i putem descrie decât în felul următor: ei sunt „fără Hristos”.

Sunt conștient că mulți nu recunosc adevărul pe care l-am spus mai devreme. Unii vor să ne convingă că toți oamenii botezați sunt membri ai lui Hristos în virtutea botezului lor. Alții ne spun că, acolo unde există cunoștința cu mintea, n-avem niciun drept să punem sub semnul întrebării părtașia aceluia om în Hristos. Am un răspuns simplu față de toate aceste idei. Biblia ne interzice să afirmăm că un om este unit cu Hristos atâta vreme cât el nu crede. Botezul nu este o dovadă că suntem uniți cu Hristos. Simon vrăjitorul a fost botezat, și totuși, despre el ni se spune clar că „tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta” (F.A. 8:21). Simpla cunoaștere cu mintea nu este o dovadă că suntem uniți cu Hristos. Demonii cunosc bine multe lucruri despre Hristos, dar nu sunt părtași Lui. Fără îndoială că Dumnezeu îi cunoaște din veșnicie pe cei ce sunt ai Lui. Totuși, atâta vreme cât omul nu crede, el nu poate vorbi despre justificarea lui. Întrebarea cheie este următoarea: „Credem noi?” Este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3:36). „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:16). Dacă au vreun înțeles

cuvintele Bibliei, atunci a fi fără credință înseamnă să fii „fără Hristos”.

c. Un om este „fără Hristos” când nu poate fi văzută lucrarea Duhului Sfânt în viața lui.

Cine este acela care, dacă își folosește ochii, n-ar putea vedea că mulțimi de preținși creștini nu cunosc nimic din acea convertire lăuntrică a inimii?

Ei îți vor spune că ei cred religia creștină, că merg aproape regulat la locurile lor de închinare, că ei consideră un lucru potrivit să se căsătorească și să fie îngropați cu toate ceremoniile bisericii, și că s-ar simți foarte jigniți dacă s-ar pune sub semnul întrebării creștinismul lor. Dar unde se poate vedea Duhul Sfânt în viețile lor? Către ce sunt îndreptate inimile lor și dorințele lor? Care este imaginea sau trăsătura care este scoasă în evidență de obiceiurile, dorințele și căile lor? Vai, nu poate exista decât un singur răspuns! În viețile lor, ei nu știu nimic de lucrarea înnoitoare și sfințitoare a Duhului Sfânt. Ei sunt încă morți față de Dumnezeu. Despre toți acești oameni nu se poate spune decât acest lucru: ei sunt „fără Hristos”.

Sunt conștient că puțini vor admite acest lucru. Vasta majoritate a oamenilor îți vor spune că este un lucru extrem, sălbatic și extravagant să ceri atât de mult de la creștini și să insiști atât de mult asupra convertirii. Ei îți vor spune că este imposibil să te ridici la un standard atât de înalt, fără să ieși fizic din lume, și că am putea în mod cert să ajungem în Rai și fără a fi niște sfinți atât de stricți. Tu-turor acestor lucruri eu le răspund astfel: „Ce spune Scriptura? Ce spune Domnul?” Este scris: „dacă un om nu se

naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). „Dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18:3). „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Scriptura nu poate fi răstălmăcită. Dacă au vreun înțeles cuvintele ei, atunci a fi fără Duhul Sfânt înseamnă să fii „fără Hristos”.

Vreau să pun aceste trei afirmații înaintea ta, așa încât să le iei în considerare cu seriozitate și rugăciune. Fii atent la concluzia la care ele ajung. Cercetează-le atent pe fiecare parte. Dacă vrei să ai parte la moștenirea în Hristos, atunci cunoștința, credința și harul Duhului Sfânt sunt absolut necesare. Omul căruia îi lipsesc aceste lucruri este „fără Hristos”.

Cât de dureros de ignoranți sunt mulți oameni! Ei nu cunosc literalmente nimic despre ce înseamnă credința adevărată. Pentru astfel de oameni, Hristos, Duhul Sfânt, credința, harul, convertirea și sfințirea sunt doar niște cuvinte. Ei nu pot explica ce sens au ele, și totuși viețile lor depind de aceste lucruri. Ar putea oare această ignoranță să ducă pe cineva în Rai? Imposibil! Dacă nu-L cunoști pe Hristos, ești „fără Hristos!”

Cât de dureros de auto-neprihăniți sunt mulți! Ei pot pretinde liniștiți că și-au făcut datoria, că au fost „buni cu toți oamenii”, că întotdeauna „au mers la biserica lor” și că „nu au fost niciodată atât de răi ca alții”, motive pentru care ei par să-și imagineze că vor merge în Rai! În ceea ce

privește simțământul profund al păcatului și simpla credință în sângele și jertfa lui Hristos – toate acestea par să nu aibă niciun loc în credința lor. Vorbirea lor este concentrată doar pe faptele lor, niciodată pe credința lor. Va duce vreodată o astfel de auto-neprihănire pe cineva în Rai? Niciodată! A fi fără credință înseamnă să fii „fără Hristos”.

Cât de dureros de păgâni sunt mulți! Ei trăiesc într-o neglijență continuă față de Biblia lui Dumnezeu, față de poruncile lui Dumnezeu și față de sacramentele lui Dumnezeu. Ei cred că este un lucru mărunț să facă lucrurile pe care Dumnezeu le interzice clar. Ei trăiesc constant în modalități care intră în contradicție directă cu poruncile lui Dumnezeu. Se poate oare ca o astfel de trăire păgână să sfârșească în mântuire? Imposibil! Dacă nu ai Duhul Sfânt, înseamnă că ești „fără Hristos”.

Știu bine că, la prima vedere, aceste afirmații par aspre și severe. Totuși, dincolo de asta, nu sunt ele adevărul lui Dumnezeu așa cum ne este descoperit în Scriptură? Și dacă ele spun adevărul, n-ar trebui să fie făcute cunoscute? Dacă este necesar să fie știute, n-ar trebui propovăduite cât mai clar? Dacă știu ceva despre inima mea, doresc mai presus de orice să preamăresc bogățiile dragostei lui Dumnezeu față de păcătoși. Tânjesc să îi spun întregii omeniri despre bogăția de îndurare și dragoste care se găsește în inima lui Dumnezeu față de toți cei ce Îl caută. Dar nu pot găsi nicăieri în Scriptură faptul că cei ignoranți, necredincioși și neconvertiți ar avea parte de Hristos! Dacă greșesc, le voi fi mulțumitor tuturor celor care îmi vor putea arăta o cale mai bună. Până atunci, trebuie să stau alipit

de lucrurile pe care le-am afirmat deja. Nu îndrăznesc să le trec cu vederea, ca nu cumva să fiu găsit vinovat de mânduirea Cuvântului lui Dumnezeu într-un fel amăgitor.

Nu îndrăznesc să tac cu privire la aceste lucruri, ca nu cumva sângele sufletelor să fie cerut din mâinile mele. Omul căruia îi lipsesc cunoștința, credința și lucrarea Duhului Sfânt este un om fără Hristos!

STAREA UNUI OM FĂRĂ HRISTOS

Care este starea spirituală a unui om fără Hristos? Aceasta este o implicație a subiectului pe care îl discutăm acum și care cere atenția noastră specială. Ar trebui să mă simt fericit dacă aș putea să prezint acest lucru în culorile lui adevărate. Îmi pot imagina cu ușurință cum vreun cititor își va spune, „Ei bine, să presupunem că sunt fără Hristos, unde este marea problemă? Sper că Dumnezeu va fi îndurător. Nu sunt mai rău decât mulți alții. Am convingerea că, în final, totul va fi bine”. Ascultă-mă și, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi încerca să îți arăt că, dacă gândești astfel, te amăgești profund. „Fără Hristos” nimic nu va fi bine, ci disperat de rău.

a. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără Dumnezeu.

Apostolul Pavel le-a spus efesenilor acest lucru în cuvinte clare. El sfârșește cunoscuta frază care le spune „erați fără Hristos”, prin a adăuga, „erați fără Dumnezeu în lume”. Cine ar putea fi acela care să se mire de o astfel de exprimare? Acel om poate avea idei foarte deformatate despre Dumnezeu, dacă nu Îl vede drept cea mai pură, sfântă, glorioasă și spirituală Ființă. Orb trebuie să fie cel

ce nu vede că natura omenească este coruptă, păcătoasă și pângărită. Cum s-ar putea apropia liniștit omul, un vierme, de Dumnezeu? Cum poate să privească el cu încredere la Dumnezeu, și să nu se înfricoșeze? Cum poate să-I vorbească, cum poate să-I ceară orice lucru, cum poate să se gândească la viitoarea locuire alături de El, fără să se îngrozească și fără să se alarmeze? Trebuie să existe un Mijlocitor între Dumnezeu și om, și nu există decât unul care poate face această slujire. Acela este Hristos.

Cine ești să vorbești despre îndurarea și dragostea lui Dumnezeu fără Hristos? Nu vei găsi o astfel de dragoste și îndurare în Scriptură. Fii conștient astăzi că, fără Hristos, Dumnezeu este un „foc mistuitor” (Evrei 12:29). Fără îndoială, El este îndurător, bogat în îndurare, plin de milă. Totuși, îndurarea Lui este legată inseparabil de mijlocirea făcută de Fiul Său preaiubit, Isus Hristos. Ea trebuie să decurgă din El ca Mijlocitor rânduit la asta, astfel nu va decurge deloc. Este scris: „Cine nu-L cinstește pe Fiul nu-L cinstește pe Tatăl, care L-a trimis” (Ioan 5:23). „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Fără Hristos suntem fără Dumnezeu.

b. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără pace.

Orice om are în el o conștiință, care trebuie satisfăcută înainte ca el să poată fi cu adevărat fericit. Atâta vreme cât conștiința aceasta este adormită sau pe jumătate moartă, nu încapă îndoială că el poate să treacă foarte liniștit prin viață. Dar imediat ce conștiința omului se trezește și începe să se gândească la păcatele lui din trecut, la eșecurile din prezent și la judecata viitoare, el descoperă

că are nevoie de ceva care să-i dea odihnă lăuntrică. Ce anume poate face acest lucru? El poate încerca pocăința, rugăciunea, citirea Bibliei, mersul la biserică, primirea sacramentelor, autoflagelarea, dar toate vor fi zadarnice. Ele n-au ridicat niciodată povara conștiinței cuiva. Totuși, omul trebuie să găsească pacea!

Există un singur lucru care poate aduce pacea în conștiință, iar acel lucru este sângele lui Isus Hristos ce este stropit peste ea. Marele secret al păcii interioare stă în înțelegerea clară a faptului că moartea lui Hristos a constituit o plată reală a datoriei noastre față de Dumnezeu, și că meritul acelei morți este pus în contul omului care crede, atunci când crede. Acest lucru satisface tânjirea oricărei conștiințe. El oferă un răspuns oricărei acuzații. El calmează orice frică. Este scris: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine” (Ioan 16:33). „El este pacea noastră” (Efes. 2:14). „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1). Noi avem pace prin sângele crucii: o pace ca o mină adâncă, asemenea unui râu care curge continuu. Dar „fără Hristos” suntem fără pace.

c. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără nădejde.

Aproape orice om crede că are o speranță de un fel sau altul. Rareori vei descoperi un om care îți va spune cu toată hotărârea că el nu are nicio nădejde pentru sufletul lui. Dar cât de puțini sunt cei care pot să dea „socoteală de nădejdea care este în ei” (1 Petru 3:15). Cât de puțini pot să explice acest lucru, să-l descrie și să arate temelia aces-tei nădejdi! Cât de des vedem că nădejdea unor oameni nu

este decât un simțământ sec, pe care ziua suferinței sau ceasul morții îl va dovedi complet inutil, neputincios să ofere mângâiere sau să mântuiască.

Nu există decât o singură nădejde care are rădăcini, viață, tărie și soliditate, iar aceea este nădejdea construită pe marea stâncă a lucrării lui Hristos și a slujirii Lui ca Răscumpărător al omului. „Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos” (1 Cor. 3:11). Cel ce va zidi pe această piatră din capul unghiului „nu va fi dat de rușine”.

Această nădejde este reală. Poți să o privești și să o atingi. Ea satisface orice analiză și cercetare. Privește-o din orice direcție, și vei descoperi că nu există nicio imperfecțiune în ea.

Toate celelalte speranțe sunt deșarte. Asemenea unor izvoare care seacă în timpul verii, ele îl abandonează pe om tocmai când nevoia lui este cea mai mare. Ele sunt ca niște vapoare construite greșit, care arată bine câtă vreme stau în port, dar când vânturile și valurile oceanului încep să le pună la încercare, starea lor ruginită iese la iveală și se scufundă imediat sub valuri. Fără Hristos, nu există niciun fel de nădejde solidă, pentru că a fi „fără Hristos” înseamnă să fii „fără nădejde” (Efes. 2:12).

d. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără drept la cer.

Prin aceasta nu vreau să spun doar că, fără Hristos, nu există nicio posibilitate de a intra în cer, ci și că nici-ar putea exista vreo plăcere să ajungi și să trăiești acolo fără El. Un om fără Mântuitorul și Răscumpărătorul lui nu

s-ar simți niciodată în largul lui în Rai. El ar simți că n-ar avea niciun drept legitim să se afle acolo, iar curajul, încrederea și larghețea inimii i-ar fi imposibile. El n-ar putea să-și ridice privirea în mijlocul îngerilor sfinți și curați, sub ochii unui Dumnezeu curat și sfânt. El s-ar simți deranjat și rușinat. Faptul că Hristos se găsește acolo este esența tuturor perspectivelor corecte asupra Raiului.

Cine ești tu, cel ce visezi la un Rai în care Hristos nu există? Trezește-te din nebunia ta! Fii sigur că, în orice descriere pe care Biblia o face cu privire la Rai, prezența lui Hristos este o trăsătură esențială. Ioan spunea: „Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat” (Apoc. 5:6). Însăși scaunul de domnie al cerului este denumit „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” (Apoc. 22:3). „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei” (Apoc. 21:22). Sfinții care locuiesc în ceruri sunt hrăniți de Miel și sunt „duși la izvoarele apelor vieții” (Apoc. 7:17). Adunarea sfinților din Rai este denumită „nunta Mielului” (Apoc. 19:9). Un Rai „fără Hristos” nu este Raiul Bibliei. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără drept la cer.

Aș putea foarte ușor să adaug alte lucruri la acestea. Aș putea să-ți spun că a fi „fără Hristos” înseamnă să fii fără viață, fără putere, fără siguranță, fără temelie, fără un prieten în cer și fără neprihănire. Niciun om nu este într-o situație mai rea decât cel ce nu Îl are pe Hristos! Ceea ce arca a fost pentru Noe, ceea ce mielul de Paști a fost pentru Israelul din Egipt, ceea ce mana, stânca lovită, șarpele de

aramă, stâlpul de nor și foc și țapul Azazel au fost pentru semințiile din pustie – toate acestea trebuie să fie Domnul Isus pentru sufletul omului. Nimeni nu este mai lipsit de viitor precum cel fără Hristos!

Ceea ce rădăcina trebuie să fie pentru ramuri, ceea ce aerul este pentru plămânii noștri, ceea ce apa și hrana sunt pentru trupurile noastre, ceea ce soarele este pentru creație – toate acestea trebuie să fie Hristos pentru noi. Nimeni nu este mai neajutorat și mai vrednic de milă ca acela care nu Îl are pe Hristos!

Sunt de acord că, dacă n-ar fi existat boala și moartea, dacă oamenii n-ar fi îmbătrânit, ci ar fi trăit veșnic pe acest pământ, tema acestui mesaj n-ar avea nicio importanță. Dar trebuie să fii convins că moartea, boala și mormântul sunt realități triste. Dacă această viață ar fi totul, dacă n-ar exista judecată, nici Rai, nici Iad și nici veșnicie, ne-am irosi cu adevărat timpul cu cercetări ca aceasta. Totuși, ai o conștiință în sufletul tău și știi foarte bine că, dincolo de mormânt, există o zi a judecății. Există o judecată care vine.

Evident că subiectul acestui mesaj nu este ceva banal. Nu este un lucru pe care să-l treci cu vederea. El solicită atenția oricărei persoane serioase. El stă la rădăcina întrebării vitale, a chestiunii de o importanță capitală pentru noi – mântuirea sufletelor noastre. A fi „fără Hristos” înseamnă să fii în situația cea mai nenorocită.

CERCETEAZĂ-ȚI INIMA

1. Cercetează-ți inima și cunoaște-ți starea. Ești oare fără Hristos?

Nu lăsa ca viața ta să treacă fără să te gândești serios la acest lucru și fără să te cercetezi. Nu poți continua așa la nesfârșit. Trebuie să vină o zi când mâncatul, băutul, somnul, îmbrăcatul, distracțiile și banii își vor avea un sfârșit. Va veni o zi când locul tău va fi gol și se va vorbi despre tine ca despre un om mort, plecat într-o altă lume. Unde te vei afla atunci, dacă ai trăit și ai murit fără să te gândești la sufletul tău, fără Dumnezeu și fără Hristos? Ține minte, este de o mie de ori mai bine să fii fără bani, fără sănătate, fără prieteni și fără tovarăși în această lume, decât să fii fără Hristos!

2. Dacă ai trăit până acum fără Hristos, te invit cu toată dragostea să-ți schimbi cursul vieții fără amânare.

Caută-L pe Domnul Isus câtă vreme poate fi găsit. Cheamă-L, câtă vreme este aproape. El este așezat la dreapta lui Dumnezeu, și este capabil să îi mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei ce vin la El, oricât de păcătoși sau nepăsători ar fi fost până atunci. El stă la dreapta lui Dumnezeu, gata să audă rugăciunea oricărui om care își cunoaște viața trecută cu toate greșelile ei, și dorește să fie mântuit. Caută-L pe Hristos, caută-L pe Hristos fără amânare. Apropie-te de El! Nu te rușina să vii înaintea Lui. Doar trebuie să devii unul dintre prietenii lui Hristos acum, și într-o zi vei mărturisi că a fost cea mai fericită zi din viața ta.

3. Dacă ai devenit deja unul dintre prietenii lui Hristos, te îndemn să fii mulțumitor și recunoscător.

Trezește-te la un simțământ mai profund al îndurării infinite de a avea un Mântuitor puternic, un drept de moș-

tenire în Rai, o casă veșnică, un Prieten care nu moare niciodată! Mai sunt doar câțiva ani, și toate întâlnirile tale de familie se vor sfârși. Ce mângâiere să te gândești că avem în Hristos ceva ce nu putem pierde niciodată!

Trezește-te la un simțământ mai profund cu privire la starea tristă a celor care sunt „fără Hristos” în lume. Adesea ni se reamintește de cei mulți care nu au hrană, îmbrăcăminte, școală sau biserică. Haideți să avem milă de ei și să-i ajutăm, atât cât putem. Totuși, să nu uităm niciodată că există oameni a căror stare spirituală este cu mult mai vrednică de milă. Cine sunt ei? Oamenii „fără Hristos!”

Avem rude care nu-L au pe Hristos? Haideți să ne rugăm pentru ei, să simțim compasiune pentru ei, să-I vorbim Regelui despre ei și să ne străduim să le propovăduim Evanghelia. Să nu precupețim niciun efort în a-i aduce la Hristos.

Avem vecini fără Hristos? Să ne străduim în orice fel să îi aducem la mântuirea sufletelor lor. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Fericit este cel care trăiește având convingerea profundă că a fi în Hristos înseamnă să aibă pace, siguranță și fericire, și că a fi „fără Hristos” înseamnă să fie pe buza prăpastiei pierzării.

17

.....

SETEA POTOLITĂ

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare și a strigat: ‚Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura’” (Ioan 7:37-38).

Textul biblic de mai sus conține una dintre acele afirmații minunate ale Domnului Hristos, care merită să fie imprimate cu litere de aur. Toate stelele de pe cer sunt frumoase și luminoase, și până și un copil poate vedea că o stea o întrece pe alta în strălucire. Toată Scriptura ne este dată prin inspirația lui Dumnezeu, dar rece trebuie să fie acea inimă care nu simte că unele versete sunt cu totul deosebite și bogate în învățătură. Textul biblic ales pentru acest mesaj este unul dintre acestea. Pentru a-i vedea forța și frumusețea deplină, trebuie să ne amintim locul, timpul și circumstanța în care au fost rostite aceste cuvinte. Așadar, locul a fost Ierusalim, metropola iudaismului, fortăreața preoților și a cărturarilor, fariseilor și saducheilor. Circumstanța a fost Sărbătoarea Corturilor, una dintre cele mai importante sărbători anuale pentru orice evreu, căci era acea sărbătoare când, dacă putea, el trebuia să meargă la templu, potrivit Legii. Momentul era ultima zi a

sărbătorii, când toate ceremoniile se îndreptau către încheiere, și când, după tradiția evreiască, apa scoasă din fântâna Siloamului era turnată peste altar și nimic nu mai rămânea de făcut pentru cei ce veniseră la închinare, decât să se întoarcă acasă.

În acest moment critic, Domnul nostru Isus Hristos a făcut pasul înainte, într-un loc vizibil, și le-a vorbit mulțimilor adunate acolo. Fără îndoială că El putea citi inimile acestora. El îi văzuse cum aveau conștiințe agitate și minți nesatisfăcute, pentru că nu primiseră nimic din partea învățătorilor orbi farisei și saducheii, și că nu duceau acasă nimic altceva decât niște amintiri seci ale unor formalisme pompoase. El i-a văzut și a strigat cu glas tare, ca o trâmbiță: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. Mă îndoiesc că aceasta a fost tot ceea ce a spus Domnul nostru cu această ocazie. Eu suspectez că avem aici de-a face doar cu ideea principală a cuvântării Lui. Îmi imaginez că aceasta a fost prima frază care I-a ieșit de pe buze: „Dacă în setează cineva, să vine la Mine. Dacă dorește cineva apă vie, apa care satisface setea sufletului, să vină la Mine”.

Vreau să le reamintesc cititorilor mei, măcar în treacăt, că niciun profet sau apostol nu și-a arogat vreodată un limbaj ca acesta. Moise i-a spus lui Hobab: „Vino cu noi” (Num. 10:29); „veniți la ape” (Isaia 55:1); „Iată Mielul”, a afirmat Ioan Botezătorul (Ioan 1:29); „Crede în Domnul Isus Hristos”, a spus Pavel (F.A. 16:31). Doar Isus din Nazaret a spus: „veniți la Mine”. Acest fapt este foarte important. Acela care a spus „veniți la Mine”, a știut și a simțit că El era Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii,

Mesia cel profețit. Această afirmație deosebită a Domnului nostru ne aduce înaintea trei idei principale, pe care le vom studia imediat.

PROBLEMA

Domnul nostru spune „dacă însetează cineva”. Setea trupească este fără îndoială cea mai dureroasă senzație la care este expus trupul omenesc muritor. Citiți povestea omului care a suferit căzut în acea groapă întunecată din Calcutta. Întrebați pe oricine a călătorit vreodată prin deșert sub soarele tropical. Ascultați-l pe orice soldat bătrân, și vă va spune care este nevoia cea mai mare a celor răniți pe câmpul de bătălie. Amintiți-vă de echipajele vapoarelor scufundate în mijlocul oceanului, care au trebuit să rățăcească zile în șir în bărci de salvare, fără apă. Observați cuvintele îngrozitoare ale bogatului din pilda Domnului Isus: „trimite-l pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta” (Luca 16:24). Mărturia acestora este inconfundabilă. Nu există nimic atât de îngrozitor și de greu de suportat pe cât este setea.

Dar dacă setea trupească este atât de dureroasă, cu cât mai dureroasă trebuie să fie setea sufletului? Suferința fizică nu va fi cea mai grea parte a pedepsei veșnice. Chiar și în această lume, ea este un lucru ușor de suportat prin comparație cu suferința minții, a omului lăuntric.

A conștientiza valoarea sufletelor noastre și a descoperi că ele sunt în pericolul iertării veșnice; a simți povara păcatelor neiertate și a nu ști încotro să ne îndreptăm după

odihnă; a avea o conștiință bolnavă și a nu ști care este remediul; a descoperi că suntem pe moarte, tot mai aproape de ea pe zi ce trece, și a fi totuși nepregătiți să-L întâlnim pe Dumnezeu; a avea o perspectivă câtuși de clară a vinovăției și ticăloșiei noastre, și totuși a ne afla în întuneric gros cu privire la iertarea noastră – aceasta este cea mai profundă durere, o durere care secătuieste sufletul și duhul, și care străpunge măduva și încheieturile! De aceea, nu trebuie să ne mire că Domnul nostru vorbește despre această sete. Este vorba despre setea după iertare, după ștergerea vinovăției și după pacea cu Dumnezeu. Este acea tânjire după o conștiință cu adevărat trează, care dorește liniștea și nu știe unde să o găsească, care umblă prin locuri uscate și este incapabilă să găsească odihna.

Aceasta era setea pe care o simțeau evreii, când Petru le-a predicat în ziua Cincizecimii. Este scris că aceștia au fost „străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: ‚Fraților, ce să facem?’” (F.A. 2:37).

Aceasta era setea pe care a simțit-o temnicerul din Filipi, când și-a conștientizat pericolul spiritual și a simțit cum cutremurul a făcut ca pardoseala închisorii să se miște sub picioarele lui. Biblia spune că el „a sărit înăuntru și, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila, i-a scos afară și le-a zis: ‚Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?’” (F.A. 16:29-30).

Aceasta este setea pe care mulți slujitori deosebiți ai lui Dumnezeu au conștientizat-o, când lumina a strălucit pentru prima dată asupra minților lor. Toți marii sfinți ai Bisericii ne-au lăsat mărturia lor – Augustin, care a căutat

odihna printre ereticii maniheeni și n-a găsit-o; Luther, care a luptat cu sine printre călugării de la Erfurt; John Bunyan, care a ajuns la agonie în mijlocul îndoielilor și conflictelor sufletului în căsuța lui din Elstow; George Whitefield, care a gemut sub austeritatea autoimpusă, din lipsa unei învățături clare, pe când era student la Oxford. Cred că toți aceștia au cunoscut în viața lor ce voia Domnul nostru să spună atunci când a vorbit despre sete.

Și cu siguranță că nu este prea mult să spunem că noi toți ar trebui să cunoaștem ceva din această sete, chiar dacă nu atât de mult precum Augustin, Luther, Bunyan sau Whitefield. Trăind într-o lume muribundă; cunoscând, așa cum trebuie să admitem, că există o lume dincolo de mormânt, și că după moarte urmează judecata; simțind așa cum ar trebui să simțim în cele mai bune momente ale noastre, că suntem cu toții niște făpturi sărmame, slabe, instabile și cu multe greșeli, și astfel am fi nepotriviți să-L întâlnim pe Dumnezeu; fiind conștienți în străfundul inimilor noastre că de felul cum ne folosim de această lume depinde locul unde ne vom petrece veșnicia, ar trebui să conștientizăm și să simțim ceva din această „sete”, dacă vrem să ajungem vreodată la un simțământ al păcii cu Dumnezeul cel viu.

Dar, vai, nimic nu dovedește atât de concludent natura decăzută a omului cum o face lipsa atât de vizibilă a apetitului spiritual! Oamenii însetează intens în zilele acestea după bani, putere, plăcere, rang social, onoare, distincții și alte lucruri asemănătoare. Pentru speranțe deșarte, pentru goana după aur, pentru orice fel de ticăloșie, pentru a încerca o cale nouă de a ajunge la Polul Nord, pentru toate

aceste lucruri nu ducem lipsă de aventurieri și voluntari. Înflăcărată și neîncetată este competiția după cununile pieritoare! Prin comparație, nu mulți sunt aceia care însețează după viața veșnică. Nu este de mirare că omul firesc este denumit în Scriptură „mort”, „orb”, „surd” și „adormit”. Nu este de mirare că despre om se spune că are nevoie de a doua naștere și de a fi o făptură nouă. Nu există un simptom mai sigur al stării moarte a trupului pe cât este lipsa oricărui simțământ spiritual. Nu există vreun semn mai dureros al stării nesănătoase a sufletului ca absența totală a setei spirituale. Vai de acel om căruia Mântuitorul îi poate spune: „nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apoc. 3:17).

Dar cine dintre cititorii acestui mesaj își simte povara păcatului și tânjește după pacea cu Dumnezeu? Cine este acela care simte cu adevărat cuvintele mărturisirii din cartea de rugăciuni – „am păcătuit și am rățăcit ca o oaie pierdută, nu este nimic sănătos în mine, ci sunt un păcătos nenorocit”? Cine este acela care intră în plinătatea serviciului nostru de comuniune și poate spune cu adevărat: „amintirea păcatelor mele este dureroasă, iar povara acestora îmi este insuportabilă”? Dacă ești un astfel de om, ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu.

Conștientizarea păcatului, vinovăției și sărăciei sufletului este prima piatră așezată de Duhul Sfânt, atunci când El construiește un templu spiritual. El ne convinge de păcat. Lumina a fost primul lucru din toată creația materială (Gen. 1:3). Tot așa, prima lucrare a noii creații este lumina care ni se aduce cu privire la starea noastră spirituală. O

spun din nou, sufletul care însetează spiritual trebuie să-I mulțumească lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este aproape de tine. Primii noștri pași către cer sunt aceia când ne simțim niște oameni răi, nu când ne credem buni. Cine te-a învățat că ești gol? De unde a venit această lumina lăuntrică? Cine ți-a deschis ochii și te-a făcut să vezi și să simți păcatul? Este bine să știi astăzi că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceste lucruri, ci Tatăl nostru, care este în ceruri. Universitățile pot să-ți dea diplome, școlile pot să-ți dea cunoașterea multor mistere, dar ele nu te pot face să-ți simți păcatul. Noi ne însușim ABC-ul creștinismului mântuitor atunci când ne vedem nevoia spirituală și când simțim adevărata sete a sufletului.

Înțeleaptă trebuie să fie vorba lui Elihu, din cartea lui Iov, care a spus: „Apoi cântă înaintea oamenilor și zice: „Am păcătuit și am pervertit ce era drept, dar n-am primit ce meritam, ci El mi-a răscumpărat sufletul ca să nu se ducă în groapă, iar viața mea va vedea lumina” (Iov 33:27-28 NTR). Cel care își cunoaște setea spirituală nu trebuie să se rușineze. Dimpotrivă, să-și ridice privirile și să înceapă să nădăjduiască! Să se roage ca Dumnezeu să continue lucrarea pe care a început-o, și să-l facă să cunoască mai mult.

REMEDIUL

„Dacă însetează cineva”, spune binecuvântatul nostru Domn Isus Hristos, „să vină la Mine și să bea”. Există o simplitate deosebită în această scurtă frază, și ea nu poate fi admirată prea mult. Nici măcar un cuvânt al ei nu este atât de dificil încât să nu fie înțeles până și de un copil.

Totuși, pe cât de simple sunt aceste cuvinte, ele sunt bogate în înțelesul lor spiritual. Asemenea diamantelor rare, aceste cuvinte au o valoare nespusă. Ele rezolvă problema fundamentală pe care filozofii Greciei și ai Romei n-au putut să o rezolve vreodată: „Cum poate fi pace între om și Dumnezeu?” Pune în memoria ta această frază alături de alte șase fraze de aur ale Domnului nostru: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35). „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10:9). „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Adaugă fraza de astăzi acestor șase pasaje biblice deosebite. Învață-le pe de rost și pune-le la inimă pe toate șapte. Sădește-le adânc în mintea ta și nu lăsa ca vreunul dintre ele să te părăsească. Când picioarele vor atinge râul cel rece, pe patul bolii sau în ceasul morții, vei descoperi că aceste șapte pasaje sunt neprețuite.

Care este esența și substanța acestor cuvinte simple? Iat-o: Hristos este acel izvor al apei vii pe care Dumnezeu l-a deschis, în harul Lui, pentru sufletele însetate. Din El, așa cum a fost stânca lovită de Moise, din El curge un râu bogat pentru toți cei ce călătoresc prin pustia acestei lumi. În El, ca Răscumpărător și Substitut al nostru, răstignit pentru păcatele noastre și înviat din nou spre justificarea

noastră – în El se găsește o provizie nesfârșită pentru toți oamenii ce vin la El cerând iertarea, ștergerea păcatelor, îndurarea, harul, pacea, odihna, mângâierea și nădejdea. Hristos a procurat aceste provizii bogate pentru noi cu prețul sângelui Său prețios. Pentru a deschide acest izvor minunat, El a suferit pentru păcat, Cel drept pentru cei nedrepti, și a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce. Cel care nu cunoștea păcat a fost făcut păcat pentru noi, așa încât noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El (1 Petru 2:24; 3:18; 2 Cor. 5:21). Acum, El este rânduit și pecetluit să fie Mângâietorul tuturor celor care sunt trudiți și împovărați, și Dătătorul apei vii tuturor celor ce însetează. Slujba Lui este să-i primească pe păcătoși. Plăcerea Lui este să le dea iertarea, viața și pacea. Cuvintele acestui pasaj sunt o proclamație pe care El o face înaintea întregii omeniri: „dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”.

CUM SĂ BENEFICIEZI DE APA VIEȚII

Eficiența unui tratament medical depinde în mare măsură de felul în care este aplicat. Cea mai bună rețetă scrisă de cel mai bun medic este inutilă, dacă refuzăm să urmăm instrucțiunile care o însoțesc. De aceea, primiți câteva cuvinte de îndemn, în timp ce voi aduce sfaturi și avertismente cu privire la Izvorul apei vii.

a. Acela care însetează și are nevoie de odihnă, trebuie să vină la Hristos.

Nu trebuie să fim mulțumiți cu a veni la biserica Lui, la rânduielile Lui, sau la adunările poporului Său pentru rugăciune și închinare. Nu trebuie să ne mulțumim chiar cu a veni la masa Lui sfântă, sau să rămânem satisfăcuți cu

deschiderea inimilor înaintea predicatorilor rânduiți de El. O, nu! Nu trebuie să rămânem mulțumiți cu acele ape după care ne va fi sete din nou (Ioan 4:13). Trebuie să mergem mai sus, mai departe, mult dincolo de acest punct. Trebuie să venim personal înaintea lui Isus Hristos, căci orice altceva, orice alt lucru religios, este lipsit de utilitate înaintea Lui. Palatul Regelui, slujitorii Lui, casa Lui bogat împodobită, chiar petrecerea dată de El, toate acestea nu sunt nimic dacă nu Îi vorbim noi înșine Regelui. Doar mâna Lui poate ridica povara care apasă asupra noastră și poate să ne facă să ne simțim liberi. Mâna omului poate să îndepărteze piatra de deasupra mormântului și să descopere un trup mort, dar doar Isus îi poate spune mortului: „vino afară!” (Ioan 11:41-43). Trebuie să mergem direct la Hristos.

b. Acela care însetează și dorește odihna de la Hristos, trebuie să vină cu adevărat la El.

Nu este suficient să ne dorim, să vorbim, să intenționăm, să ne hotărâm sau să nădăjduim. Se spune că drumul spre Iad, acea realitate înfricoșătoare, este pavat cu intenții bune. Mii de oameni ajung la pierzare în fiecare an în acest fel, pierind mizerabil de la ușa Raiului. Ei trăiesc având intenții bune. Ei mor cu intenții bune. Nu, noi trebuie să ne ridicăm și să ne întoarcem la Dumnezeu!

Dacă fiul risipitor ar fi fost mulțumit cu simpla intenție și ar fi spus: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Sper că într-o zi mă voi întoarce acasă” – el ar fi rămas pentru totdeauna printre porci. Dar el s-a ridicat și s-a întors la tatăl său, și abia atunci tatăl a alergat pentru a-l întâmpina și a spus:

„Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea... Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15:22). Asemenea acestui fiu risipitor, noi trebuie nu doar să ne venim în fire și să ne gândim la acest lucru, ci trebuie să mergem în realitate la Marele Preot, la Hristos. Trebuie să mergem la Doctor.

c. Acela care însetează și dorește odihna lui Hristos, trebuie să își știe că simpla credință este singurul lucru necesar.

El trebuie să vină cu o inimă dornică de pocăință, zdrobită și frântă, dar nu trebuie să-și închipuie că aceasta este temelia acceptării lui. Credința este doar mâna care duce apa vie la buzele noastre. Credința este balamaua pe care se fixează toate lucrurile în ce privește justificarea noastră. Scriptura spune repetat: „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). „Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire” (Rom. 4:5). Fericit este cel care poate să stea lipit de principiul biblic prezentat în acel imn creștin fără egal:

*„Așa cum sunt, la Tine vin!
Merite n-am, Tu-mi fii sprijin!
Mă spală-n sângele-Ți divin!
O, Mielule, eu vin, eu vin!”*

Cât de simplu pare acest remediu pentru setea spirituală! Dar cât de dificil este să-i convingi pe unii oamenii să-l primească! Spune-le să facă lucruri grele, să-și dea trupurile morții, să meargă în pelerinaje, să își doneze averile pentru hrana săracilor pentru ca astfel să merite mântuirea, și se vor strădui să facă tot ce sunt îndemnați. Dar spune-le să arunce peste bord orice idee a meritelor

personale, a faptelor lor și să vină la Hristos ca niște păcătoși cu mâinile goale, asemenea lui Naaman, și sunt gata să-ți întoarcă spatele cu dispreț (2 Împ. 5:12). Natura omească este întotdeauna aceeași, în orice epocă. Și astăzi există oameni asemenea evreilor și a grecilor. Pentru evrei, Hristos răstignit rămâne și astăzi o pricină de poticnire, iar pentru greci o nebunie. Aceștia nu sunt lipsiți niciodată de urmași! N-a existat vreun cuvânt mai clar al Domnului nostru în această privință ca acela pe care l-a spus cărturarilor mândri din Sanhedrin: „nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40).

Totuși, oricât de simplu pare acest remediu pentru setea spirituală, el este singura modalitate de vindecare a bolii spirituale a omului și singurul pod de trecere de pe pământ către cer. Împărații și supușii lor, predicatorii și cei ce îi aud, stăpânii și slujitorii, nobilii și oamenii de rând, bogații și săracii, cei învățați și analfabeții, toți oameni, fără deosebire, trebuie să bea din această apă a vieții, și să bea în același fel. Vreme de mii de ani oamenii s-au străduit să găsească un alt medicament pentru conștiințele împovărate, dar au muncit în zadar. După ce și-au tăbăcit mâinile și au ajuns să încărunțească în munca lor, mii de astfel de căutători au ajuns să „sape puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă” (Ier. 2:13), și au fost obligați să se întoarcă în final la Izvorul cel vechi, mărturisind în ultimele momente ale vieților lor că doar în Hristos se găsește adevărata pace.

Pe cât de simplu pare acest remediu pentru setea spirituală, el este rădăcina vieții lăuntrice pentru toți marii

slujitori ai lui Dumnezeu din toate epocile. Ce au fost sfinții și martirii din orice epocă a istoriei bisericii, dacă nu oameni care au venit zilnic la Hristos prin credință și au descoperit că „trupul Lui este cu adevărat o hrană și sângele Lui este cu adevărat o băutură” (cf. Ioan 6:55)? Ce au fost ei toți, dacă nu oameni care au trăit viața credinței în Fiul lui Dumnezeu și au băut zilnic din plinătatea care se găsește în El? (Gal. 2:20). În acest aspect, cei mai utili creștini, care au lăsat ceva în urma lor în lume, au avut același gând. Părinții sfinți ai bisericii și reformatorii, teologii puritani și anglicani, bapțiștii și independenții, ei toți au mărturisit la unison valoarea neprețuită a Izvorului vieții. Chiar dacă ei au fost separați și chiar au avut dispute între ei uneori în viețile lor, în moarte ei au fost nedespărțiți. În ultima lor luptă cu regele terorilor, ei s-au alipit constant de crucea lui Hristos, și nu s-au lăudat cu nimic altceva decât cu sângele Lui prețios, cu acel izvor care este deschis pentru orice păcat și orice necurăție.

Cât de mulțumitori ar trebui să fim că trăim într-o țară unde marele remediu pentru setea spirituală este cunoscut, într-o țară a Bibliilor deschise, a Evangheliei predicate, a mijloacelor abundente ale harului, într-o țară în care eficiența jertfei lui Hristos este și astăzi propovăduită, mai mult sau mai puțin, de la peste 25000 de amvoane, duminică de duminică!²⁰ Noi încă nu conștientizăm cât de prețioase sunt privilegiile noastre. Chiar obișnuința noastră cu mana cerească ne face să ne gândim prea puțin la ea, așa cum evreii se dezgustaseră de pâinea pe care

²⁰ Autorul face referire la Anglia. – n.tr.

o primeau în pustie (Num. 21:5). Dar ar fi bine să deschizi la paginile scrise de filozoful păgân, la unul precum Plato, și vei vedea cum a umblat după lumină ca un orb și cum a trudit în sinea lui ca să găsească ușa. Cel mai de jos țăran care primește în inimă cuvintele mângâietoare din frumoasa noastră slujbă a Cinei Domnului știe mai multe despre calea către pacea cu Dumnezeu decât acel savant din Atena. Citește relatările călătorilor și misionarilor vrednici de încredere care ne arată starea păgânilor care n-au auzit niciodată Evanghelia. Citește despre sacrificiile omenești din Africa, despre torturile autoimpuse ale celor devotați din religia hindu, și îți vei aminti că toate acestea sunt rezultatul unei sete nestăvilite, a unei orbiri și a unei dorințe neîmplinite de a se apropia de Dumnezeu. Apoi învață din aceste lucruri să fii mulțumitor că Dumnezeu te-a așezat într-o țară ca aceasta. Vai, mă tem că Dumnezeu ne poate demonstra pentru lipsa noastră de recunoștință!

PROMISIUNEA

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie”.

Scripturile sunt pline de promisiuni. Eu mă îndoiesc că ele își primesc în zilele noastre atenția pe care o merită. *Precious Bible Promises*, acea carte scrisă de Samuel Clarke, este o carte veche foarte puțin studiată astăzi prin comparație cu vremea părinților noștri. Puțini creștini conștientizează numărul, lungimea, lățimea, adâncimea, înălțimea și varietatea prețioaselor promisiuni așezate în Biblie, și care sunt puse acolo spre beneficiul special și spre încurajarea tuturor celor care le vor folosi.

Totuși, promisiunea stă la baza tuturor tranzacțiilor dintre oameni în treburile acestei vieți. Majoritatea covârșitoare a urmașilor lui Adam din orice țară civilizată acționează zi de zi pe baza credinței în promisiuni. Țăranul muncește din greu la câmp, de luni dimineața până sâmbătă seara, pentru că el crede că, la sfârșitul săptămânii, își va primi plata promisă. Soldatul se înrolează în armată, iar marinarul își scrie numele în cartea echipajului navei, cu încrederea deplină că cei sub autoritatea cărora slujesc le vor da plata promisă, la timpul potrivit. Până și guvernanta smerită dintr-o familie își continuă lucrul zi după zi în responsabilitățile ce i-au fost date, cu credința că stăpâna îi va da salariul promis. În afacerile din orașele mari, printre comercianți, negustori și bancheri, nimic nu se poate face fără credința neîncetată în promisiuni. Orice om de bun simț știe că actele, cecurile și contractele sunt doar mijloace prin care se pot continua afacerile. Oamenii de afaceri sunt împinși să acționeze prin credință, nu prin vedere. Ei cred promisiunile, și se așteaptă ca ei înșiși să fie crezuți. În fapt, în creștinism, promisiunile și credința în promisiuni, ca și acțiunile care izvorăsc din încrederea în promisiuni, sunt coloana vertebrală a 90% din relațiile dintre oameni.

În mod asemănător, promisiunile din religia Bibliei sunt mijloace minunate prin care Dumnezeu găsește plăcere să trateze sufletul omului. Cel ce cercetează atent Biblia nu poate rata să observe că Dumnezeu îl atrage continuu pe om să-L asculte și să-L slujească. El îl atrage pe om să facă lucruri mari, dacă omul se apropie și crede. Pe scurt, așa cum spunea Petru, „El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de

mari și scumpe” (2 Petru 1:4). Acela care, în îndurarea Lui, a făcut ca Sfânta Scriptură să fie scrisă spre învățarea noastră, ne-a demonstrat că are o cunoaștere perfectă a naturii omului prin aceea că a umplut această carte cu o bogăție de promisiuni, potrivite pentru orice fel de experiență și pentru orice stare a vieții. El pare să spună: „Vrei să știi ce pot face pentru tine? Vrei să auzi termenii înțelegerii Mele, ai legământului Meu? Ia-ți Biblia și citește”.

Există însă o diferență uriașă între promisiunile făcute de urmașii lui Adam și promisiunile lui Dumnezeu, diferență care nu trebuie uitată niciodată. Promisiunile făcute de om nu au siguranța împlinirii. Cu toate intențiile bune ale acestuia, el nu-și poate ține întotdeauna cuvântul. Boala și moartea pot să facă pasul înainte ca un om înarmat, și să îl răpună. Războiul, ciuma, foametea sau uraganul pot să îl lase fără avere, punându-l astfel în situația de a nu-și mai putea împlini obligațiile.

De cealaltă parte, promisiunile lui Dumnezeu sunt sigure și se împlinesc garantat. El este atotputernic. Nimic nu poate să-L oprească să îplinească ceea ce a spus. El nu Se schimbă niciodată. El are întotdeauna același gând, și în El nu există „schimbare, nici umbră de mutare” (Iov 23:13; Iacov 1:17). El Își ține întotdeauna cuvântul. Există un singur lucru pe care Dumnezeu nu-L poate face, așa cum a spus o fetiță, surprinzându-l pe învățătorul ei: „este cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18).

Când Dumnezeu a spus odată că va face anumite lucruri, până și cele mai improbabile promisiuni ale Lui se vor împlini. Distrugerea lumii vechi printr-un potop și

păstrarea lui Noe în arcă, nașterea lui Isaac, eliberarea Israelului din Egipt, ridicarea lui David pe tronul lui Saul, nașterea miraculoasă a lui Hristos, învierea lui Hristos, răspândirea evreilor pe toată fața pământului și păstrarea lor continuă ca un popor distinct – cine și-ar putea imagina evenimente mai improbabile acestea?

Și totuși Dumnezeu a spus că ele se vor împlini și, la vremea potrivită, toate s-au împlinit. Este un adevăr că, pentru Dumnezeu, a împlini un lucru este același lucru cu a spune o vorbă, căci atât de ușor este pentru El. Orice promite Dumnezeu, în mod cert El va împlini.

Se pot spune mult mai multe despre varietatea și bogăția promisiunilor Scripturii decât avem timp în acest scurt mesaj. Făgăduințele sunt nenumărate. Subiectul este inepuizabil. Cu greu poate exista un singur pas în viața unui om, din copilărie până la vârsta perilor albi, cu greu poate exista vreo situație în care omul să se afle, pentru care Biblia să nu conțină o încurajare adresată oricărui om care dorește să facă binele înaintea lui Dumnezeu. În camera lui Dumnezeu există promisiuni pentru orice circumstanță.

Există o abundență de promisiuni conținute în Cuvântul lui Dumnezeu și puse acolo în El, care ne descoperă caracterul Lui, în special îndurarea și compasiunea Lui infinite. Există promisiuni cu privire la dorința Lui de a-l ierta până și pe cel mai mare dintre păcătoși. Există încurajări la rugăciune, la a auzi Evanghelia și la a ne apropia de tronul de har. Există promisiuni pe care El ni le dă pentru a ne asigura că El este Dătătorul puterii de a ne achita de responsabilități, a mângâierii în necaz, a călăuzirii în

nesiguranță, a ajutorului în boală, a alinării în moarte, a susținerii în situații când îi pierdem pe cei dragi, a fericirii de dincolo de mormânt și a răsplătirii în slavă.

Promisiunile Lui sunt atât de abundente, încât nici măcar nu le putem cuprinde pe toate.

Promisiunea Domnului nostru Isus Hristos, cu care am început acest mesaj, este întrucâtva specială. Ea este bogată în încurajări adresate tuturor celor care își simt setea spirituală și vin la El pentru stăvilirea ei și, de aceea, ea merită o atenție specială din partea noastră. Majoritatea promisiunilor Domnului nostru se referă în special la beneficiile de care are parte persoana căreia îi sunt adresate. Promisiunea dinaintea ochilor noștri are o arie largă de aplicabilitate – căci pare să se refere la mai mulți oameni decât cei ce Îl ascultau în acel moment. Ce spune El? „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (și ne învață peste tot). Dar El a spus acestea făcând referire la Duhul Sfânt, pe care Îl primesc cei ce cred în Isus. Fără îndoială că aceste cuvinte sunt figurative, asemenea celor mai devreme, din prima propoziție – „sete” sau „bea”. Dar toate metaforele Scripturii conțin un mare adevăr, și doresc să vă arăt care este adevărul din spatele acestuia despre care vorbim.

1. Eu cred că Domnul nostru a vrut să spună că acela care vine la El cu credință, va primi o provizie abundentă din orice lucru de care are nevoie pentru satisfacerea nevoilor sufletului lui.

Duhul Sfânt îi va arăta și va produce în el un simțământ constant al iertării, păcii și nădejdiei, așa încât El va

fi în acest om lăuntric asemenea unui izvor care nu seacă niciodată. Omul se va simți atât de satisfăcut cu „lucrurile lui Hristos”, pe care Duhul i le va arăta (Ioan 16:15), încât își va găsi întotdeauna odihnă în fața anxietății spirituale, a morții, judecății și veșniciei.

Omul acesta ar putea avea perioade de îndoieli și întineric, datorită neputințelor lui sau a ispitirilor diavolului. Totuși, vorbind în general, odată ce el a venit la Hristos prin credință, va descoperi în străfundul inimii lui un izvor neîncetat de mângâiere. Acesta, dacă vrei, este primul lucru pe care îl conține promisiunea ce ne stă înaintea.

„Doar vino la Mine, sărmane suflet tulburat”, pare că spune Domnul nostru, „doar vino la Mine, și tulburarea ta spirituală va fi liniștită. Voi pune în inima ta, prin puterea Duhului Sfânt, un simțământ atât de puternic al iertării și păcii, prin ispășirea și mijlocirea Mea, încât nu vei mai înseta niciodată complet. Ai mai putea avea îndoieli, temeri și conflicte în omul lăuntric, câtă vreme te afli în trup. Dar, odată ce ai venit la Mine și ți-ai pus încrederea în Mine, ca Mântuitorul tău, nu te vei mai simți niciodată lipsit de nădejde. Starea omului tău interior va fi schimbată atât de profund, încât vei trăi simțământul că în interiorul tău se găsește un izvor continuu de apă vie”.

Ce vom spune noi în fața acestor lucruri? Credința mea este că oricâteori un om vine cu adevărat la Hristos prin credință, va descoperi cum se împlinește această promisiune. Ar putea fi slab în har și să aibă multe îndoieli cu privire la starea sa spirituală. Ar putea să nu îndrăznească să spună că este convertit, justificat, sfințit și potrivit pentru

moștenirea sfinților în lumină. Cu toate acestea, am curajul să spun că până și cel mai smerit și mai firav credincios în Hristos are ceva în el de care nu se va despărți niciodată, chiar dacă nu poate înțelege foarte bine în ce constă acel lucru mângâietor. Prezența din interiorul lui este acel „râu de apă vie” care începe să curgă în inima oricărui copil al lui Adam, imediat ce vine la Hristos și bea. Acesta este sensul în care cred că se împlinește întotdeauna această minunată promisiune a lui Hristos.

2. Dar asta este tot ce e inclus în promisiunea din pasajul biblic?

Nu, nicidecum. Rămân multe lucruri de spus. Multe altele urmează. Eu cred că Domnul nostru a vrut să înțelegem că cel care vine la El prin credință nu doar că va avea o provizie abundentă din orice lucru de care are nevoie sufletul lui, ci va deveni și o sursă de binecuvântare pentru sufletele altora. Duhul care locuiește în el îl va face să fie un izvor de bine pentru ceilalți oameni, așa încât, în ziua de apoi, se va descoperi că din el au curs „râuri de apă vie”.

Aceasta este o parte importantă a promisiunii Domnului nostru și ne deschide un subiect rareori conștientizat și acceptat pe deplin. Totuși, el este un subiect profund și merită mai multă atenție. Cred că este un adevăr al lui Dumnezeu. Cred că, așa cum „niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine” (Rom. 14:7), tot așa niciun om nu este convertit doar pentru sine; cred că, odată ce un om este convertit, în providența minunată a lui Dumnezeu, această convertire stârnește convertirea altora. Nu spun nici măcar o clipă că toți credincioșii trebuie să fie conștienți de

convertirea altora datorită lor. Eu cred că este mult mai posibil ca mulți să trăiască și să moară în credință, dar să nu fie conștienți, că i-au făcut bine vreunui suflet. Dar eu cred că dimineața învierii și ziua judecății, când istoria tainică a tuturor creștinilor se va da pe față, va dovedi sensul complet al promisiunii de dinaintea noastră, și adevărul că ea s-a împlinit întotdeauna. Mă îndoiesc că ar putea exista vreun credincios care să nu fi fost un râu de apă vie față de nimeni, un canal prin care Duhul Sfânt să trimită harul mântuitor. Chiar și tâlharul care s-a pocăit, deși a avut puțin timp la dispoziție după pocăința lui, a fost o sursă de binecuvântare pentru mii de suflete.

a. Unii credincioși sunt râuri de viață apă vie pe pământ. Cuvintele lor, purtarea lor, predicarea lor, învățătura lor – toate sunt mijloace prin care apa vieții curge din inimile lor către ceilalți oameni. De exemplu, așa au fost apostolii, chiar dacă n-au scris epistole, ci doar au predicat Cuvântul. Așa au fost Luther, Whitefield, Wesley, Berridge și Rowland, și mii de alți credincioși ca ei, despre care nu pot vorbi acum în detaliu.

b. Unii credincioși sunt râuri de apă vie la moartea lor. Curajul lor în fața regelui terorii, tăria lor în cele mai dureroase suferințe, credința lor neclintită în adevărul lui Hristos chiar și când s-au aflat pe rug, pacea lor evidentă pe buza mormântului – toate acestea i-au pus pe mii de oameni pe gânduri, și au condus sute de suflete la pocăință și credință. Așa au fost, de exemplu, martirii bisericii primare, pe care împărații romani i-au persecutat. Așa au fost Jan Huss și Jerome din Praga. Așa au fost Cranmer, Ridley,

Latimer, Hooper și nobila armată a martirilor care i-au însoțit. Lucrarea pe care ei au făcut-o în moartea lor, asemenea lui Samson, a fost cu mult mai cutremurătoare decât lucrarea pe care au făcut-o în timpul vieții.

c. Unii credincioși sunt râuri de apă vie la mult timp după ce mor. Ei au făcut mult bine prin cărțile și scrierile lor în orice parte a lumii, mult timp după ce mâinile care au ținut penița s-au amestecat cu țărâna. Astfel de oameni au fost Bunyan, Baxter, Owen, George Herbert sau Robert M'Cheyne. Acești slujitori binecuvântați ai lui Dumnezeu fac probabil mai mult bine în acest moment decât au făcut cu vorbele și faptele lor când erau vii. Chiar dacă sunt morți, ei încă vorbesc (Evrei 11:4).

d. În final, există unii credincioși care sunt râuri de apă vie prin frumusețea comportamentului lor zilnic. Mulți sunt creștini tăcuți, blânzi și consecvenți, care nu fac zgomot în jurul lor, în lume, și totuși au o influență puternică spre binele tuturor celor din preajma lor. Ei „câștigă fără cuvânt” (1 Petru 3:1). Dragostea lor, blândețea lor, temperamentul lor bun, răbdarea lor, altruismul lor – îi vorbesc în tăcere unui cerc larg de oameni și seamănă semințele cercetării de sine în multe minți. Am auzit o mărturie frumoasă despre o doamnă în vârstă care a murit într-o pace deosebită, spunând că, în providența lui Dumnezeu, ea își datorase mântuirea lui Whitefield: „N-a fost o predică pe care să o fi auzit, căci el nu mi-a spus nimic vreodată. Ceea ce m-a influențat a fost consecvența frumoasă și blândețea vieții lui zilnice, în casa în care locuia, pe când eram doar un copil. Mi-am spus atunci că, dacă vreau să am vreodată

o credință, aș vrea ca Dumnezeuul lui Whitefield să fie și Dumnezeuul meu”.

Să ne ținem toți alipiți de această perspectivă a misiunii Domnului nostru, și să nu o uităm niciodată. Să nu ne imaginăm nici măcar o clipă că sufletele noastre sunt singurele care trebuie să fie mântuite, dacă venim la Hristos prin credință și Îl urmăm. Gândiți-vă la binecuvântarea de a fi un râu de apă vie pentru alții. Cine poate spune dacă nu vei fi mijlocul de a-i aduce pe mulți la Hristos? Trăiește, acționează, vorbește, roagă-te și lucrează având constant această perspectivă înaintea ta.

Am cunoscut o familie formată dintr-un tată, mamă și zece copii, unde credința adevărată s-a înfiripat pentru prima dată într-una dintre fiice. La început, ea a fost singura creștină, tot restul familiei trăind în lume. Totuși, înainte de a muri, ea a trăit fericirea de a-și vedea ambii părinți și toți frații și surorile convertiți la Dumnezeu, și toți aceștia, omeneste vorbind, au început să-L urmeze pe Dumnezeu datorită influenței ei! Fără îndoială că, în fața acestei mărturii, n-ar trebui să ne mai îndoim de faptul că un credincios n-ar putea fi un râu de apă vie pentru alții. Convertirile ar putea să nu se vadă în timpul vieților noastre, și am putea muri fără să le observăm. Dar să nu ne îndoim niciodată de faptul că o convertire conduce în general la alte convertiri și că puțini vor fi cei care vor merge singuri în Rai. Când a murit Grimshaw de Haworth, apostolul nordului, a lăsat în urma lui un fiu păgân și nepăsător față de credință. La câțva timp după aceea, fiul a fost convertit, pentru că nu a uitat sfatul și exemplul tatălui lui.

Ultimele lui cuvinte au fost acestea: „Ce va spune bătrânul meu tată când mă va vedea în ceruri?” Haideți să ne luăm curajul și să nădăjduim, crezând promisiunea lui Hristos.

APLICAȚII PRACTICE

Aș vrea să-ți spun o întrebare simplă înainte de a încheia acest mesaj: Ți este sete în suflet? Ai simțit ceva din acea preocupare profundă și autentică privind sufletul tău? Mă tem că mulți oameni n-au experimentat nimic din așa ceva. Am văzut, prin experiența dureroasă a mai bine de o treime de secol, că oamenii pot să-și continue viețile ani de zile participând la casa lui Dumnezeu și niciodată să nu își simtă păcatele sau să dorească să fie mântuiți. Îngrijorările acestei lumi, dragostea de plăceri și pofta după alte lucruri au sufocat sămânța bună duminică de duminică, și au făcut-o neroditoare. Acești oameni vin la biserică având inimile reci precum este piatra de caldarâm pe care calcă. Ei pleacă la fel de nepăsători și nemișcați precum este statuia veche de marmură, care privește de sus către ei de pe monumentul din centrul orașului. Cu toate acestea, eu încă mai am speranță pentru fiecare om, atâta vreme cât trăiește. Clopotul acela mare de la Catedrala Sf. Pavel din Londra, care bate ceas de ceas, rareori mai este auzit de mulțimea de astăzi, care zumzăie ca un stup de albine în plină zi. Zgomotul de pe străzi are o putere deosebită de a asurzi sunetul clopotului și de a-i împiedica pe oameni să-l audă. Totuși, după ce se termină ziua de lucru, ghișeele se închid și ușile sunt încuiate, după ce casieria se închide și liniștea se așterne peste marele oraș, situația se schimbă. Atunci când clopotul sună ceas de ceas, începând

de la ora 7 apoi până la 11, 12, 1, 2, 3, mii de oameni îl aud. Sper că așa va fi și cu problema sufletului unora. Acum, în plină sănătate și putere, în goana și iureșul afacerilor, mă tem că vocea conștiinței tale este redusă adesea la tăcere și nu mai poate fi auzită. Dar poate veni ziua când marele clopot al conștiinței să se facă auzit iarăși, fie că îți place, fie că nu. Poate veni momentul când, fiind redus la tăcere și obligat de boală să te liniștești, ai putea fi forțat să privești în interiorul tău și să iei aminte la problemele sufletului tău. Apoi, după ce marele clopot al conștiinței trezite sună clar în urechile tale, sper că acela care citește acest mesaj poate auzi vocea lui Dumnezeu și se poate pocăi, poate învăța să înseteze și să învețe cum să vină la Hristos pentru a-și stăvili setea. Da, mă rog lui Dumnezeu ca să fii învățat să te hrănești din Hristos până nu este prea târziu.

Simți un astfel de lucru chiar în acest moment? Este conștiința ta trează și lucrează? Îți simți setea spirituală și dorești să-ți fie stinsă? Atunci ia aminte la invitația pe care ți-o aduc azi în Numele Domnului. Dacă cineva însetează, indiferent cine ar fi, dacă vreun om, nobil sau om de rând, bogat sau sărac, învățat sau analfabet, „dacă vreun om însetează, să vină la Hristos și să bea”. Ascultă și primește această invitație fără amânare. Nu aștepta după nimic. Nu aștepta după nimeni. Cine îți poate spune că această așteptare n-ar putea să te prindă într-un moment când va fi prea târziu? Mâna unui Răscumpărător viu este întinsă acum către tine din ceruri, dar ea se poate retrage. Izvorul este deschis acum, dar se poate închide pentru totdeauna. Dacă setează cineva, să vină și să bea fără amânare. Chiar dacă ai fi fost un mare păcătos, în

ciuda avertismentelor, sfaturilor și predicilor, vino acum. Chiar dacă ai fi păcătuit împotriva luminii și a cunoștinței lui Dumnezeu, împotriva sfatului tatălui tău și a lacrimilor mamei tale, chiar dacă ai fi trăit ani la rând fără rugăciune, vino măcar acum. Să nu spui că nu știi cum să vii, că nu înțelegi ce înseamnă să crezi, că ar trebui să aștepti după mai multă lumină. Ar putea spune un om obosit că este prea obosit pentru a se așeza să se odihnească, sau un om pe punctul de a se îneca faptul că nu știe cum să se agațe de mâna întinsă ca să-l ajute, sau cu o barcă de salvare alături, spunând că nu știe cum să sară în ea? O, la gunoi cu aceste scuze deșarte! Ridică-te și vino! Ușa nu este închisă. Izvorul nu s-a închis încă. Domnul Isus te invită. Este suficient să știi că îți este sete și să dorești să fii mântuit. Vino, vino la Hristos fără amânare! Cine este acela care să fi venit la Izvorul ce spală păcatele și să-L fi găsit secăt? Cine a venit la El și să plece nemulțumit?

Ai venit deja la Hristos și ai găsit odihna? Atunci apropie-te mai mult! Cu cât este părtășia ta mai apropiată de Hristos, cu atât mai multă mângâiere vei primi. Cu cât vei trăi mai mult pe malul acestui Izvor, cu atât mai mult vei simți în tine „un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4:14). Nu doar că vei fi tu însuți binecuvântat, ci vei fi și o sursă de binecuvântare pentru alții.

În această lume rea, se poate să nu simți toată mângâierea pe care ți-ai dori-o. Dar amintește-ți că nu poți avea parte de două ceruri. Fericirea perfectă este de domeniul viitorului. Diavolul nu este încă legat. Va veni o vreme bună pentru toți cei ce-și simt păcatele și vin la Hristos, pentru

toți cei care își consacră sufletele însetate, încredințându-le în grija Lui. Când El Se va întoarce, aceste suflete vor fi complet satisfăcute. Acești oameni își vor aminti toată calea pe care au fost conduși și vor vedea orice binecuvântare care a venit asupra lor. Mai presus de orice, ei se vor mira că au putut să trăiască atât de îndelung fără Hristos și că au întârziat atât de mult să vină la El.

Există o trecătoare în Scoția numită Glencoe, care ne oferă o ilustrație minunată a ceea ce va fi Raiul pentru sufletele care vin la Hristos. Drumul care trece prin trecătoare îl urcă pe călător pe o cale lungă și abruptă, cu multe undiri în cursul ei. Când călătorul ajunge la vârful trecătorii, se vede o piatră alături, lângă drum, pe care sunt scrise câteva cuvinte simple: „Odihnește-te, și fii mulțumitor”. Aceste cuvinte descriu sentimentul pe care orice suflet însetat care vine la Hristos îl va avea când va intra în cer. Vârful căii înguste va fi cucerit în curând. Vom înceta atunci călătoria noastră obositoare și ne vom așeza odihnindu-ne în Împărăția lui Dumnezeu. Vom privi înapoi cu recunoștință spre toată această cale a vieților noastre, și vom vedea înțelepciunea perfectă a fiecărui pas de pe calea abruptă pe care am fost conduși. Când vom ajunge în acea odihnă glorioasă, vom uita de truda călătoriei în sus.

Aici, în această lume, simțământul odihnei în Hristos nu poate fi decât cel mult firav și parțial, iar uneori cu greu ni se pare că gustăm pe deplin din apa vie. Dar când va veni ceea ce este desăvârșit, atunci lucrurile imperfecte vor fi date la o parte pe vecie. Când ne vom trezi și vom fi

asemenea Lui, vom fi satisfăcuți (Ps. 17:15). Atunci vom bea din râul plăcerilor Lui și nu vom mai înseta.

18

.....

BOGĂȚIILE DE NEPĂTRUNS

*„Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții,
mi-a fost dat harul acesta să le vestesc Neamurilor bogățiile
nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3:8).*

Dacă am fi auzit această frază citită pentru prima dată, cred că noi toți am fi sesizat că este una remarcabilă, chiar dacă n-am fi știut de cine a fost scrisă. Ea este remarcabilă mai ales prin prisma faptului că folosește figuri de stil puternice, izbitoare: „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții”; „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” – care sunt cu adevărat gânduri ce ne înalță și cuvinte care ne înflăcărează. Dar fraza este și mai remarcabilă dacă ne gândim la omul care a scris-o. Autorul este nimeni altul decât marele apostol al Neamurilor, Pavel, liderul acelei mici armate evreiești, care a plecat din Palestina în urmă cu 2000 de ani și a întors lumea pe dos, acel bun soldat al lui Hristos care a lăsat o amprentă mai adâncă asupra omenirii decât orice om născut din femeie, cu excepția Domnului lui – o amprentă care este vizibilă până astăzi. Cu siguranță că o frază scrisă de un astfel de om ne cere o atenție specială.

PAVEL

Limbajul pe care Pavel îl folosește aici este deosebit de puternic. Întemeietorul unor faimoase biserici, autorul a 14 epistole inspirate, omul care a fost mai productiv decât toți apostolii, „în osteneli, și mai mult; în temnițe, și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte” (2 Cor. 11:23) – omul care a cheltuit și s-a cheltuit pentru sufletele oamenilor și care a „socotit toate lucrurile ca o pierdere pentru Hristos”; omul care a putut spune, „pentru mine a trăi este Hristos și a muri e un câștig” – ce l-am putea descoperi spunând despre sine? El folosește o comparație convingătoare și superlativă. El spune: „sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinți”. Ce ființă sărmană trebuie să fi fost cel mai neînsemnat dintre sfinți! Și totuși, Pavel pare să spună că „sunt chiar mai puțin de atât”.

Eu suspectez că un limbaj ca acesta este aproape de neînțeles pentru mulți care pretind și se denumesc creștini. Necunoscând nici Biblia și nici propriile inimi, ei nu pot înțelege ce înseamnă să fii sfânt și ce vrea să spună un sfânt când vorbește atât de smerit despre sine și despre realizările sale. „Este doar o figură de stil”, îți vor spune acești oameni, „și nu poate avea decât sensul că Pavel era un novice când a început slujirea lui Hristos”. Atât de adevărat este că „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu” (1 Cor. 2:14). Rugăciunile, laudele, conflictele spirituale, temerile, nădejdiile, bucuriile, întristările adevăratului creștin, întreaga experiență a acestuia prezentată în capitolul 7 din Epistola către Romani – toate, toate acestea sunt „nebulă” pentru omul acestei lumi. Așa cum orbul

nu poate judeca o operă de artă și surdul nu poate aprecia oratoriul Mesia al lui Händel, tot așa nici omul neconvertit nu poate înțelege perspectiva smerită de sine a lui Pavel.

Dar noi putem sta liniștiți și să observăm că, ceea ce Pavel a scris cu penița lui, el a simțit cu adevărat în inimă. Limbajul folosit în versetul nostru nu este un caz izolat. Există pasaje unde este chiar depășit. Pavel le scria Filipenilor: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns de săvârșit” (Filip. 3:12). Credincioșilor din Corint, el le spunea: „eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol” (1 Cor. 15:9). Lui Timotei i-a transmis că este „cel mai mare dintre păcătoși” (1 Tim. 1:15). Credincioșilor din Roma le-a spus: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24). Adevărul simplu este că Pavel a privit în străfundul inimii lui și a văzut cu mult mai multe defecte și neputințe decât a văzut în oricine altcineva. Ochii înțelepciunii lui erau atât de larg deschiși de către Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, încât a detectat o mulțime de lucruri greșite în sine, pe care ochii înțeptoși ai altor oameni nu i-ar fi putut observa vreodată. Pe scurt, având o lumină spirituală deosebită, el a putut vedea cu o mai mare claritate propria corupție a firii pământești, și s-a îmbrăcat cu smerenie din cap până în picioare (1 Petru 5:5).

Înțelegem clar că smerenia lui Pavel nu a fost o trăsătură care să-l caracterizeze doar pe marele apostol al Neamurilor. Dimpotrivă, ea a fost un semn distinctiv al tuturor sfinților deosebiți ai lui Dumnezeu din orice epocă. Cu cât oamenii au parte de mai mult har adevărat în inimile

lor, cu atât mai profund va fi simțământul păcătoșeniei lor. Cu cât va revărsa Duhul Sfânt mai multă lumină în sufletele lor, cu atât mai mult își vor vedea ei neputințele, spurcăciunile și întunericul. Sufletul mort nu vede și nu simte nimic. Abia odată cu viața spirituală vin și vederea clară, conștiința sensibilă și simțământul spiritual.

Observați ce expresii umile au folosit Avraam, Iacov, Iov, David, Ioan Botezătorul și alții cu privire la propriile persoane. Studiați biografiile sfinților din perioada modernă, precum cele ale lui Bradford, Hooker, George Herbert, Beveridge, Baxter și M'Cheyne. Observați cum o trășatură comună de caracter îi descrie pe toți – anume simțământul foarte adânc al păcatului.

Credincioșii superficiali pot spune, în fierbințeala dragostei lor dintâi, că ar putea să fi ajuns la „perfectiune”. Prin comparație, sfinții cei mai deosebiți din orice epocă a istoriei, de la Pavel până în zilele noastre, s-au „îmbrăcat întotdeauna cu smerenie”.

Acela dintre cititorii acestui mesaj care dorește să fie mântuit, să știe astăzi că primul pas către cer constă dintr-un simțământ profund al păcatului, dintr-o evaluare smerită cu privire la propria persoană. Astfel de oameni trebuie să arunce la gunoi acea tradiție nebună care spune că începutul religiei ar consta din a te simți bine cu privire la propria persoană. Un astfel de om mai degrabă este chemat să își însușească marele principiu biblic care ne învață că trebuie să începem prin a vedea lucrurile rele și că, până nu vedem această parte rea, nu vom cunoaște nimic din bunătatea adevărată sau din creștinismul mântuitor. Fericit

este cel care a învățat să se apropie de Dumnezeu cu rugăciunea vameșului: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18:13).

Haideți să căutăm cu toții smerenia. Niciun har nu i se potrivește omului mai bine ca acesta. Care ar fi lucrurile de care am putea să fim mândri? Dintre toate ființele născute în această lume, niciuna nu este mai dependentă de Dumnezeu cum este urmașul lui Adam. Dacă ne uităm din punct de vedere trupește, care este ființa care să aibă nevoie de atâta grijă și atenție, și care să fie îndatorată zilnic creației pentru hrană și îmbrăcăminte, dacă nu omul? Dacă privim la mintea lui, cât de puține lucruri sunt în stare să facă oamenii cei mai înțelepți – și sunt cu adevărat puțini – și cât de ignorantă este marea majoritate a omenirii! Ce lume ticăloasă creează aceștia prin însăși nebunia lor! Cartea Iov spune: „Căci noi suntem de ieri și nu știm nimic” (Iov 8:9). Evident că nu există vreo altă ființă creată pe pământ sau în ceruri care să trebuiască să fie mai smerită.

Haideți să umblăm toți după mai multă smerenie, dacă știm ce înseamnă aceasta. Cu cât avem mai multă smerenie, cu atât ne vom asemăna mai mult cu Hristos. Despre binecuvântatul nostru Domn, chiar dacă El nu a avut păcat, este scris că „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2:6-8). Și haideți să ne

amintim cuvintele care preced acest pasaj: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”!

Fiți siguri de asta – cu cât se apropie oamenii de cer, cu atât mai smeriți vor deveni. În ceasul morții, cu un picior în mormânt, cu un pic din lumina cerului strălucind asupra lor, sute de sfinți – oameni precum Selden, Butler sau Longley – ne-au lăsat mărturia că niciodată nu și-au văzut păcatele atât de clar până în acel ceas și nu s-au simțit atât de profund îndatorați îndurării și harului lui Dumnezeu.

Presupun că doar Raiul ne va învăța pe deplin cât de smeriți ar fi trebuit să fim! Doar atunci, când vom sta dincolo de perdeaua veșniciei și vom privi înapoi la calea pe care am fost conduși în viață, doar atunci vom înțelege cu adevărat nevoia și frumusețea smereniei.

În acea zi, limbajul puternic folosit de Pavel nu ni se va părea prea categoric. Nu, cu siguranță că nu! Atunci ne vom arunca cununile înaintea scaunului de domnie și vom conștientiza ceea ce spunea un mare predicator, când a afirmat: „Imnul cerului va fi: *Meritele Domnului!*”

LUCRAREA LUI PAVEL

Există o simplitate deosebită în cuvintele apostolului. El spune: „mi-a fost dat harul acesta să vestesc” (sau să predic, n.tr.). Sensul acestei propoziții este clar: „mi s-a dat privilegiul de a fi un mesager al veștii bune. Am fost trimis să fiu un vestitor al Evangheliei”. Evident, nu ne putem îndoi de faptul că felul în care Pavel înțelegea lucrarea de predicare a inclus toate lucrurile necesare pentru zidirea trupului lui Hristos. Dar aici, ca în alte pasaje, este clar că

ideea principală ce se afla continuu înaintea minții lui era că lucrarea de bază a unui predicator al Noului Testament este aceea de a fi un propovăduitor, un evanghelist, ambasadorul lui Dumnezeu, mesagerul Domnului și propovăduitorul veștii bune a lui Dumnezeu față de o lume căzută în păcat. El spune într-un alt loc că: „Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia” (1 Cor. 1:17).

a. Lucrarea de predicare este o lucrare biblică.

Nu este nevoie să vă obosesc cu tot felul de citate care să dovedească acest lucru. Vă voi sfătui pur și simplu să citiți epistolele către Timotei și Tit și să judecați singuri. Dacă aceste epistole nu vorbesc despre o lucrare de acest fel, atunci, după mintea mea, cuvintele Bibliei nu ar mai avea niciun sens. Luați un juriu format din cei mai inteligenți 12 oameni, cei mai onești, altruști și lipsiți de prejudecăți, și puneți-le Noul Testament în față, pentru a examina ei înșiși întrebarea aceasta: „Este predicarea creștină un lucru biblic?” N-am nicio îndoială cu privire la verdictul lor.

b. Lucrarea de predicare este un lucru înțelept și folositor, rânduit de Dumnezeu.

Ea asigură vestirea tuturor poruncilor lui Hristos și ale mijloacelor harului. Ea se constituie într-o mașinărie neconținută pentru promovarea trezirii păcătoșilor și pentru zidirea sfinților. Întreaga experiență a omenirii dovedește că lucrurile pe care vrem să le facem toți ajung în esență să nu fie făcute de nimeni, iar dacă acesta este un adevăr în chestiunile obișnuite ale vieții, el este cu atât mai mult valabil în problemele religiei. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al rânduielii și un Dumnezeu care lucrează

prin mijloace, așa încât n-avem niciun drept să ne așteptăm ca planul și cauza Lui să înainteze prin intervenții miraculoase constante, timp în care slujitorii Lui sunt inactivi și leneși. Niciun plan nu poate fi mai bun pentru predicarea neîntreruptă a Cuvântului și pentru administrarea sacramentelor decât punerea deoparte și desemnarea unui grup de bărbați care să se dedice lucrării lui Hristos.

c. Lucrarea de predicare este un privilegiu onorabil.

Este o cinste și o onoare să fii ambasadorul unui rege, iar acea persoană care ocupă o astfel de funcție în stat este respectată și ocrotită de lege. Cu cât mai mare trebuie să fie cinstea de a deveni ambasadorul Regelui regilor și să propovăduiești vestea bună a cuceririi realizată pe Calvar! Să-i slujești direct unui stăpân, să duci un astfel de mesaj, să știi că rezultatele lucrării tale, dacă Dumnezeu o va binecuvânta, sunt veșnice, acesta este un privilegiu adevărat. Alți lucrători pot să se străduiască să câștige o cunună pieritoare, dar slujitorul lui Hristos lucrează pentru o cunună nepieritoare. Nu există vreo țară într-o stare spirituală mai rea decât aceea unde predicatorii au făcut ca slujirea lor să fie ridiculizată și disprețuită. Există un cuvânt înfricoșător în cartea Maleahi: „vă voi face să fiți disprețuiți și înjosiți înaintea întregului popor, pentru că n-ați păzit căile Mele, ci căutați la fața oamenilor când tălmăciți Legea” (Mal. 2:9). Dar, indiferent dacă oamenii vor asculta sau nu, slujirea unui ambasador credincios este onorabilă. Bine spunea un vechi misionar aflat pe patul de moarte, care a murit la vârsta de 96 de ani: „Cel mai bun lucru pe care un om îl poate face este să propovăduiască Evanghelia”.

Aș vrea să las în urmă această parte a subiectului meu, cu dorința fierbinte ca toți cei ce se roagă să nu uite niciodată să facă rugăciuni, cereri și mijlociri pentru slujitorii lui Hristos, așa încât acestora să nu le lipsească niciodată proviziile de acasă și de pe terenul de misiune, pentru a se putea concentra să rămână sănătoși în credință și sfinți în viețile lor, și să poată lua aminte la doctrina lor și la învățătura pe care le-o dau altora (1 Tim. 4:16).

Țineți minte că, deși slujirea noastră este onorabilă, utilă și biblică, ea este în același timp una de o responsabilitate profundă! Noi veghem asupra sufletelor noastre și asupra sufletelor celor pentru care vom da socoteală în ziua judecății (Evrei 13:17). Dacă se pierd suflete prin lipsa noastră de veghere, sângele lor va fi cerut din mâinile noastre. Dacă am avea doar de citit ceva și de administrat sacramentele, de purtat o anume haină și de parcurs anumite ceremonii, de adoptat o anumită postură și de făcut anumite gesturi, poziția noastră ar fi, fără îndoială, una mult mai ușoară. Dar nu așa stau lucrurile. Noi trebuie să răspândim mesajul Stăpânului nostru, să nu păstrăm nimic nepropovăduit din ceea ce este folositor și să predicăm întreg sfatul lui Dumnezeu. Dacă le transmitem congregațiilor noastre mai mult sau mai puțin decât adevărul, am putea duce suflete nemuritoare la pierzare veșnică. Viața și moartea sunt în puterea limbii predicatorului. „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (1 Cor. 9:16).

Vă cer încă odată, rugați-vă pentru noi! Cine este de ajuns pentru toate aceste lucruri? Amintiți-vă ce se spunea despre părinții noștri: „Nimeni nu se află într-un pericol

spiritual mai mare ca predicatorii”. Este ușor să ne criticați și să găsiți greșeli la noi. Suntem niște oameni care ducem o comoară în vase de lut. Suntem oameni cu patimi ca și voi, nu infailibili. Rugați-vă pentru noi în aceste zile ispititoare, controversate și care ne încearcă, așa încât biserică noastră să nu ducă niciodată lipsă de păstori sănătoși în credință, curajoși ca leii, „înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii” (Matei 10:16). Același om care a spus, „mi s-a dat harul să propovăduiesc” este cel ce a afirmat în alt loc: „rugați-vă pentru noi ca Cuvântul Domnului să se răspândească și să fie proslăvit, cum este la voi, și să fim izbăviți de oamenii nechibzuiți și răi, căci nu toți au credința” (2 Tes. 3:1-2).

MARELE SUBIECT AL PREDICĂRII LUI

Pavel îl denumește „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”.

Faptul că bărbatul convertit din Tars ar fi putut să ajungă să-L predice pe Hristos este mai mult decât ne-am fi putut imagina, judecând după acțiunile lui anterioare. Dar după ce a descoperit pacea prin sângele lui Hristos, putem fi siguri că el avea să le vorbească întotdeauna celorlalți despre povestea Crucii. El n-a irosit niciodată timp prețios prin a se concentra pe o moralitate fără rădăcini, prin a diseca idei vagi, abstracte și plate, cum ar fi „germenii bunătății din ființa omenească” și alte lucruri asemănătoare. El avea întotdeauna să meargă la rădăcina lucrurilor, și să le arate oamenilor marea lor boală de familie, starea lor disperată de păcătoși și că aveau nevoie de un mare Medic al sufletelor, în această lume bolnavă de păcat.

Faptul că Pavel L-a predicat pe Hristos între Neamuri este un lucru la care ne-am fi putut aștepta judecând după acțiunile lui din toate locurile și din toate circumstanțele. Oriunde a călătorit și s-a ridicat pentru a predica – în Antiohia, Listra, Filipi, Atena, Corint și Efes, printre greci și romani, printre învățați și analfabeți, printre stoici și epicurieni, înaintea celor bogați și a celor săraci, a barbarilor și a sciților, a sclavilor și a oamenilor liberi – Isus și moartea Lui ispășitoare, Isus și învierea Lui au fost temele centrale ale predicilor apostolului. Chiar dacă modalitatea de adresare a fost diferită în funcție de audiență, pentru că și-a folosit înțelepciunea, esența și miezul mesajului lui erau aceleași - Hristos răstignit.

Veți observa însă în textul dinaintea noastră că el folosește o expresie specială, una care, fără îndoială, este singulară în scrierile lui: „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”. Avem de-a face aici cu limbajul puternic, fierbinte, al unuia care și-a amintit întotdeauna de datoria și de recunoștința lui față de îndurarea și harul lui Hristos, și care a găsit plăcere să arate prin cuvintele lui cât de mult trăia această realitate. Pavel n-a fost un om care să acționeze sau să vorbească folosind jumătăți de măsură. El n-a uitat niciodată drumul către Damasc, vizita la bunul Anania, n-a uitat cum i-au căzut solzii de pe ochi și n-a uitat de trecerea lui minunată de la moarte la viață. Aceste lucruri au rămas mereu proaspete înaintea ochilor lui, așa încât el nu s-a mulțumit să spună doar că „mi s-a dat harul să Îl propovăduiesc pe Hristos”. Nu, ci el a amplificat subiectul și l-a denumit „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”.

Dar ce voia să spună apostolul prin expresia „bogățiile nepătrunse”? Răspunsul nu este atât de ușor de dat. Fără îndoială că el a văzut în Hristos provizii fără limită pentru toate nevoile sufletului omenesc, așa încât n-a găsit nicio altă expresie care să le surprindă sensul. Din orice perspectivă a privit la Isus, Pavel a văzut în Mântuitorul mai mult decât poate concepe mintea și mai mult decât poate descrie limba. Cu siguranță că sensul precis al acestei expresii nu poate fi identificat complet. Dar poate fi util să prezentăm în câteva detalii unele dintre lucrurile care se aflau în mintea lui Pavel. Ar putea și ar trebui să fie util acest exercițiu. La urma urmei, să ne amintim că aceste bogății ale lui Hristos sunt bogății de care noi toți avem nevoie la fel ca și Pavel și, mai mult decât orice, aceste bogății sunt adunate în Hristos pentru tine și pentru mine la fel cum au fost în urmă cu 2000 de ani. Ele sunt încă acolo. Ele sunt oferite și astăzi fără plată tuturor celor care doresc să le capete. Ele sunt proprietatea oricui crede și se pocăiește. Haideți să aruncăm o privire asupra câtorva dintre ele.

a. Există bogății nepătrunse în Persoana lui Hristos.

Fără îndoială, acea unire a Omului perfect și a Dumnezeuului perfect în Domnul nostru Isus Hristos este o taină mare, pe care nu o putem descrie în vreun fel. Este un lucru înalt, de care nu ne putem atinge. Totuși, pe cât de tainică poate fi acea unire, ea constituie o mină de mângâiere și consolare pentru toți cei ce privesc către ea într-un fel corect. În Mântuitorul nostru se întâlnesc și se combină puterea infinită și compasiunea nelimitată. Dacă El ar fi

fost doar om, n-ar fi putut să ne mântuiască. Dacă ar fi fost doar Dumnezeu – și spun asta cu reverență – El n-ar fi putut să „aibă milă de slăbiciunile noastre”, nici să „vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Ca Dumnezeu, El este puternic în mântuirea noastră. Ca om, El este potrivit să fie Capul, Reprezentantul și Prietenul nostru. Lăsați-i pe cei care nu gândesc niciodată profund să ne ia peste picior, dacă vor, cu bolboroselile lor legate de crezuri și teologie dogmatică. Totuși, creștinii adevărați nu trebuie să se rușineze niciodată și nu trebuie să abandoneze niciodată doctrina atât de neglijată a Întrupării și nici pe cea a unirii celor două naturi în Mântuitorul nostru. Faptul că Domnul nostru Isus Hristos este deopotrivă Dumnezeu și Om este un adevăr bogat și prețios.

b. Există bogății necuprinse în lucrarea pe care Hristos a împlinit-o pentru noi, trăind pe pământ, murind și înviind din morți.

Este adevărat că El a împlinit lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o (Ioan 17:4), lucrarea de ispășire a păcatelor, lucrarea de împăcare, lucrarea de răscumpărare, de satisfacere a dreptății Sale, lucrarea de substituție în care El a fost pedepsit, „Cel drept pentru cei nedreți”.

Știu că unor oameni le place să spună că aceste expresii sunt „termeni teologici inventați de oameni, dogme ome-nești” și așa mai departe. Dar le va fi greu să arate că fiecare dintre aceste expresii îndelung abuzate de ei nu conțin în mod onest substanța pasajelor clare ale Scripturii, pasaje care au fost sumarizate de teologi printr-un singur cuvânt - „Trinitatea”. Și fiecare expresie este foarte bogată.

c. Există bogății necuprinse în rolurile pe care le joacă Hristos, chiar acum, când El trăiește pentru noi la dreapta lui Dumnezeu.

El este Mijlocitorul nostru, Apărătorul nostru, Preotul nostru, Episcopul sufletelor noastre, Păstorul nostru, Medicul nostru, Căpetenia noastră, Regele nostru, Stăpânul nostru, Capul nostru, Cel ce a mers înaintea noastră, Fratele nostru mai mare, Mirele sufletelor noastre. Fără îndoială că aceste roluri sunt lipsite de valoare pentru cei ce nu cunosc credința adevărată. Dar pentru cei ce trăiesc viața credinței și caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, fiecare dintre ele este prețios, mai prețios decât aurul.

d. Există bogății de nepătruns în Numele și titlurile aplicate lui Hristos în Scriptură.

Orice cititor atent al Bibliei cunoaște că numărul acestora este foarte mare, și evident că nu pot pretinde să selectez prea multe aici. Gândiți-vă pentru o clipă la titluri precum Mielul lui Dumnezeu, Pâinea vieții, Izvorul apelor vii, Lumina lumii, Ușa, Calea, Vița, Stânca, Piatra din capul unghiului, Roba creștinului, Altarul creștinului. Gândiți-vă la toate aceste nume și luați aminte la ce adevăruri profunde conțin fiecare dintre ele. Pentru omul nepăsător și lumesc, ele sunt niște simple cuvinte, nimic mai mult. Pentru adevăratul creștin, însă, fiecare titlu, dacă este cercetat cu atenție, va fi descoperit în inima lui a fi o bogăție de adevăr binecuvântat.

e. Există bogății nepătrunse în trăsăturile caracteristice, în attributele, dorințele și intențiile gândului lui Hristos față de om, așa cum le vedem revelate în Noul Testament.

În El există bogății de îndurare, dragoste și compasiune pentru păcătoși; bogății ale puterii de a curăța, ierta și mântui în chip desăvârșit; bogății ale dorinței de a-i primi pe toți cei ce vin la El cu pocăință și credință; bogății ale abilității de a schimba până și cele mai împietrite inimi și cele mai rele caractere de oameni, prin Duhul Său Sfânt; bogății ale răbdării blânde care îl suportă până și pe cel mai firav dintre credincioși; bogății ale tăriei de a-i ajuta pe copiii Lui până la capăt, în ciuda oricărui dușman din interior și din exterior; bogății ale compasiunii față de toți cei ce sunt împovărați și care își aduc necazurile înaintea Lui; și, în ultimul rând, dar deloc neimportant, bogății ale gloriei spre răsplătire, atunci când El Se va întoarce pentru a-i ridica din morți și pentru a-Și aduna poporul ca să fie cu El în Împărăția Lui.

Cine poate calcula valoarea acestor bogății? Copiii acestei lumi le privesc cu indiferență sau le pot întoarce spatele cu dispreț, dar cei care simt valoarea sufletelor lor știu mai bine. Ei vor spune cu un singur glas: „Nu există bogății ca acelea care sunt puse în Hristos pentru poporul Său!” Dincolo de orice, aceste bogății sunt de nepătruns. Ele sunt o mină care, oricât ar fi excavată, nu epuizează niciodată. Ele sunt o fântână care, chiar dacă s-ar extrage multă apă din ea, nu seacă niciodată. Soarele stă pe cer și strălucește de 6000 de ani, dând lumină, viață, căldură și fertilitate întregului pământ.

Nu există niciun copac sau floare din Europa, Asia, Africa sau America ce nu îi este datoare soarelui. El strălucește generație după generație, anotimp după anotimp,

crescând și coborând cu o regularitate neîntreruptă, dând tuturor și neluând nimic de la nimeni și, pentru toți ochii raționali, are aceeași lumină și căldură pe cât avea în ziua creației. Așa este și Hristos, dacă putem folosi această ilustrație. El este și astăzi „Soarele neprihănirii” pentru întreaga omenire (Mal. 4:2). Milioane de oameni din trecut și-au extras viața din Hristos privind la El, și au trăit fiind mângâiați.

Chiar și în acest moment, mulțimi de oameni primesc de la El proviziile zilnice ale îndurării, harului, păcii, tăriei și ajutorului, și descoperă că în El locuiește „toată plinătatea”. Cu toate acestea, n-am nicio îndoială că nici măcar jumătate din bogățiile care se găsesc în El sunt cunoscute! Cu siguranță că acesta este motivul pentru care apostolul a folosit acea expresie – „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos”.

APLICAȚII PRACTICE

Pentru a fi mai ușor de înțeles, voi aborda aplicațiile practice sub forma întrebărilor, și îl invit pe fiecare cititor să le cerceteze cu atenție și să încerce să dea un răspuns.

1. Ce gândești cu privire la tine?

Ai văzut și ai auzit ceea ce Pavel a crezut despre sine. Acum a venit rândul tău să răspunzi la întrebarea: Ce crezi despre tine? Ai descoperit marele adevăr fundamental că ești un păcătos, un păcătos vinovat înaintea lui Dumnezeu?

Umblarea după mai multă educație și strigătul după mai multă cunoștință sunt lucruri evidente în zilele noastre, iar glasul acestora este puternic și neîncetat. Ignoranța este un lucru deplorabil peste tot în lume. Totuși, poți conta pe adevărul care spune că nu există o ignoranță mai

larg răspândită și mai amăgitoare decât necunoașterea propriilor suflete. Da, oamenii pot cunoaște toate artele, științele și limbile, pot să-și însușească principii avansate ale economiei politice și ale conducerii țărilor lor, și totuși să fie ticălos de ignoranți cu privire la inimile lor și cu privire la starea lor spirituală înaintea lui Dumnezeu.

Fii sigur că primul pas către cer stă în cunoașterea propriului păcat. Cunoaște perfecțiunea de nedescris a lui Dumnezeu și imperfecțiunea noastră imensă, și vei vedea că a conștientiza corupția noastră de nedescris este ABC-ul credinței mântuitoare. Cu cât avem mai multă lumină lăuntrică reală, cu atât mai smeriți și mai umili devenim, înțelegând mai mult valoarea aceluia lucru disprețuit de mulți, anume Evanghelia lui Hristos. Acela care se evaluează pe sine și faptele sale ca fiind cele mai rele, este probabil cel mai bun creștin înaintea lui Dumnezeu. Bine le-ar face multora dacă s-ar ruga zi și noapte această simplă rugăciune: „Doamne, arată-mi propria persoană”.

2. Ce crezi despre slujitorii lui Hristos?

Pe cât poate părea de ciudată această întrebare, eu cred că răspunsul pe care omul l-ar putea da, dacă este onest, este foarte adesea un test corect al stării inimii lui.

Observă că eu nu întreb ce părere ai despre un preot leneș, lumesc și inconsecvent, un slujitor adormit sau un păstor necredincios. Nu, ci te întreb ce crezi despre un slujitor credincios al lui Hristos, care îți scoate păcatul la iveală cu onestitate și îți străpunge conștiința? Gândește-te bine cum răspunzi la această întrebare. În zilele noastre există foarte mulți oameni cărora le plac doar acei slujitori care

propovăduiesc despre lucrurile bune și lasă deoparte păcatele, care le flatează mândria și le amuză gusturile intelectuale, dar care niciodată nu sună alarma și nu îi spune nimănui despre mânia care vine.

Când l-a văzut pe Ilie, Ahab a spus: „m-ai găsit, vrăjmașule?” (1 Împ. 21:20). Când Mica l-a numit pe Ahab, acesta a strigat: „îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește decât rău” (1 Împ. 22:8). Vai, mulți sunt ca Ahab în secolul nostru! Lor le place o predicare care îi face să se simtă confortabil și care îi trimite acasă nederanjați. Cum stau lucrurile în cazul tău? Crede-mă, cel care îți spune adevărul în față îți este cel mai bun prieten! Este un semn rău în biserica unde martorii lui Hristos sunt reduși la tăcere sau persecutați, și când oamenii îi urăsc pe cei ce îi mustră (Isaia 29:21). Profetul i-a trimis lui Amația niște cuvinte serioase: „Știi acum că Dumnezeu a hotărât să te nimicască, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai ascultat sfatul meu” (2 Cron. 25:16).

3. Ce crezi despre Hristos Însuși?

Este El mare sau mic în ochii tăi? Se află El pe primul loc sau pe al doilea în prețuirea pe care I-o acorzi? Este El înaintea sau în urma bisericii Lui, a slujitorilor Lui, a sacramentelor Lui sau a poruncilor Lui? Unde se află El în inima ta și în ochii minții tale?

La urma urmei, aceasta este întrebarea întrebărilor! Iertarea, pacea, odihna conștiinței, nădejdea în moarte, Raiul însuși – toate depind de răspunsul tău la această întrebare. A-L cunoaște pe Hristos este viața veșnică. A fi fără Hristos înseamnă să fii fără Dumnezeu. „Cine Îl are

pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:12). Prietenii educației pur seculare, susținătorii entuziaști ai reformei și progresului, închinătorii la rațiune, intelect, minte și știință pot spune ce doresc și pot face tot ce le stă în putință pentru a schimba lumea. Ei vor descoperi în final că truda lor este deșartă, dacă nu vor accepta că omul este decăzut și dacă nu-L vor recunoaște pe Hristos în niciuna dintre schemele lor. Există o boală gravă în esența omenirii, care va irosi toate eforturile ei și va arunca la pământ toate planurile ei, iar acea boală este păcatul. O, dacă oamenii ar vedea și ar recunoaște corupția naturii omenești și inutilitatea tuturor eforturilor de a-l schimba pe om care nu sunt bazate pe puterea de vindecare a Evangheliei! Da, plaga păcatului se află în lume, și nicio apă nu va putea să o vindece cu excepția aceleia care curge din Izvorul rânduit pentru orice păcat – anume Hristosul răstignit.

Dar, ca să însumez totul, unde este lauda noastră? Așa cum spunea un mare predicator pe patul de moarte, „noi toți suntem treji doar pe jumătate”! Cel mai bun creștin dintre noi știe doar puțin despre acest Mântuitor glorios, chiar și după ce a învățat să creadă. Noi vedem ca printr-un geam întunecat. Nu conștientizăm dimensiunea „bogățiilor nepătrunse” care se găsesc în El. Când ne vom trezi în cealaltă lume și vom fi asemenea Lui, vom fi uimiți că L-am cunoscut atât de imperfect și că L-am iubit atât de puțin. Haideți să căutăm să-L cunoaștem mai bine și să trăim într-o părtășie mai apropiată cu El. Trăind astfel, nu vom simți nevoia după preoți omenești sau după rânduieli bisericești forțate. Vom ști că avem totul și din abundență,

că nu ne lipsește nimic. Știm că Hristos a murit pentru noi pe cruce, că Hristos mijlocește constant pentru noi la dreapta lui Dumnezeu, că El locuiește în inimile noastre prin credință și că va reveni în curând pentru a ne aduna pe noi și pe tot poporul Lui, și nu ne vom mai despărți vreodată de El. Hristos este suficient. Dacă Îl avem pe Hristos, avem bogățiile Lui nepătrunse!

19

.....

NEVOILE VREMURILOR

„se pricepeau în înțelegerea vremurilor” (1 Cronici 12:32).

Aceste cuvinte au fost scrise despre seminția lui Isahar, în zilele când David a început să domnească peste Israel. Se pare că, după moartea nefericită a lui Saul, unele dintre semințiile lui Israel nu știau ce să facă. „Cine să ne fie rege?”, era întrebarea zilei în Palestina. Oamenii se îndoiau și se întrebau dacă să se îndrepte către familia lui Saul sau să-l accepte pe David ca rege. Unii făceau pasul înapoi și nu se puteau dedica; alții au venit în față și l-au susținut pe David. Dintre cei din ultima categorie au făcut și parte și mulți dintre copiii lui Isahar, iar Duhul Sfânt îi laudă prin niște cuvinte alese. El spune că aceștia „se pricepeau în înțelegerea vremurilor”.

N-am nicio îndoială că această propoziție, la fel ca orice propoziție din Scriptură, a fost scrisă spre învățătura noastră. Acești oameni din Isahar sunt prezentați ca modele de imitat, ca exemple de urmat. Este un lucru important să înțelegem vremurile în care trăim și să știm ce anume cer aceste vremuri de la noi. Oamenii înțelepți de la curtea lui Ahașveroș cunoșteau vremurile (Eстера 1:13).

Domnul nostru Isus Hristos îi blama pe iudei, pentru că ei „n-au cunoscut vremea când au fost cercetați” (Luca 19:44) și nu „deosebeau semnele vremurilor” (Matei 16:3). Haideți să luăm minte ca să nu cădem în același păcat. Omul care este mulțumit să rămână ignorant în propria cutiuță, văzându-și doar de treburile lui, și care n-are niciun ochi pentru a vedea ce se întâmplă în biserică și în lume, este un cetățean nefericit, un fel de creștin sărman. Dincolo de Bibliile și inimile noastre, Domnul nostru vrea să studiem vremurile și să vedem ce anume ne cer ele.

PROPOVĂDUIREA CURAJOASĂ A ÎNTREGULUI ADEVĂR AL CREȘTINISMULUI

Mai înainte de toate, vremurile acestea necesită o propovăduire insistentă, curajoasă și neclintită a întregului adevăr al creștinismului și a autorității divine a Bibliei.

Providența ne-a așezat într-o epocă a necredinței abundente, a scepticismului și, mă tem că trebuie să adaug, a infidelității. Probabil că, după zilele lui Celsus, Porfir și Iulian, adevărul revelat ale credinței nu a fost vreodată asaltat atât de deschis și fără rezerve ca în zilele acestea. Cuvintele pe care episcopul Butler le-a scris în 1736 sunt curioase de relevante pentru vremea noastră: „Va veni vremea când mulți oameni vor considera că religia creștină nici măcar nu mai este un subiect vrednic de a fi cercetat, ci va fi considerată pur și simplu o ficțiune. De altfel, ei o tratează și azi ca și cum această abordare ar fi ceva agreat de toți oamenii cu discernământ, așa încât nimic nu le mai rămâne de făcut decât să-și manifeste batjocura și ridiculizarea,

pentru că cei ce insistă asupra credinței îi întrerup atât de mult pe oameni din plăcerile acestei lumi”. Mă întreb adesea ce ar fi spus acest episcop acum, dacă ar fi trăit în vremea noastră!

Zeci de autori vicleni duc un război neîncetat cu elementele esențiale ale creștinismului – în reviste, ziare, cuvântări, eseuri și uneori chiar în predici. Rațiunea, știința, geologia, antropologia, descoperirile moderne și „gândirea liberă” sunt susținute curajos de partea lor. Nicio persoană educată, ni se spune constant, nu poate crede cu adevărat creștinismul, inspirația plenară a Bibliei sau posibilitatea minunilor. Doctrine vechi precum Trinitatea, dumnezeirea lui Hristos, personalitatea Duhului Sfânt, ispășirea, necesitatea și eficiența rugăciunii, existența diavolului și realitatea pedepsei viitoare veșnice – sunt toate puse în ser-tar, în tăcere, ca și cum ar fi niște cărți vechi, sau sunt aruncate cu dezgust peste bord, ca și cum ar fi deșeuri! Toate acestea sunt făcute atât de șiret și cu o aparență atât de mare de candoare și liberalism, însoțite de compli-mente cu privire la capacitatea și nobilitatea naturii ome-nești, încât mulțimi de credincioși instabili și imaturi sunt purtați de acest curent ca și cum ar fi duși departe de un potop, fiind deznădăjduți parțial, dacă nu cumva ajung la lepădarea completă a credinței lor.

Existența acestei plăgi a necredinței nu trebuie să ne surprindă nici măcar o clipă. Ea este doar un vrăjmaș vechi îmbrăcat într-o haină nouă, o boală veche într-o formă de manifestare proaspătă. Încă din ziua când Adam și Eva au căzut în păcat, diavolul i-a ispitit neconținut pe oameni să

nu-L mai creadă pe Dumnezeu și le-a spus, direct sau indirect, „nu vei muri, chiar dacă nu vei crede”. Avem garanția Scripturii că, în special în zilele din urmă, va trebui să ne așteptăm la o adevărată avalanșă a necredinței: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). „Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău” (2 Tim. 3:13). „În zilele din urmă vor veni batjocoritori” (2 Petru 3:3). Aici, în Anglia, scepticismul este rezultatul natural al superstițiilor și al sistemului de gândire înrudit cu catolicismul, lucru pe care oamenii înțelepți l-au prezis de mult timp. Este exact acea baleiere a pendulului pe care au văzut-o cei ce au studiat natura umană, și așa se și întâmplă.

Totuși, chiar dacă te încurajez să nu fii surprins de scepticismul răspândit al vremurilor noastre, în același timp te îndemn să nu fii clătinat de el în mintea ta și să nu fii stins în zelul tău. Nu există niciun motiv real ca să te alarmezi. Chivotul lui Dumnezeu nu este în pericol, chiar dacă boii încearcă să o clatine. Creștinismul a supraviețuit atacurilor lui Hume, Hobbes, Tindal, Collins, Woolston, Bolingbroke, Chubb, Voltaire, Payne, Holyoake și alții ca ei. Aceștia au făcut mare zgomot în zilele lor, i-au înfricoșat pe mulți oameni, dar n-au produs un efect mai profund decât produc călătorii leneși care își zgârie numele pe marea piramidă a Egiptului.

Fii convins că, tot astfel, creștinismul va supraviețui atacurilor autorilor vicleni din vremurile acestea. Spiritul uluitor de noutate al multor obiecții moderne față de revelația Scripturii îi face, fără îndoială, să pară mai înțelepți

decât sunt în realitate. Totuși, asta nu înseamnă că nodurile mai grele n-ar putea fi dezlegate, doar pentru că degetele noastre firave nu le pot dezlega, sau că dificultățile formidabile n-ar putea fi explicate, doar pentru că ochii noștri nu văd mai profund și nu le pot explica. Când nu-i poți răspunde unui sceptic, mulțumește-te să te rogi și să aștepti mai multă lumină, dar nu abandona niciodată un mare principiu scriptural. În religie, ca în multe chestiuni științifice, spunea Faraday, „cea mai înaltă formă a filozofiei nu este decât o încăpățănare în judecata sănătoasă”. Cel care crede nu se va grăbi, ci va aștepta.

Când scepticii și păgânii au spus tot ce au putut, noi nu trebuie să uităm că există trei mari realități pe care ei n-au putut niciodată să le demoleze, și sunt convins că nu vor putea vreodată. Vreau să prezint aceste trei realități. Ele sunt niște lucruri foarte simple, că până și cel mai neînvățat om le poate înțelege.

a. Prima realitate este Isus Hristos.

Dacă religia creștină ar fi o simplă invenție omească iar Biblia nu ar fi de la Dumnezeu, cum Îl pot explica atunci necredincioșii pe Isus Hristos? Ei nu pot nega existența Lui istorică. Cum a fost posibil ca, fără forță, fără mită, fără arme și fără bani, să aibă o influență atât de profundă asupra lumii? Cine a fost El? Ce a fost El? De unde a venit? Cum se face că n-a existat nimeni ca El, atât înainte, cât și după El, de la începutul istoriei? Acești oameni nu pot explica adevărul istoric despre Hristos. Nimic nu poate explica acest fapt decât marele principiu fundamental al religiei revelate, care ne spune că Isus Hristos

este Dumnezeu și că Evanghelia Lui este adevărată în totalitate.

b. Cea de-a doua realitate este Biblia.

Dacă religia creștină ar fi o simplă invenție omească iar Biblia nu ar avea vreo autoritate mai mare decât orice scriere neinspirată, atunci cum se face că această carte este atât de importantă? Cum se face că o carte scrisă de câțiva evrei într-un colț izolat al pământului, scrisă la perioade atât de diferite, de oameni atât de diferiți, scrisă de membrii unui popor care, comparativ cu grecii și românii, n-au avut nicio influență asupra literaturii universale clasice – cum se face că această carte este atât de deosebită, și că nimic nu o poate concura în ce privește perspectiva deosebită pe care o prezintă asupra lui Dumnezeu, și asupra realității naturii umane, seriozitatea gândirii ei, grandoarea doctrinei și puritatea moralității prezentate în ea?

Ce explicație pot oferi păgânii despre această carte, care este atât de profundă, atât de simplă, atât de înțeleaptă și lipsită de orice fel de greșeală? Ei nu pot explica nici existența și nici natura ei. Ei nu pot spune decât că această carte este supranaturală, de la Dumnezeu.

c. Cel de-al treilea fapt incontestabil este efectul pe care creștinismul l-a produs asupra lumii.

Dacă religia creștină este o simplă invenție omească și nu rezultatul revelației supranaturale, divine, atunci cum se face că a produs dintotdeauna o schimbare atât de dramatică în omenire? Orice om cât de cât educat cunoaște diferența morală dintre starea lumii de dinainte

de creștinism și cea de după momentele când acesta a prins rădăcini, și știe că el a produs în lume o schimbare cum este ziua diferită de noapte și Împărăția cerurilor de împărăția diavolului.

Oridecâteori ai fi ispitit să te alarmezi văzând abundența necredinței, întoarce-te la aceste trei realități pe care tocmai le-am menționat, și alungă temerile.

Ocupă o poziție curajoasă în spatele acestor trei realități, și vei putea înfrunta încrezător cele mai strașnice eforturi ale scepticilor moderni. Ei ar putea adesea să-ți pună o sută de întrebări la care să nu poți răspunde, și să formuleze probleme ingenioase din pasaje diferite, să încerce să-ți erodeze fundamentul în ce privește inspirația Bibliei, geologia, originea omului, vârsta pământului, lucruri pe care nu le-ai putea rezolva imediat. Ei ar putea să te necăjească și să te irite cu speculații și teorii bizare, pe care, la acel moment, să nu le poți dovedi greșite, chiar dacă ai simți în interiorul tău că așa stau lucrurile. Totuși, rămâi calm și nu te teme. Amintește-ți aceste trei mari realități și provoacă-i curajos pe sceptici să le demoleze. Dificultățile creștinismului, fără îndoială, sunt mari, dar fii convins că ele sunt minuscule comparativ cu cele ale necredinței!

ÎNSUȘIREA UNOR VEDERI CLARE ȘI HOTĂRÂTE ASUPRA ÎNVĂȚĂTURII CREȘTINE

Vremurile actuale ne cer să avem vederi clare și hotărâte asupra doctrinei creștine. Nu pot să nu îmi exprim convingerea că biserica de astăzi este lovită de nepăsare și

lipsită de claritate în chestiunile doctrinare, această problemă fiind interioară, dincolo de atacurile exterioare ale scepticilor și necredincioșilor. Mulțimi de preținși creștini par în aceste zile complet incapabili să facă deosebire între doctrine și doctrine. Asemenea oamenilor care suferă de daltonism, ei sunt incapabili să deosebească adevărul de minciună, lucrurile sănătoase de cele bolnave. Dacă un predicator este isteț, zelos și bun orator, oamenii par să gândească despre el că totul este în regulă, indiferent cât de ciudate sau eterogene ar fi predicile lui. Acestor oameni le lipsește simțul spiritual și nu pot detecta eroarea. Catolicismul sau protestantismul, ispășirea sau lipsa ispășirii, Duhul Sfânt aplicat personal sau absența Duhului Sfânt, pedeapsa veșnică sau lipsa pedepsei veșnice, Trinitatea, arianismul sau unitarianismul sunt lucruri care n-au nicio importanță pentru ei: le pot înghiți pe toate, chiar dacă nu le pot digera!

Mânați de un soi de dragoste imaginară pentru toleranță, acești oameni par să creadă că toți trebuie să aibă dreptate și că nimeni nu greșește, că orice predicator este sănătos, că niciunul nu ar putea să greșească, că toți oamenii vor fi mântuiți și că nimeni nu va fi pierdut în final. Acestui fel de oameni le este dezgustătoare orice gândire doctrinară categorică, și cred că toate vederile hotărâte sunt foarte greșite și rău intenționate! Oamenii aceștia trăiesc într-un fel de ceață. Ei nu văd nimic clar și nu știu în ce cred. Nu sunt hotărâți cu privire la niciun element esențial al Evangheliei, fiind, în aparență, mulțumiți ca membri de onoare ai tuturor școlilor de gândire. În ceea ce privește viețile lor, ei n-ar putea să-ți spună ce consideră că este

adevărat legat de justificare, regenerare, sfințire, Cina Domnului, botez, credință, convertire, inspirația Bibliei sau starea veșnică a sufletului omului. Ei sunt copleșiți de frica morbidă a controverselor și resping cu ignoranță orice spirit partinic, și totuși nu pot explica în realitate ce vor să spună prin aceste expresii. Singurul lucru pe care îl poți vedea clar în cazul lor este că ei admiră zelul, istețimea și toleranța, și că nu pot crede că vreun om isteț, zelos și plăcut ar putea greși vreodată! Așa trăiesc acești oameni, într-o stare continuu nehotărâtă și, mult prea des, ei se coboară în mormânt în această stare, fără mângâiere în religia lor și, mă tem, adesea și fără nădejde.

Nu este greu de găsit explicația acestei stări a sufletului - fără oase și fără nervi, ca o meduză. Pentru început, trebuie spus că inima omului este în mod natural în întuneric cu privire la religie, n-are niciun simț intuitiv al adevărului, și are cu adevărat nevoie de iluminare și învățare. Dincolo de asta, inima naturală din majoritatea oamenilor urăște exercițiul religios al credinței și respinge cu plăcere cercetarea răbdătoare după adevăr. Mai presus de orice, inima firească umblă în general după lauda altora, face pasul înapoi în fața confruntării, și iubește să fie văzută non-conformistă și tolerantă. Rezultatul este un fel de „agnosticism” religios cuprinzător, care se potrivește unui imens număr de oameni, mai ales tinerilor. Aceștia sunt în mod deosebit înclinați să pună deoparte disputa, considerând-o un gunoi, iar dacă îi acuzi de indecizie, îți vor spune: „Nu înțeleg de ce este necesară toată această controversă, și refuz să cercetez lucrurile discutabile. Îndrăznesc să spun că, pe termen lung, toate lucrurile se vor dovedi că vor duce

în același loc”. Cine nu știe că astfel de oameni roiesc peste tot, în toate locurile?

Îi implor pe toți cei care citesc aceste rânduri să se păzească de această stare nehotărâtă a minții în ce privește credința. Ea este ca o ciumă care umblă în întuneric, ca un dezastru care ucide în miezul zilei. Ea este o stare a leneșă și nepăsătoare a sufletului, una care, fără îndoială, îi scutește pe oameni de truda gândirii și a cercetării, dar care n-are nicio susținere în Scriptură. De dragul sufletului tău, îndrăznește să gândești diferit despre ceea ce crezi, și îndrăznește să ai niște idei clare cu privire la adevăr și erezie. Nu te teme niciodată să îți însușești opinii doctrinare hotărâte. Nu-ți fie frică de om sau de a fi considerat o persoană cu spirit partinic, îngust sau controversat, și nu lăsa ca aceste lucruri să te determine să fii mulțumit cu un creștinism fără sânge, fără oase, fără gust, fără culoare, căldicel și lipsit de învățătură.

Ia aminte la ceea ce îți spun. Dacă vrei să faci bine în aceste vremuri, trebuie să lași deoparte indecizia și să îți însușești o credință clară, bine creionată, doctrinară. Dacă nu ești ferm convins în credința ta, cei pe care încerci să îi influențezi în bine nu vor crede nimic. Oriunde au fost câștigate, biruințele creștinismului au fost câștigate printr-o teologie clar doctrinară; vorbindu-le oamenilor cu toată claritatea despre moartea și jertfa ispășitoare a lui Hristos; arătându-le substituția lui Hristos pe cruce și valoarea sângelui Lui prețios; învățându-i despre justificarea prin credință; îndemnându-i să creadă într-un Mântuitor răstignit; predicând pierzarea sufletului prin păcat, răscumpărarea

prin Hristos, regenerarea prin Duhul Sfânt; înălțând șarpele de aramă; spunându-le oamenilor să privească și să trăiască, să creadă, să se pocăiască și să fie convertiți. Aceasta este singura învățătură pe care Dumnezeu a onorat-o cu succes vreme de atâtea secole, și o onorează și astăzi pe tot globul. Cere-le avocaților vicleni ai teologiei liberale și lipsită de doctrine clare și predicatorilor evangheliei zelului, sincerității și a moralității reci, să îți arate astăzi care este acel sat, parohie, oraș sau județ care a fost evanghelizat fără doctrina sănătoasă, doar prin principiile lor. Ei nu pot face asta, și nu o vor putea face niciodată.

Creștinismul lipsit de învățătură clară este fără putere. Poate fi considerat frumos de unele minți, dar este sterp în puterea lui. El nu poate trece dincolo de simplele cuvinte. Binele care este făcut pe pământ poate fi comparativ mic în dimensiuni. Răul poate să abunde și nerăbdarea ignorantă poate să cârtească și să trâmbeze moartea creștinismului. Totuși, fii sigur de adevărul că, dacă vrem să facem bine și să zguduim lumea, trebuie să luptăm cu armele vechi, apostolice și să ne alipim de învățătura sănătoasă. Fără învățătură sănătoasă nu există roade! Nu există evanghelizare fără o doctrină evanghelică!

Ia aminte încă odată la ceea ce îți spun. Oamenii care au făcut cel mai mult bine în biserică și care au lăsat în urma lor cele mai clare influențe, atât în zilele și în generația lor, cât și peste timp, au fost întotdeauna oamenii care și-au însușit vederi doctrinare clare. Cei care vor avea efecte profunde și îi vor pune pe oameni pe gânduri, care vor întoarce lumea pe dos, vor fi oameni hotărâți în doctrina lor, precum

Capel Molyneux sau marele nostru slujitor protestant Hugh McNeile. Ceea ce a golit templele păgâne și a zguduit Grecia și Roma antică a fost învățătura sănătoasă predicată în epoca apostolică. Ea a fost ceea ce a trezit creștinismul din somn în vremea Reformei, și care i-a furat Papei o treime dintre supuși. Învățătura sănătoasă a fost ceea ce a revigorat Biserica Angliei în urmă cu ceva timp, în vremea lui Whitefield, Wesley, Venn și Romaine, și care a înflăcărat creștinismul aflat pe moarte în acele vremuri. Chiar și în aceste impuri, învățătura sănătoasă este ceea ce îi dă putere oricărei misiuni de succes, acasă și peste hotare. Învățătura, învățătura clară este cea care zdrobește împotrivirea diavolului și a păcatului, asemenea coarnelor de la Ierihon. Haideți să ne alipim vederilor doctrinare hotărâte, biblice, indiferent ce ar dori să spună unii în aceste vremuri, și vom face bine sufletelor noastre, sufletelor altora, bisericii și cauzei lui Hristos în lume!

UN SIMȚĂMÂNT PROASPĂT AL CARACTERULUI NEBIBLIC ȘI DISTRUGĂTOR AL ROMANO-CATOLICISMULUI

Vremurile acestea ne cer o conștientizare proaspătă și vie asupra caracterului nebiblic și distrugător al catolicismului asupra sufletelor. Acesta este un subiect dureros, dar este imperativ să vorbim clar despre el. Situația este foarte simplu de explicat. Nu mai există acel dezgust general, acea aversiune și groază față de papalitate care erau cândva universal răspândite în această lume. Atașamentul vechi al britanicilor față de protestantism pare că a sucombat între timp. Unii pretind că au obosit de atâtea

controverse religioase și sunt gata să sacrifice adevărul lui Dumnezeu de dragul păcii. Alții privesc la religia catolică de parcă ar fi una dintre multele forme de religie din Anglia, nefiind, în ochii lor, nici mai bună, nici mai rea decât altele. Unii încearcă să ne convingă că până și catolicismul s-a schimbat, și că nu este nici pe departe atât de rău pe cât era cândva. Alții arată curajos cu degetul către greșelile protestanților și strigă în gura mare că romano-catolicii sunt la fel de buni. Unii cred că este un lucru modern și bun să susțină că n-avem niciun drept să considerăm că alții ar fi greșiți, atâta vreme cât sunt zeloși pentru crezurile lor. Și totuși, cele două mari realități istorice, anume că ignoranța, imoralitatea și superstiția au stăpânit peste Anglia vreme de 400 de ani sub papalitate, și că Reforma a fost cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu i-a dat-o vreodată acestei țări – aceste realități sunt incontestabile, nefiind respinse decât de papistași, căci nimeni nu se gândea să le pună sub semnul întrebării în urmă cu 50 de ani! Dar, vai, în zilele acestea este ceva obișnuit să uităm trecutul. Pe scurt, având în vedere direcția către care ne îndreptăm, nu m-ar surprinde dacă ar fi abrogată în curând legea care interzice ca un papistaș să poarte coroana Angliei. Și nu este greu să descoperim cauzele acestei schimbări dureroase a percepției oamenilor.

a. Ea izvorăște parțial dintr-un zel neobosit al Bisericii Romano-Catolice. Agenții ei nu dorm niciodată. Ei călătoresc peste mări și țări pentru a face un singur prozelit. Își fac loc peste tot, asemenea broaștelor din Egipt, și nu lasă nicio piatră neîntoarsă pe dos, în palate sau în case obișnuite, ca să își promoveze cauza.

b. Această problemă a fost încurajată imens de acțiunile ritualiștilor din Biserica Angliei. Acel grup activ și energic s-a îndreptat împotriva Reformei prin critici aspre și a batjocorit protestantismul vreme de atâția ani și cu atâta succes, încât a corupt, a dospit și a otrăvit mințile multor credincioși prin reprezentări greșite neîncetate.

El i-a familiarizat gradual pe oameni cu orice practică și doctrină specifică romano-catolicilor, cu prezența reală în ritualul euharistiei, cu maslul, confesiunea auriculară și iertarea preoțească, cu aspectul sacerdotal al slujirii, cu sistemul monastic și cu un stil de închinare spectaculos, histrionic și senzual, iar rezultatul firesc al acestor practici a fost că mulți oameni simpli nu mai văd influența distrugătoare din învățătura și practicile papistașe!

Mai mult, lucru deloc lipsit de importanță, larghețea răspândită din zilele în care trăim ajută această tendință către Roma. A ajuns să fie la modă astăzi să spui că toate sectele sunt la fel, că toate crezurile trebuie privite cu același respect și că există un substrat comun al adevărului în esența tuturor religiilor, fie că vorbim despre budism, islamism sau creștinism! Realitatea este că mulțimi de indivizi ignorați încep să creadă că nu este nimic periculos în acțiunile și doctrina papistașilor, nimic diferit față de învățăturile metodiștilor, independenților, prezbiterienilor sau bapțiștilor, și că trebuie să-i lăsăm pe catolici în pace, să nu dăm niciodată pe față caracterul nebiblic și dezonorant la adresa lui Hristos din învățătura și practica lor.

Consecințele acestei schimbări de atitudine, aș îndrăzni să spun, vor fi peste măsură de dezastruoase și

amăgitoare, dacă nu sunt scoase la iveală. Odată ce permitem ca papalitatea să-și pună din nou piciorul peste gâtul Angliei, vom vedea că toată măreția poporului acesta va dispărea! Dumnezeu să ne ierte, dar cred că vom ajunge să ne întoarcem la nivelul Portugaliei și Spaniei!

Atâta vreme cât citirea Bibliei este descurajată, cât cercetarea privată a doctrinelor este interzisă, cât calea crucii lui Hristos este blocată, cât șmecheriile preoțești sunt încurajate, cât confesiunea auriculară își face loc în orice parohie, cât mănăstirile se împânzesc în țară, cât femeile de pretutindeni îngenunchează ca niște sclave la picioarele preoților, cât școlile și colegiile au ajuns seminarii ale iezuiților, cât gândirea biblică este denunțată și anatemitată, având în vedere toate aceste lucruri, caracterul distinctiv al bărbăției și independența englezilor se vor risipi, se vor diminua și vor fi distruse, iar Anglia va fi ruinată! Eu cred ferm că toate aceste lucruri vor veni peste noi, dacă nu va fi revigorat simțământul vechi cu privire la valoarea protestantismului. Îi avertizez pe toți cei ce citesc aceste pagini, și în mod deosebit pe cei din biserica mea, că timpurile acestea ne cer să ne trezim și să ne păzim. Păzește-te de catolicism și de orice învățătură religioasă care, voit sau nevoit, pavează calea către ea! Te implor să conștientizezi realitatea dureroasă a faptului că protestantismul din țara aceasta va fi alungat gradual și te încurajez, dacă ești creștin și patriot, să te împotrivești tendinței crescânde de a uita de binecuvântările Reformei din Anglia.

De dragul lui Hristos, de dragul Bisericii Angliei, de dragul țării noastre și de dragul copiilor noștri – haideți să

nu alunecăm înapoi în ignoranța catolică, în superstiție, în vicleniile preoțești și în imoralitate! Cu mult timp în urmă, părinții noștri au înfruntat papalitatea și au continuat să facă acest lucru vreme de secole, lepădând-o cu dezgust și indignare. Haideți să nu dăm ceasul înapoi și să nu ne întoarcem în Egipt! Haideți să nu facem niciun fel de pace cu Roma, până ce aceasta nu-și abandonează ereziile și nu se împacă ea însăși cu Hristos. Atâta vreme cât Roma nu face aceste lucruri, unirea cu bisericile noastre, de care vorbesc unii și pentru care se insistă, este o insultă la adresa creștinismului. Citește-ți Biblia și îmbibă-ți mintea în argumente scripturale. Dacă avem enoriași care citesc Biblia, aceștia devin cel mai bun mijloc de apărare împotriva ereziei. Dacă credincioșii obișnuieți și-ar face datoria, n-aș avea motive să mă tem de declinul protestantismului din Anglia. Citește Cele 39 de Articole și apologia lui Jewell, și vei vedea cum vorbesc aceste documente neglijate despre doctrinele romano-catolice. Mă tem că noi, slujitorii, suntem adesea cei care trebuie blamați. Noi încălcăm primul canon, care ne cere să predicăm de patru ori pe an împotriva supremației Papei. Mult prea adesea ne comportăm ca și cum „gigantul Papă” ar fi mort și îngropat, și nu ne mai referim niciodată la el. Mult prea adesea neglijăm să le arătăm oamenilor adevărata natură și relele papalității, și facem asta de frica de a nu jigni pe nimeni.

Îi îndemn pe cititorii mei ca, dincolo de Biblie și articole²¹, să citească istoria și să vadă faptele Romei de-a lungul istoriei. Citește cum Roma a călcat în picioare libertățile

²¹ Autorul face referire la Mărturisirea de Credință Anglicană. - n.tr.

oamenilor, și-a vârât mâna adânc în buzunarele înaintașilor noștri și a păstrat întreaga națiune a Angliei în ignoranță, superstiție și imoralitate. Citește și vei afla acum arhiepiscopul Laud a ruinat biserica și statul năpustindu-se, alături de regele Charles, într-un efort nebunesc, încăpățânat și răzvrătit față de Dumnezeu de a distruge protestantismul din Biserica Angliei. Citește, și vei afla cum ultimul rege papistaș al Angliei, James II, și-a pierdut coroana în încercarea îndrăzneată de a îngenunchea protestantismul și de a reintroduce papalitatea. Și nu uita că Roma nu se schimbă niciodată. În mândria și infatuarea ei, ea crede că este infailibilă și că așa va rămâne pe veci.

Dacă nu vrei să citești istoria, analizează faptele Romei pe care le vezi azi pe fața pământului. Cum au ajuns Italia și Sicilia? Leagănul papalității. Ce erau țările din America de Sud și ce au ajuns? Robii papalității. Ce erau Spania și Portugalia, și ce au ajuns? Papalitate. Ce a ajuns Irlanda la Munster, Leinster și Connaught? Papalitate. Ce a făcut ca Scoția, Statele Unite și frumoasa noastră Anglie să fie țări puternice și prospere (și mă rog ca Dumnezeu să le facă să continue așa)? Răspunsul meu fără echivoc este că protestantismul, o Biblie liberă și principiile Reformei. O, gândește-te de două ori înainte să respingi principiile Reformei! Gândește-te de două ori înainte să dai frâu liber tendinței de a favoriza papalitatea și de a te întoarce înapoi la Roma!

Reforma i-a găsit pe englezi cufundați în ignoranță și i-a lăsat în posesia cunoștinței adevărului. I-a descoperit fără Biblie și a pus o Biblie în fiecare parohie. I-a găsit în

întuneric și i-a lăsat într-o lumină strălucitoare. I-a găsit sclavi preoților și i-a lăsat bucurându-se de libertatea lui Hristos. I-a găsit străini de sângele ispășirii, de credință, de sfințenia adevărată și le-a pus în mână cheia acestor lucruri. I-a găsit orbi și i-a lăsat văzând; i-a găsit sclavi și i-a lăsat oameni liberi!

Haideți să Îi mulțumim veșnic lui Dumnezeu pentru Reformă! Ea a aprins o candelă pe care n-ar trebui să permițem vreodată să fie stinsă sau să-i fie diminuată flacăra. Evident că avem dreptul să spunem că aceste vremuri cer de la noi o conștientizare proaspătă a relexor catolicismului și a valorii enorme a Reformei protestante!

UN STANDARD ÎNALT AL SFINȚENIEI PERSONALE

Vremurile pe care le trăim ne cer să adoptăm un standard înalt al sfințeniei personale și să îi acordăm o atenție tot mai mare religiei practice din viața de zi cu zi.

Trebuie să îmi afirm cu onestitate convingerea că, din zilele Reformei până azi, n-a existat niciodată un val atât de mare al pretenției de a fi oameni religioși ca acum, dar fără aplicarea ei în practică; un val al vorbirii despre Dumnezeu, dar fără a umbla cu El; al auzirii Cuvântului lui Dumnezeu, dar fără a-l împlini. N-au existat niciodată atâtea chimvale zângănitore. Niciodată n-a existat atât de mult formalism și atât de puțină realitate.

Întreg tonul minților oamenilor pare să fie diminuat în ceea ce privește creștinismul practic. Standardul de aur al comportamentului demn de creștini pare să fi degenerat

și să fi fost aruncat în dispreț. Poți vedea mulțimi de oameni așa-zis religioși, făcând continuu lucruri care în trecut ar fi fost considerate complet incompatibile creștinismului adevărat! Ei nu văd nicio problemă să practice lucruri precum teatrul, dansul, lectura neîncetată a nuvelor siropoase, căci nu înțeleg care este problema atunci când obiectezi față de ele! Sensibilitatea veche a conștiinței față de astfel de lucruri pare să fie pe moarte sau pe cale de dispariție, asemenea păsării Dodo.

Dacă îndrăznești să îi confrunți pe cei care se complac în astfel de lucruri, vei fi privit cu o atitudine de parcă ai fi un om fosilizat, îngust la minte și de modă veche, și vei fi întrebat cu buimăceală: „Care e problema?” Pe scurt, nepăsarea și atitudinea de toleranță sunt caracteristicile comune ale acestei generații de preținși creștini.

N-aș vrea să fiu înțeles greșit când vorbesc despre aceste lucruri. Eu resping categoric până și cea mai neînsemnată înclinație de a crede că aș recomanda o religie ascetică. Mănăstirile, retragerea completă din lume și refuzul de a ne achita de responsabilitățile noastre sociale – toate acestea le consider nescripturale și amăgitoare. La extrema cealaltă, n-aș putea să afirm mai clar că nu găsesc niciun fel de susținere în Cuvântul lui Dumnezeu pentru ideea unui standard ideal, de perfecțiune, în această viață, dar nici nu pot să accept că această societate ar trebui, din acest motiv, să fie lăsată la mâna diavolului și a celor răi. Nu, eu doresc întotdeauna să promovez o credință curajoasă, autentică, bucuroasă, o credință pe care oamenii să o poată duce oriunde și care să-L glorifice pe Hristos în

orice circumstanță. Calea către un standard mai înalt al sfințeniei, pe care o aduc în atenția cititorilor mei, este una foarte simplă, atât de simplă încât mi-i pot imagina pe mulți oameni zâmbind înaintea ei cu dispreț. Totuși, chiar dacă este simplă, ea este, din nefericire, o cale neglijată și amestecată cu buruieni, așa încât pare dificil să îi îndemnăm pe oameni să meargă pe ea. Trebuie, așadar, să îi cercetăm mai de aproape bunii noștri prieteni de demult – Cele 10 Porunci. Scuturate bine, explicate într-un fel potrivit, așa cum a făcut-o puritanii, cele două table ale Legii lui Dumnezeu sunt o mină perfectă de religie practică. Mi se pare un semn rău al zilelor noastre când văd că mulți predicatori refuză să afișeze poruncile în bisericile lor și că îți vor răspunde cu un aer de celebritate: „Nu mai avem nevoie de ele acum!” Eu cred că acum avem nevoie de ele mai mult ca niciodată.

Trebuie să cercetăm mai îndeaproape învățătura Domnului nostru Isus Hristos, mai ales pe cea din Predica de pe Munte. Cât de bogat este acel discurs minunat și cât de multă hrană aduce pentru sufletele noastre! Ce sentință uluitoare este aceasta: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20). Vai, acest pasaj este rareori predicat în aceste vremuri!

În ultimul rând, dar deloc de neglijat, trebuie să studiem mai îndeaproape cea de-a doua parte a majorității covârșitoare a epistolelor lui Pavel către biserici. Ele sunt, din nefericire, mult prea neglijate și parcurse în grabă. Mulțimi de credincioși care citesc Biblia sunt obișnuiți cu

primele 11 capitole ale Epistolei către Romani, dar mult mai puțini sunt obișnuiți cu ultimele 5 capitole.

Când Thomas Scott a explicat Epistola către Efeseni în predicile sale din vechea capelă, a remarcat că adunarea s-a rarefiat când a ajuns la partea practică a acelei epistole binecuvântate! Pot spune iar că ai putea să crezi că recomandările mele sunt foarte simple.

Eu nu ezit să susțin că, dacă le-am acorda atenție acestora, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, am descoperi că sunt foarte utile cauzei lui Hristos. Cred că acest lucru ar ridica standardul creștinismului în țara noastră în aspecte precum religia practică acasă, separarea de lume, sânguința în achitarea de responsabilitățile noastre sociale, altruismul, bunul simț și gândirea spirituală, și ar duce toate aceste lucruri la o cotă rareori atinsă în zilele noastre.

În aceste ultime zile îi vei auzi foarte des pe oameni plângându-se de lipsa puterii în creștinismul modern și că adevărata biserică a lui Hristos, trupul al cărui Cap este El, nu zguduie lumea în acest secol cum o făcea în perioada anterioară. Ești gata să accepți cuvintele simple care explică motivul pentru care se petrec toate aceste lucruri? Este vorba despre standardul scăzut al vieții în mulți dintre preținșii credincioși. Avem nevoie de mai mulți oameni care să umble cu Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu, asemenea lui Enoh și Avraam. Chiar dacă, numeric, îi depășim cu mult pe părinții noștri evanghelici, cred că, în ce privește standardul creștinismului practic, ei ne depășesc de departe.

Unde este lepădarea de sine, unde sunt răscumpărarea timpului, lepădarea de lux și iubire de plăceri, separarea indubitabilă de lucrurile pământești, atitudinea clară de a fi întotdeauna interesați de lucrul Domnului nostru, ochiul bine țintit, simplitatea vieții de familie, standardul înalt al comportamentului în societate, răbdarea, smerenia, dragostea față de toți, lucruri care îi deosebeau pe creștinii din urmă cu 70 sau 80 de ani? Da, întrebarea este bună, unde sunt toate acestea? Noi am moștenit principiile lor și purtăm armura lor, dar mă tem că n-am moștenit și practica lor!

Duhul Sfânt vede acest lucru și este întristat. Lumea le vede și ea, dar ne disprețuiește. Lumea vede aceste lucruri și nu-i pasă de pretenția noastră. Ceea ce va influența lumea va fi viața, viața cerească, viața evlavioasă, viața în Hristos.

Haideți să fim hotărâți ca, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, să alungăm această ocară! Să ne trezim și să căpătăm o perspectivă clară asupra a ceea ce ne cer aceste vremuri în ce privește sfințenia practică. Haideți să țintim la un standard mult mai înalt al sfințeniei practice! Haideți să lăsăm în trecut această atitudine de mulțumire cu o sfințenie înjumătățită! Pentru vremea care ne stă înaintea, să ne străduim să umblăm cu Dumnezeu, să fim credincioși dedicați, să ne deosebim clar în viețile noastre zilnice și să reducem la tăcere lumea aceasta batjocoritoare, dacă nu putem să o convertim.

PERSEVERENȚA

În final, vremurile noastre ne cer o perseverență mai regulată și mai statornică în umblarea pe căile vechi care le

fac bine sufletelor noastre. Eu cred că niciun om rațional nu poate să nu vadă că, în ultimii ani, ne lipsește tot mai mult credința publică în această țară. Ciudat este că slujirile de orice fel s-au înmulțit. Locurile de închinare sunt deschise pentru rugăciune, pentru predicare și pentru administrarea Cinei Domnului, și, numeric vorbind, ele sunt de zece ori mai multe decât în urmă cu 50 de ani. Slujbele din catedrală, întâlnirile din localurile publice, serviciile de misiune care au loc zi de zi și seară de seară – toate acestea au devenit lucruri comune, obișnuite. În fapt, ele au devenit chiar instituții de sine stătătoare ale momentului, iar mulțimile care participă la ele sunt dovada clară că au ajuns populare. Pe scurt, ne aflăm neîndoielnic față în față cu realitatea incontestabilă că, în ultimul sfert de secol, avem de-a face cu o epocă a unei cantități imense de religie publică.

Nu, nu găsesc vreo greșală în acest lucru. Nimeni să nu bănuiască așa ceva despre mine. Dimpotrivă, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru trezirea acestei „agresivități” vechi, apostolice, cu privire la credință, și Îi mulțumesc pentru răspândirea evidentă a dorinței ca, „prin orice mijloc, să îi mântuim pe unii” (1 Cor. 9:22). Sunt recunoscător pentru slujirea, misiunea și mișcările evanghelistice ca acelea ale lui Moody și Sankey. Orice lucru este mai bun decât apatia și lipsa acțiunii. Dacă Hristos este predicat, eu mă bucur și mă voi bucura constant (Filip. 1:18). Profeții și oamenii neprihăniți doreau cândva să vadă aceste lucruri, și nu le-a văzut. Dacă li s-ar fi spus lui Whitefield și Wesley că va veni o vreme când arhiepiscopii și episcopii englezi nu doar că ar fi de acord cu lucrarea de misiune, ci vor juca un rol activ în încurajarea ei, cu greu ar fi crezut

acest lucru. Mai degrabă suspectez că ar fi fost ispitiți să spună, așa cum zicea acel samaritean din vremea lui Elisei: „Chiar dacă ar face Domnul ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?” (2 Împ. 7:2).

Totuși, chiar dacă sunt mulțumitor pentru acest progres al religiei publice, nu trebuie să uităm că, dacă el nu este însoțit de credința practică în viața personală, el nu are nicio valoare reală, solidă, și poate produce unele dintre cele mai înșelătoare efecte. Alergarea neîncetată după predicatori senzaționali, participarea constantă la întâlniri aglomerate și înflăcărare, care țin până la ceasuri târzii, tânjirea neobosită după noutăți și inovații piperate de la amvon, aceste lucruri sunt gândite să producă un stil foarte nesănătos de creștinism și mă tem că, în multe cazuri, sfârșitul lor este pierzarea sufletelor.

Din nefericire, cei care fac din religia publică un element de senzație sunt îndepărtați adesea de credința adevărată prin emoții temporare și seci, prin manifestări oratorice excesive, și sunt determinați să pretindă mai multe lucruri decât experimentează în adevăr în viețile lor. După aceasta, singurul lucru pe care îl pot face ca să își mențină pretenția de credință este să participe constant la o succesiune de agitații religioase. Cu trecerea timpului, așa cum este cazul consumatorilor de droguri, vine o vreme când doza lor de agitație își pierde puterea, când începe să-și facă loc în mințile lor un sentiment de epuizare și nemulțumire. Mă tem că sfârșitul acestei întregi aventuri constă frecvent dintr-o cădere completă în necredință și moarte, o întoarcere completă în lumea de care oamenii

aparțineau de fapt! Și toate acestea sunt rezultatele faptului că oamenii n-au decât o religie publică. O, dacă și-ar aminti ei că nu vântul, nici focul și nici cutremurul nu a fost ce i-a arătat lui Ilie prezența lui Dumnezeu, ci „un susur blând și subțire” (1 Împ. 19:12)!

Doresc acum să îmi ridic vocea de avertizare pe această temă. Țineți minte, nu vreau să văd o descreștere a sentimentului public religios. Nu, ci vreau să promovez acea credință care acționează în viața de zi cu zi a creștinului, în viața privată, o credință manifestată între fiecare om și Dumnezeul lui. Rădăcina unei plante sau a unui copac adeseori nu iese la suprafața solului. Dacă vei săpa și o vei cerceta, nu va arăta foarte plăcut, ci este murdară și nici pe departe atât de frumoasă pe cât sunt fructul, frunza sau floarea. Totuși, acea rădăcină disprețuită este sursa adevărată a întregii vieți, a sănătății, vigoriei și fertilității pe care ochiul tău le vede, și fără de care planta sau copacul ar muri în curând. Tot așa, credința personală este rădăcina creștinismului viu. Fără ea, putem avea un spectacol impunător în întâlnirile noastre sau pe scenă, putem cânta cu glas tare și putem vărsa multe lacrimi, putem avea un nume că trăim și putem primi lauda oamenilor. Dar, fără această rădăcină, nu avem haina de nuntă și suntem morți înaintea lui Dumnezeu. Ceea ce vreau să le spun cititorilor mei este că vremurile acestea ne solicită tuturor mai multă atenție la credința personală.

a. Haideți să ne rugăm mai cu inimă în viețile personale și să ne revărsăm sufletele în întregime în rugăciune. Există rugăciuni vii și rugăciuni moarte. Există rugăciuni care nu

ne costă nimic, și rugăciuni care ne costă lacrimi și suspine. Care sunt ale noastre? Când cei ce se laudă cu credința lor o leapădă în public, iar biserica este surprinsă și șocată, adevărul este că acești oameni au lepădat credința cu mult timp în urmă, când nu s-au mai așezat pe genunchi. Ei au neglijat tronul de har.

b. Haideți să ne citim Bibliile mai mult, cu mai multă sârguință și străduință. Necunoașterea Scripturii este rădăcina tuturor erorilor și îl face pe om neajutorat în mâna diavolului. Eu suspectez că Biblia se citește azi mai puțin în viața personală decât se citea în urmă cu 50 de ani. Nu pot crede vreodată că atât de mulți oameni ar fi fost mănăți încoace și încolo de orice vânt de învățătură, unii căzând în scepticism, alții alergând la cele mai sălbatice exprimări ale fanatismului, alții întorcându-se către Roma – dacă acești oameni n-ar fi ajuns să crească într-un obicei al citirii leneșe, superficiale și nepăsătoare a Cuvântului lui Dumnezeu. „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Matei 22:29). Biblia de la amvon nu trebuie să fie niciodată mai tocită decât cea de acasă.

c. Haideți să cultivăm mai mult obiceiul de a ne dedica timp prețios pentru meditația și părtașia personală cu Hristos. Haideți să ne facem timp cu hotărâre pentru a ne retrage în singurătate, pentru a vorbi cu propriile noastre suflete asemenea lui David, pentru a ne revărsa inimile înaintea Marelui nostru Preot, a Apărătorului și Mărturisorului nostru de la dreapta lui Dumnezeu. Avem nevoie de mai multă mărturisire, dar nu față de oameni.

Mărturisirea de care avem nevoie nu este atât cea de la biserică, pe cât cea de la tronul de har. Îi văd pe unii prețiși creștini alergând întotdeauna după hrană spirituală, întotdeauna în public, întotdeauna în grabă, dar niciodată nu-și fac timp să digere hrana în tăcere și să-și cunoască starea spirituală.

Niciodată nu sunt surprins să văd că astfel de creștini au o religie șchioapă și nu cresc. Asemenea vacilor lui faraon, ei mai degrabă slăbesc.

Creșterea spirituală depinde în mod covârșitor de religia personală, iar religia personală nu poate să înflorească dacă nu suntem hotărâți ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să ne facem timp, oricât de mult ne-ar costa, pentru meditație, rugăciune, Biblie și părtășia personală cu Hristos.

Vai, afirmația Domnului nostru este, din nefericire, trecută cu vederea prea des: „intră în odăița ta, încuie-ți ușa” (Matei 6:6)! Părinții noștri evanghelici au avut mai puține mijloace și oportunități decât avem noi azi. Întâlniri și mulțimi religioase, cu excepția anumitor situații ocazionale, când au predicat oameni precum Whitefield, Wesley sau Rowland, erau lucruri aproape necunoscute. Modul lor de a-și manifesta credința n-a fost niciodată popular și nici admirat, ci a adus adesea asupra lor mai multă persecuție și abuzuri decât laude. Dar, chiar dacă au folosit puține arme, ei le-au folosit bine. Cu mai puțin zgomot și aplauze din partea omului, ei au avut o influență mai puternică asupra generației lor decât avem noi, cu toate conferințele, întâlnirile, misiunile și instrumentele noastre religioase. Asemenea hainelor din vechime, convertiții lor erau mai

durabili, mai rezistenți, își păstrau culoarea, erau mai stabili, mai bine înrădăcinați decât mulți dintre bebelușii zilelor noastre. Care era cauza acestui succes? Ei acordau mai multă atenție credinței personale. Ei au umblat îndeaproape cu Dumnezeu și L-au onorat în viața personală, așa încât El i-a onorat în public. Haideti să-i urmăm, așa cum ei L-au urmat pe Hristos. Haideti să mergem și să facem la fel.

APLICAȚII PRACTICE

1. *Vrei să înțelegi ce anume îți cer vremurile în care trăiești cu privire la sufletul tău?* Ascultă, și îți voi spune. Trăiești vremuri caracterizate de pericole spirituale speciale. Probabil că n-au existat niciodată mai multe capcane așezate pe calea către cer. Cu siguranță că niciodată n-au existat capcane mai atent momite și mai ingenios construite. Ia aminte la viața ta! Privește cu atenție la acțiunile tale. Cântărește bine calea pașilor tăi. Păzește-te ca nu cumva să ajungi la durerea veșnică și la pierzarea sufletul tău.

Păzește-te de păgânismul practic, trăit sub masca unei minți libere. Păzește-te de o stare naivă de indecizie cu privire la adevărurile doctrinare, mascată sub ideea că nu vrei să iei parte la controverse și sub influența distrugătoare a așa-zisei toleranțe și dragoste. Păzește-te ca nu cumva să îți irosești viața dorind, având intenții și sperând să vină ziua deciziei, și să te trezești că ușa se închide, că ești captiv unei conștiințe moarte și că vei muri fără nădejde. Trezește-te și conștientizează-ți pericolul! Ridică-te și străduiește-te să te asiguri de chemarea și alegerea ta, indiferent câte alte lucruri le vei lăsa nesigure în această lume.

Împărăția lui Dumnezeu este foarte aproape. Hristos este Mântuitorul puternic. Hristos este Prietenul păcătosului. Hristos și viața veșnică sunt gata pentru tine – dacă doar vei veni la El. Ridică-te și lasă deoparte scuzele! Hristos te cheamă chiar acum. Nu aștepta după ceilalți, căci vremurile, îți repet, sunt disperat de periculoase. Doar câțiva se află pe calea îngustă a vieții, așa că hotărăște-te ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să te numeri printre acești puțini.

2. *Vrei să înțelegi ce anume cer aceste vremuri de la toți creștinii cu privire la sufletele altora?* Ascultă, și îți voi spune. Trăiești vremuri de mare libertate și cu oportunități abundente de a face bine. Niciodată n-au existat atât de multe uși deschise, atât de multe holde albe, gata de seceriș. Fii hotărât să folosești aceste uși deschise și să seceri acele holde. Încearcă să faci câtuși de puțin bine înainte de a muri. Străduiește-te să fii util. Cu ajutorul lui Dumnezeu, fii gata să lași în urma ta o lume mai bună decât în ziua când te-ai născut. Amintește-ți de sufletele rudelor, prietenilor și tovarășilor tăi. Amintește-ți că Dumnezeu lucrează adesea prin instrumente slabe și firave, și încearcă, cu o ingeniozitate sfântă, să-i conduci la Hristos. Timpul este scurt, iar firele de nisip alunecă repede în clepsidra acestei lumi vechi. Răscumpără timpul și caută să nu mergi în Rai de unul singur.

Fără îndoială că nu îi poți porunci succesului să vină asupra ta. Nu este un lucru cert că eforturile tale de a face bine vor ajunge întotdeauna să aibă succes, dar este destul de sigur că ele îți vor face fie bine întotdeauna. Exersează, exersează, căci acesta este marele succes al sănătății – atât

pentru suflet cât și pentru trup. „Cel ce îi udă pe alții va fi udat și el” (Prov. 11:25). Există câteva cuvinte profunde și prețioase ale Domnului nostru, care sunt rareori înțelese în sensul lor deplin: „Este mai fericit să dai decât să primești” (F.A. 20:35).

3. *În ultimul rând, înțelegeți oare ce îți cer aceste vremuri cu privire la Biserica Angliei?* Ascultă-mă, și îți voi spune. Fără îndoială că trăiești vremuri când biserica noastră se află într-o stare foarte periculoasă, critică. Liderii ei au dus-o în ape tulburi. Însăși existența ei este pusă în pericol de către papistași, necredincioși și liberali. Sângele ei dător de viață se scurge din cauza comportamentului trădătorilor, a falșilor prieteni și a slujitorilor timizi din interior. Cu toate acestea, atâta vreme cât Biserica Angliei să stă ferm alipită de Biblie, de articole și de principiile Reformei protestante, te sfătuiesc să stai strâns alipit de ea. Atunci când articolele ei vor fi aruncate peste bord și când steagul nostru cel vechi va fi coborât în bernă, va veni vremea ca tu și eu să ne lansăm la apă bărcile de salvare și să părăsim epava. În prezent, rămâi lipit de vaporul cel vechi.

20

.....

HRISTOS ESTE TOTUL

„*Hristos este totul*” (Coloseni 3:11).

Cuvintele pasajului biblic cu care începe acest capitol sunt puține, scurte și spuse răspicat, dar ele conțin lucruri mărețe. Asemenea acelor expresii de aur, „pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filip. 1:21) și „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20) – ele sunt deosebit de bogate și sugestive.

Aceste trei cuvinte constituie esența și miezul creștinismului. Dacă inimile noastre pot să se alipească de ele, va fi bine pentru sufletele noastre. Dacă nu, putem fi siguri că avem încă multe de învățat.

Permiteți-mi să încerc să pun înaintea cititorilor mei sensul în care *Hristos este totul*, apoi să le cer ca, pe măsură ce vor citi explicațiile mele, să se cerceteze cu onestitate, așa încât să nu descopere în ziua judecății că au naufragiat cu totul. Vreau să închei această carte cu un mesaj concentrat pe acest pasaj remarcabil al Scripturii. Hristos este izvorul creștinismului doctrinar și al creștinismului practic. O cunoaștere corectă a lui Hristos este esențială pentru o cunoaștere corectă a sfințirii și justificării. Cel

care umblă după sfințenie nu va face niciun progres până nu-I va da lui Hristos locul cuvenit. Am început această carte cu o afirmație clară despre păcat. Acum vreau să o sfârșesc cu o afirmație la fel de clară despre Hristos.

HRISTOS ESTE TOTUL ÎN PLANURILE LUI DUMNEZEU

a. A existat o vreme când acest pământ nu luase ființă.

Pe cât par munții de solizi, pe cât de întinse par mările, pe cât de îndepărtate ni se par stelele de pe cer, a fost totuși o vreme când toate acestea nu existau. Alături de ele, omul, cu toate gândurile înalte pe care le are acum despre sine, nu era o creatură cunoscută în univers, pentru că nu exista. Dar unde era Hristos atunci? Chiar și atunci, Hristos era „cu Dumnezeu”, „era Dumnezeu” și era „egal cu Dumnezeu” (Ioan 1:1; Filip. 2:6). Chiar atunci, El era Fiul preaiubit al Tatălui. El spune „Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”; „slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”; „Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul” (Ioan 17:5, 24; Prov. 8:23). Încă de pe atunci, El era Mântuitorul „cunoscut mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20), iar credincioșii erau „aleși în El” (Efeseni 1:4).

b. A venit apoi o vreme când pământul acesta a fost creat, cu ordinea prezentă.

Soarele, luna și stelele, marea, uscatul și toți locuitorii lui au fost creați din haos și nimic. Apoi, la sfârșitul creației, omul a fost făcut din țărâna pământului.

Unde era Hristos atunci?

Iată ce spune Scriptura: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ” (Col. 1:16). „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul; și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale” (Evrei 1:10). „Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului, când a pironit norii sus, și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temelile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui” (Prov. 8:27-30). Am putea să ne mirăm că, în predicarea Lui, Domnul Isus avea să extragă lecții din cartea naturii? Când a vorbit despre oi, pești, păsări, grâu, crini, smochin și viță, El a vorbit despre lucrurile pe care El Însuși le-a creat.

c. A venit apoi o zi când păcatul a intrat în lume.

Adam și Eva au mâncat din fructul interzis și au căzut în păcat. Ei și-au pierdut acea natură sfântă cu care au fost creați la început. Au distrus prietenia și favoarea lui Dumnezeu față de ei, și au devenit vinovați, corupți, neajuto-rați, niște păcătoși fără speranță. Păcatul a venit ca o barieră între ei și Tatăl lor sfânt din ceruri. Dacă El i-ar fi tratat potrivit păcatelor lor, Adam și Eva n-ar mai fi avut înaintea lor decât moartea, Iadul și pierzarea veșnică.

Dar unde a fost Hristos atunci? Chiar în acea zi, El a fost descoperit părinților noștri ca singura nădejde a mântuirii lor. Chiar în ziua când ei au căzut în păcat, li s-a spus că Sămânța femeii avea să zdrobească capul șarpelui, că

un Mântuitor născut din femeie avea să-l strivească pe diavolul și să câștige pentru omul păcătos o intrare în viața veșnică (Gen. 3:15). Hristos a fost înălțat atunci ca adevărata Lumină a lumii, chiar în ziua căderii. Din acea zi și până astăzi, n-a existat vreun alt nume cunoscut oamenilor prin care sufletele lor să poată fi mântuite, cu excepția Numelui Lui. Prin El au intrat în Rai toate sufletele mântuite de la Adam încoace. Fără El, nimeni n-a scăpat vreodată de Iad.

d. A venit apoi o vreme când lumea părea îngropată în ignoranță față de Dumnezeu.

După 4000 de ani, popoarele pământului păreau că au uitat complet de Dumnezeu care i-a creat. Imperiile egiptean, asirian, persan, grec și roman n-au făcut nimic altceva decât să răspândească superstiția și idolatria. Poetii, istoricii, filozofii și artiștii au dovedit că, în ciuda tuturor abilităților lor intelectuale, n-aveau niciun drept să-L cunoască pe Dumnezeu și că omul, lăsat la latitudinea lui, era total corupt. „Lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu” (1 Cor. 1:21). Cu excepția câtorva iudei disprețuiți, dintr-un colț al pământului, întreaga lume era moartă în ignoranță și păcat.

Unde era Hristos atunci?

El a părăsit gloria pe care o avusese din toată veșnicia alături de Tatăl, și S-a coborât în lume pentru a oferi mântuirea. El a luat natura noastră asupra Lui, și S-a născut ca Om. Tot ca Om, El a împlinit perfect voia lui Dumnezeu, tot ceea ce noi n-am putut împlini. Ca Om, El a suferit pe cruce mânia lui Dumnezeu pe care noi trebuia să o suportăm. El a obținut astfel neprihănirea veșnică pentru noi.

Ne-a răscumpărat de sub blestemul unei Legi pe care am încălcat-o. El a deschis un izvor pentru spălarea oricărui păcat și a oricărei necurății. El a murit pentru păcatele noastre. A înviat spre justificarea noastră. El S-a înălțat la dreapta lui Dumnezeu și stă așezat acolo, așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi făcuți așternut al picioarelor Sale. Acolo se află și astăzi, oferind mântuirea tuturor celor care vor veni la El, mijlocind pentru toți cei ce cred în El și gestionând, prin rânduiala lui Dumnezeu, tot ceea ce privește mântuirea sufletelor.

e. Va veni o vreme când păcatul va fi alungat din această lume.

Răutatea nu va înflori pe veci în această lume și nu va rămâne nepedepsită; Satana nu va domni pentru totdeauna, iar creația nu va suspina la nesfârșit, fiind împovărată. Va exista o vreme a restaurării tuturor lucrurilor. Vor exista un cer și un pământ nou, în care va înlocui neprihănirea, iar pământul va fi plin de cunoștința Domnului așa cum apele acoperă marea (Rom. 8:22; F.A. 3:21; 2 Petru 3:13; Isaia 11:9).

Unde va fi Hristosul atunci? Ce va face El?

Hristos Însuși va fi Împăratul. El Se va întoarce pe acest pământ și va face toate lucrurile noi. El va veni pe norii cerului cu putere și slavă, iar împărățiile acestei lumi vor deveni ale Lui. Păgânii Îi vor fi dați de moștenire, și cele mai îndepărtate colțuri ale pământului vor deveni posesiunea Lui. Înaintea Lui se va pleca orice genunchi, și orice limbă va mărturisi că El este Domnul. Stăpânirea Lui va fi una veșnică, ce nu va trece, iar Împărăția Lui va fi una

care nu va putea fi distrusă (Matei 24:30; Apoc. 11:15; Ps. 2:8; Filip. 2:10, 11; Dan. 7:14).

f. Va exista o zi când toți oamenii vor fi judecați.

Marea își va da morții iar moartea și locuința morților îi va da înapoi pe cei ce se află în ele. Toți cei ce se află în mormânt se vor trezi și vor veni înaintea lui Dumnezeu, și toți vor fi judecați după faptele lor (Apoc. 20:13; Dan. 12:2).

Unde va fi Hristos atunci?

Hristos Însuși va fi Judecătorul. „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului” (Ioan 5:22). „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25:31-32). „Toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Cor. 5:10).

Dacă vreunul dintre cititorii acestor rânduri crede despre Hristos lucruri mai prejos de acestea, este bine să știe astăzi că el se deosebește infinit de Dumnezeu! Dumnezeu gândește într-un fel, iar tu în altul. Tu ai o judecată, iar Dumnezeu alta. Tu crezi că este suficient să-I dai lui Hristos puțină onoare, puțină reverență, puțin respect. Totuși, în toate planurile lui Dumnezeu Tatăl, în creație, în refacerea tuturor lucrurilor și în judecată – în toate acestea, Hristos este „total”. Evident că am face bine să ne gândim profund la aceste lucruri. Evident că nu în zadar

este scris că „cine nu-L cinstește pe Fiul, nu-L cinstește pe Tatăl, care L-a trimis” (Ioan 5:23).

HRISTOS ESTE TOTUL ÎN BIBLIE

Hristos poate fi găsit în orice parte a ambelor Testamente, la început într-un fel înceteșat, din ce în ce mai clar către partea de mijloc, și descoperit pe deplin la final, însă El Se găsește cu adevărat și esențial în orice loc al Bibliei.

Jertfa și moartea lui Hristos pentru păcătoși, Împărăția lui Hristos și gloria Lui viitoare constituie lumina pe care trebuie să o observăm în orice carte a Scripturii. Crucea și cununa lui Hristos sunt cheia pentru a dezlega orice dificultate a Scripturii. Hristos este singura cheie care va desluși multe pasaje altfel întunecate ale Cuvântului. Unii oameni se plâng că nu înțeleg Biblia, dar motivul este foarte simplu: ei nu folosesc cheia. Pentru ei, Biblia este asemenea hieroglifelor din Egipt. Este o taină, tocmai pentru că ei nu știu care este cheia și, implicit, n-o folosesc.

a. Hristos răstignit este ceea ce ilustrează orice jertfă a Vechiului Testament.

Orice animal ucis și jertfit pe altar era o mărturisire practică a faptului că acestea aveau în vedere un Mântuitor care urma să moară pentru păcătoși, un Mântuitor care urma să ridice păcatul omului prin suferință, ca Substitut și Purtător al păcatului, în locul lui (1 Petru 3:18). Este absurd să credem că o măcelărire fără sens a unor animale nevinovate, fără a avea în vedere un obiect specific, ar fi putut să fie pe placul Dumnezeului cel veșnic!

b. Hristos a fost Acela la care Abel a privit atunci când a adus o jertfă mai bună decât Cain.

Nu doar că inima lui Abel era mai bună decât cea a fratelui său, ci el a demonstrat că avea cunoștință de jertfa ispășitoare și și-a arătat credința în ispășire. El a adus drept jertfă animale întâi-născute din turma lui, cu sângele lor și, făcând astfel, și-a declarat credința că, fără vărsare de sânge, nu există iertare de păcate (Evrei 11:4).

c. Hristos a fost Acela despre care Enoh a propovăduit în zilele când pământul era plin de răutate, înainte de potop.

El spunea: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor” (Iuda 14-15).

d. Hristos a fost Acela la care Avraam a privit atunci când a locuit în corturi, în țara promisă.

El a crezut că, în sămânța lui, în Cel născut din genealogia lui, toate națiunile pământului aveau să fie binecuvântate. Prin credință, el a văzut ziua lui Hristos și s-a bucurat (Ioan 8:56).

e. Hristos a fost Acela despre care Iacov le-a vorbit fiilor lui înainte de moarte.

El a identificat seminția din care Hristos avea să se nască și a prevestit că acea adunare împreună în El urma să se împlinească. „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele” (Gen. 49:10).

f. Hristos a fost esența Legii pe care Dumnezeu i-a dat-o poporului Israel prin intermediul lui Moise.

Jertfa de dimineață și jertfa de seară, vărsarea continuă a sângelui, altarul, scaunul îndurării, marele preot, paștele, ziua ispășirii, țapul Azazel – toate acestea erau imagini, simboluri și embleme ale lui Hristos și ale lucrării Lui. Dumnezeu a manifestat compasiune față de slăbiciunile poporului Său. El L-a prezentat pe Hristos, rând după rând, așa cum noi îi învățăm pe copilași, prin intermediul analogiilor. Tocmai în acest sens special a fost „Legea un îndrumător” care să îi ducă pe evrei „la Hristos” (Gal. 3:24).

g. Hristos a fost Acela către care Dumnezeu a îndreptat atenția poporului Israel prin toate minunile zilnice săvârșite înaintea ochilor lor în pustie.

Stâlpul de nor și foc care i-a călăuzit, mana coborâtă din cer în fiecare dimineață pentru a-i hrăni, apa care a ieșit din stânca lovită – toate au fost imagini ale lui Hristos! Șarpele de aramă, în acea situație memorabilă când plaga șerpilor înfocați a fost trimisă asupra evreilor, a fost, la rândul lui, un simbol al lui Hristos (1 Cor. 10:4; Ioan 3:14).

h. Hristos a fost Acela pentru care toți judecătorii au fost simboluri.

Iosua, Ghedeon, Iefta și Samson, alături de toți ceilalți pe care Dumnezeu i-a ridicat pentru a elibera poporul Israel din robie – toți au fost simboluri ale lui Hristos. Chiar dacă au fost slabi, instabili și unii au făcut greșeli, totuși ei au fost exemple ale unor lucruri mai bune care aveau să se petreacă în viitorul îndepărtat. Toți au avut ca scop să le reamintească semințiilor evreiești de acel Eliberator mult mai înălțat, care avea să vină.

i. Hristos a fost simbolizat de regele David.

Uns și ales când puțini i-au dat pe cinste, disprețuit și respins de Saul și de toate semințiile lui Israel, persecutat și obligat să fugă pentru a-și scăpa viața, om al durerii în întreaga lui viață – și totuși, în final, un cuceritor – David L-a simbolizat pe Hristos în toate aceste lucruri.

j. Hristos a fost Acela despre care au vorbit toți profeții, de la Isaia la Maleahi.

Ei au privit printr-o fereastră încețoșată. Uneori au insistat asupra suferințelor Lui, alteori asupra gloriei Sale care avea să urmeze (1 Petru 1:11). Ei n-au făcut întotdeauna deosebire pentru noi între prima și a doua venire a lui Hristos. Ca două lumânări așezate într-o linie, una în spatele alteia, aceștia au văzut ambele venituri ca și cum ar fi avut loc în același moment, și au vorbit despre ele cu un singur glas. Ei au fost mânați de Duhul Sfânt să scrie uneori despre Hristos Cel răstignit, alteori despre Împărăția lui Hristos din zilele de pe urmă. Totuși, moartea și domnia lui Hristos au fost gândurile care au ocupat mereu un loc prioritar în atenția lor.

k. Evident, Hristos este Acela despre care Noul Testament vorbește în orice loc.

Evangheliile ni-L arată pe Hristos trăind, vorbind și lucrând printre oameni. Faptele Apostolilor ni-L prezintă pe Hristos predicat, propovăduit și proclamat. Epistolele ni-L arată pe Hristos explicat, descris și înălțat. În toate acestea, de la început până la sfârșit, există un singur Nume așezat deasupra tuturor, și acela este Numele lui Hristos.

Îl provoc pe fiecare cititor să își pună întrebarea aceasta: Ce este Biblia pentru mine? Este ea o carte în care

nu găsești nimic altceva decât niște precepte morale bune și sfaturi sănătoase? Sau este o carte în care L-ai găsit pe Hristos? Este ea o Biblie în care Hristos este totul? Dacă nu, îți spun deschis, ți-ai citit Biblia cu foarte puțin folos. Ești ca un om care studiază sistemul solar și ignoră soarele în studiile lui, deși acesta este centrul acestuia. Nu este de mirare că Biblia ți se pare o carte plictisitoare!

HRISTOS ESTE TOTUL ÎN CREDINȚA TUTUROR CREȘTINILOR ADEVĂRAȚI

După ce am spus toate acestea, aș dori să mă păzesc ca nu cumva să fiu înțeles greșit. Eu susțin necesitatea absolută a alegerii făcută de Dumnezeu Tatăl, ca și necesitatea absolută a sfințirii făcută de Duhul Sfânt, pentru ca mântuirea oricărui om să fie evidentă. Există o armonie perfectă în acțiunile celor trei Persoane ale Trinității în ce privește aducerea unui om de la păcat la slavă, și toate cele trei Persoane cooperează și iau parte la o lucrare comună în eliberarea păcătosului din păcat și din condamnarea la Iad. Așa cum este Tatăl, așa sunt și Fiul și Duhul Sfânt. Tatăl este îndurător, Fiul este îndurător și Duhul Sfânt este îndurător. Aceleași trei Persoane care au spus la început „să facem”, au spus și „să răscumpărăm și să mântuim”. Orice persoană care va ajunge în Rai Le-a atribuit toată gloria mântuirii sale Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, trei Persoane într-un singur Dumnezeu.

În același timp, eu văd dovezi clare în Scriptură că planul binecuvântat a fost ca Hristos să fie înălțat în mod deosebit și proeminent în chestiunea mântuirii sufletelor.

Hristos ne este prezentat drept Cuvântul, prin care dragostea lui Dumnezeu este descoperită față de păcătoși. Întruparea lui Hristos și moartea Lui ispășitoare pe cruce formează marea piatră din capul unghiului, pe care se întemeiază întreg planul de mântuire. Hristos este Calea și Ușa, și doar prin El poate ajunge omul la Dumnezeu. Hristos este Rădăcina în care toți păcătoșii aleși trebuie să fie altoiți. Hristos este singurul loc de întâlnire acceptabil între Dumnezeu și om, între cer și pământ, între Sfânta Treime și urmașul sărman și păcătos al lui Adam.

Hristos este Acela pe care Tatăl L-a pecetluit și L-a rânduit să îi dea viață unei lumi muritoare (Ioan 6:27). Hristos este Acela căruia Tatăl I-a dat un popor pe care să-l ducă la slavă. Hristos este Cel despre care Duhul Sfânt mărturisește, și la care duce întotdeauna sufletele pentru a găsi iertare și pace. Pe scurt, „Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El” (Col. 1:19). Ceea ce soarele este pentru cerurile cerurilor, aceea este Hristos pentru creștinismul adevărat.

Am vrut să explic aceste lucruri și vreau să înțelegi clar că, prin a spune „Hristos este totul”, nu vreau să elimin lucrarea Tatălui și a Duhului. Vreau însă să arăt și mai mult ce înțeleg prin aceste cuvinte.

a. Hristos este totul în justificarea păcătosului înaintea lui Dumnezeu.

Doar prin El putem avea pacea cu Dumnezeul cel sfânt. Doar prin El putem fi primiți în prezența Celui preainalt și putem sta acolo fără frică. „În El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere”. Doar

în El este posibil ca Dumnezeu să fie drept și totuși să-l justifice pe cel nedrept (Efes. 3:12; Rom. 3:26).

Cu ce anume poate veni un om muritor înaintea lui Dumnezeu? Ce merite putem aduce ca să putem fi achitați înaintea acelei Ființe glorioase, în ai cărui ochi până și cerurile sunt necurate?

Am putea spune că ne-am achitat de responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu? Am putea pretinde că ne-am făcut datoria față de aproapele nostru? Am putea veni înaintea Lui cu rugăciunile noastre, cu moralitatea noastră, cu schimbările făcute în viețile noastre sau cu faptul că mergem la biserică? I-am putea cere lui Dumnezeu să ne primească datorită vreunui dintre aceste lucruri?

Care dintre acestea ar putea sta în picioare la cercetarea pătrunzătoare a ochiului lui Dumnezeu? Care dintre ele ar putea să ne justifice în realitate? Care ar putea să ne facă să stăm nevinovați în fața judecății și să ne ducă în siguranță în slavă? Niciuna, niciuna, niciuna! Ia orice poruncă dintre Cele 10, și vino să o examinăm. Pe fiecare dintre ele le-am încălcat în mod repetat. Ia orice om și cercetează-i îndeaproape căile, și vei vedea că este o ființă păcătoasă. Există un singur verdict – suntem cu toții vinovați, toți ar trebui să murim și toți am merita Iadul. Cu ce să venim înaintea lui Dumnezeu?

Trebuie să venim în Numele lui Isus, să stăm întemeiați doar pe El, iar pledoaria noastră trebuie să fie doar aceasta: „Hristos a murit pe cruce pentru cei păcătoși, și eu cred în El. Hristos a murit pentru mine, și cred în El”. Haina Fratelui nostru mai mare, neprihănirea lui Hristos,

este singura haină care ne poate acoperi păcatul și care ne poate face în stare să stăm în picioare fără rușine în lumina Raiului.

Numele lui Isus este singurul nume prin care putem obține intrarea pe poarta gloriei veșnice. Dacă venim la acea poartă în numele nostru, suntem pierduți, căci nu vom fi primiți, ci vom bate în zadar. Dacă venim în Numele lui Isus, acesta este un pașaport și un șiboleț, și astfel, în Numele Lui, vom intra și vom trăi.

Semnul sângelui lui Hristos este singurul semn care ne poate salva de la pierzare. Când îngerii îi vor separa pe urmașii lui Adam în ziua de apoi, dacă nu vom fi găsiți însemnați cu sângele ispășitor, ar fi fost mai bine să nu ne fi născut deloc.

O, haideți să nu uităm niciodată că Hristos trebuie să fie totul pentru acel suflet care vrea să fie justificat! Trebuie să ne mulțumim să mergem în cer ca niște cerșetori, mântuiți prin harul fără plată, ca niște credincioși simpli în Isus, altfel nu vom fi mântuiți niciodată.

Există printre cititorii mei vreun suflet nepăsător și lumesec? Există vreunul care crede că poate ajunge în Rai prin a spune în grabă, „Doamne, ai milă de mine”, dar fără Hristos? Prietene, semeni pierzarea sufletului tău și, dacă nu-ți schimbi gândurile, te vei trezi în nenorocirea fără sfârșit.

Există printre cititorii acestei cărți vreun suflet mândru și formalist? Există cineva care crede că poate fi pregătit pentru cer, că poate fi suficient de bun pentru a trece de judecată pe baza faptelor sale? Prietene, tot ce faci este

să construiești un turn Babel, și nu vei ajunge niciodată în Rai în felul acesta.

Dar există printre cititorii acestor rânduri vreun suflet trudit și împovărat? Este vreunul care vrea să fie mântuit și se simte un păcătos ticălos? Unui astfel de om iată ce îi spun: vino la Hristos, și El te va mântui! Vino la Hristos, și aruncă asupra Lui povara sufletului tău! Nu te teme, ci doar crede.

Îți este frică de mânie? Hristos te poate elibera de mânia viitoare.

Simți blestemul Legii pe care ai încălcat-o? Hristos te poate răscumpăra de sub blestemul ei.

Te simți departe de cer? Hristos a suferit pentru a te aduce aproape de Dumnezeu.

Te simți necurat? Sângele lui Hristos poate curăța orice păcat.

Te simțit imperfect? În Hristos, poți fi complet.

Te simți ca și cum ai fi nimic? Hristos va fi totul în tot pentru sufletul tău.

Niciun sfânt n-a ajuns vreodată în Rai decât în felul acesta: „ei și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” (Apoc. 7:14).

b. Hristos este totul în justificarea unui credincios adevărat, dar este în același timp totul și în sfințirea lui.

N-aș dori ca vreun cititor să îmi înțeleagă greșit această afirmație. Nu vreau să spun nici măcar pentru o clipă că lucrarea Duhului Sfânt ar trebui ignorată. Ceea ce

spun este că niciun om nu poate fi vreodată sfânt până nu vine la Hristos și nu este unit cu El. Până în acea clipă, faptele lui sunt niște fapte moarte, căci n-are niciun fel de sfințenie. Mai întâi trebuie să fii unit cu Hristos, și abia apoi poți fi sfânt. „Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

Mai apoi, niciun om nu poate crește în sfințenie fără a rămâne în Hristos. Hristos este marea Rădăcină din care orice credincios trebuie să își extragă tăria pentru a merge înainte. Duhul este darul Lui special, darul obținut de El pentru poporul Său. Un credincios trebuie nu doar să Îl „primească pe Hristos Isus, Domnul” ci și să umble în El, „fiind înrădăcinat și zidit în El” (Col. 2:6-7).

Vrei să fii sfânt? Atunci Hristos este mana pe care trebuie să o mănânci zilnic, asemenea Israelului în pustia din vechime. Vrei să fii sfânt? Atunci Hristos trebuie să fie stânca din care trebuie să bei zilnic apa vieții. Vrei să fii sfânt? Trebuie să privești constant la Isus, la crucea Lui, și să capeți motive proaspete pentru o umblare mai apropiată de Dumnezeu. Trebuie să privești la exemplul Lui și să Îl iei drept model pentru tine. Privind la El, vei deveni ca El. Privind la El, fața ta va străluci chiar și fără să îți dai seama. Privește mai puțin la tine și mai mult la Hristos, și vei descoperi cum păcatele pe care altădată le îndrăgeai sunt date morții și te părăsesc, și cum ochii îți sunt tot mai iluminați pe zi ce trece (Evrei 12:2; 2 Cor. 3:18).

Adevăratul secret al ieșirii din pustie este să vii și să te așezi în brațele Celui preaiubit (Cânt. 8:5). Adevărata cale de a fi puternic înseamnă să-ți conștientizezi slăbiciunea și

să simți că Hristos trebuie să fie totul pentru tine. Adevărata cale de a crește în har este să te folosești de Hristos ca de Izvorul din care să curgă proviziile pentru nevoile tale de fiecare clipă. Ar trebui să ne folosim de El așa cum nevasta profetului s-a folosit de untdelemn, nu doar pentru a-și plăti datoriile, ci și pentru a continua să trăiască. Ar trebui să ne străduim să fim în stare să spunem: „viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (2 Împ. 4:7; Gal. 2:20).

Îmi este milă de cei ce încearcă să fie sfinți fără Hristos! Truda ta este zadarnică. Pui niște bani într-un sac cu găuri. Încerci să duci apă cu o sită. Te chinui să împingi o uriașă piatră la deal. Construiești un zid cu un mortar alunecos. Crede-mă, ai început de unde nu trebuie. Trebuie să vii mai întâi la Hristos, și El îți va da Duhul sfinților. Trebuie să înveți să spui asemenea lui Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filip. 4:13).

c. Hristos este totul nu doar în sfințirea credinciosului adevărat, ci și în mângâierea lui în această lume.

Un suflet mântuit are parte de multe dureri. El are un trup asemenea altor oameni, un trup slab și fragil. El are o inimă cum au și alții, și adesea este una cu mult mai sensibilă. El are parte de încercări și greutăți pe care trebuie să le suporte și ceilalți, ba chiar de mai multe. El are partea lui de dezamăgiri, cruci, suferințe și persecuție. El trebuie să înfrunte o lume, trebuie să ocupe un loc în această viață și să se comporte fără reproș, trebuie să-i suporte pe cei neconvertiți din familia lui și are de îndurat persecuții și

de înfruntat chiar moartea. Cine este pregătit să facă față tuturor acestor lucruri? Ce anume îl va face pe credincios să le ducă pe toate? Nimic altceva, decât mângâierea că el este în Hristos (Filip. 2:1).

Hristos este cu adevărat Fratele venit pentru a ne ajuta în vremuri grele. El este Prietenul mai aproape decât un frate, și doar El îi poate aduce mângâiere poporului Său. El este Cel care are compasiune pentru slăbiciunile noastre, căci El Însuși a suferit (Evrei 4:15). El cunoaște ce este durerea, căci a fost un Om al durerii. El știe ce este un trup în suferință, căci trupul Lui a suferit peste măsură. El a strigat: „toate oasele mi se despart” (Ps. 22:14). El știe ce înseamnă sărăcia și oboseala, căci El Însuși a fost trudit și n-a avut unde să-și plece capul. El știe ce înseamnă ca până și familia să se poarte cu asprime cu tine, căci nici frații Lui nu L-au crezut. În casa Lui, El n-a avut parte de onoare.

Dar Isus știe foarte bine cum să Își mângâie copiii aflați în suferință. El știe cum să toarne untdelemn și vin vindecător peste rănilor sufletului, cum să umple golurile din inimile lovite, cum să îi spună un cuvânt potrivit celui trudit, cum să vindece inima zdrobită, cum să pregătească patul nostru în boală, cum să se apropie de noi când suntem căzuți în depresie, și cum să ne spună: „Nu te teme, Eu sunt mântuirea ta” (cf. Plâng. 3:57-58).

Noi spunem că este plăcut când avem parte de compasiune, dar nu există compasiune ca a lui Hristos. În toate suferințele noastre, El simte durerile noastre. El ne cunoaște plânsul. El simte durerea alături de noi și, ca un medic bun, nu va permite nici măcar o picătură de durere

peste ceea ce putem duce. David a spus cândva: „Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul” (Ps. 94:19). Sunt conștinși că mulți credincioși ar putea să spună aceleași lucruri. „De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele, ar fi trecut râurile peste sufletul nostru; ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năprasnice” (Ps. 124:2-5).

Poate părea un lucru uimitor cum trece credinciosul prin toate aceste neazuri ale lui. Felul cum este purtat prin foc și prin apă pare dincolo de capacitatea de înțelegere a unora. Dar adevărul este că Hristos este nu doar justificare și sfințire, ci și mângâiere.

Tu, care vrei o mângâiere ce nu eşuează, te îndemn să vii la Hristos! El este singurul care nu te va dezamăgi.

Oamenii bogați ajung să guste dezamăgirea chiar în mijlocul comorilor lor. Oamenii învățați sunt dezamăgiți chiar și atunci când sunt îngropați în cărțile lor. Soții sunt dezamăgiți de soțiile lor. Soțiile sunt dezamăgite de soții lor. Părinții sunt dezamăgiți de copii. Politicienii sunt dezamăgiți când, după multe lupte, ajung în final să guste din ce este deșertăciunea puterii. Ei descoperă pe propria cheltuială că, după ce au alergat atât ca să capete ceea ce își doreau, au parte mai mult de durere decât de plăcere, că tot ce au obținut este dezamăgire, tulburare, neazuri fără sfârșit, îngrijorări, deșertăciune și neaz sufletesc.

Prin contrast, niciodată n-am văzut vreun om dezamăgit de Hristos.

d. Așa cum Hristos este totul în mângâierile unui adevărat creștin în vremea aceasta, El este totul și în nădejdlile lui pentru vremea viitoare.

Presupun că sunt puțini cei care nu nutresc anumite nădejdi pentru viitorul sufletelor lor. Cu toate acestea, speranțele majorității covârșitoare a oamenilor nu sunt decât niște imaginații deșarte. Ele nu sunt zidite pe nicio temelie sigură. Niciun om nu poate să aducă o dovadă rezonabilă asupra nădejzii care se găsește în el, cu excepția adevăratului copil de Dumnezeu, a creștinului sincer și profund în credința lui. Nicio nădejde nu este veridică decât cea scripturală. Un adevărat creștin are o nădejde bună când privește înainte. Omul lumesc nu are nimic înaintea lui. Adevăratul creștin vede lumina la distanță, pe când omul pământesc nu are decât întuneric înaintea lui.

Care este nădejdea unui adevărat creștin? Nădejdea lui este că Isus Hristos va veni iarăși, va veni pentru a zdrobi definitiv păcatul, va veni alături de toți copiii Lui, va veni ca să șteargă orice lacrimă, ca să-i ridice pe sfinți din mormânt²², ca să adune împreună întreaga Lui familie, așa încât aceștia să fie cu toții alături de El pe veci. De ce este un credincios răbdător? Pentru că privește la venirea Domnului. El poate să suporte greutățile acestei vieți fără a cârți. El știe că vremea s-a scurtat. El îl așteaptă în liniște pe Împăratul lui.

De ce este el moderat în toate lucrurile? Pentru că așteaptă revenirea Domnului Său în curând. Comoara lui se

²² Autorul se referă la învierea trupeză a sfinților, nesugerând prin exprimarea lui faptul că ar crede în doctrina somnului sufletului. – n.tr.

găsește în ceruri, lucrurile sale bune sunt pe punctul de a se arăta. Odihna lui nu este în lumea aceasta, ci aici este doar un loc de popas, iar un astfel de loc nu este acasă. El știe că mai este „încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). Hristos vine, și acest lucru îi este suficient creștinului. Aceasta este cu adevărat o „nădejde binecuvântată” (Tit 2:13).

Astăzi, creștinul este în școala timpului, dar atunci va fi în vacanța veșnică. Acum, el este lovit de valurile unei lumi agitate, dar atunci va ajunge în portul liniștit. Acum el seamănă, dar atunci va culege. Acum este vremea lucrului, iar atunci va primi răsplata. Acum are parte de cruce, dar atunci va primi cununa.

Oamenii vorbesc despre așteptările și speranțele lor de la această lume, dar nimeni nu are așteptări mai întemeiate ca un suflet mântuit. El poate spune: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea” (Ps. 62:5). În toată religia cu adevărat mântuitoare, Hristos este totul în justificare, totul în sfințire, totul în mângâiere și totul în nădejde. Binecuvântat este copilul acelei mame care cunoaște acest lucru, și cu mult mai binecuvântat este cel care experimentează aceste lucruri. O, dacă oamenii s-ar cerceta pe ei înșiși și dacă ar lua aminte la ele spre binele sufletelor lor!

HRISTOS VA FI TOTUL ÎN CER

Nu pot să insist prea mult asupra acestui punct. Chiar dacă aș fi avut spațiu, nu am putere. Nu pot să descriu adecvat lucrurile nevăzute și o lume necunoscută. Totuși,

un lucru îl cunosc, anume că oamenii care ajung în Rai vor descoperi că Hristos este totul și acolo.

Asemenea altarului din templul lui Solomon, Hristos răstignit va fi elementul central și grandios din Rai. Acel altar izbea ochiul oricărei persoane care intra pe porțile templului. Era un altar de bronz, lat de 20 de coți, la fel de mare pe cât era pridvorul templului (2 Cron. 3:4; 4:1). Tot așa, Isus va umple privirile tuturor celor care vor intra în slavă. El va fi în mijlocul scaunului de domnie și înconjurat de îngeri și de sfinți în adorare, El, Mielul „junghiat”. Iar „făclia ei este Mielul” (Apoc. 5:6; 21:23).

Lauda Domnului Isus va fi cântecul veșnic al tuturor locuitorilor cerului. Ei vor spune cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!... A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5:12-13).

Slujirea Domnului Isus va fi acea ocupație veșnică a tuturor locuitorilor cerului. Noi vom „sluji zi și noapte în Templul Lui” (Apoc. 7:15). Binecuvântat este gândul că vom putea sta atunci înaintea Lui fără a fi distrași și vom putea lucra pentru El fără a obosi.

Prezența lui Hristos Însuși va fi motivul suprem de bucurie al locuitorilor cerului. Atunci Îi vom vedea fața, Îi vom auzi glasul și vom vorbi cu El așa cum vorbesc prietenii între ei (Apoc. 22:4). Dulce este gândul că, indiferent cine va lipsi de la nunta Mielului, Domnul Însuși va fi acolo. Prezența Lui va împlini toate dorințele noastre (Ps. 17:15).

Ce casă dulce și glorioasă va fi cerul pentru cei care L-au iubit pe Domnul Isus Hristos din toată inima! Aici, noi trăim prin credința în El și ne găsim pacea, chiar dacă nu-L vedem. Acolo, Îl vom vedea față în față, și vom descoperi că El este cu totul fermecător. „Mai bine să vezi cu ochii decât să rătăcești în dorințele tale” (Eccl. 6:9, trad. lit.).

Dar, vai, cât de puțin pregătiți pentru Rai sunt mulți dintre cei care pretind că ar merge acolo când vor muri, chiar dacă nu dovedesc nicio credință mântuitoare și nicio cunoaștere adevărată a lui Hristos. Tu nu-I dai lui Hristos nicio cinste aici. N-ai niciun fel de părtășie cu El. Nu Îl iubești. Vai, ce te-ai putea face în Rai? Acela n-ar fi un loc potrivit pentru tine. Bucuriile Lui n-ar fi bucurii pentru tine. Fericirea Lui n-ar fi o fericire în care tu să intri. Acțiunile celor din Rai ar fi o povară pentru inima ta.

O, pocăiește-te și fii schimbat înainte să fie prea târziu! Sunt convins că am demonstrat cât de adânci sunt temeliele acelei scurte expresii, „Hristos este totul”.

Aș putea foarte bine să adaug la lucrurile pe care le-am spus, dacă mi-ar fi permis spațiul. Subiectul acesta nu este epuizat. Abia de am cercetat suprafața lui. Există numeroase comori ale acestui adevăr prețios, pe care le-am lăsat neexplorate.

Aș putea să arăt cum *Hristos ar trebui să fie totul într-o biserică vizibilă*. Clădirile religioase, numeroasele slujbe religioase, ceremoniile impunătoare, mulțimile de oameni ordinați – toate, toate acestea nu sunt nimic înaintea lui Dumnezeu, dacă Domnul Isus Însuși, în toate calitățile Sale, nu este onorat, preamărit și înălțat acolo. Acea biserică în

care Hristos nu este totul se poate asemăna doar cu un stârv.

Aș putea arăta cum *Hristos trebuie să fie totul în orice lucrare de predicare*. Măreața lucrare pe care oamenii ordinați trebuie să o facă este aceea de a-L înălța pe Hristos. Noi suntem asemenea lemnului pe care a fost înălțat șarpele de aramă. Suntem folositori atâta timp cât înălțăm obiectul măreț al credinței, dar nicio secundă în plus. Suntem chemați să fim ambasadori care duc vestea bună înaintea unei lumi răzvrătite, vorbind acesteia despre Fiul Împăratului. Dacă îi învățăm pe oameni să se gândească mai mult la noi și la slujirea noastră decât la El, nu suntem potriviți pentru această slujire. Duhul nu îl va onora niciodată pe acel predicator care nu este un martor al lui Hristos, care nu face ca Hristos să fie totul.

Aș putea arăta cum limbajul pare să fie neputincios ca să descrie diferitele calități ale lui Hristos. Aș putea arăta cum nu se mai termină metaforele în descrierea plinătății lui Hristos. Marele Preot, Mijlocitorul, Răscumpărătorul, Mântuitorul, Apărătorul, Păstorul, Medicul, Mirele, Capul, Pâinea vieții, Lumina lumii, Calea, Ușa, Vița, Stânca, Izvorul, Soarele neprihănirii, Înaintemergătorul, Garantul, Căpetenia, Prințul vieții, Amin, Cel atotputernic, Autorul și Desăvârșitorul credinței, Mielul lui Dumnezeu, Regele sfinților, Cel minunat, Dumnezeu puternic, Episcopul sufletelor – toate acestea și multe altele sunt nume atribuite lui Hristos în Scriptură. Fiecare dintre ele este un izvor de învățătură și o mângâiere pentru oricine este dornic să bea din el. Fiecare ne oferă oportunitatea și tema pentru reflecții folositoare.

CONCLUZII PRACTICE

Cu toate acestea, am convingerea că am spus suficient pentru a arunca un pic de lumină asupra minților tuturor celor ce citesc acest mesaj. Cred că am spus suficient pentru a arăta importanța imensă a concluziilor practice cu care doresc acum să închei acest subiect.

1. Este Hristos totul? Atunci să conștientizăm cât de inutilă este o religie fără Hristos.

Există mulți oameni botezați care, din punct de vedere practic, nu cunosc nimic despre Hristos. Religia lor constă dintr-o mulțime de noțiuni vagi și expresii seci. Ei cred că „nu sunt cu nimic mai răi decât alții”. Ei merg constant la bisericile lor. Ei „încearcă să-și facă datoria”. Ei „nu fac rău nimănui”. Ei „trag nădejde că Dumnezeu va avea milă de ei”. Ei „sunt convinși că Cel atotputernic le va ierta păcatele și îi va lua în Rai când vor muri”. Pe scurt, aceasta este întreaga lor religie.

Dar ce cunosc acești oameni despre Hristos? Nimic, absolut nimic! Au ajuns ei să trăiască în cunoștința calităților și a lucrării Lui, a sângelui Său, a neprihănirii Lui, a mijlocirii Lui, a preoției Lui? Absolut deloc! Întrebă-i de credința mântuitoare, ce înseamnă să fii născut din nou din Duhul sau să fii sfințit în Hristos Isus. Ce răspuns îți vor da? Pentru ei, ești ca un păgân. Le-ai pus niște întrebări biblice simple, dar ei nu cunosc nimic despre toate acestea în viețile lor, nimic în plus decât cunoaște un budist sau un turc! Și totuși, aceasta este religia a sute și mii de oameni care se pretind creștini, pe toată fața pământului!

Dacă vreunul dintre cititorii acestui mesaj este acest fel de om, îl avertizez clar că un astfel de creștinism nu-l va duce niciodată în Rai. În ochii oamenilor, el se poate descurca destul de bine. Ai putea trece drept un om respectabil la întâlnirea bisericii, în afaceri, la locul de muncă sau pe stradă. Totuși, acest creștinism nu-ți va aduce niciodată mângâiere. El nu-ți va satisface niciodată conștiința. Mai grav, nu-ți va mântui niciodată sufletul.

Te avertizez foarte clar că toate ideile și teoriile care îți spun că, fără Hristos, Dumnezeu ar fi îndurător, și care Îl scot pe Isus din discuție, nu sunt decât niște amăgiri și închipuiri seci. Astfel de teorii nu sunt decât un idol al invenției omenești precum idolul Juggernaut al hindușilor²³. Acestea sunt toate pământești. Niciuna dintre ele nu s-a pogorât la noi din cer. Dumnezeu cerului L-a pecetluit și L-a rânduit pe Hristos să fie singurul Mântuitor și singura Cale a vieții, așa încât toți cei care vor să fie mântuiți trebuie să accepte să fie mântuiți prin El, astfel nu vor fi mântuiți niciodată.

Fiecare cititor să observe clar acest lucru. Îți ofer azi un avertisment folositor. O religie fără Hristos nu-ți va mântui niciodată sufletul.

2. Este Hristos totul? Atunci haideți să avem fim conștiinți de nebunia enormă de a adăuga orice lucru la Hristos în ce privește mântuirea.

Există mulțimi de oameni botezați care pretind că Îl onorează pe Hristos, dar care, în realitate, Îl dezonorează

²³ Juggernaut este un personaj mitologic hindus care avea reputația de a-și zdrobi supușii sub roțile carului său. – n.tr.

mult. Ei Îi acordă lui Hristos un anumit loc în sistemul religiei lor, dar nu locul pe care Dumnezeu I L-a dat. Hristos și doar Hristos nu este totul în tot pentru sufletele acestor oameni. Nu, avem de-a face în cazul lor cu Hristos și biserica, Hristos și sacramentele, Hristos și predicatorii ordinați, Hristos și pocăința oamenilor, Hristos și bunătatea lor, Hristos și rugăciunile lor, sau Hristos și sinceritatea și dragostea lor – toate fiind lucruri pe care ei își biziue soarta sufletelor lor.

Dacă vreun cititor este un astfel de creștin, îl avertizez că această religie este o ofensă la adresa lui Dumnezeu. Acționând astfel, tu vrei să schimbi planul mântuirii întocmit de Dumnezeu, și să-l transformi într-un plan după închipuirea ta. În fapt, tu Îl deposedezi pe Hristos de scaunul Lui de domnie și furi gloria Lui, pentru a o da altuia.

Nu mă interesează cine predică o astfel de religie și pe ce cuvinte este întemeiată ea. Fie că este Papa sau un cardinal, un arhiepiscop sau un episcop, un arhidiacon, un prezbiter sau diacon, un episcopalian sau un prezbiterian, un baptist sau un independent – oricine adaugă un lucru oricât de mic la Hristos, te învață greșit.

Nu mă interesează ce anume adaugi la Hristos. Fie că adaugi necesitatea de a te alătura bisericii Romei sau de a fi episcopalian, membru într-o biserică liberă sau într-una care nu respectă liturghia, fie că adaugi botezul la Hristos botezul – orice ai adăuga în ce privește mântuirea, practic lovești în El.

Păzește-te și ia aminte ce faci. Păzește-te să nu cumva să le dai slujitorilor lui Hristos onoarea care aparține doar

Lui. Păzește-te ca nu cumva să le dai poruncilor Domnului onoarea care Îi aparține doar Lui. Păzește-te ca nu cumva să pui povara sufletului tău pe orice alt lucru decât pe Hristos și doar pe El.

3. Este Hristos totul? Atunci toți cei ce vor să fie mântuiți să meargă direct la Hristos.

Sunt mulți cei ce aud de Hristos cu urechea și cred tot ce li se spune despre El. Ei sunt de acord că nu există mântuire decât în Hristos. Ei recunosc că doar Hristos poate să-i elibereze de Iad și să-i prezinte nevinovați înaintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, acești oameni nu par să treacă dincolo de recunoașterea generală, mentală, a acestor lucruri. Ei nu se alipesc doar de Hristos spre salvarea sufletelor lor. Ei se țin alipiți de o stare caracterizată de dorințe, sentimente și intenții, dar niciodată nu fac pasul înainte. Ei conștientizează ce vrem noi să le spunem, și știu că totul este adevărat. Ei doar speră că, într-o zi, vor ajunge să beneficieze pe deplin de pe urma acestor lucruri, însă acum, în prezent, nu se apropie de El. Lumea este totul pentru ei. Politica este totul în viața lor. Plăcerea este totul. Afacerile sunt totul. Tragic, dar Hristos nu este totul pentru ei.

Dacă vreun cititor al acestui mesaj este un astfel de om, îl avertizez și pe el că se află într-o stare gravă a sufletului. Te afli cu adevărat pe calea către Iad în starea ta actuală, asemenea lui Iuda Iscarioteanul, Ahab sau Cain! Crede-mă, trebuie să ai o credință reală în Hristos, altfel, în ceea ce te privește, Hristos a murit în zadar. Omul înformat nu se satură doar să privească spre pâine, ci prin a o consuma. Cel ce este pe punctul de a se îneca în mijlocul

mării nu este salvat doar privind la barca de salvare, ci urcându-se în ea. Tot așa, simpla cunoaștere a adevărului că Hristos este Mântuitor nu îți va salva sufletul, dacă nu va exista o reală tranzacție între tine și Hristos²⁴. Trebuie să fii în măsură să spui, „Hristos este Mântuitorul meu, pentru că am venit la El prin credință, și m-am alipit de El”. Luther spunea: „mare parte a religiei ține de a fi capabil să folosești pronumele posesiv. Scoate din dicționar expresia ‚al meu’, și îl vei îndepărta pe Dumnezeu de mine!”

Ascultă sfatul pe care ți-l dau astăzi și acționează imediat. Nu mai sta nicio clipă pe loc, așteptând după lucruri și sentimente imaginare, care nu vor veni niciodată. Nu ezita nicio clipă hrănind ideea că ar trebui mai înainte de toate să capeți Duhul, și abia după aceea să vii la Hristos. Ridică-te și vino la Hristos așa cum ești! El te așteaptă și este dornic să mântuiască, pentru că are această putere. El este rânduit ca Medic al sufletelor bolnave de păcat. Apropie-te de El așa cum te-ai apropia de doctorul care are leacul pentru boala trupului tău. Vino la El și spune-I toate nevoile tale! Crede-L pe cuvânt și strigă cu putere la Domnul Isus după iertare și pace, așa cum a făcut tâlharul de pe cruce: „Doamne, adu-ți aminte de mine” (Luca 23:42). Spune-I că ai auzit că El îi primește pe păcătoși și recunoaște că ești unul dintre aceștia. Spune-I că vrei să fii mântuit, și cere-I să te mântuiască. Nu te opri până nu vei gusta tu însuți că

²⁴ Prin *tranzacție*, autorul se referă la lucrarea substituției, lucrare în care Hristos este Cel ce preia responsabilitatea și pedeapsa aferentă păcatelor și vinovăția omului, iar păcătosul, crezând în jertfa de pe cruce, primește în schimb neprihănirea lui Hristos. -n.tr.

Domnul este cu adevărat plin de har. Fă aceasta și în curând, mai devreme sau mai târziu, dacă ești cu adevărat interesat de sufletul tău, Hristos va fi totul pentru tine.

4. Este Hristos totul? Atunci toți copiii Lui, oameni convertiți, să se apropie de El într-un chip vrednic de credința lor.

Să se bazeze pe El și să-și încredințeze viețile în mâna Lui mult mai profund decât au făcut-o vreodată până acum. Vai, mulți dintre copiii Domnului trăiesc mult sub privilegiile lor! Multe suflete creștine își fură propria pace și nu-și cunosc îndurările. Sunt mulți cei ce, pe neștiute, pun alături de Hristos credința lor sau lucrarea Duhului Sfânt din inimile lor, și ratează astfel să capete plinătatea păcii Evangheliei. Mulți nu înaintează prea mult în umblarea lor după sfințenie, strălucirea lor fiind foarte slabă. De ce toate acestea? Pur și simplu pentru că, în marea majoritate a cazurilor, oamenii nu fac din Hristos totul în tot.

Îl chem pe fiecare cititor al acestui mesaj, care este credincios, implorându-l să se asigure că Hristos este cu adevărat și în profunzime totul în tot pentru el. Păzește-te ca nu cumva să amesteci ceva din persoana sau meritele tale cu Hristos.

Ai credință? Aceasta este o binecuvântare prețioasă. Cu adevărat fericit este cel dornic și gata să-și pună încrederea în Isus. Cu toate acestea, ferește-te să faci un hristos din credința ta. Nu te bizui pe credința ta, ci pe Hristos.

Poți vedea lucrarea Duhului Sfânt în sufletul tău? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ea. Este o lucrare care nu va putea fi zdrobită vreodată. Cu toate acestea, păzește-te

ca nu cumva, din neatenție, să faci un hristos din lucrarea Duhului! Nu te odihni pe lucrarea Duhului, ci pe Hristos.

Ai vreun simțământ interior al religiei și trăiești viața harului? Mulțumește-I lui Dumnezeu! Mulțimi de oameni nu au mai multe simțăminte religioase decât un animal. Totuși, ferește-te ca nu cumva să faci un hristos din simțămintele și emoțiile tale! Ele sunt niște lucruri sărmame, nesigure și, din nefericire, dependente de trupurile noastre și de circumstanțele exterioare. Nu te bizui nici măcar cât un fir de nisip pe simțămintele tale. Odihnește-te doar în Hristos.

Te îndemn apoi să înveți să privești tot mai mult către marele Obiect al credinței, Isus Hristos, și să rămâi cu mintea și inima ta ațintite asupra Lui. Procedând astfel, vei vedea cum credința și toate celelalte haruri vor crește, chiar dacă, uneori, această creștere ar putea fi imperceptibilă din punctul tău de vedere. Acela care vrea să se dovedească un arcaș iscusit, va trebui să privească nu atât la săgeată, pe cât la țintă.

Mă tem că există multă mândrie și necredință alipite de inimile unor credincioși! Puțini par să conștientizeze cât de profund Îi sunt îndatorați lui Isus. Puțini par să înțeleagă cât de mult au nevoie de Mântuitorul. Puțini par să priceapă ce mare nevoie au ca El să le vină în ajutor în fiecare zi. Puțini par să simtă cât de simplu este să își alipească sufletele de Isus. Puțini par să fie conștienți de plinătatea dragostei Domnului Isus față de poporul Său slab și sărman, și cât de dornic este El să îl ajute! De aceea, puțini par să cunoască pacea, bucuria, puterea și

tăria de a trăi o viață evlavioasă, și ce înseamnă să fie în Hristos.

Cititorul meu, dacă îți spune conștiința că ești vinovat, schimbă-ți planul. Schimbă-ți planul, și învață să-ți pui încrederea doar în Hristos. Medicilor le place să-i vadă pe pacienți venind să le ceară sfatul. La urma urmei, este slujba lor să-i primească pe cei bolnavi și, dacă este posibil, să îi vindece. Avocatului îi place să fie folosit, căci aceasta este chemarea lui. Soțului îi place ca soția să aibă încredere în el și să se bazeze pe el, pentru că este bucuria lui să-i arate dragoste și să o mângâie. Tot așa, lui Hristos Îi place ca poporul Său să se bizuie pe El, să se odihnească în El, să-L cheme și să rămână în El.



MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!